

Danielle Steel

BÂY GIỜ VÀ MÃI MÃI

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Danielle Steel

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 1

Thời tiết tuyệt đẹp, một ngày nắng ráo, bầu trời xanh và trong vắt, với những đám mây trắng rõ nét. Một ngày mùa hè tuyệt hảo. Nóng gay gắt. Nóng bức khiến cuộc sống uể oải, cảnh vật hấp dẫn. Khác xa với thời tiết thường không được đẹp ở San Francisco. Anh chàng Ian ngồi lại chiếc bàn nhỏ bằng đá hoa màu hồng, chỗ anh thường ngồi ở khoảng trống lộ thiên, tại khách sạn Enrico ở Broadway. Xe điện chạy ầm ầm đâu đó, và những cặp vợ chồng đi dạo sau giờ ăn trưa. Nóng bức có cái thú của nó.

Ian đang đưa hai chân dưới gầm bàn. Ba bông cúc nhấp nhô trong ly nước. Bánh mì mới ra lò, đựng tới thấy còn mềm. Ian đưa những ngón tay mảnh mai, đẹp đẽ, cẩn thận ngắt một khoanh bánh mì. Hai cô thiếu nữ ở gần bên nhìn anh, cười khúc khích. Chẳng phải hào hoa phong nhã, anh chàng coi dong dong cao, mảnh mai, tóc vàng, mắt xanh, lưỡng quyền cao, đôi chân dài thông, bàn tay đẹp nhìn đến phải chú ý liền. Khuôn mặt đẹp ngó hoài không chán, thân hình đẹp thiên hạ phải ngắm nghía. Ian Clarke là một chàng đẹp trai. Anh cũng tự biết mình đẹp, tự trong thâm tâm anh biết vậy. Đó không phải điều mà hai vợ chồng thật sự quan tâm đến. Vợ anh cũng hiểu điều đó. Chính chị cũng xinh đẹp. Nhưng người khác lại quan tâm. Thiên hạ ưa ngắm vợ chồng anh, với vẻ thèm thuồng. Đặc biệt đối với những con người ưa nhìn, thiên hạ thường ngó hau háu, muốn biết những người ngọc đó nói gì, đi đâu, quen biết những ai, ăn uống ra sao... nhiều

chuyện vợ vẫn chẳng đáng gì. Sắc đẹp chẳng làm cái quái gì, nhưng là của trời cho. Nhiều kẻ tốn tiền để chưng diện khoe đẹp, nhưng chỉ là giả mạo thôi. Ian không cần giả mạo, quả thật anh đẹp trai.

Một người đàn bà đội chiếc nón rom rộng vành, mặc chiếc áo dài màu hồng, cũng nhận ra nah đẹp trai. Chị liếc mắt qua vành nón rom nhìn anh chăm chú. Chị ngấm bàn tay anh cầm khoanh bánh mì, nhìn miệng anh lúc anh đưa lly rượu lên môi. Chị để ý đến cả mớ lông màu hung vàng trên cánh tay anh, lúc anh vén tay áo, phô ra ngoài trời. Chị ngồi cách xa anh vài bàn, nhưng nhìn rõ cả. Tưởng như chị đã từng gặp anh nhiều lần. Nhưng Ian chưa hề biết mặt chị. Làm sao anh biết cho được ? Chị nhìn đã đời, rồi ngừng lại, không ngó Ian nữa. Anh chẳng hề biết có chị hiện diện, còn bận ngấm cảnh vật xung quanh.

Cuộc sống hiển nhiên là đẹp : chín mùi, rục rờ và dễ dàng. Anh như hái được hạnh phúc trong đời. Suốt sáng nay anh đã làm việc hăng say để hoàn tất chương ba trong cuốn tiểu thuyết của anh, và bây giờ những điều anh mô tả trong sách trở thành hiện thực trong cuộc sống, đúng hệt như người ta rong chơi trên Đại lộ... dạo mát, cười đùa. Những điều đó đối với anh trở thành hiện thực. Anh thấy chúng thật thân mật, vì anh là kẻ sáng tạo ra chúng, là cha của chúng, và cũng là bạn của chúng. Và chúng cũng là bạn với anh nữa.

Lúc bắt đầu viết một cuốn sách cho ta cảm tưởng thật tốt đẹp. Những khuôn mặt mới gắn bó với cuộc sống của ta. Lúc đánh máy những trang bản thảo, Ian cảm thấy như nắm bắt được những nhân vật của mình. Tay đụng tới những phím chữ, anh cũng thấy êm ái. Anh đã có đủ mọi thứ : một thành phố để yêu quý, một cuốn tiểu thuyết mới sáng tác, và một cô vợ để đùa giỡn, cười cợt và yêu đương. Vợ chồng lấy nhau đã 7 năm, mà bây giờ ở nàng thứ gì anh cũng cảm thấy tốt đẹp cả : tiếng cười ròn, nụ cười mím, đôi

mắt nhìn anh đắm đắm, và cả đến cách nàng ăn mặc hờ hang ngồi trong phòng làm việc của anh, đong đưa trên chiếc ghế xích-đu, uống la-ve, ngồi đọc tác phẩm anh viết ra. Thứ gì anh cũng thấy tốt đẹp cả, và bây giờ càng đẹp hơn khi mà cuốn tiểu thuyết của anh đã viết được những chương đầu. Hôm nay thật là một ngày thần tiên. Và Jessie, vợ anh lại sắp trở về. Ba tuần lễ nàng vắng nhà, anh làm việc được rất nhiều. Nhưng đột nhiên anh cảm thấy mình cô đơn, và bức dọc như điên ... chỉ vì Jessie.

Ian nhắm mắt lại, quên đi tiếng xe điện chạy rầm rập quanh đó, nhớ đến Jessie... đến cặp giò tuyệt đẹp, mái tóc hung vàng mịn như sa-tin, đôi mắt xanh... đến hình ảnh nàng nằm ăn bánh mì phết bơ và mút mơ vào lúc hai giờ sáng, hỏi anh nghĩ sao về việc mở mang cửa tiệm của nàng: "Em nói thẳng thắn, Ian ạ . Cứ nói thật cho em biết: anh ghét những mặt hàng mới của em chẳng? Hay anh thấy chúng cũng được lắm? Anh cứ nói thẳng theo cách nhìn của đàn ông... Cứ thẳng thắn ..." Hình như nàng quan tâm đến công việc làm ăn lắm, muốn biết quan điểm của người đàn ông như thế nào . Đôi mắt xanh mở lớn cứ nhìn mặt chàng hau háu, như muốn hỏi chính nàng đây có ngon lành chẳng, chàng có yêu nàng không, chàng có ... hay không. Nhâm nhi ly rượu mạnh, Ian nghĩ đến vợ, cảm thấy chịu ơn nàng . Anh thấy khế đau nhói trong bụng . Nhưng quả có đúng phần nào: anh chịu ơn nàng rất nhiều . Nàng đã chịu cực khổ nhiều. Nghề dạy dỗ cũng kiếm được chút đỉnh, nhưng dạy thế người khác, lương lại ít hơn. Rồi anh kiếm được một chân đứng bán hàng trong một tiệm sách, nhưng bà vợ không chịu, cho rằng nghề đó làm giảm giá chồng, anh đành phải bỏ . Sau khi truyện ngắn đầu tiên của anh được tung ra, anh cũng có thử thời vận với nghề báo chí được một thời gian. Rồi bỗng nhiên chị được hưởng gia tài, và giải quyết hết hầu hết công việc làm ăn của vợ chồng . Của vợ chồng, không nhất thiết là của anh.

- Nay cô Clarke, cô sẽ hiểu một ngày gần đây cô sẽ thấy mệt mỏi, khó chịu lấy phải thằng chồng văn sĩ chết ... đói.

Anh đã nhìn chăm chú vào mặt vợ, trong lúc chị khẽ lắc đầu, mỉm cười, vào một ngày mùa hè nắng ráo, cách đây ba năm.

- Em thấy anh có vẻ gì là đói rách đâu? Nàng vỗ nhẹ vào bụng anh, rồi dịu dàng ôm hôn anh: "Em yêu anh, anh Ian!"

- Em điên! Nhưng anh vẫn yêu em vô cùng .

Mùa hè đó anh gặp khó khăn. Tám tháng trời chẳng kiếm được một cắc.

May là còn có tiền của Jessie.

Tại sao em lại điên? Vì em tôn trọng nghề văn của anh hay sao? Hay tại em nghĩ rằng anh là người chồng tốt, cho dù anh không làm việc ở Đại lộ

Madison nữa? Sao vậy, anh Ian? Ai làm ở Đại lộ Madison? Phải anh không?

Anh cần bám lấy chỗ làm đó lắm sao, hay anh định ôm lấy nó để khổ suốt đời.

Trong giọng nói của nàng có chút cay đắng, lẫn với giận dữ. "Tại sao anh không hưởng những gì anh đang có?"

- Thứ gì vậy?

- Cuộc sống của một nhà văn. Một nhà văn có tài nữa chứ ?

- Ai nói vậy ?

- Những nhà phê bình nói, chứ ai nữa ?

- Tiền nhuận bút của anh không nói vậy .

- Thấy kế tiền nhuận bút của anh! Nàng làm mặt nghiêm nghị khiến anh phì cười.

- Anh đã vất vả một thời gian tập viết lách... tiền tác quyền chẳng nhiều để anh vui thích, anh muốn buông xuôi cho xong.

- Ô, anh im đi... đồ tồi... đôi khi anh làm em muốn điên lên.

Nàng nở một nụ cười hiền dịu, và anh cúi xuống hôn nàng . Ngón tay nàng

vuốt nhẹ nhẹ trên bắp vế anh, lên phía trên, trong lúc nàng nhìn anh chăm chú, với nụ cười hiền dịu chỉ riêng nàng mới có, và anh nghe rần rật như kiến bò, quên hết mọi sự ...

Chuyện đó anh nhớ kỹ lắm . Rất rõ ràng .

- Em dễ ghét lắm! Anh quý em lắm! Nào ta về nhà thôi.

Họ đã nắm tay nhau rời bãi biển, như hai thiếu niên, mỉm cười với nhau. Họ không chờ đợi cho đến lúc về tới nhà . Chạy xe thêm chừng vài dặm nữa, Ian nhận ra một con suối nhỏ, cách đường cái một quãng ngắn, và hai người đã đậu xe lại đó, gây cuộc mây mưa dưới lùm cây gần bên con suối, nghe tiếng động rào rạt của cánh vật mùa hè . Anh còn nhớ sau đó hai người nằm dài trên đất mềm, chỉ mặc phong phanh chiếc áo sơ-mi, ngón chân ngọ nguậy, đùa với sỏi đá và cỏ . Anh vẫn còn nhớ đã tự hỏi không hiểu điều gì khiến nàng gắn bó với anh. Tại sao vậy? Vì sao nàng mến anh dữ thế? Những câu hỏi đó ít ai đặt ra... tình vợ chồng ..., tiền bạc, hay điều gì khác hả em cưng? Trong thâm tâm anh biết rằng chẳng ai lại đặt câu hỏi kỳ cục như thế .

Nhưng đôi khi anh cứ thắc mắc . Đôi khi anh sợ rằng điều đã khiến chị gắn bó với anh chính là tình yêu của chị đối với văn tài . Anh chẳng muốn tin là đúng, nhưng quả cũng có phần nào .

Nhiều đêm ở trong phòng làm việc của anh, vợ chồng đã thảo luận với nhau bên tách cà phê hay ly rượu vang. Chị luôn luôn tin chắc anh viết văn hay.

Anh cũng cần đến lòng vững tin của chị .

- Em biết rằng anh sẽ làm được mà, anh Ian. Dứt khoát . Em biết anh sẽ làm được . Chị tin tưởng chắc chắn quá . Chính vì vậy chị đã bắt anh phải bỏ sở làm ở đại lộ Madison. Chỉ vì chị tin chắc . Hay vì chị muốn anh phải lệ thuộc vào chị ? Đôi khi anh tự hỏi có phải vậy chăng?

- Nhưng, vì sao em biết hả ? Làm sao em có thể biết anh sẽ làm được ? Em mơ tưởng thế thôi, Jessie ạ . Hoang tưởng . Anh mà là nhà văn lớn của Hoa

Kỳ ? Em biết chẳng biết bao kẻ lẫn vào viết bậy viết bạ, tưởng chắc ăn lắm, mà rồi chỉ là con số không thôi.

- Ai viết bậy viết bạ ? Không phải đâu.

- Có thể!

Nghe anh nói vậy, chị hát cả ly rượu vang vào mặt anh khiến anh cười rộ . Và hai người quần lấy nhau, yêu nhau trên tấm thảm bằng lông thú rất dày, rượu vang từ trên cằm anh chảy ròng rọc xuống ngực chị, và hai người cùng cười rộ . Chính vì những điều trên mà bây giờ anh cần viết một truyện cho thật ngon lành. Anh bắt buộc phải viết . Vì chị, và vì bản thân anh nữa . Anh có thời giờ để làm công việc đó . Sáu năm viết lách đã sản xuất ra một truyện ngắn dở òm, và một cuốn sách ngụ ngôn tuyệt đẹp mà đám phê bình văn học chửi toáng lên, đánh giá là "cổ điển". Lại bán chưa nổi 700 ấn bản . Truyện ngắn của anh cũng chưa được kể là khá . Nhưng truyện anh mới viết đây phải khác hẳn . Anh biết lắm . Anh phải có một đứa con tinh thần, để đổi lại sự nghiệp của chị chứ . Chị đã có "Lady J", chẳng lẽ anh lại không có gì ? "Lady J" là tên cửa tiệm của Jessie. Chị biết cách mở mang khuyếch trương. Giao thiệp đúng người, đánh hơi được thị hiếu của khách, cư xử đúng cách và đúng lúc . Chị thuộc loại người đụng tới thứ gì cũng biết lợi dụng tối đa. Chút phấn sáp, chiếc khăn quàng cổ, một món nữ trang, chút phấn hồng trên má, nụ cười cầu tài, vẻ thân mật, trông chị điệu bộ lắm . Điệu ời là điệu . Chị quen làm điệu lắm . Cả con người chị toát ra điệu bộ . Ăn mặc hở hang, lim dim đôi mắt, chị là hiện thân của kiểu cách .

Cũng như những lúc vào giờ ăn trưa, chị nhào vô phòng làm việc của anh, mái tóc vàng tung bay, ánh mắt cười cợt, chị hôn anh đánh chụt lên gáy anh, rồi đột nhiên thả xuống trên những trang giấy của anh một bông hồng tuyệt đẹp, có khi chị lại cắm một bông cẩm chướng màu vàng tươi trong chiếc bình thủy tinh đặt bên chén cà phê của anh... Chị luôn luôn có một món quà

tặng cho anh, mà dưới bàn tay chị sờ đến, món quà đó lại có giá trị hẳn lên. Nghĩ đến vợ, Ian lại mỉm cười, trong lúc anh đưa mắt nhìn những người xung quanh. Nếu Jessie có mặt ở đây, có thể chị sẽ mặc một thứ gì thật nổi: một chiếc áo tắm hở lưng nhưng lại che kín cánh tay, hay một thứ quần áo che kín nhưng lại có một đường xẻ rãnh khiến khách bộ hành có thể thoáng thấy cặp giò của chị, hay chị có thể đội một chiếc nón đẹp to tướng khiến người ngoài có thể nhìn thoáng được một con mắt xanh của chị long lanh, trong lúc con mắt kia liếc đưa tình, rồi lẩn đi ngay. Nghĩ đến vợ trong tình trạng như thế, Ian lại để ý đến người đàn bà đội nón rom cách xa vài bàn. Anh chưa gặp cô ta bao giờ. Rồi anh nghĩ rằng cô này cũng xinh, đáng cho anh ngó tới. Vào một buổi trưa nắng ráo, nóng bức, lại vừa uống hai ly rượu mạnh anh cảm thấy ngầy ngậy. Anh chỉ nhìn được sơ qua khuôn mặt cô kia, chỉ thấy được cái cằm nhọn. Cô ta có cánh tay mảnh mai, bàn tay đẹp, không đeo nhẫn. Anh ngắm cô hút một thứ nước giải khát sủi bọt, qua ống hút. Anh có cảm giác thân mật trong lúc nghĩ đến vợ, và ngắm cô gái đội nón. Chết tiệt Jessie lại không có ở nhà. Ngày này là để đi ra bãi biển, bơi lội, và ra mồ hôi, nằm xuống cho cát phủ lên mình, và xoa hai tay bôi dầu chống nắng lên cánh tay.

Người đàn bà mấp máy miệng qua ống hút, cách mấp máy đó khiến Ian khó chịu trong người, khiến anh ham muốn Jessie. Ngay lúc này đây.

Món mì ống đã được đem tới, nhưng anh nhận ra mình đã chọn nhầm món ăn: nhiều bơ, nóng quá, lại đầy tú hụ. Lẽ ra anh nên gọi món xà lách mới phải. Anh lại lầm lẫn nữa là đã kêu cả phê sau bữa ăn. Có những hôm, ta tỉnh táo, nhưng nhiều khi, ta lại buông thả, đầu óc để đâu đâu. Điều đó chẳng hại gì, Ian đang vui. Anh thường hay tới ăn ở quán Enrico. Ở đây anh có thể thư giãn tâm hồn, nhìn những người xa lạ, gặp các nhà văn quen biết, và nhất là ngắm đàn bà.

Không hiểu sao, anh lại để người hầu bàn mang tới cho anh ly rượu thứ ba. Ít khi anh uống thứ rượu khác với rượu vang trắng, nhưng rượu mạnh uống cũng ngon và mát. Một ly rượu thứ ba cũng chẳng chết nào. Vào những ngày hè, thường khi thời tiết mát mẻ, có một điều gì đó khiến ta điên điên một chút.

Đám khách đông đảo ở quán Enrico như dòng nước cuồn cuộn, chen chúc nhau ở lối đi giữa các bàn, tìm vào những phòng phía trong. Dân làm ăn thất cả vạt đủ kiểu, nghệ sĩ ăn mặc lôi thôi, đám nhạc sĩ vừa hề đang chơi nhạc, và các thi sĩ nói chuyện rồn. Tiếng xe điện chạy ầm ầm cũng chìm đi trong tiếng nhạc và tiếng người.

Lúc Ian rời quán, cô gái vẫn không ngẩng mặt lên, nhưng cô chăm chú quan sát anh, rồi ra hiệu cho nhà hàng tính tiền. Có thể cô cũng ra về, có thể cô sẽ làm gì... chẳng biết được...

Trên đường ra lấy xe, Ian nghĩ đến cô, hơi chệnh choáng nhưng cũng không tỏ ra quá say sưa. Anh nghĩ đến bài thơ "Gửi Người đẹp không rõ mặt". Anh tự cười thầm trong lúc lách mình ngồi vào bánh lái chiếc xe của Jessie, nghĩ đến chuyện được nhào vào vòng tay vợ. Anh cảm thấy rạo rức không chịu nổi.

Anh lái chiếc xe hơi nhỏ hiệu Morgan màu đỏ của Jessie. Đưa tay kéo cần sang số, anh nghĩ đến chiếc xe, là món quà tặng rất đẹp, biểu một người đàn bà dễ thương. Anh đã mua chiếc xe này tặng vợ, bằng tất cả số tiền nhuận bút cuốn thơ ngụ ngôn của anh. Bỏ cả món tiền nhuận bút để mua một chiếc xe! Điên thật! Nhưng chị quý chiếc xe này lắm. Và anh yêu quý chị. Anh lái xe trở lại Đại lộ, ngừng lại chỗ đèn đỏ, chạy qua khách sạn Enrico lần nữa trên đường về nhà, đúng lúc bóng một chiếc áo hồng lướt qua trước mắt anh. Đưa một ngón tay hất cái nón lên cao, cô gái ngược nhìn trời, đôi lông mày núng nẩy trong lúc đôi giày cao gót bước đi thoăn thoắt. Chiếc áo hồng bó

sát bên háng, nhưng không đến nỗi lộ liễu quá, và mái tóc màu đỏ ôm lấy khuôn mặt, rủ xuống thành lọn. Ắ trông xinh đẹp trong chiếc áo hồng, và sexy lắm. Thật tròn trịa, , thật nở nang, lại trẻ quá...hăm hai?...hăm ba? Ian ngấm ắ, lại thấy còn cào trong dạ. Mái tóc màu đồng của ắ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh muốn đụng tới mái tóc đó. Muốn giựt chiếc nón khỏi tay ắ, chạy đi, coi ắ đuổi theo mình ra sao. Anh muốn chọc ghẹo. Anh chẳng có ai để ghẹo.

Anh lái xe chậm chạp qua mặt ắ. Ắ nhìn lên, khẽ đỏ mặt, rồi ngó qua chỗ khác, làm như không dè gặp lại anh, và bây giờ mọi việc thay đổi. Ắ quay đầu, nhìn lại anh, vẻ ngạc nhiên biến đi, thay vào là một nụ cười nhẹ, và ắ khẽ nhún vai. Quả là định mệnh. Hôm nay là cái ngày định mệnh. Hình như ắ mặc màu hồng cũng chỉ vì chuyện đó. Và bây giờ, ắ tỏ vẻ hài lòng. Dưới cái nhìn hau háu nẩy lửa của anh, ắ tỏ vẻ không muốn bước đi. Anh không lái xe đi tiếp. Anh chỉ ngồi yên trong xe, trong lúc ắ đứng ở một góc đường, đưa mắt nhìn anh. Ắ không trẻ như anh tưởng. Hăm sáu...hăm bảy? Nhưng còn mướt chán! Khá mướt đấy, anh vừa uống ba ly rượu mạnh và ngón đầy bụng kia mà.

Đôi mắt ắ tìm khuôn mặt anh, khẽ nháy một cái, nhưng rất cẩn thận. Rồi thấy anh nhìn lại, ắ bước đến gần, phô bộ ngực đồ sộ, tương phản với đôi cánh tay nhỏ nhắn trẻ trung.

- Anh quen tôi hả?

Ắ đứng yên , đưa tay giữ lấy nón. Đột nhiên một gót chân bắt qua bên kia, khiến xương hông xô ra phía trước. Và Ian chợt thấy ống quần của mình hẹp quá.

- Không. Tôi không nghĩ là đã quen biết cô.

- Anh vừa ngó sững tôi mà.

- Vâng...Tôi ân hận. Tôi... tôi thích chiếc nón của cô. Tôi nhận ra bữa ăn

trưa.

Ả dịu nét mặt, và anh mỉm cười đáp lại. Nhưng anh thất vọng: ả già hơn Jessie, có thể lớn hơn anh một hai tuổi nữa. Ở cách xa hai chục thước, khéo trang điểm coi cũng đẹp lắm, nhưng cách nhau chừng chục thước thì bao ảo giác tiêu tan. Những sợi tóc đỏ phơ ra chân tóc màu đen. Nhưng quả thật anh đã ngó sững ả. ả không nói sai.

- Quả thật tôi rất ân hận. Cô cần đi một đoạn đường?

Tại sao không? ả cùng đi một con đường với anh, có rời xa cũng phải một quãng nữa. Có lẽ ả tới một chỗ làm gần đâu đó.

- Tất nhiên là có. Cám ơn. Cuộc bộ lúc này nóng lắm.

Ả lại mỉm cười, đưa tay giật mạnh để mở cửa xe. Ian mở chốt bên trong cho ả, và ả nhào vô chỗ ngồi trong xe, thoải mái ưỡn ngực lên phô cặp nịt vú.

Rành rành.

- Tôi phải đưa đi đâu?

Ả dẫn đo một lát, rồi mỉm cười. "Đường Market số mười. Có cùng đường với anh chẳng?"

- Không. Nhưng cũng được thôi. Tôi chẳng vội gì.

Nhưng nghe địa chỉ này, anh tỏ vẻ ngạc nhiên. Chỗ này không có vẻ là chỗ các công sở, anh cũng chẳng thấy ai thích sống ở khu đó.

- Anh rảnh công việc rồi chứ? ả nhìn anh, vẻ thắc mắc.

- Gần như vậy. Tôi làm việc ở nhà.

Thường thường anh không ưa giải bày tâm sự. ả khiến anh khó chịu, có cảm tưởng như ả muốn anh phải nói nhiều, nói hết. ả xúc nước hoa thơm lừng, và chiếc váy vén cao quá đầu gối, Ian náo nức. Nhưng anh nghĩ đến Jessie kia. Chị còn vắng nhà mười tiếng đồng hồ nữa kia.

- Anh làm gì?

Có lúc anh đã định nói anh là thằng ăn bám, ôm váy vợ. Anh suy luận trong

đầu, rồi cau mày, trả lời cụt ngủn: "Tôi là văn sĩ".

- Anh có thích nghề đó không?

- Tôi yêu nghề. Vì sao cô lại hỏi câu đó?

Lần này anh ngạc nhiên thật sự.

- Vì thấy anh giật mình và cau mày. "Khi khứa mỉm cười, trông khứa đẹp trai lắm!".

- Cảm ơn cô.

- Không có chi. "Chiếc xe anh lái cũng đẹp".

Ả đã đưa mắt nhìn lên quan sát anh. Chiếc áo sơ mi hiệu St. Tropez cắt may khéo, đôi giày hiệu Gucci không mang vớ. Ả không biết có phải giày Gucci không, nhưng ả biết chắc là mắc tiền.

- Xe này hiệu gì? Phải mác xe MG không?

- Không. Xe Morgan... và của vợ tôi... Câu nói vương mắc trong cổ họng anh. Và ăn miếng trả miếng liền: "Cô làm gì?"

- Hầu bàn ở quán Condor. Nhưng tôi muốn coi xem vào ban ngày những quán ăn khác như thế nào. Vì thế tôi mới tới đây ăn trưa. Khách khứa ở đây khác hẳn. Vào giờ này trong ngày, họ coi bộ tinh táo lắm, chứ thử đợi tối tới chút nữa coi, cũng say xỉn cả đám.

Quán Condor này thì Ian thừa biết rằng khách khứa chẳng đáng hoàng gì, và anh nhận định rằng cô ả phải ăn mặc hờ hang để hầu khách.

Ả nhún vai, mỉm cười nhẹ. Trông ả lại thấy đẹp, nhưng trong ánh mắt có vẻ buồn, như tiếc nuối một điều gì, cái nhìn hờ hững, xa xôi. Ả liếc nhìn Ian một đôi lần, và Ian lại thấy khó chịu.

- "Cô ngụ tại đường Market số mười?" Anh hỏi cho lấy có.

- Vâng. Trong một khách sạn. Còn anh?

Khó trả lời đây. Biết nói sao bây giờ. Nhưng thấy anh ngần ngừ, ả đã gỡ rối:

- "Để em đoán thử xem nhé. Cao ốc Pacific, phải không?"

Ánh mắt của cô ả không còn lóng lánh tươi vui, mà giọng nói lại nghe the thé.

- Điều gì khiến cô đoán vậy?

Anh cố lấy giọng cho vui ra vẻ cười rỡ, nhưng không được. Vừa lúc đó, xe phải ngừng lại vì kẹt đường tại phố Montgomery, anh liếc mắt nhìn ả kia. Chắc ả phải làm thư ký cho một người nào đó, hay là cô gái đóng vài vai trong một phim trường. Trông ả không có vẻ gì là người bản tiện, chỉ thấy mệt mỏi và buồn bã.

- Anh cung, anh có vẻ là dân ở Cao ốc. Anh chỉ là vậy thôi.

- Đừng thấy hào nhoáng mà ham!

Anh nói như thể "chớ thấy lấp lánh mà tưởng là vàng". Hai người cùng cười khan, và anh mân mê cần sang số, vì đường đã bớt kẹt. Anh lái xe vào đường Market.

- Có vợ hả?

Anh gật đầu.

- Ừ quá! Máy khứa kha khá đều có vợ cả.

- Nản hả?

Lẽ ra anh không nên nói câu này, nhưng anh cũng hỏi chơi cho biết, chứ nghiêm trang gì. Vả chăng cũng chỉ là rượu mạnh nói đầy thôi.

- Đôi khi em cũng tìm tới với các khứa có vợ, đôi khi không. Còn tùy người chứ. Trường hợp của anh thì... chưa biết chừng. Em thấy ưa thích anh.

- Em nói làm anh nở mũi. Em cũng là cô gái ưa nhìn đấy. Tên em là gì?

- Margaret Maggie.

- Tên đẹp lắm.

Cô ả lại mỉm cười với anh.

- Phải chỗ này không, Maggie?

Quanh đó chỉ có một khách sạn duy nhất, và coi chẳng được đẹp.

- Vâng. Đúng rồi. Cũng ấm cúng đấy chứ. Đẹp phải không?

Ả nói tí lia để che dấu vẻ bối rối của mình, và Ian cảm thấy thương hại thay cho ả. Khách sạn chỗ ả trú ngụ có vẻ tồi tàn, xuống cấp.

- Vui lòng lên làm một ly chẳng?

Trong ánh mắt ả, anh thấy rõ ả sẽ mịch lòng nếu anh từ chối. Thây kệ, anh có cần gì phải về nhà làm việc đâu. Còn chín tiếng đồng hồ rưỡi nữa anh mới phải lái xe ra phi trường đón vợ. Nhưng anh cũng hiểu chuyện gì đó có thể xảy ra nếu anh nhận lời mời của Maggie và để chuyện đó xảy ra có vẻ là lỗi lớn với Jessie, vào cái ngày nàng trở lại nhà. Anh đã giữ được ba tuần lễ rồi, tại sao lại không giữ thêm một buổi chiều?

Nhưng cô gái này có vẻ cô đơn, thiếu yêu đương, mà trời đang nóng, rượu mạnh rần rật trong đầu anh. Anh biết rõ mình chẳng muốn về nhà lúc này một tí nào. Trong nhà đó có thứ gì là của anh đâu, thật sự là của anh đâu, trừ vài trang giấy đánh máy bản thảo, và cái máy chữ hiệu Olivetti của Jessie mua cho anh. Chúa đang ăn bám vợ đây mà.

- Tất nhiên. Anh sẽ ở lại làm một ly rượu, đợi em pha cà phê. Chiếc xe hơi này ta quăng ở đâu?

- Em nghĩ là anh có thể đậu nó sát trước cửa. Khu này vắng vẻ tha hồ đậu xe, chúng chẳng kéo xe của anh ra chỗ khác mất đâu.

Ian đậu xe ở trước khách sạn, và Maggie cẩn thận đứng trông cho anh de xe sát lề đường.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 2

Nghe bộ phận đáp của chiếc xe máy bay kêu ken két, Jessie mỉm cười. Chị đã buộc chặt dây an toàn, nhận ra ngọn đèn trên đầu chị đã tắt, và chị cảm thấy tim đập mạnh lúc chiếc phi cơ chạy vòng quanh trên phi đạo lần cuối cùng. Chị nhìn rõ đèn đuốc bên dưới.

Jessie nhìn đồng hồ đeo tay. Chị biết chồng mình rất rõ. Lúc này anh đang chạy đôn chạy đáo tìm một chỗ đậu xe trong nhà để xe của phi cảng, chỉ sợ mình tới trễ, lỡ mất không đón được vợ ở cổng. Cuối cùng anh đã tìm được một chỗ đậu xe, chạy như điên tới cuối phi đạo. Có thể anh sẽ thở hỏn hển và mỉm cười, xúc động dạt dào lúc tới gặp chị. Nhưng thế nào anh cũng tới đúng lúc. Luôn luôn anh đúng hẹn với vợ. Về sẵn đón của anh khiến việc trở lại nhà của chị được long trọng.

Jessie có cảm tưởng chị đã xa nhà hàng năm trời. Chị đã mua về nhiều thứ hàng đẹp lắm. Nhưng mặt hàng để khuyến trương cửa tiệm lần này thật là đẹp, bút vẽ lông mày rất mềm, hàng len mềm mại, áo gió bong bẩy, áo sơ mi tay dài bằng lụa, và một vài mặt hàng bằng da tuyệt đẹp. Chị thường mê loại hàng da hoẵng không cưỡng lại được. Nó sẽ là món hàng đắt khách trong cửa tiệm của chị. Kẹo bánh chị đặt mua phải ba, bốn tháng nữa mới về tới, nhưng cứ nghĩ đến là chị thấy phấn khởi. Mặt hàng nào chị cũng nhớ kỹ. Việc khuyến trương cửa hàng đã được sắp đặt kỹ càng. Chị ưa xếp đặt trong đầu, có chương trình rõ ràng. Chị muốn biết rõ việc gì sẽ đến, ưa biết rõ những gì chị có trong đời, những gì liên quan đến công việc làm ăn của chị, xếp đặt đâu ra đó. Một số người có thể thấy việc đó là rối rắm, nhưng Jessie chẳng bao giờ bối rối.

Chị với Ian đã vạch chương trình sẽ đi chơi một chuyến ở Carmel vào tháng mười này. Dịp lễ Tạ Ôn họ sẽ đi chơi với bạn bè. Có thể vào dịp lễ Giáng Sinh họ sẽ trượt tuyết ở hồ Tahoe, sau đó vù sang Mêhicô nghỉ lễ tết đương lịch vài ngày. Sau đó các mặt hàng đặt mua để khuyến trương cửa tiệm sẽ về tới. Mọi việc được sắp đặt đâu ra đó. Từ những cuộc đi chơi, đến những món ăn, quần áo mặc, thứ gì cũng có chương trình cả. Chị có công việc để mà đặt chương trình, việc làm ăn đang phát triển. Chị có một người chồng dễ yêu thương, và tin cậy, những chung quanh đứng đắn dễ giao thiệp. Đời sống của chị ít có thay đổi, và chị thích cách sống đó. Chị chỉ thắc mắc tại

sao chưa bao giờ chị muốn có một đứa con. Nó có thể là một điều thay đổi đấy chứ. Một điều mà chị không thể đặt thành chương trình đầy đủ. Chị không biết mặt mũi nó sẽ ra sao, nó sẽ hoạt động những gì, hay là chị không biết thật chính xác ngày nào nó sẽ sinh ra, chị phải làm gì một khi có nó. Nghĩ đến chuyện có con nhỏ chị thấy nhức đầu. Cứ như thế này, có phải đời sống giản dị không nào. Chị Jessie và Ian, chỉ hai đứa mình thôi. Và như vậy không có kẻ nào tranh đoạt tình thương yêu của Ian, Jessie không thích phải cạnh tranh. Hiện nay, anh là của chị hoàn toàn. Bánh xe của máy bay đã đụng tới phi đạo. Jessie nhắm mắt lại.... Ian... mấy tuần qua chị mong mỗi anh tha thiết. Ban ngày rất bận, đến tối cũng chưa rảnh, nhưng chị thường gọi điện thoại cho anh, vào lúc đêm tối chị về tới khách sạn. Nhưng chị không thể ra khỏi phòng đụng chạm vào người anh, được anh ôm ấp. Chị không thể nhìn vào mắt anh mà cười, hay cù vào bàn chân anh, hay đứng bên anh dưới vòi sen tắm chung.

Trong lúc đợi máy bay ngừng hẳn, chị duỗi thẳng hai chân, cặp giò dài thòng. Đợi chờ thật khó chịu. chị muốn chuyến bay chấm dứt cho rồi. Ngay lúc này đây, chị muốn chạy ra và gặp anh. Có thể chị chỉ gặp những người đàn ông khác. Tưởng tượng là chuyện rất khó, nhưng có thể đúng như chị nghĩ. Chị đã từng suy nghĩ đến những người đàn ông khác, một đôi lần, nhưng dường như chưa bao giờ chị thấy có người vừa ý. Dưới con mắt chị, Ian hơn những người khác rất nhiều. Hấp dẫn hơn, lịch sự hơn, dịu dàng hơn và yêu đương nồng nàn hơn. Ian biết rất rõ chị cần gì, và đáp ứng đầy đủ. Bảy năm lấy chồng, chị đã để mất phần lớn các bạn gái ở Nữ Ước, và chưa tìm được những người khác ở San Francisco để thay thế. Chị chẳng cần bạn gái, một cô bạn thân thiết để tâm sự, một cô bạn chí cốt. Chị đã có Ian. Anh là bạn chí cốt của chị, là tình nhân, ngay cả là người anh của chị, từ ngày em trai chị tên Jake mất đi. Sẽ ra sao nếu thỉnh thoảng Ian lại “vù” đi một chuyến? Chuyện chẳng thường xảy ra, và anh kín đáo lắm. Chuyện đó cũng chẳng khiến chị bối rối. Đàn ông là vậy, khi vợ không có nhà. Chị cũng chẳng cần tìm hiểu làm chi. Chị chỉ nhận định đại khái như thế, mà nhận định chưa phải là hiểu tường tận.

Ba má chị cũng có cuộc hôn nhân giống như thế, và trong nhiều năm họ đã có hạnh phúc. Theo gương ông bà, Jessie hiểu có những việc không nên nói tới, đừng làm thương tổn nhau, đừng lạm dụng. Một cuộc hôn nhân tốt dựa trên việc tôn trọng, tin cậy nhau. Đôi khi phải cầm miệng, để cho người hôn phối tự xử. Hiện nay, ba má chị mất cả rồi, và lúc sanh chị, ông bà cũng không còn trẻ trung gì: bà đã gần bốn chục, ông vừa qua tuổi bốn lăm. Và Jessie hơn Jake bốn tuổi. Vì cưới nhau trễ, ông bà tôn trọng lẫn nhau, khác với phần đông các cặp vợ chồng khác. Họ không có khuynh hướng muốn

làm thay đổi người hôn phối, Jessie đã học được rất nhiều. Bây giờ, ông bà đều mất cả rồi. Có lẽ đã ba năm trời. Hầu như chính xác như thế. Ba má chị mất cách nhau có mấy tháng. Jake cũng mới mất cách đây một năm, tại Việt nam, lúc mới 20 tuổi. Các người thân đã ra đi, còn lại một mình Jessie. Nhưng chị đã có Ian. Cảm ơn Trời còn có Ian. Chị cảm thấy khẽ rùng mình khi nghĩ đến những chuyện đó... thiếu Ian, chị biết mình làm gì đây? Cái chết... chị nghĩ đến lúc ba chị mất đi, để lại má chị. Cái chết.. chị không thể sống thiếu Ian. Hiện nay, anh là tất cả đối với chị. Những lúc đêm tối chị sợ hãi, có anh ở bên an ủi. Gặp những chuyện buồn phiền, anh ghẹo cho chị cười, và anh cũng gây cho chị buồn rầu nữa. Anh nhớ kỹ những chuyện xảy ra trong gia đình, hiểu những điều chị ưa thích, hiểu cách nói năng của chị, và gặp những lúc chị đùa rồn không phải chỗ, anh cũng cười rộ tha thứ. Anh hiểu biết chị. Chị là vợ anh, là em gái anh. Vì thế chị cần đến anh. Vì thế, quan trọng gì những chuyện xảy ra, nếu ngẫu nhiên anh có những dịp tư tình mà quả thật chị chẳng biết rõ? Có anh ở bên cạnh là đủ lắm rồi. Và luôn luôn anh ở bên chị.

Jessie nghe cửa lùa mở ra, người ta bắt đầu chen chúc nhau để vào phòng trong. Năm giờ bay đã chấm dứt, bây giờ là lúc về nhà. Jessie đưa một tay vuốt lại nếp quần nhẵn, tay kia nắm chặt lấy áo khoác. Một chiếc áo da màu cam tươi sáng, chị khoác ra ngoài áo cánh màu nâu đỏ và áo sơ mi lụa có in hình con lạc đà. Đôi mắt xanh long lanh trên khuôn mặt rám nắng, và mớ tóc rậm màu vàng xõa trên vai. Ian thích áo màu cam, và chị đã mua chiếc áo này ở Nữ Ước. Chị mỉm cười với chính mình, nghĩ đến chuyện anh yêu chiếc áo này biết mấy, cũng như anh yêu chiếc áo nỉ chị mua cho anh. Chiều chuộng anh quả là chuyện thú vị.

Ba người đàn ông thuộc dân áp phe và nhiều người đã bà đang chen chúc nhau đi phía trước chị, nhưng chị cũng khá cao để có thể nhìn qua đầu mấy người đàn bà kia. Ian đã có mặt, đứng ở chỗ cửa ra vào. Chị đưa tay vẫy. Anh cười toe, vẫy trả lại, vội vã di chuyển tiến lại, khẽ xô đẩy những người phía trước chị để lấy lối đi. Cuối cùng, anh tới chỗ chị, ôm chị vào lòng.

- Em đúng hẹn đấy... lại đẹp thế này. May cho em lắm đấy, anh chỉ muốn yêu em ngay tại chỗ này.

Anh chàng có vẻ vui sướng lắm. Và anh hôn chị. Chị vui mừng đã trở lại nhà.

- Đi thôi.

- Yêu em? Thách đấy!

Hai người vẫn đứng yên tại chỗ, hôn nhau, chỉ nói với nhau bằng mắt. Jessie không thể ngăn được nụ cười, không thể rời bàn tay khỏi khuôn mặt chồng: "Trông có vẻ khỏe mạnh đấy."

- Jessie, em có biết vắng em, anh cảm thấy thiếu thốn thế nào không?

Chị gật đầu. Chị hiểu anh mong nhớ chị ra sao.

- Cuốn sách ra sao?

- Tuyệt, họ nói với nhau thật ngắn ngủi, mà hiểu nhau rất nhiều. Họ có cần nhiều lời đâu.

- Quả thật tuyệt diệu! Anh cúi nhặt chiếc va-li lớn bằng da mà chị đã vất xuống sàn để rảnh tay ôm hôn anh. “Đi thôi cô nàng xéch-xy. Về nhà thôi”. Chị quàng tay vào cánh anh, và hai người cùng đi những bước thật dài, tóc chị quệt trên vai anh, mỗi cử động của chị nhịp nhàng với anh.

- Em mang về cho anh một món quà đây.

Anh mỉm cười. Đi đâu chị cũng quà về tặng cho anh.

- Anh thấy dường như em cũng mua cho mình một thứ gì. Một chiếc áo khoác thì phải.

- Anh thích chiếc áo này không? Hay nó xấu xí? Em chị sợ nó hơi nặng một chút.

- Thứ gì em mặc vào người cũng đẹp cả.

- Lạy Chúa, anh tử tế với em vô cùng! Ở nhà anh đã làm gì? Đánh bẹp chiếc xe rồi hả?

- Đây, em nói câu tử tế thế đó? Anh hỏi em, nói vậy đã tử tế chưa? Còn anh? Chị cười và anh cười theo.

- Không đâu. Anh đổi lấy chiếc Honda gắn máy. Anh nghĩ rằng em thích loại xe này hơn.

- Ý nghĩ hay gói! Thôi anh cung, anh làm em rùng mình. Nào nói thật cho em biết, chiếc xe hư hỏng ra sao?

- Hử? Anh nói để em biết là không những chiếc xe ở trong tình trạng hoàn hảo, mà còn sạch sẽ vô cùng, tình trạng này lúc em đi chiếc xe không có nổi. Tội nghiệp chiếc xe dơ bẩn quá.

- Vâng em biết.

Chị nghiêng đầu qua một bên, và anh nhăn mặt.

- Em vô ơn lắm. Nhưng anh yêu em.

Anh hôn lên chót mũi chị, và chị vòng tay quanh cổ anh.

- Thử đoán coi nào.

- Anh phải đoán bao nhiêu câu?

- Một thôi.

- Em yêu anh?

- Cứ thử đoán coi.

Chị cười khúc khích và hôn lên gáy anh.

- Đoán trúng anh được thứ gì?

- Em nè.

- Khủng khiếp! Anh bắt.

- Anh ơi em vui sướng được trở lại nhà.

Chị khẽ thở dài, và đứng yên trong vòng tay anh, đợi hành lý của chị xuất hiện trên cái bàn quay. Nhìn vào mắt chị, anh có thể thấy chị đã thư giãn tâm trí. Chị rất ghét phải đi xa, ghét những chuyến bay, chị sợ chết, sợ trong lúc chị đi xa, anh lẫn cổ ra chết trong chiếc xe bẹp dúm. Từ ngày ba má và đứa em trai của chị... bao nhiêu chuyện khủng khiếp. Chẳng phải những người đó chết bạo. Má chị mất lúc đã già, khá già. Sáu mươi tám tuổi chứ ít gì. Ba chị cũng được bảy mươi, ông chết vì buồn phiền, chưa đầy một năm sau. Nhưng Jessie không chuẩn bị tinh thần trước hai cái tang đó, và dễ thấy chúng đã tác động đến chị như thế nào. Sau khi cha mẹ mất đi, lại tới thằng em trai, chị không tài nào lấy lại tinh thần... Đôi khi Ian thắc mắc không hiểu vợ mình sẽ ra sao. Ác mộng, mê sảng, thật khủng khiếp. Chị cảm thấy mình rất cô đơn, và khiếp hãi quá. Đôi lúc chị không còn là con người anh đã biết. Đột nhiên chị lệ thuộc vào anh, khác hẳn cô Jessie xưa kia. Và hình như chị muốn được chắc dạ rằng anh cũng lệ thuộc vào chị... Đó là lúc anh chịu nghe chị bảo anh phải bỏ sở làm, và đắm đầu vào viết lách. Chị đủ sức để cung cấp cho anh. Nhưng có phần nào đó anh không tin chắc anh có thể viết văn. Nhưng việc đó vừa lòng cả hai vợ chồng. Cấp dưỡng anh, chị cảm thấy an tâm hơn. Quả thật lúc này, anh là tất cả đối với chị.

Jessie lại ngược nhìn chồng, mỉm cười.

- Đợi anh đưa em về tận nhà đã, em ạ.

- Hứ!

- Được rồi. Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh.

Thiên hạ ngó hai người, nhưng anh chị chẳng thèm để ý.

Hai vợ chồng tiến lại nhà để xe, hỏi chiếc Mogan. Vừa nhìn thấy, Jessie tươi cười, vẻ khiêu hãnh.

- Chúa ơi, coi ngon lành quá. Anh đã làm gì vậy?

- Đưa rửa xe. Lâu lâu cũng nên rửa cho sạch, và em sẽ thích kết quả đó.

- Ôi! Anh im đi!

Chị vui vẻ bá cổ anh, và anh né qua một bên, nắm lấy cánh tay chị, trong lúc chị cười ròn.

- Đừng đuổi đánh anh vội, hãy ngồi vào xe đi đã, nữ tặc.

Anh đập vào hông chị, và mở cửa xe.

- Đừng kêu em là nữ tặc chứ. Đồ tôi! Đồ công tử bột!

- Công tử bột hả? Có đúng anh nghe em gọi anh là công tử bột đấy không?

Anh có vẻ méch lòng, bước trở lại chỗ chị đang đứng.

- Này cô, sao cô dám gọi tôi bằng danh từ đó?

Nói đoạn anh nắm chân chị, nhắc bổng lên, đẩy chị vào chỗ ngồi trong xe.

- Đó, và anh nói cho em biết, với thân hình cao lớn của em, không thể gọi là đẹp.

- Ian, anh là đồ tồi!

Nhưng anh biết rằng chị chẳng méch lòng khi nghe nói đến chiều cao của chị. - Vả lại, em nghĩ rằng em đang xuống ký.

-Ồ, xuống tới sáu mươi mốt ký, phải không?

Anh cười rõn, trong lúc xếp dọn hành lý của chị vào thùng xe phía sau, anh vẫn chưa đóng nắp thùng xe và chị ngắm anh làm việc, mỉm cười.

- Đốt anh đi. Anh biết rất rõ em chị nặng năm mươi lăm ký, và hôm nọ em mới cân lại, thấy tăng có nửa ký thôi.

- Em nên ngồi yên cho rồi.

Anh lách mình vào trong xe, ngồi bên chị và quay nhìn tận mặt:

- Mừng em. Mừng em trở lại nhà.

- Chào mừng anh cung. Được trở lại thật thú vị. Hai người mỉm cười với nhau một lúc lâu, và anh cho xe chạy.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 3

- Jessie, em là người đàn bà đẹp nhất, chẳng có gì phải ngờ vực. Anh biết rất rõ.

- Cả hai đứa mình!

Chị nằm sấp, nhìn lên, mỉm cười với anh. Mùi thơm từ cơ thể họ tỏa ra sức nức, đầu tóc rối bời. Họ mới thức dậy không lâu. Chỉ đủ sớm để yêu đương.

- Không thể cả hai đứa được. Em nói vớ vẩn. Anh có phải người đàn bà đẹp đâu.

- Đúng thế. Nhưng anh là người đàn ông tuyệt vời.

- Và em dồi dào tình cảm, nhất định chung sống với một anh văn sĩ.

Chị đón điều thuốc hai người hút chung, rít một hơi, phả vào mặt anh, trước khi ngồi dậy hôn anh lần nữa.

- Mấy giờ chúng mình sẽ ra bãi biển, hả Jessie, em cưng? - Ai nói là chúng mình sẽ ra bãi biển? Cưng ơi, em phải ra ngoài tiệm. Em vắng mặt ba tuần rồi còn gì.

- Thì vắng mặt thêm một ngày nữa đã chết ai đâu? Em nói hôm nay em ra bãi biển với anh cơ mà.

Anh có vẻ một cậu bé hồn dỗi.

- Em không nói vậy.

- Chắc chắn có mà. Được rồi, anh nhớ hình như em có nói. Anh nói rằng anh sẽ bắt cóc em, và hình như em hưởng ứng.

Chị cười ròn, thọc tay đùa mớ tóc anh. Anh chàng này bất trị thật. Lớn đầu mà như đứa con nít. Một cậu bé đẹp trai. Không bao giờ chị cưỡng nổi ý anh.

- Quí sứ nhà anh. Em phải lo công việc, làm sao ra bãi biển được?

- Dễ thôi. Em gọi dây nói cho mấy cô bán hàng, bảo họ ngày mai em mới về tới. Thế là chúng mình dợt. Gián dí quá mà. Làm sao em có thể để phí một ngày như ngày hôm nay?

- Một ngày là một ngày kiếm sống.

Những lời như thế này anh chẳng ưa. Hàm ý rằng anh không kiếm sống.

- Sáng nay em tạt qua tiệm, về sớm, anh nghĩ thế nào?

- Được. Và em rời tiệm đúng lúc sương xuống nhé, Jessie, em chịu chơi lắm.

Đúng, chịu chơi, chơi đến cùng. Số dách!

Nhưng chị không kịp nghe, bận xuống bếp pha cà phê, ngoái cổ đáp lại:

- Em hứa. Em sẽ rời tiệm vào lúc một giờ. Anh thấy thế nào?

- Còn hơn không. Trời ơi, anh yêu em thấy mờ. Em nói em xuống ký phải không.

Chị mỉm cười, gửi cho anh một nụ hôn.

- Một giờ trưa, em hứa. Và chúng mình sẽ ăn trưa tại nhà.

- Đúng chương trình anh đặt ra chứ? Anh lại mỉm cười, và chị gạt đầu: "Vậy thì, anh sẽ đón em vào lúc mười hai rưỡi".

- Đồng ý.

"Lady J" nằm ở tầng dưới một ngôi nhà cất theo kiểu thời nữ hoàng Victoria ở cuối đường Thống Nhất. Ngôi nhà đó sơn màu vàng, cửa màu trắng, có một tấm bảng bằng đồng gắn ở cửa khắc chữ "LADY J". Chị đã cho gắn một bức tranh quảng cáo rất rộng ở trước tủ kiếng, và mỗi tháng hai lần tự tay chị sẵn sàng lau chùi. Cách quảng cáo đó thật giản dị nhưng rất hiệu quả. Trong lúc lái chiếc Morgan vào lối đi, chị ngược mắt nhìn lên coi trong lúc chị vắng nhà thì nhân viên trưng bày tủ kiếng như thế nào. Váy len màu nâu, áo sơ mi màu nâu sẫm, những chuỗi hạt màu hổ phách, nón đan bằng len...

Trông thứ gì cũng đẹp đẽ, tốt cả, nhưng toàn là những mặt hàng mùa thu... chứ không phải là mùa hè. Nhưng chẳng quan trọng gì. Mùa hè có ai mua sắm gì đâu. Người ta mua hàng vào mùa thu kia.

Jessie thoáng nghĩ đến những mặt hàng đặt mua ở Nữ Ước, trong lúc chị lôi cái túi xách ra khỏi xe, rồi chạy lên mấy bậc thềm. Cửa mở ra. Mấy cô bán hàng đã biết Jessie thường tới sớm.

- Tốt. Coi ai tới kìa, chị Zina! Ừa, chị Jessie đã về.

Một cô gái Đông phương nhỏ con, tính nết dịu dàng thấy Jessie liền vỗ tay, nhảy cẫng lên, chạy lại, vẻ vui thích lắm.

- Trông chị đẹp khủng khiếp!

Jessie và cô gái mỗi người một vẻ, chẳng ai thua ai. Vẻ đẹp lộng lẫy của Jessie tương phản với vẻ duyên dáng thùy mị của cô gái Nhật. Tóc cô ta đen và bóng, xõa xuống gọn gàng từ ót tới mép cằm.

- Kat! Em cắt tóc ngắn hả?

Jessie hơi sững sốt. Mới tháng trước cô gái để tóc xõa xuống ngực, mỗi khi không búi chặt lên tận đỉnh đầu. Tên cô là Katsuko, có nghĩa là hòa bình.

- Mỗi lần bơi cao, em thấy khó chịu lắm. Chị thích kiểu tóc này không?

Cô gái kiễng một chân, quay tít người thật nhanh, để tóc lúc lắc quanh đầu, và mỉm cười. Cô mặc bộ đồ đen quen thuộc, làm tăng thêm vẻ mảnh mai. Cô có vẻ dịu dàng như mèo, vì thế mới có biệt danh là Kat mà Jessie đặt cho cô.

- Chị thích kiểu tóc này. Dễ thương lắm.

Hai người mỉm cười với nhau. Chưa kịp nói câu gì thì đã nghe tiếng kêu vui vẻ ào ào:

- Hoan hô! Chị đã về!

Đó là Zina. Cô là người miền Nam, tình cảm, tóc hung hung, đôi mắt màu

nâu. Cô mập mập, nở nang, trong khi hai cô kia thanh nhã, ngực nhỏ. Cái miệng rộng cho biết cô thích cười đùa, mê trai. Tóc ôm sát lấy đầu, thành lọn nhỏ cong cong. Đôi mắt mập mập, sexy. Mỗi lần cô đi chuyển, đàn ông trông thấy muốn đứng tim, và cô ưa trêu ghẹo mấy ông.

- Chị đã thấy Kat cắt tóc ngắn ngắn chưa? Em cứ trách nó hoài.

Cô mỉm cười, trề môi, kéo dài câu nói, cái miệng chúm chím rất đáng yêu:

- Nữ Ước lúc này ra sao?

- Đẹp, tuyệt, khủng khiếp, và nóng kinh hồn. Chán ngấy. À, đợi coi chị mua về thứ gì nhé.

- Những màu gì?

Là một cô gái luôn luôn chỉ mặc màu trắng hoặc màu đen, Kat lại khéo thẩm định những màu sắc sỡ. Cô hiểu rõ màu sắc, biết những màu tương phản, những màu có thể pha trộn, biết đủ thứ, nhưng mặc quần áo màu sắc thì không.

- Đủ thứ màu. Đẹp lắm. Các em coi sẽ mê luôn.

Jessie kiêu hãnh sờ những chữ trên bảng hiệu "Lady J". Chị có cảm giác dễ chịu được trở lại giang san của mình.

- Ai trưng bày tủ kiếng vậy? Trông nổi lắm.

- Zina đấy!

Kat mau mắn chỉ bạn để ca tụng.

- Chị coi đặt cái kệ màu xanh lá cây chỗ này trông nổi bật không?

- Đẹp khủng khiếp. Chị thấy quanh chị cũng chẳng có gì thay đổi. Và hai chị em lúc nào cũng như một cặp song sinh, quần quít nhau. Trong lúc chị vắng hàng họ có bán được nhiều không?

Jessie ngồi vào chiếc ghế bọc da màu nâu mà chị ưa thích. Chiếc ghế rất rộng, chị ngồi lọt thỏm, có thể thoải mái duỗi chân.

- Chúng em kiếm được nhiều tiền. Có thể nói vậy với hai tuần đầu. Tuần cuối này bán hơi chậm. Thời tiết đẹp lắm!

Kat nhanh miệng báo cáo ngắn gọn, Jessie nhận định rằng chị còn bốn tiếng đồng hồ nữa để làm việc, trước khi Ian tới đón chị đi chơi bãi biển.

Trong lúc Jessie đưa mắt nhìn quanh, Zina nhanh nhẹn đưa cho chị một tách cà phê đen. Chị nhìn những mặt hàng mùa thu chị đã mua cách đây năm tháng, phần lớn là hàng của Âu châu. Cửa tiệm của chị trưng bày rất nổi. Hai bên tường có gắn kiếng và ở mỗi góc nhà có trưng những chậu cây kiếng. Từ trần nhà hắt xuống ánh sáng màu xanh lá cây, và đèn trong tiệm rất sáng.

- Mặt hàng Đan Mạch thế nào?

Người Đan Mạch ưa ăn mặc màu đỏ: váy, áo thun, áo gió... Trong tiệm của Jessie có ba kiểu áo gió khác nhau, lại có loại áo khoác tuyệt đẹp, màu hoa anh đào rất đậm, khiến người đàn bà mặc vào cảm thấy mình là người nước ngoài, và hấp dẫn. Đó là loại áo khoác rất lớn, Jessie cũng đã đặt mua một

chiếc cho bản thân chị.

- Mặt hàng Đan Mạch rất tốt!

Zina cất giọng nói kéo dài của người miền New Orleans xen vào.

- Anh Ian thế nào? Máy tuần nay chúng em chẳng thấy mặt anh!

Anh chàng có tạt qua cửa tiệm một lần để lãnh chi phiếu. Sau hôm Jessie ra đi một ngày.

- Anh ấy đang để tâm viết một cuốn sách.

Zina gật đầu, mỉm cười hưởng ứng. Cô rất ưa Ian. Trái lại, Kat chẳng tin tưởng anh chàng. Cô giữ việc sổ sách cửa tiệm, biết rõ anh tiêu pha lẹm vào tiền của Jessie bao nhiêu. Zina làm cho tiệm lâu ngày hơn, cô đã hiểu được Ian, và đánh giá anh rất cao. Kat là dân mới, vẫn mặc nguyên chiếc áo khoác mỏng mua ở Nữ Ước. Trước kia cô đứng bán đồ thể thao ở Nữ Ước, gặp chủ chèn ép chán qua mới quyết định di cư sang San Francisco. Mới tới được một tuần, cô đã vào làm cho Lady J, và ở đây cô cảm thấy sung sướng, tưởng như Jessie cầu khẩn cô, cần có cô ở tiệm của chị. Cô hiểu công việc rành rẽ.

Ba người đàn bà ngồi uống cà phê tán chuyện gẫu chừng nửa tiếng. Katsudo chỉ cho Jessie coi một số vấn đề liên quan đến cửa tiệm, ghi ra giấy đăng hoàng. Có hai ông khách mới thường đến mua nhiều mặt hàng, tưởng như muốn mua đứt luôn cửa tiệm. Họ bàn luận về những mặt hàng Jessie đã đặt để bán vào mùa thu này, Jessie muốn trưng bày cửa hiệu cho thật mới mẻ, trước khi chị đi chơi Carmel vào tháng mười. Kat cũng góp được nhiều ý kiến hay.

Có sự hiện diện của chị, cửa tiệm sinh động hẳn lên và ba chị em hợp thành bộ ba rất ăn cánh với nhau. Mỗi người có sự đóng góp riêng. Sự kiện rõ rệt là lúc Jessie vắng mặt, cửa hiệu dường như yếu hẳn. Jessie không chịu nổi lại có chuyện đó, chị không thể tha thứ được. Hai cô gái cũng hiểu, và họ yêu thích công việc của mình. Jessie trả lương cao, hai cô lại được mua quần áo với giá rẻ. Jessie biết điều, hai cô làm việc rất thoải mái. Hiếm khi gặp được một bà chủ như vậy. Ở Nữ Ước, Kat đã lần lượt làm cho nhiều bà chủ, mụ nào cũng chẳng tính cả và Zina đã chạy mất nhiều ông chủ rất khó chịu, cứ bắt cô đánh máy, làm thư ký tóc ký, và nhiều việc chẳng đáng đến phận sự của cô. Jessie mong mỗi nhân viên làm thêm giờ và làm việc cật lực, nhưng chính chị cũng làm hăng say, đôi khi làm quá nữa. Chị đã gây dựng cho Lady J rất thành công, và chị mong mỗi hai cô kia giúp đỡ chị cho cửa tiệm đứng vững. Công việc đó không khó. Chị thay đổi mặt hàng tùy theo mùa và khách hàng rất ưa thích. Lady J vững như đá. Cũng vững vàng như bản thân Jessie, và mọi vật quanh chị.

- Nào, hai em, bây giờ chị phải coi kỹ thư từ giao dịch mới được. Có chuyện gì tệ hại không?

- Chẳng tệ hại lắm.

Zina trả lời, giọng không rõ ràng: "Có thư của mấy bà ở Texas, hồi tháng ba có qua đây hỏi coi thứ chuối hạt nhỏ màu vàng đeo cổ có còn đặt mua được không. Em đã viết thư trả lời tất cả mấy bà đó rồi".

- Zina! Chị yêu em.

- Em luôn luôn phục vụ chị hết mình! Cô cúi chào thật thấp.

Jessie bước vào văn phòng nhỏ của chị ở bên trong, cách xa cửa tiệm chừng ba bước. Chị nhìn quanh tỏ vẻ hài lòng. Cây cối chị trồng rất tươi tốt. Thư từ của chị được xếp đặt gọn gàng, hóa đơn được thanh toán. Liếc mắt nhìn, chị thấy có thứ tự. Bây giờ công việc của chị phải làm chỉ là xem lại, thông qua. Chị đang đọc được phân nửa số thư từ thì Zina xuất hiện ở cửa, vẻ bối rối.

- Có người đàn ông muốn gặp chị, chị Jessie ạ. Ông ta nói có chuyện khẩn cấp.

Cô gái có vẻ bối rối lắm. Cô cho biết ông này không phải khách quen, tới đây không phải để mua sắm gì đâu.

- Gặp chị! Chuyện gì vậy?

- Ông ta không chịu nói. Nhưng ông yêu cầu em đưa chị tấm danh thiếp này. Zina đưa một mảnh giấy nhỏ, màu trắng, hình chữ nhật, Jessie nhìn vào mắt cô kia.

- Có điều chị không ổn?

Zina nhún vai, tỏ ý không biết, Jessie đọc trên tấm danh thiếp "William Houghton, thanh tra. Sở cảnh sát San Francisco" Chị không hiểu, nhìn lại Zina, để tìm manh mối:

- Có chuyện gì xảy ra lúc chị vắng nhà chẳng? Chúng ta có mất trộm không? Chúa ơi! Mới chân ướt chân ráo trở về đã gặp rắc rối, sao không đợi một, hai tiếng đồng hồ nữa có được không?

- Không, chị Jessie ạ. Em nói thật. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Em cũng không tưởng được chuyện này ra sao. Mỗi lần gặp bối rối, giọng kéo dài của Zina nghe rất trẻ con.

- Chị cũng vậy. Sao em không dẫn ông ấy lại đây? Để chị hỏi chuyện ông ta lại hay hơn đây.

William Houghton theo chân Zina, xuất hiện. Cô gái tỏ vẻ nghiêm nghị. Ông thanh tra có vẻ hung dữ.

- Thanh tra Houghton phải không? Tôi là Jessie Clarke.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 4

Jessi đứng thẳng người, cao dong dong, và ông thanh tra Houghton tỏ vẻ ngán ngán. Ba người cùng giữ vẻ nghiêm trang, và Katsuko ở ngoài cũng đưa mắt lên lên nhìn vào.

- Tôi muốn nói chuyện riêng với bà vài phút. Như vậy tiện hơn.

- Được thôi. Tôi muốn mời ông một tách cà phê, được không?

Zina bước ra, đóng cửa lại. Jessie chỉ một chiếc ghế gần bàn giấy của chị, hất lắc đầu, sau đó ngồi vào chiếc ghế chị vừa ngồi. Chị liếc mắt nhìn hất.

- Tôi có thể giúp gì được cho ông thanh tra? Cô Nelson nói rằng chuyện này khẩn cấp.

- Vâng khẩn cấp. Chiếc xe ngoài kia có phải chiếc Morgan của bà không?

Jessie gật đầu, cảm thấy khó chịu trước tia nhìn soi mói của ông kia. Chị thắc mắc không hiểu có phải Ian đã quên đóng tiền thuế bến bãi chẳng. Đã một lần chị lo móc cho anh ra khỏi nhà pha, đóng phạt sơ sơ một món tiền là hai trăm đô la. Ở San Francisco người ta làm việc răng rắc: quên đóng lệ phí đậu xe là vô tù liền. Không qua mặt mấy ông nội đó được, và đừng có tiếc hai trăm đô la.

- Vâng. Chiếc xe đó của tôi. Tên tôi có khắc ở bảng đồng gắn trong xe mà. Chị mỉm cười thật tươi, và mong rằng tay chị đừng rung lúc bật quẹt đốt điều thuốc. Vô lý! Chị có làm gì bậy đâu? Nhưng nhìn ông này, nhìn phù hiệu "Cảnh sát" ông ta đeo, chị cảm thấy một điều gì nói rằng chị có lỗi. Khiếp đảm quá!

- Có phải hôm qua bà lái chiếc xe đó?

- Không. Hôm qua tôi ở Nữ Ước, bận công việc làm ăn. Mới đáp máy bay trở về vào tối hôm qua.

Cứ như thể chị cố chứng tỏ rằng chị ở ngoài thành phố, có lý do chính đáng. Điên thật. Phải chi Ian có mặt ở đây. Anh giải quyết công việc ngon lành hơn chị nhiều.

- Ai đã lái chiếc xe đó?

Ông ta hỏi rõ "ai", nghĩa là xác định người lái xe đã gây lỗi.

- Chồng tôi lái.

Nói đến Ian, chị cảm thấy đau nhói trong ruột.

- Chính ông nhà đã lái chiếc xe đó vào ngày hôm qua?

Thanh tra Houghton đốt một điều thuốc của chính ông ta và nhìn Jessie chăm chú như muốn bắt thóp chị.

- Tôi không biết chắc chắn. Anh ấy có chiếc xe riêng, nhưng lúc ra phi trường đón tôi, anh lái chiếc xe của tôi. Để tôi gọi đây nói, hỏi anh xem sao. Chị đã gỡ rồi được, nhưng nhìn mặt Houghton chị biết rằng mình chưa thắng.

- Chiếc xe được đăng ký sử dụng vào việc làm ăn của bà? Tôi biết bà có bằng hiệu thương mại, và địa chỉ trong sổ đăng ký là kho hàng này. (Kho hàng? Cửa tiệm ông ạ, đồ chết tiệt! Cửa tiệm) Tôi nghĩ rằng bà đứng chủ chỗ này?

- Hoàn toàn đúng. Thưa ông thanh tra, có chuyện gì vậy?

Chị thở ra thật dài, nhìn khỏi thuốc lá, và cảm thấy tay mình run run. Có điều gì bất ổn đây.

- Tôi muốn nói chuyện với ông nhà. Bà vui lòng cho địa chỉ sở làm của ông, được chăng?

Hắn rút ngay một cây viết và chờ đợi, đầu nhọn cây viết hướng về một tấm danh thiếp của hắn, lật mặt sau.

- Có phải về vấn đề thuế bến bãi chăng! Tôi biết nhà tôi... lắm. Anh thường hay quên.

Chị mỉm cười lấy lòng Houghton, nhưng chẳng ăn thua gì.

- Không. Không phải về chuyện thuế má. Địa chỉ sở làm của ông nhà ở đâu? Cặp mắt viên thanh tra lạnh tanh.

- Anh làm việc ở nhà. Cách đây có sáu con đường. Tại đường Vallejo. Chị muốn đề nghị cùng đi với hắn, nhưng không dám. Chị vẽ đường đi trên một tấm danh thiếp cũ và đưa ra.

- Cảm ơn bà. Tôi sẽ tiếp xúc với ông.

Nhưng về việc đích gì mới được chứ? Chị rất muốn biết. Nhưng hắn đã đứng dậy tiến ra cửa.

- Thưa ông thanh tra, rất đội ơn ông nếu ông có thể cho biết có chuyện gì. Tôi...

Hắn nhìn lại chị, vẻ thăm dò muốn hỏi, mà không muốn trả lời câu hỏi của chị.

- Bà Clarke ạ, chính tôi cũng không nắm vững. Nếu tôi rõ, sẵn lòng nói cho bà biết ngay.

- Cảm ơn ông! (Cảm ơn ông? Cảm ơn về việc gì mới được chứ? Thúi).

Nhưng hắn đã đi khỏi rồi. Chị trở ra cửa hàng, thấy hắn ngồi vào chiếc xe con màu xanh ô-liu, lái đi. Bên tay lái có một người đàn ông khác. Chúng đi có cặp. Cần ăng ten phía sau chiếc xe lắc qua lắc lại búa xua trong lúc chiếc xe hướng về Vallejo.

- Chuyện gì vậy?

Vẻ mặt Katsuko nghiêm trọng, và Zina bối rối ra mặt.

- Chị cũng ao ước muốn biết đây. Hắn hỏi chị hôm qua ai lái chiếc xe và ngo

ý muốn gặp anh Ian. Mẹ kiếp! Chị dám cá rằng anh lại quên đóng tiền thuê bến bãi lần nữa đây.

Nhưng chị cảm thấy dường như không phải chuyện đó. Chính Houghton cũng nói là không phải. Chúa ơi! Mới về chưa kịp mừng.

Chị trở về văn phòng, quay số điện thoại nhà riêng, nhưng đường dây đang kẹt. Rồi bà Trish Barclay bước vào cửa tiệm, và Jessie bắt buộc phải ngừng việc nhà. Bà này là một trong những khách hàng rất xộp, Jessie phải giữ bộ mặt cho tươi tỉnh, dù chỉ trong một lát. Hai mươi lăm phút sau chị mới trở lại máy điện thoại gọi cho Ian. Chẳng thấy trả lời.

Lạ nhỉ? Anh phải ở nhà mới phải chứ. Lúc chị rời nhà ra cửa tiệm. Anh vẫn ở nhà kia mà. Lần trước chị gọi, đường dây mắc kẹt... cảnh sát có hỏi thì cũng xong rồi chứ. Lạy Chúa, có thể là chuyện nghiêm trọng đây. Hay anh lái xe gây tai nạn gì mà không nói với chị? Có thể đụng người bị thương. Nhưng anh phải nói chứ.

Anh không thể để một chuyện như thế xảy ra mà không cho chị biết.

Chuông điện thoại reo liên hồi, nhưng không ai trả lời cả. Hay anh đi chơi đâu? Bây giờ đã quá mười một giờ mấy phút rồi.

Nick Morris cần một món quà thật "chiến" cho ngày sinh nhật của bà xã: ông ta đã quên đi mất, cuối cùng phải có một món quà đáng giá bốn trăm đô la vào trưa nay. Jessie phải giúp ông một tay để chọn món hàng. Ông vừa rời khỏi tiệm thì Barbara Fuller bước vào. Rồi Hilly Jenkins, rồi Joan Wilcox, và... vừa đúng giữa trưa. Chị chẳng được tin tức gì về Ian. Chị thử phôn lần nữa và bắt đầu lo sợ. Không thấy trả lời. Có thể anh đang trên đường đón chị. anh đã nói rằng sẽ đón chị vào lúc mười hai rưỡi.

Đồng hồ đã chỉ một giờ mà chẳng thấy anh chàng ló mặt, và chị muốn khóc. Sáng nay là một buổi sáng khủng khiếp, phải tiếp bao nhiêu khách hàng, đọc biết bao nhiêu thư từ, giải quyết bao vấn đề, gặp bao chuyện rắc rối. Về nhà vui mừng là thế đó. Lại chẳng thấy anh Ian đâu. Và chết tiệt thằng cha Houghton đã khiến chị căng thẳng thần kinh vì những câu hỏi bí bí ẩn ẩn của hắn liên quan đến chiếc xe. Zina xin phép ra ngoài ăn trưa và Jessie chui vào văn phòng. Chị cần ở một mình giây lát để suy nghĩ, để hít thở, để lấy lại can đảm đương đầu với nhiều việc mà chị chẳng muốn phải đụng tới tí nào. Nhưng chị cần biết rõ có việc gì. Dầu sao thì muốn tìm hiểu cũng dễ thôi.

Mẹ kiếp! Chị chỉ cần gọi dây nói hỏi vài nơi, xem Ian Powers Clarke có đó chẳng. Nếu họ trả lời không thì có thể yên tâm thở ra. Hay là cầm lấy cuốn chi phiếu chạy lại đó lãnh anh ra nếu như anh lại vi phạm luật cấm đậu xe lần nữa. Chẳng phải chuyện to tát gì. Nhưng cần ngón thêm một ly cà phê nữa, hút thêm điếu thuốc nữa trước khi đặt tay vào máy điện thoại.

Chị đã xin được số điện thoại. Pháp đình. Khá lớn thành phố. Chuyện vớ vẩn. Chị cảm thấy muốn điên lên, và nhả mặt nghĩ đến chuyện Ian vào đây

sẽ nói gì nếu biết chị vừa phen cho nhà lao. Anh sẽ giữu chị cả tuần lễ, chẳng chơi đâu.

Đầu giây bên kia có tiếng nói vang lên bên tai chị : "Khám lớn thành phố đây! Chúa ơi, chuyện gì vậy? OK, bà gọi hỏi ông xã hả?"

- Tôi... tôi muốn hỏi coi... có ông nào tên là Clarke, Ian Powers Clarke, ở đó chẳng? Thừa trung sĩ, về chuyện vi phạm luật cấm đậu xe.

- Bà đánh vần cho rõ tên gọi đó.

Giọng viên trung sĩ ngồi văn phòng không được vui. Vi phạm luật cấm đậu xe là chuyện quan trọng.

- Clarke, có chữ "E" ở cuối Ian I - A - N - C - L - A - R - K - E.

Trong lúc đợi, Jessie rít thêm một hồi thuốc nữa. Katsuko ló đầu ở cửa xin phép đi ăn trưa. Jessie lắc đầu lia lịa, muốn nói cô kia đóng cửa lại. Từ lúc thanh tra Houghton tới đây, thần kinh của chị căng thẳng.

Sau một hồi ngừng thật lâu, tiếng nói lại vang lên ở đầu giây bên kia.

- Clarke. Đúng rồi. Chúng tôi bắt giữ ông ta.

Được rồi, chết tiệt nhà anh. Jessie thở ra nhẹ nhõm. Khó chịu đấy, nhưng chưa phải là trời sập. Cuối cùng chị đã biết chuyện và chỉ nửa giờ nữa chị có thể móc anh ra. Chị tự hỏi không hiểu lần này phải đóng bao nhiêu tiền. Lần này chị phải mắng vào mặt anh. Anh đã làm tốn tiền của chị. Có thể thằng cha Houghton cũng muốn làm tiền chị. Nếu không vậy, tại sao hắn lại không chịu công nhận chỉ là vấn đề phạm luật cấm đậu. Đồ khốn kiếp.

- Chúng tôi bắt giữ ông nhà cách đây một giờ đồng hồ. Họ đang thẩm vấn ông.

- Về chuyện vi phạm luật cấm đậu xe! Kỳ cục chưa? Vừa phải thôi chứ!

Jessie sẵn sàng đóng tiền phạt mà.

- Thừa bà, không phải vấn đề phạt tiền đậu xe trái phép. Có ba đơn thưa về tội hiếp dâm, và một về tội bạo hành.

Jessie cảm thấy trần nhà sụp xuống đầu, mấy bức tường ép lại, ép chặt lồng ngực khiến chị thở không được.

- Gì?

- Ba đơn thưa về tội hiếp dâm, và một về tội bạo hành.

- Lạy Chúa, tôi có thể nói chuyện với nhà tôi được không?

Tay chị rung mạnh, chị phải đưa cả hai tay ra nắm lấy ống điện thoại, và thức ăn bữa sáng của chị dâng lên cổ họng.

- Không. Bà chỉ có thể nói với luật sư, và ngày mai bà mới gặp được ông.

Trong khoảng thời gian từ mười một giờ đến hai giờ chiều. Chưa quy định tiền thế chân tại ngoại. Biên bản buộc tội sẽ thiết lập vào ngày thứ năm.

Viên trung sĩ đã gác máy. Jessie vẫn còn cầm ống điện thoại báo tin chết người, đôi mắt nhìn xa vắng và nước mắt bắt đầu lăn trên mặt. Đúng lúc đó, Katsuko mở cửa, đưa ra một khúc bánh sandwich. Phải một lúc lâu, Jessie

mới nhìn rõ mọi vật.

- Chúa ơi, có chuyện gì xảy ra vậy?

Katsuko ngừng chân, nhìn chăm chú vào mắt Jessie. Xưa nay chưa bao giờ chị mất tinh thần, khóc lóc, làm mình làm mẩy... Tóm lại, chưa bao giờ hai cô nhân viên thấy mặt trái của Jessie tại cửa tiệm này.

- Chị cũng không hiểu chuyện gì, nhưng chắc chắn đây là chuyện lắm lần kỳ cục, khủng khiếp, không thể diễn tả nổi!

Jessie gào lên và nhặt khúc bánh sandwich Kat vừa mang tới liệng ra khỏi phòng. Hiếp dâm! Bạo hành! Chuyện chết tiệt gì đây?

- Jessie, chị đi đâu vậy?

Zina vừa đi ăn trưa về, lên tiếng hỏi, bị Jessie xô qua một bên chạy ra cửa.

- Chị muốn ở lại Nữ Ước, đừng về đây cho rồi, đại quá đi mất. Chị về nhà đây. Nhưng đừng gọi đây nói cho chị nhé.

Jessie kép mạnh cửa xe, nhào vô.

- Chị bệnh hay sao?

Zina đứng trên bậc thềm, gọi với, nhưng Jessi lắc đầu, kéo cần số, chiếc xe rồ máy, chạy lui.

Zina bước vào trong tiệm, hoảng hốt. Katsuko không thể nói cho bạn biết thêm điều gì. Chỉ biết rằng Jessie bức bối, còn lý do tại sao thì Kat không hiểu. Hình như có chuyện với cuộc viếng thăm của cảnh sát sáng nay thì phải. Hai cô đều bối rối, nhưng bà chủ đã dặn đừng có gọi về nhà bà. Buổi chiều, ở cửa tiệm rất bận rộn, hai cô chẳng có thời giờ để suy nghĩ. Katsuko cho rằng có chuyện gì đó liên quan đến anh Ian, nhưng cô không hiểu rõ là chuyện gì. Zina cũng mù mịt, và cô rất buồn.

Về đến nhà, Jessie đưa một tay vò lấy ống điện thoại, tay kia nắm cuốn danh bạ. Một ly cà phê uống dở phần nửa còn đặt ở nhà bếp. Ian đang ăn dở bữa điểm tâm thì bị chúng hốt đi. Một điều gì đó trong lòng nói với Jessie rằng Houghton là một trong những kẻ đã lôi anh Ian đi. Chị thắc mắc không hiểu hàng xóm có chứng kiến cảnh này chăng?

Một xấp giấy bản thảo cuốn sách của anh còn để lại bên ly cà phê. Không thấy thứ gì khác. Không có thư từ hay vài chữ viết lại cho chị. Chắc hẳn anh bị xúc động lắm đây. Rõ ràng đây là một lời buộc tội điên rồ. Chúng đã bắt lầm người. Con ác mộng này cũng chỉ kéo dài vài tiếng đồng hồ, anh sẽ trở lại nhà. Chị đã tỉnh trí trở lại. Điều anh chị cần lúc này là một luật sư. Chị không thể để mình hoảng hốt, hãi hùng.

Cuốn danh bạ bạn đã chỉ ngay tên của một người chị đang cần, và hên cho chị là lúc chị gọi đây nói tới ông ta lại đang rảnh. Chị đã sợ ông mắc đi ăn trưa. Ông này là người mà chị và Ian đều kính trọng. Một luật sư danh tiếng: ông Philip Wald.

- Nhưng bà Jessie ạ, tôi không cãi cho những vụ hình sự.

- Có khác biệt gì đâu?
- Khác lắm chứ. Tôi rất ngại. Người mà bà cần bây giờ là một luật sư thật giỏi bào chữa cho những vụ hình sự.
- Nhưng lạ Chúa, anh ấy có làm chuyện ấy đâu. Chúng tôi cần một người có thể gỡ rối, đưa anh ra khỏi việc nhớp nhúa này.
- Bà đã nói chuyện với ông nhà chưa?
- Chưa. Chúng không cho phép. Kìa, ông Philip, tôi van ông. Nhờ ông xuống ngay dưới đó, nói chuyện với chúng. Tiếp xúc với anh Ian. Câu chuyện này là vô lý từ đầu đến cuối.
- Đầu dây bên kia yên lặng một lát.
- Việc đó tôi làm được. Nhưng tôi không thể nhúng tay vào vụ này. Không có lợi cho cả ông lẫn bà.
- Vụ nào? Chỉ là vấn đề xác định nhằm lý lịch thôi mà.
- Bà có rõ cơ sở của vụ án này là điều gì không?
- Một chuyện gì đó liên quan đến chiếc xe của tôi.
- Họ có nắm được thẻ chủ quyền của bà không?
- Có.
- Tốt. Có thể họ đã chuyển hoán các chữ trong tên gọi.
- Chị không nói gì. Nhưng rất khó chuyển hoán các chữ trong “Jessie” để thành một chữ khác sai lầm được. Đó là điều duy nhất đã làm chị rối trí. Nó liên quan đến chiếc xe của chị. Ông kia lại nói tiếp.
- Tôi sẽ cho bà biết có chuyện gì. Tôi sẽ xuống dưới đó, gặp ông nhà, tìm hiểu xem câu chuyện ra sao, và tôi sẽ cho bà tên của vài luật sư bào chữa về hình sự. Bà hãy tiếp xúc với họ, và với bất cứ người nào bà liên lạc được, hãy nói với ông ta rằng tôi sẽ gọi đây nói tới, bỏ túc thêm những điều tôi biết. Nói với họ rằng chính tôi hứa sẽ gọi đây nói.
- Jessie thở ra thật dài:
- Cảm ơn ông Philip. Đỡ cho tôi quá!
- Ông ta cho chị một số tên luật sư bào chữa, và hứa rằng hễ gặp được Ian, sẽ lại nhà cho chị hay tin tức. Và Jessie uống nốt ly cà phê của Ian uống dở, rồi chị phone cho mấy ông bạn luật sư của Philip. Tất cả đều là luật sư bào chữa về hình sự. Nhưng việc gọi điện thoại này chẳng được may mắn.
- Ông thứ nhất đã đi khỏi thành phố. Ông thứ hai lại mắc bận ngoài tòa, phải tuần tới mới rảnh, và không thể đem một vụ làm ăn mới làm rộn tới ông ta.
- Ông thứ ba quá bận việc không thể nói chuyện với Jessie. Ông thứ tư vắng nhà. Ông thứ năm thì chị đã được nghe giọng nói một vài lần qua điện thoại.
- Chị ghét giọng nói đó.
- Ông nhà đã có tiền án ghi vào hồ sơ chưa?
- Chưa. Tất nhiên là không. Chỉ vi phạm luật cấm đậu thôi.
- Thuốc men? Có dính líu gì về xì-ke ma túy không?

- Không hề.
- Có phải dân nhậu không?
- Không. Anh ấy chỉ uống rượu vang trong những dịp giao thiệp thôi. Lạy Chúa, ông này tin chắc anh Ian có nhúng tay vào việc làm phạm pháp. Rõ ràng anh ấy vô tội mà.
- Ông ấy có quen biết người đàn bà trước đây không... à... ông ấy có thường giao thiệp từ trước với người đàn bà đó không?
- Tôi không biết về người đàn bà này. Và tôi cho rằng có chuyện làm lẩn.
- Điều gì khiến bà nghĩ vậy?
- Đồ khốn kiếp. Jessie ghét thằng cha này quá.
- Tôi biết chồng tôi.
- Chị kia có xác nhận rõ ông nhà không?
- Tôi không biết. Ông Wald đi thăm anh Ian về có thể cho ông rõ mọi chuyện.
- Ian ở trong ngục... ôi lạy Chúa tôi... Ian ở tù, và đó là sự thật và thằng cha luật sư mắc dịch này cứ lái nhải hỏi chị những câu ngu xuẩn: anh ấy quen biết hay không với mẹ đàn bà tố cáo anh tội hiếp dâm? Cần quái gì biết những chuyện như thế? Chị chỉ muốn anh được về nhà. Chị tức ngực khó thở, cố giữ giọng bình thản, để che dấu nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng.
- Tốt, bà phu nhân trẻ trung ạ. Tôi nói cho bà biết, bà và đức ông chồng gặp nhiều rắc rối lắm. Nhưng vụ án này hấp dẫn lắm đây. Tôi sẵn lòng nhúng tay vào gỡ rối cho bà. Nhưng còn vấn đề tiền thù lao trả cho tôi nữa đây. Mà phải trả trước nhé.
- Trả trước?
- Jessie tỏ vẻ xúc động.
- Đúng. Bà sẽ thấy phần lớn đồng nghiệp của tôi, nếu không muốn nói là tất cả, đều giải quyết công việc cùng một cách như tôi. Tôi phải mất công thu thập tài liệu, trước khi bắt tay vào một vụ nào. Tôi là một luật sư danh tiếng, một khi tôi xuất hiện ở tòa án tối cao vì việc của chồng bà, tôi mắc kẹt luôn vào với vụ án, dù bà có trả tiền hay không tôi cũng buộc phải theo đến cùng, không buông ra được nữa. Nếu chồng bà vào nhà pha, bà có thể lật lọng không trả công tôi nữa. Bà có chút tài sản nào không?
- Ian vào nhà pha? Đốt ông đi!
- Có, chúng tôi có ít sản nghiệp.
- Jessie cố gắng lắm mới hé răng nói được.
- Loại tài sản nào?
- Bảo đảm rằng tôi có thể trả tiền công cho ông.
- Được, tôi muốn được chắc dạ. Công của tôi trong vụ này có thể là mười lăm ngàn đô-la.
- Gì? Trả trước?

- Tôi muốn phân nửa, trước khi lập hồ sơ truy tố. Hình như là bà nói rằng án lệnh truy tố lập vào ngày thứ năm thì phải? Và ngay sau đó lấy nốt phân nửa kia.

- Không cách nào tôi có thể chạy chọt để biến tài sản của tôi thành tiền mặt nội trong hai ngày.

- Vậy thì tôi e rằng không cách nào tôi có thể nhúng tay vào vụ án này.

- Cảm ơn.

Jessie muốn chửi hấn cút đi đâu thì cút. Nhưng chị bắt đầu thấy kinh hoàng trở lại. Ai có thể vì lòng trời mà cứu giúp chị đây?

Người thứ sáu mà ông Philip đã giới thiệu cho chị tỏ ra nhân đạo hơn. Ông ta tên là Martin Schwartz.

- Hình như bà gặp chuyện rắc rối lắm, hay ít ra thì ông nhà gặp chuyện không may thì phải. Bà có nghĩ là ông đã làm chuyện đó không?

Câu hỏi hấp dẫn đây, và chị cảm thấy ưa ngay ông này, dù rằng cũng chưa tin tưởng nhiều. Chị ngần ngừ giây lát. Ông này đáng hưởng 1 câu trả lời chín chắn.

- Không, tôi không tin. Chẳng phải vì tôi là vợ anh ấy. Tôi không tin nhà tôi có thể làm một việc như vậy. Anh không phải loại người như thế, và anh cũng chẳng cần phải làm vậy.

- Đúng lắm. Tôi chấp nhận ý kiến của bà, nhưng con người có thể làm nhiều chuyện kỳ cục, bà Clarke ạ. Vì lợi ích của bản thân, bà nên sẵn sàng chấp nhận sự thật. Chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra?

Nhưng chị không tin. Chị không thể tin.

Ông Schwartz nói tiếp:

- Tôi muốn nói chuyện với anh bạn Philip Wald, sau khi anh tới gặp ông Ian.

- Tôi hưởng ứng việc làm đó. Thứ năm này họ sẽ thiết lập một hồ sơ gì đó, gọi là án lệnh truy tố. Chúng tôi cần một cố vấn pháp định, và ông Philip cho rằng không đủ tư cách nắm vụ án này.

“Vụ án... vụ án...” Jessie ghét chữ này quá.

- Ông Philip là người tốt.

- Tôi biết, Ông Schwartz ạ...tôi chán ghét phải đề cập đến vấn đề này, nhưng...

- Tiền công của tôi chứ gì?

- Vâng, tiền công của ông.

Chị thở ra thật dài, và cảm thấy đau thắt trong ruột.

- Chúng ta có thể thảo luận vấn đề đó. Tôi cũng tỏ ra biết điều thôi.

- Nói thật với ông, người mà tôi nói chuyện trước khi tiếp xúc với ông đã đòi hỏi mười lăm ngàn đô-la, trả ngay vào thứ năm này. Tôi không thể lo nổi.

- Bà có chút tài sản nào chẳng?

Ôi, lạy Chúa tôi, không thể nhắc mãi chuyện đó.

- Có, tôi có sản nghiệp! Giọng chị đột nhiên tỏ vẻ khó chịu. Tôi có cửa hàng, có nhà, có xe. Chồng tôi cũng có 1 chiếc xe. Nhưng chúng tôi không thể bán nhà, bán cửa hàng nội trong hai ngày.

Ông luật sư quan tâm đến cách nói của Jessie. “Cửa hàng của tôi, chứ không phải của chúng tôi.” Ông tự hỏi ông chồng có sản nghiệp gì không, và như thế nào.

- Tôi không có ý thanh toán dứt, đặt tài sản của bà đâu, bà Clarke ạ.

Giọng ông bình thản, nhưng cương quyết. Có một điều gì đó khiến chị nhẹ nhõm trong lòng. “Nhưng tôi nghĩ rằng bà phải đóng một số tiền bảo lãnh cho ông, nếu như họ chịu cho ông được tại ngoại, còn chuyện khác sẽ tính sau. Số bảo lãnh khá cao đấy, chúng ta sẽ lo tính sau. Còn về tiền công của tôi, tôi nghĩ rằng từ nay cho đến khi vụ án được đem ra xử, thì thêm năm ngàn nữa. Nhưng vụ này không thể kéo dài tới hai tháng, và nếu bà không phải bạn của ông Philip, tôi sẽ chẳng lo cho đâu.” Jessie xúc động mạnh: té ra không phải là bạn của ông Philip sẽ gặp rắc rối lắm sao?” Đột nhiên chị cảm thấy mình chịu ơn.

- Bà thấy thế nào?

Chị lặng lẽ gật đầu, quên rằng ông kia không thấy được, còn kinh hãi nhưng đã trấn tĩnh được phần nào. Chắc chắn là tốt hơn cái giá chị mới nghe trước đây vài phút. Món tiền dành dụm của chị sẽ hết sạch, nhưng hai ngàn đô-la chị có thể lo được. Vợ chồng chị có thể chạy ra năm ngàn đô-la sau, đến đó sẽ hay. Nếu cần chị có thể bán chiếc xe Morgan, không cần phải nghĩ đi nghĩ lại. Cần lo là lo cho Ian, chị cần đến anh chứ cần gì chiếc xe. Và lại cũng còn món nữ trang của má chị nữa đó. Nhưng đối với chị, nó rất thiêng liêng, chị chẳng muốn bán, dù để lo cho Ian.

- Vợ chồng tôi có thể lo được.

- Tốt lắm. Tôi có thể gặp bà lúc nào?

- Tùy ông.

- Vậy thì, tôi muốn gặp bà vào ngày mai, tại văn phòng của tôi. Chiều nay tôi sẽ nói chuyện với ông Wald, và xếp đặt thăm ông Clarke vào sáng mai. Bà có thể tới văn phòng của tôi lúc mười giờ ba mươi được không?

- Được.

- Tốt. Tôi sẽ lấy báo cáo của cảnh sát, xem câu chuyện ra sao. Được chứ?

- Tuyệt! Tôi cảm thấy như trút được gánh nặng ngàn cân. Thưa thật với ông, lúc trước tôi bị kinh hãi quá. Tôi bỏ hết cả công ăn việc làm. Cảnh sát, tiền thế chân, đơn thưa chuyện này, chuyện kia, án lệnh truy tố... Tôi không biết đường nào mà rờ. Tôi cũng chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đã xảy ra nữa.

- Được, chúng ta sẽ lần lần phẳng ra. Bà cứ yên tâm đi đã.

- Cảm ơn ông Schwartz. Cảm ơn rất nhiều.

- Hẹn gặp bà vào sáng mai.

Hai người cùng buông điện thoại, và đột nhiên Jessie khóc ròng. Ông luật sư rất tử tế với chị. Cuối cùng đã có người lịch sự với chị, hơn hẳn những người khác. Từ viên thanh tra cảnh sát đầu nhem không chịu nói hớ cho chị biết tí gì, đến việc trung sĩ báo tin có đơn thưa rồi cúp điện thoại ngay, tới những thằng luật sư đòi mười lăm ngàn đô-la tiền mặt, nội trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ phải nộp tại bàn giấy... bây giờ mới có được ông Martin Schwartz là con người nhân đạo. Theo ông Philip Wald, thì ông Schwartz là một luật sư tài ba. Hôm nay thật là một ngày đáng ghi nhớ. Chúa ơi, anh Ian ở đâu bây giờ? Nước mắt nóng hổi lại lăn xuống mặt Jessie. Chị có cảm tưởng những giọt nước mắt đó có thể lăn suốt ngày. Nhưng phải ngăn chặn chúng lại. Ông Wald sắp tới bây giờ.

Philip Wald tới vào lúc năm giờ ba mươi. Về mặt ông nghiêm nghị và đôi mắt mệt mỏi.

- Ông đã gặp anh?

Jessie cảm thấy nóng trong mặt, cố gắng ngăn chặn giọt lệ.

- Tôi đã gặp.

- Anh ra sao?

- Khỏe, xúc động, nhưng khỏe mạnh. Ông cứ thắc mắc không hiểu bà ra sao.

- Ông nói rằng tôi rất khỏe chứ?

Tay chị rung động dữ dội, và cà-phê chị uống liên tục trong ngày chỉ khiến chị thêm bết bát. Chị nói tiếng “khỏe mạnh” mà như muốn khóc.

- Tôi nói với ông nhà rằng bà lo lắng nhiều, cũng là chuyện tự nhiên trong những tình trạng như thế này. Bà Jessie, bà ngồi xuống đi.

Chị không thích lối ăn nói của ông, nhưng có lẽ tại ông quá mệt mỏi đây thôi. Hai người đã mệt mỏi cả ngày rồi. Một ngày bất tận.

Jessie nói:

- Tôi đã nói chuyện với ông Martin Schwartz. Hình như ông ta đồng ý nhận cãi cho vụ này thì phải. Ông ấy nói rằng sẽ gọi cho ông vào chiều nay đây.

- Tốt. Tôi nghĩ rằng cả hai ông bà sẽ ưa anh ấy. Anh ấy là một luật sư tài ba, và cũng là người rất tử tế.

Jessie mời ông Philip vào phòng khách, ở đó ông ngồi vào một chiếc ghế nệm dài màu trắng, nhìn bao quát cả căn phòng. Căn căn phòng. Chị chọn một chiếc ghế bọc da màu nâu, gần bên chiếc bàn cũ bít đồng, mà anh chị đã chọn mua được ở Ý trong chuyến du hành tuần trăng mật. Chị hít vào thật dài, thở ra, và đưa chân trượt trên tấm thảm. Phòng này ấm cúng, thoải mái, luôn luôn khiến chị thấy an dạ. Một nơi chốn cho chị cảm giác ở trong gia đình, nhiều người thân... trừ ra lúc này. Bây giờ chị cảm thấy dường không còn điều gì có thể yên lành nữa, dường như thời kỳ chị biết tới sự ấm áp trong vòng tay anh Ian, nhìn vào đôi mắt long lanh, đã cách xa hàng năm trời.

Tự động chị ngược mắt nhìn bức hình nhỏ của anh mà chị đã đặt đóng khung cách đây nhiều năm. Bức hình treo phía trên lò sưởi đang dịu dàng mỉm cười với chị. Chị khắc khoải trong lòng. Bây giờ anh ở đâu? Đột nhiên chị đau đớn nhớ lại cảm giác của chị lúc nhìn bức hình của Jake chụp ở trường trung học, trong khi chị soạn lại những di vật của em trai, và sau khi nhận được điện tín của Bộ Hải Quân báo tin cậu em tử trận. Nụ cười còn lại sau khi mọi chuyện đổ vỡ cả rồi.

- Bà Jessie!

Chị ngược nhìn lên, vẽ mặt bối rối, và ông Philip cũng thấy đau khổ. Trông chị có vẻ rối trí, điên cuồng, đầu óc để đâu đâu. Ông thấy chị nhìn chăm chú vào bức hình nhỏ vẽ bằng sơn dầu và trong một lúc chị giữ vẽ mặt của một góa phụ đau khổ... Khuôn mặt đó khó ai hiểu nổi, đôi mắt đó đắm chìm trong đau khổ. Chuyện nhớ nhức quá. Ông Philip nhìn cảnh vật xung quanh một lúc, rồi lại nhìn Jessi, hy vọng rằng chị có thể kiểm soát lấy mình. Nhưng có gì để kiểm soát đâu. Cách cư xử của chị vẫn đĩnh đạc, chỉ có đôi mắt nói lên mối lo nghĩ của chị về vụ này thôi. Ông Philip không tin chắc chị có sẵn sàng nghe ông nói hay không, nhưng ông cứ phải nói cho chị biết. Nói hết mọi chuyện.

- Bà Jessie, bà gặp phải nhiều điều phiền phức lắm đấy.

Chị mỉm cười tê tái, chùi hết nước mắt trên má.

- Nghe sao cũ rích. Có điều gì mới chẳng?

Ông Philip lờ đi không biết tới câu khôi hài nhạt nhẽo của Jessie để nói tiếp. Ông muốn nói cho dứt câu chuyện.

- Thành thật tôi không nghĩ rằng ông nhà đã làm chuyện đó. Nhưng ông công nhận rằng có ngủ với người đàn bà kia, vào chiều hôm qua. Nói nào ngay, ông có... quả thật ông có giao tiếp với ả! Ông luật sư tập trung suy nghĩ, cố giữ lời nói cho thật bình thản, lướt qua những chữ không tốt đẹp, khó nói.

- Tôi hiểu.

Nhưng thật ra chị chẳng hiểu gì cả. Có gì để hiểu? Ian đã ăn nằm với một người nào đó. Và ả ta vu cáo anh hiếp dâm ả. Làm sao chị có thể cảm biết một điều gì cho được? Chị chỉ thấy lạnh giá, tê cóng chụp lấy cơ thể. Không giận hờn, không điều gì cả, chỉ tê cóng thôi. Và có lẽ còn thương hại cho Ian nữa, nhưng tại sao lại tê cóng? Có lẽ vì chị nghe được câu chuyện qua lời kể của ông Philip, một người tương đối xa lạ. Điều thuốc lá của chị đã cháy đến tận phần đầu lọc, và tắt ngúm trên tay và chị vẫn mong đợi ông kia nói tiếp.

- Ông nói rằng hôm qua ông đã quá chén vào bữa ăn trưa, và lẽ ra bà phải về nhà từ đêm trước. Bà đi vắng đã mấy tuần lễ, ông nhớ bà, và ông chỉ là một con người phạm tục... tôi dành cho bà suy nghĩ. Ông nhận ra cô ả kia trong bữa ăn tại khách sạn, và sau khi tàng tàng mấy chén, ông thấy ả trông cũng

không đến nỗi tồi tệ.

- Anh bắt mối với ả?

Jessie có cảm tưởng như một người nào đó vừa nói thay chị những lời đó. Nếu quả là người khác nói, chị có thể nghe, chứ không thể tin nổi chính miệng chị nói ra. Hình như không có gì hoạt động cả. Không phải tâm trí chị, không phải lòng chị, cũng không phải miệng chị. Chị muốn cười lên sằng sặc, cười như điên dại, và tự hỏi lúc này chị đi tắm một phát thì sẽ ra sao nhỉ? Cứ ngồi yên thế này, chắc chắn chị sẽ tè ra mặt ghế da, mà không biết việc mình làm. Chị cảm thấy như thể đã uống Novacain quá liều lượng.

- Không. Ông nhà không làm quen với cô kia. Ông rời khách sạn để về nhà viết tiếp cuốn sách. Nhưng trên đường ông lái xe chạy ngang qua khách sạn Enricon lần nữa, vì ngẫu nhiên cô ả kia đứng ở góc phố, và ông cũng phải ngừng xe vì đèn đỏ. Và tai hại thay, ông nhà lại mời cô ta quá giang. Cô ta dùng dằng một lúc mới chịu lên xe, và ông nhà thấy cô già hơn ông tưởng. Cô khai trong biên bản của cảnh sát cô ba mươi tuổi, nhưng ông nhà cho rằng ít nhất ả cũng băm bảy hay băm tám. Cô cho ông một địa chỉ ở một khách sạn đường Market, là chỗ mà cô khai rằng mình đang cư ngụ. Ông Ian kể lại rằng cô kia mời ông lên phòng uống một ly rượu, và ông cảm thấy bất nhẫn không nỡ từ chối. Vì thế ông mới lên với cô ta, uống một ly. Trong phòng cô ta còn nửa chai rượu Bourbon, và ông Ian nói rằng rượu này bốc lên đầu, và ông... hai người đã giao tiếp. Ông Wald hắng giọng, nhìn đi chỗ khác, và kể tiếp. Jessie không biểu hiện điều gì ra nét mặt, điều thuốc đầu lọc vẫn nằm nguyên trên tay chị. Ông nói rằng câu chuyện là như thế. Để cắt đứt cuộc giao thiệp, ông mặc áo, về nhà. Ông đã tắm rửa, ngủ một giấc ngắn, ăn bánh sandwich, rồi ra phi trường đón bà. Đầu đuôi câu chuyện là như thế, do miệng ông Ian kể ra.

Nhưng Jessie nghe giọng ông kia dường như vẫn còn điều gì khác.

- Chuyện nghe như tuồng cải lương vậy, ông Philip ạ. Nhưng không có vẻ gì là hãm hiếp. Họ dựa vào đâu để kết tội anh ấy?

- Lời khai của cô kia. Jessie, bà nhớ lại mà coi những ngày gần đây người ta dựng lên những chuyện hãm hiếp hấp dẫn ra sao. Đàn bà kêu toáng lên là mình bị hãm hiếp, và đàn ông khai ra lảm chuyện động trời về các vụ này ở ngoài tòa. Các thám tử tự điều tra riêng, vạch ra những sự kiện tưởng chừng kinh hoàng, chứ thật ra đương sự đứng đơn tố cáo chẳng còn trinh, và lập tức người đàn ông được miễn tội, vụ án tiêu hủy, và đàn bà bị phi nhò.

Nhưng đó là chuyện xưa kia. Vì nhiều lý do, ngày nay người ta không làm việc như thế nữa. Không kể đến sự thật xảy ra thế nào. Bây giờ cảnh sát và tòa án làm việc rất thận trọng, và có khuynh hướng tin vào lời khai của đàn bà, và dành cho nạn nhân sự dễ dãi. Đó cũng là điều hay, nhưng... cũng có thể có điều tai hại, chẳng hạn như có người đàn bà nào đó, để theo đuổi một

mục đích riêng tư, đã khai gian thề là giết chết anh đàn ông đảng hoàng tử tể. Cũng như trước kia, một số bà đảng hoàng mắc nạn, bây giờ một số ông tư cách bị mắc... e hèm... mắc vào tròng.

Jessie không ngăn được nụ cười mỉm. Ông ngày là người ngoài cuộc, nói gì chẳng được.

- Thành thật mà nói, bà Jessie ạ, tôi tin rằng trong chuyện này ông Ian đã rơi vào tay một người đàn bà bệnh hoạn, thiếu hạnh phúc. Chị ta ngủ với ông, rồi bảo đó là hãm hiếp. Ông Ian nói rằng chị rất quyến rũ, và khai rằng chị ta làm chiêu đãi viên trong một quán rượu, nhưng không phải. Nhưng có thể chị ta đang chơi ông nhà những đòn rất xấu về mặt tâm lý. Và chỉ có Chúa mới hiểu trước đây chị ta có thường làm như vậy không. Đòn phép rất tệ nhì: hãm dọa, tố cáo. Tuy nhiên, xét bề ngoài thì chị ta chưa hề phải ra cò bót. Tôi nghĩ rằng bà muốn tìm cách chứng tỏ chị này nói dối cũng mất nhiều thời gian lắm đấy. Tất nhiên, khó mà tránh khỏi kiện tụng. Chứng minh chuyện hiếp dâm là điều khó, nhưng chứng tỏ không phải hiếp dâm cũng không dễ gì. Nếu cô kia cứ quả quyết giữ lời kia, thì ông biện lý phải viết trát khởi tố thôi. Và rõ ràng viên thanh tra xử lý vụ này tin ở lời khai của người đàn bà. Vì thế chúng ta kẹt cứng dễ gì. Nếu chúng nhất quyết muốn buộc hết cho ông Ian, thì thế nào vụ này cũng phải đưa ra tòa xét xử.

Hai người cùng yên lặng hồi lâu, rồi ông Philip thở dài, nói tiếp:

- Tôi đã đọc biên bản của cảnh sát, thấy người đàn bà kia khai rằng ông nhà đã rước chị ta và chị yêu cầu ông đưa chị tới sở làm của chị. Chị ta là thư ký làm tạm một khách sạn ở đường Van Ness. Nhưng ông nhà lại đưa chị ta tới khách sạn nọ, ở đường Market, tại đó hai người.... Hai người uống một chén rượu cuối cùng. Ông nhà còn hên là họ đã bỏ qua phần này trong lời khai, không ghép thêm ông tội bắt cóc. Dầu sao chẳng nữa có dẫn chứng là ông nhà đã ép buộc chị kia, cả hai đều giao hợp bình thường và hành động trái tự nhiên. Đó là điều được đề cập tới trong phần hai và phần ba của lời tố cáo tội hãm hiếp, cùng với một số lời tố cáo về tội bạo hành. Tuy nhiên tôi cho rằng họ sẽ gạt bỏ tội bạo hành, vì không có y chứng về việc đó!

Nghe diễn tả chi tiết, Jessie kinh hoàng, chị cảm thấy muốn bệnh.

- Tại sao ả lại làm chuyện này để hại vợ chồng tôi, hả ông Philip? ả muốn gì ở anh ấy? Tiền bạc chẳng? Mẹ kiếp, nếu đúng là điều ả mong ước, thì tôi sẽ thí cho, muốn bao nhiêu tôi cũng cho. Tôi không tài nào tin nổi chuyện thật lại xảy ra như thế.

Chị nhắm mắt một lúc, rồi lại mở mắt ra nhìn ông luật sư, cảm thấy hồ thẹn và bứt rứt.

- Tôi biết chuyện này làm bà khôn khổ, bà Jessie ạ. Nhưng bây giờ bà đã có một luật sư giỏi, hãy đặt tin tưởng ở ông ta. Ông sẽ giúp cho bà nhiều điều rất tốt. Có một điều dứt khoát bà không được làm như Clarke đã làm, trong

bất cứ trường hợp nào, đó là đưa tiền cho người đàn bà kia. Vụ án này cảnh sát không bỏ qua nữa đâu, cho dù chị kia muốn bãi nại, và bà có thể mắc thêm tội, chỉ có Chúa mới biết được có chuyện gì khác nếu chị tìm cách mua chuộc chị ta. Tôi nói nghiêm chỉnh. Dường như cảnh sát đặc biệt quan tâm đến vụ này. Ít khi họ thụ lý một vụ hiếp dâm, và tôi có cảm tưởng một số nhân viên cảnh sát ganh ghét những người hơn mình. Trung sĩ Houghton có nói mấy câu khó chịu rằng “Một số người cứ tưởng mình muốn gì được nấy, lợi dụng những người yếu kém hơn mình.” Tôi có cảm tưởng hẳn ta không ưa bộ mặt của ông Ian, và thấy mặt bà hẳn cũng ghét nữa. Khó ai biết nổi hẳn nghĩ gì. Tôi chỉ nêu cảm tưởng của tôi cho bà biết thôi. Nhưng phải rất thận trọng, bà Jessie ạ, và dù bà làm điều gì chẳng nữa, thì cũng không được mua chuộc người đàn bà kia. Bà sẽ làm hại ông Ian, và hại chính bản thân nếu tìm cách làm việc đó. Nếu chị ta cần tiền, chính chị ta sẽ gọi đến bà... cứ để chị ta nói ra. Bà có thể đem chuyện đó ra làm chứng cứ. Nhưng không thí cho ả một cắc!

Ông nhấn mạnh vào điểm cuối, và đưa tay vuốt tóc.

- Tôi chẳng muốn kể hết mọi chuyện cho bà nghe, bà Jessie ạ. Ông Ian cũng mệt với chuyện này lắm. Nhưng rõ ràng bà cần phải biết rõ câu chuyện biến chuyển ra sao. Chẳng tốt đẹp gì nhưng tôi phải công nhận rằng bà đã giữ thái độ đúng đắn.

Nhưng nước mắt lại rùng rùng trên khuôn mặt Jessie, chị muốn xin ông đừng quá tử tế với chị như thế, đừng tỏ thái độ của chị trước sự việc xảy ra. Chị có thể đương đầu với những việc khó khăn, nhưng nếu chị biết có người nào đưa tay đỡ chị, tỏ cảm tình, săn sóc đến chị... hay nếu lúc này Ian ở ngoài cửa bước vào, thì lập tức chị sẽ cất tiếng khóc nức nở.

- Cảm ơn ông Philip.

Ông nghe giọng chị có vẻ lạnh lùng, tuy nhiên chị vẫn liếc chừng ông. Rõ ràng đây không phải một vụ hiếp dâm, và bằng mọi cách phải làm sáng tỏ trước tòa. - - Không hiểu ông Martin Schwartz có giúp được điều gì tốt chăng.

- Có, nhưng... bà Jessie ạ, việc này đang biến chuyển bất lợi đấy, bà nên chuẩn bị tinh thần.

Ông nhìn thẳng vào mắt Jessie, và chị gật đầu.

- Tôi hiểu điều đó.

Nhưng chị không hiểu. Thật tình mà nói, chị không hiểu. Chuyện này cũng chưa bắt đầu đi đến chỗ tệ hại cơ mà. Làm sao có thể như vậy được? Kể từ lúc mười một giờ sáng nay, chưa có điều gì tệ hại. Chị gặp chuyện xúc động mạnh thế thôi. Chị chỉ biết có hai điều, và cũng hiểu tường tận hai điều đó: rằng anh đi khỏi, chị không thể nhìn mặt anh, cảm nhận được anh, nghe anh nói, đụng tới người anh, rằng anh đã ngủ với người đàn bà khác. Bây giờ chị

phải đương đầu với chuyện đó. Một cách công khai. Chuyện khác có thể đi đến tệ hại là chuyện sau này.

Ông Philip cũng không thể làm gì hơn, ông cũng không biết rành về Jessie để giúp chị được thoải mái. Chỉ có Ian là biết rõ Jessie. Và Jessie khiến ông Philip bức bối. Chị giữ vẻ mặt bình thản quá. Ông thầm cảm ơn trời là chị đã biết đề nén, nhưng điều đó khiến ông lạnh lùng với chị, và tỏ ra bối rối. Ông tự hỏi không hiểu thật tình chị đang nghĩ gì. Ông nghĩ đến vợ ông, gặp một việc như thế này bà sẽ phản ứng ra sao, hay em gái ông, hay một người đàn bà nào ông quen biết, họ sẽ phản ứng ra sao. Jessie thuộc loại đàn bà khác hẳn. Chẳng hợp với sở thích của ông chút nào. Lúc này đôi mắt của chị long lên song sọc như hai cửa sổ bị bể kiếng vậy. Nhìn vào người ta có cảm tưởng phía bên trong chẳng còn thứ gì được yên lành.

- Có hy vọng gì nhà tôi có thể gọi đây nói cho tôi không? Tôi nghĩ rằng ông có quyền đòi hỏi nhà tù phân tời cho ông mà.

Trước đây, ông đã làm vậy, hồi mà ông móc Ian ra khỏi trại giam, nhận vụ đóng tiền phạt giam xe.

- Vâng, nhưng tôi cho rằng ông nhà không muốn gọi cho bà đâu, bà Jessie ạ.

- Anh không muốn?

- Không. Ông không biết chắc bà cảm nghĩ thế nào. Đụng đến chuyện quấy của mình chỉ càng khổ thêm ra.

- Khốn nạn.

Ông Philip quay nhìn chỗ khác. Ngày hôm nay là ngày rất khó chịu đối với ông. Ông cảm ơn trời đã không bắt ông hành nghề luật sư liên quan đến hình sự. Ông chẳng khá nổi, chẳng ganh với ông Martin Schwartz trong vụ này, dù kiếm được bao nhiêu cũng không thiết.

Ông Philip đi khỏi, Jessie ngồi lại phòng khách. Chị mong đợi một cú điện thoại... hay nghe tiếng Ian tra chìa khóa vào ổ khóa cửa. Những chuyện đó không thể xảy ra. Không thể là chuyện thật. Nhưng anh phải về nhà chứ? Anh luôn luôn làm vậy mà. Chị cố làm ra vẻ ngôi nhà không vắng tanh vắng ngắt. Chị hát mấy bài ngắn ngắn, và tiếng nói chuyện một mình. Anh không thể để chị bơ vơ... Không! Đôi khi canh khuya nghe tiếng nói của má chị... và của Jake... của Ba... nhưng không bao giờ có tiếng Ian... Không bao giờ! Anh có thể lên tiếng gọi chị, anh phải gọi chị. Anh không thể để chị cô đơn, đau khổ như thế này. Anh không thể làm vậy với chị, anh đã hứa là anh không bao giờ làm chuyện đó, và chưa bao giờ Ian thất hứa... thế mà bây giờ anh đã sai hẹn. Chị nhớ tới chuyện đó, trong lúc ngồi xuống sàn nhà ở chỗ hành lang, ngồi trong xó tối, lúc trời đã tối mịt. Ngồi thế này chị có thể nghe sớm hơn tiếng động ổ khóa, lúc anh về nhà. Lẽ ra anh phải về nhà, nhưng anh đã lỗi hẹn. Anh đã ngủ với con đàn bà khác, và bây giờ anh bắt chị phải đương đầu với chuyện đó. Chị sẽ không thể nào quên đi được, lời đi

được. Chị ghét ả kia... ghét ả...ghét...ả...nhưng không ghét anh. Ôi lạy Chúa... có thể Ian không yêu thương chị chút nào nữa... có thể anh mê người đàn bà khác. Nước mắt chị tuôn xuống như mưa rào, trong lúc chị nằm dài ra sàn gỗ ngoài hành lang, để đợi anh Ian. Chị nằm cho đến sáng. Mà chuông điện thoại vẫn không reo.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 5

Văn phòng của các luật sư Schwartz, Drewes và Jonas nằm ở trong tòa cao ốc của Ngân Hàng Hoa Kỳ, tại đường California. Jessie đáp thang máy lên tầng lầu thứ bốn mươi bốn, trông chị nghiêm trang, gọn gàng nhưng mệt mỏi. Chị đeo đôi kính râm, trông kiếng rất lớn, và chị mặc bộ quần áo màu xanh dương đậm. Bộ quần áo này chỉ dành cho những vụ giao thiệp làm ăn, và đi đám tang. Bây giờ là 10 giờ 25. Chị tới sớm hơn hẹn năm phút, nhưng ông Martin Schwartz đã ngồi đợi sẵn.

Cô thư ký dẫn chị đi theo một hành lang dài có trải thảm. Văn phòng của các luật sư này nằm ở góc phía bắc của tòa cao ốc. Hiển nhiên đây là một tổ hợp lớn, phát đạt.

Phòng của luật sư Martin Schwartz có gắn kiếng ở hai bên tường, nhưng cách trang trí đơn giản và không vui mắt. Ông luật sư ngồi sau bàn giấy đứng dậy. Ông là người tầm thước, đầu bự, tóc ngả xám. Ông đeo mắt kiếng, mặt thường nhăn lại.

- Bà Clarke phải không?

Cô thư ký đã thông báo, nhưng ông vẫn hỏi lại cho chắc. Ông thấy Jessie đúng như ông mong mỏi: giàu có, lịch sự. Nhưng chị trẻ hơn ông nghĩ, và bình thản hơn ông tưởng.

- Vâng. Ông đã làm được điều gì rồi?

Chị đưa một tay ra và ông nắm chặt lấy. Chị là người đàn bà trẻ, rất nổi. Ông so sánh chị với người đàn ông trẻ, râu ria không cạo, có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn đẹp trai mà sáng nay ông đã gặp ở khám đường thành phố. Hai người có vẻ đẹp đôi, có thể rất đẹp, rất trẻ. Lúc này, ông không thích nhìn những khuôn mặt tốt tươi.

- Mời bà ngồi đi chứ.

Chị gạt đầu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện và từ chối ly cà phê ông đưa mời.

- Ông đã gặp anh Ian?

- Gặp rồi. Và trung sĩ Houghton nữa. Cả ông biện lý thụ lý vụ án này nữa. Tối qua tôi cũng có nói chuyện với ông Philip Wald hơn một tiếng đồng hồ. Bây giờ tôi muốn tiếp chuyện bà, sau đó chúng ta sẽ xem vụ án này thật sự như thế nào?

Ông cố nở một nụ cười, vừa kéo vài tờ giấy trên bàn lại phía mình.

- Bà Clarke ạ, có bao giờ bà dính líu đến vấn đề xì ke ma túy chẳng?

- Không. Cả anh Ian cũng vậy. Có một lần duy nhất tôi hút thử vài đọt cần

sa, cũng chỉ thử lần một và trong giây lát thôi, chứ không hơn. Tôi nghĩ rằng vợ chồng tôi chẳng hút loại dược thảo nào lâu ngày đâu. Và lại chúng tôi cũng không thích thứ đó. Còn về rượu, chúng tôi chẳng uống thứ rượu nào mạnh hơn rượu vang.

- Không nên đi mau quá, tôi muốn trở lại vấn đề xì ke ma túy. Trong các bạn của ông bà có người nào mắc vào cảnh này không?

- Chuyện đó tôi không biết tới.

- Bà và ông Clarke có thể bị nghi ngờ, đặt thành vấn đề điều tra về một việc đại loại như vậy chăng?

- Không. Tôi tin chắc rằng không thể có chuyện đó.

- Tốt! "Nhưng coi bộ ông ta chẳng tin tưởng bao nhiêu"

- Điều gì đã khiến ông hỏi tôi câu đó?

- Ồ, một vài khía cạnh mà tôi cảm thấy có thể Houghton đang khai thác. Hẳn nêu một số nhận xét khó chịu về cửa tiệm của bà. Một cô gái nào đó trong cửa tiệm trông có vẻ là một vũ nữ khóa thân, và hẳn nêu ra cả cô gái Đông phương "ngoại quốc". Lại thêm sự kiện chồng bà là một văn sĩ, và bà cũng hiểu những trò lố lăng thiên hạ thường nói tới về mấy ông nhà văn.

Houghton là người có trí tưởng tượng phong phú, đúng điệu một con người đầu óc kém cỏi, và ghét cay ghét đắng những người có máu mặt như bà.

- Tôi cũng nghi ngờ là có chuyện đó. Hẳn lại gặp tôi, nói chuyện tại cửa tiệm, trước khi bắt giữ anh Ian. Và "cô vũ nữ khóa thân" mà hẳn tưởng tượng ra chỉ là một cô gái trẻ trung có cái tội là mặc đồ mô đen mới nhất. Cô ta đi nhà thờ hai lần trong tuần đấy.

Ông Martin Schwartz mỉm cười, Jessie không cười nổi.

- Nghe chừng cô bé này hấp dẫn đấy!

Ông cố chọc cho Jessie nở một nụ cười.

- Và nếu trung sĩ Houghton nghĩ rằng vợ chồng tôi có nhiều tiền, thì lầm to rồi. Nhưng việc mà hẳn nhìn thấy có thể giải thích được là vì ba má và em trai tôi mất cách đây vài năm, bao nhiêu của cải của những người đó để lại cho tôi hưởng trọn. Em trai tôi mất đi, không có vợ con thừa hưởng gia tài, và tôi cũng không có anh chị em nào.

- Tôi hiểu - Ông luật sư ngưng lại giây lát, rồi ngẩng nhìn Jessie - Không có gia đình cũng cô đơn lắm nhỉ.

Chị lặng lẽ gật đầu, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

- Tôi có anh Ian!

- Không có con cái gì?

Chị lắc đầu, và ông luật sư bắt đầu hiểu biết. Ông hiểu vì sao chị không nổi giận với chồng, vì sao chị tha thiết mong anh trở lại nhà, không trách móc, phê bình tiếng nào về vụ án. Cái lý do vì sao chị kinh hoàng, hồi hải, ông đã cảm nhận qua giọng nói của chị qua điện đàm, bây giờ ông lại thấy rõ qua

cuộc tiếp xúc tại văn phòng. Câu "Tôi có anh Ian!" đã nói lên tất cả. Ông chột hiểu đó là điều mà Jessie Clarke thật sự quan tâm, là tất cả đối với chị.

- Tôi nghĩ rằng không hy vọng gì họ cho chìm xuống vụ án này.

- Không thể. Về mặt chính trị họ không thể làm vậy. Nạn nhân trong nội vụ quây đủ lắm. Xin lỗi bà, chị ta muốn của quý của ông nhà. Tôi nghĩ rằng chúng cầu mong cho ông bà không mọc mũi sủi tăm lên được đây. Bà có thể chịu đựng nổi không.

Chị gật đầu. Ông không dám nói cho chị nghe rằng anh Ian rất sợ chị không đứng vững nổi trước áp lực.

- Có điều gì bà cần cho tôi biết chẳng? Chuyện bí mật phòng khuê đó? Vấn đề liên quan đến cuộc hôn nhân? Chuyện về tình dục... cuồng lạc, yêu cuồng sống vội đó, có hay không?

Chị lại lắc đầu vẻ buồn bã.

- Rất tiếc phải hỏi bà những câu như vậy, nhưng nó giúp tôi phanh ra đầu mối. Tốt nhất là nên thành thật. Tất nhiên chúng tôi cũng cần điều tra riêng về người đàn bà kia. Tôi có một người làm việc giỏi lắm, bà Clarke ạ; chúng tôi đang lo cứu gỡ cho ông Ian.

Ông lại mỉm cười với chị, và có một lúc chị cảm thấy dường như chị đang sống trong một giấc mơ. Người đàn ông này không hiện thực, không phải ông đang hỏi chị những câu về yêu cuồng sống vội, về xì ke ma túy... anh Ian không nằm trong trại giam... ông này là bạn với ba chị, và đây chỉ là trò đùa. Chị cảm thấy ông đang nhìn chị chăm chú, và chị trở lại với thực tế.

Điều tệ hại là quả thật Ian đang ở tù.

- Chúng ta có thể đem anh Ian ra khỏi trại giam trước khi ra tòa không?

- Hy vọng rằng được. Nhưng phần lớn tùy thuộc ở bà đấy. Nếu vụ án bớt nghiêm trọng, chúng ta có thể xin tha cho ông ấy, chỉ cần ông ấy viết giấy cam kết - nói khác đi, không cần phải đóng thế chân. Nhưng với những vụ án thuộc loại này, hầu như tôi biết chắc rằng ông ta sẽ đòi hỏi đóng tiền bảo chứng, dù rằng ông Ian chưa có tiền án đi nữa. Và việc đem ông ấy ra tùy thuộc bà có khả năng đóng tiền bảo chứng hay không. Họ sẽ đòi hỏi phải đóng một số tiền lên tới hai mươi lăm ngàn đô la. Món tiền lớn đấy. Và bà có thể làm một trong hai cách: hoặc là đóng hai mươi lăm ngàn đô la vào quỹ ở tòa án, giữ lại cho đến khi vụ án xét xử xong, hoặc là trả cho viên chưởng khế số tiền hai ngàn năm trăm đô la, nhờ ông ta bảo lãnh cho số tiền thế chân. Cách nào thì cũng mất tiền cả. Nhưng chúng tôi sẽ thảo luận coi có thể rút xuống một mức phải chăng hay không.

Jessie thở dài sườn sượt và lơ đãng lật mắt kiếng râm, ông luật sư xúc động mạnh. Dưới cặp mắt chị có quầng thâm sì và con mắt chị có tia máu, lộ vẻ khiếp sợ. Đó là cặp mắt ngây dại của trẻ con. Có lẽ chị chỉ là cái xác nhà, anh Ian mới là lẽ sống của đời chị. Nghĩ vậy, ông luật sư có cảm tình với anh

Ian hơn. Chắc chắn anh giữ được diện mạo vững vàng hơn chị.

Ông Schwartz cố để tâm trở lại vấn đề tiền thế chân, trong lúc Jessie vẫn đưa mắt đăm đăm nhìn ông. Hình như chị không hiểu những ý nghĩ của ông về diện mạo chị vừa phô ra trước mặt ông.

- Bà Clarke, bà có nghĩ là đủ khả năng đóng tiền thế chân không?

Chị nhìn thẳng vào mắt ông, vẻ mệt mỏi và khẽ nhún vai.

- Tôi cho rằng có thể bán bớt sản nghiệp của tôi.

Nhưng chị biết rằng chị sẽ không phải trả tiền lệ phí cho ông chương khế nếu chị trao tay ông Schwartz tấm chi phiếu hai ngàn đô la chị đang giữ trong bóp của chị. Và chị không còn cách lựa chọn nào khác. Vợ chồng chị cần một luật sư, trước khi phải lo tính công việc với chương khế. Chị phải đem chiếc xe đi cầm đồ lấy một món tiền, hay cầm một vật nào đó. Mẹ kiếp, bây giờ chuyện đó chẳng quan trọng gì. Chẳng chuyện gì quan trọng nữa. Nêu cần phải bán đứt căn nhà cũng được. Nhưng sẽ có chuyện gì, nếu như...

? Chị muốn biết

- Có chuyện gì nếu như chúng tôi không thể lo ngay được tiền thế chân?

- Tôi không thể dùng uy tín giúp đỡ gì được, bà Clarke. Hoặc là bà đóng đủ tiền lệ phí cho ông chương khế nhờ ông đứng bảo lãnh cho, hoặc là chúng cứ nhốt ông Ian trong tù, đơn giản vậy thôi.

- Cho đến lúc nào?

- Sau phiên tòa.

- Trời ơi! Tôi không có cách lựa chọn nào ư?

- Ý bà muốn nói gì?

- Chúng tôi bán đứt những gì chúng tôi phải bán.

Ông kia gật đầu, buồn rầu thay cho chị. Hiếm khi ông thấy động lòng vì thân chủ. Mặc chị than vãn mỗi miệng hay khóc lóc, chị cũng không thể khiến ông buồn rầu. Nhưng lần này, Jessie đã chiếm được lòng kính nể... và thương hại của ông ta. Chưa thân chủ nào đáng hưởng lòng lo lắng của ông như thế này. Trường hợp của chị lại khiến cho ông thắc mắc không hiểu chuyện thật về vụ án hiếp dâm này ra sao. Trong thâm tâm ông cảm thấy đây không phải một vụ hiếp dâm. Nhưng người ta cứ đặt đề nó ra, làm sao chứng minh được sự thật?

Ông thật sự bỏ ra thêm mười phút để giảng giải cho Jessie nghe về thủ tục lập hồ sơ truy tố: chị cần xuất hiện ngoài tòa để nghe ghi chép vụ án, xác định tiền thế chân, và định rõ ngày mà Ian phải có mặt tại tòa lần sau. Đây là vụ nghe thẩm vấn sơ khởi. Nạn nhân không cần có mặt tại phiên tòa lập hồ sơ truy tố này, Jessie nghe giải thích cảm thấy yên tâm phần nào.

- Bà Clarke ạ, có địa chỉ nào để tôi có thể tiếp xúc với bà khi cần, trong ngày hôm nay?

Chị gật đầu và ghi địa điểm cửa tiệm của chị. Lần đầu tiên chị nghĩ đến

chuyện thật sự chạy chọt cho chồng.

- Tôi sẽ có mặt ở đó sau khi đi thăm anh Ian về. Bây giờ, tôi đi thăm anh ấy đây. Và ông Schwartz ạ, xin ông gọi tôi là Jessie cho thân mật.

- Vâng, tôi sẽ làm như vậy. Và tôi muốn bà trở lại văn phòng tôi ngày thứ sáu. Cả hai ông bà, nếu như bà thu xếp xong vụ đóng tiền thế chân cho ông Ian. Chữ "nếu như" khiến Jessie lạnh xương sống. "À, không được, hẹn vào thứ hai tuần sau nhé. Trong trường hợp bà lấy được ông ra thì cả hai ông bà nên dành ra một chút thời giờ. Và sau đó chúng ta sẽ làm việc hăng say. Chúng ta chẳng có nhiều thời giờ".

- Bao nhiêu thời giờ?

Chị có cảm tưởng như mình là con bệnh hỏi bác sĩ coi mình còn sống được bao lâu.

- Sau phiên tòa thiết lập hồ sơ truy tố, chúng ta mới có ý niệm rõ ràng.

Nhưng có lẽ phiên tòa xét xử sẽ tới vào khoảng hai tháng nữa.

- Trước lễ Giáng sinh?

- Trước Giáng sinh, trừ khi chúng ta muốn viện lý do nào đó để xin đình lại phiên tòa thì không kể. Nhưng sáng nay, ông nhà nói với tôi rằng ông muốn tòa xử lẹ lẹ, càng sớm càng tốt. Vì thế bà nên bỏ qua nó đi, nên quên đi.

Chị nghĩ "Quên ư. Ai mà quên cho nổi?"

Ông luật sư đứng dậy, chìa tay ra, và sửa lại cặp kiếng.

- Bà Jessie, hãy thư giãn tâm trí. Chuyện rắc rối để tôi lo cho.

- Tôi sẽ cố gắng.

Chị đứng dậy, bắt tay ông.

- Cám ơn ông Martin về mọi chuyện. Ông có nhắn gì cho anh Ian chẳng?

Chị dừng chân ở cửa trong giây lát.

- Nói với ông nhà rằng ông là người đàn ông có hạnh phúc.

Đôi mắt ông nhìn làm ấm lòng chị, và chị mỉm cười trước lời khen ngợi, lách mình ra khỏi cửa.

Ông Martin Schwartz ngồi xuống, xoay ghế nhìn ra cảnh vật bên ngoài trầm ngâm suy nghĩ và lắc đầu. Vụ án này thật như nhuốc. Ông tin chắc rằng Ian không làm chuyện này, nhưng vụ án vẫn phải đưa ra tòa. Hai vợ chồng đều trẻ, đẹp, giàu có, và hạnh phúc. Bồi thẩm đoàn sẽ tức giận thấy anh lấy một người vợ đẹp như Jessie mà còn phản bội. Ở ngoài tòa, đàn bà sẽ ghét Jessie, đàn ông chẳng ưa Ian, vì họ chẳng chịu tin rằng viết lách là một nghề đáng hoàng. Và họ sẽ thấy dường như vợ chồng này có nhiều tiền bạc lắm, dù chị Jessie có giải thích thật cảm động về chuyện chị được hưởng gia tài ra sao.

Chính ông cũng không ưa những khuôn mặt đẹp trong vụ này. Và hiển nhiên nạn nhân trong vụ này là người đàn bà kỳ quái, có thể bệnh hoạn nữa. Hy vọng duy nhất của ông là có thể khám phá ra bằng chứng khá đầy đủ về ả để

đánh gục ả. Đây là một trò chơi bản thủ, nhưng là cơ hội may mắn duy nhất đối với Ian.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 6

Jessie ngừng lại chỗ tiền sảnh, gọi về cửa tiệm. Giọng Zina nghe máy tỏ vẻ quan tâm:

- Chị Jessie, chị mạnh chứ?

Hai cô chỉ biết chị về nhà lúc mười giờ rưỡi sáng nay, không dè chị lại ra đi liền.

- Chị mạnh. Ở chỗ hai em, mọi việc trôi chảy chứ?

- Tất nhiên tốt lành cả. Chị có tới tiệm không?

- Sau bữa ăn trưa mới được. Gặp lại các em sau.

Jessie buông điện thoại, không để Zina hỏi thêm câu nào. Chị ra nhà xe hỏi lấy chiếc Morgan. Chị phải tới Pháp đình để thăm Ian.

Bây giờ chị mất bớt đi hai ngàn đô-la, nhưng cảm thấy dễ chịu hơn. Chị đã để lại tờ chi phiếu, bỏ trong ba thư màu xanh, ở bàn giấy của cô thư ký, kê gần cửa ra vào. Đó là phần đầu số tiền công của ông Schwartz. Đúng như lời chị nói Zina, chị rất mạnh khỏe. Bây giờ trong sổ tiết kiệm của vợ chồng chị chỉ còn lại một trăm tám mươi một đô-la, nhưng anh Ian có một luật sư cãi cho. Ham vui làm chi, để phải trả cái giá đắt đến thế?

Jessie cố quên mọi chuyện, để đừng suy nghĩ gì nữa, trong lúc chị lái xe chạy ngang thành phố. Chị chẳng giận dữ gì lắm, chỉ bối rối đôi chút thôi. Chuyện gì đã xảy ra? Người đàn bà kia là ai? Tại sao ả lại làm chuyện đó để hại vợ chồng chị? ả có chuyện gì chống lại anh Ian? Sau khi nói chuyện với ông Martin, Jessie càng tin tưởng hơn bao giờ hết là anh Ian không làm chuyện gì bậy – anh chỉ rước một ả hư hỏng để vui thú một buổi chiều. Lạy Chúa tôi, ả đã rước phải một ả hư hỏng!

Jessie tìm được một chỗ đậu xe ở đường Bryant, bên kia đường là một dãy dài những căn nhà, văn phòng của các chủng khế, đèn nê-ông thấp sáng trưng. Chị thắc mắc không biết chiều mai nên đến văn phòng của ông nào để mặc cả. Tất cả đều coi nhẹ thể, chị chẳng muốn vào bất cứ một văn phòng nào để tránh rét. Hãy đi lo công việc đi đã. Chị bước mau vào tòa nhà Pháp-đình, ở đó có một máy dò chất nổ kiểm soát quanh người chị, trong lúc một anh gác lục lọi chiếc túi xách tay. Chị phải ngừng lại xin giấy phép vào thăm trại giam, trình bằng lái xe, chứng minh chị là vợ anh Ian. Một đám đông người đang đứng xếp hàng, như dòng người tiến về phía trước cũng nhanh chóng. Một đám người coi về bù xù, quần áo lôi thôi, và Jessie nổi bật trong đám đó. Chiều cao của chị khiến chị vượt khỏi tất cả những người đàn bà, và

phần lớn đàn ông, và bộ quần áo màu xanh dương đậm của chị coi lạc lõng. Những bà da trắng mặc áo giả da, đầu tóc để xù xụ như tổ ong và đi dép trắng. Đàn ông da đen mặc thứ gì như áo ngủ hay pyjama bằng xa-tanh rẻ tiền. Một đám đông người coi vẻ hấp dẫn, nhưng để đóng phim thì được, chứ không nên có trong cuộc sống. Chị không ngăn nổi ý nghĩ: không hiểu người đàn bà đã ăn nằm với Ian nó giống một ả nào trong đám này không. Chị mong rằng không, vấn đề này cũng chẳng quan trọng gì. Đầu gối chị bắt đầu run run, và chị không hiểu phải nói gì với anh đây? Còn nói gì được? Lên tầng lầu sáu. Chị có cảm giác dâng lên, sụt xuống trong bao tử, trong lúc chị tự hỏi không hiểu phòng giam trông như thế nào. Chị chỉ thoáng trông thấy nó một lần, thời gian thật ngắn ngủi, lúc chị tới đón anh ra lần trước, và cảm ơn Chúa, từ đó đến nay chị không có dịp thăm viếng lần nào. Lần đó, chị chỉ tới nơi, và đón anh ra. Lần này thì khác hẳn.

Chiếc thang máy đã đưa chị lên tầng lầu sáu, và chị biết có một điều là chị ao ước được thấy mặt anh Ian. Chị biết rằng chị có thể vượt qua muôn ngàn trở ngại, nén sợ, nén giận, chỉ để gặp anh Ian.

Các người thăm tù xếp hàng một đội bên ngoài cánh cửa sắt và một gác dạn cho họ vào phòng bên trong từng nhóm năm hay sáu người và trở ra qua một cửa khác ở góc phòng xa xa phía bên kia. Jessie có cảm tưởng rằng những người ấy chìm xuống dòng nước mất tiêu, không bao giờ thấy lại nữa.

Lát sau, Jessie được vào phòng. Căn phòng đó nóng bức, ngột ngạt và không có cửa sổ, và thấp sáng bằng đèn huỳnh quang. Có những ngăn kiếng rất dài đục ở tường bên trong, bên cạnh có những kệ đặt máy điện thoại. Chị nghĩ rằng có thể được trông thấy mặt anh qua một cửa sổ, nhưng bây giờ không nên nghĩ đến chuyện đó nữa. Gọi điện thoại biết nói gì đây?

Khuôn mặt anh hiện ra ở một cửa sổ xa xa, và chị thắc mắc không biết tìm lối nào để đến với anh. Anh đứng yên chỗ đó, nhìn chị và chị cảm thấy nước mắt trào lên mắt, cay cay. Chị phải kìm giữ, không để mình khóc lóc chỗ này... không được... không được! Chị chậm rãi tiến đến chỗ điện thoại, cảm thấy se thắt trong tim và căng chân run run, nhưng chị vẫn bước đi đặt một chân tiến lên, rồi tới chân sau. Anh không nhìn thấy tay chị rung động, trong lúc chị ngần ngừ đưa tay vẫy gọi anh. Rồi đột nhiên chị nhìn vào tận mặt anh và chị nắm lấy ống nghe trong tay. Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong khoảnh khắc. Và an lên tiếng trước:

- Em mạnh chứ?

- Mạnh. Còn anh ra sao?

Anh yên lặng giây lát, rồi gật đầu, cười nhếch mép:

- Khủng khiếp. Nụ cười của anh nhanh chóng tan biến. - Ồ em cung, anh rất buồn đã đưa em vào hoàn cảnh này. Chuyện nhảm nhí, bậy bạ... Anh nghĩ rằng tất cả những gì anh muốn nói với em, Jessie ạ, là anh yêu em, và anh

không hiểu vì sao cả câu chuyện nhảm nhí này lại xảy ra. Anh không biết chắc em có nắm được hay không?

- Anh nghĩ sao? Em bỏ rơi anh hả? Đã bao giờ em làm vậy chưa?

Chị có vẻ rất đau khổ. Anh muốn quay mặt đi. Nhìn chị lúc này thật khổ tâm, rất khổ tâm.

- Không. Nhưng đây không phải là chuyện bình thường, như vấn đề làm ăn em thường gặp. Anh muốn nói rằng đây là... Trời ơi anh biết nói sao bây giờ hả Jessie?

Chị khẽ mỉm cười đáp lại anh.

- Thì anh vừa mới nói rồi đó. Và em cũng yêu anh nữa. Đó mới là điều quan trọng. Chuyện này chúng ta sẽ gỡ rối ra thôi.

- Đúng, nhưng... em Jessie, nghe chừng chẳng dễ dàng đâu. Mụ đàn bà kia nhất định buộc chết cho anh, và thằng cóm Houghton hành động như thể hấn nắm trong tay một con yêu râu xanh.

- Anh cung, hấn có phải vậy đâu?

- Hấn nói chuyện với em?

Ian tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ngay trước khi hấn tới nhà gặp anh.

Ian tái mặt:

- Hấn có nói cho em biết là chuyện gì không?

Chị lắc đầu, nhìn ra chỗ khác.

- Ô Jessie... em đã gặp phải chuyện khủng khiếp không thể tả. Chính anh cũng không tin nổi.

- Em cũng vậy. Nhưng chúng ta sẽ vượt qua. Chị mỉm cười khuyến khích anh. – Anh nghĩ sao về ông Martin?

- Ông Schwartz hả? Anh ưa ông ấy. Nhưng hình như em phải chi đậm lắm, phải vậy không?

Jessie định lờ đi, nói một câu xen vào, nhưng chồng chị đã cắt ngang:

- Bao nhiêu? Trong mắt anh có vẻ đau xót, chua cay.

- Chẳng quan trọng gì.

- Có thể không, đối với em, nhưng với anh thì quan trọng đấy. Bao nhiêu?

- Hiện thời hai ngàn, thêm năm ngàn nữa nếu ra tòa.

Chị không thể tránh nhìn vào mắt anh. Chị phải nói thật cho anh biết.

- Em có nói rồn không đấy?

Chị lắc đầu đáp lại:

- Người mà em nói chuyện trước ông Martin đòi mười lăm ngàn, tiền mặt, và trả ngay vào cuối tuần này.

- Lạy Chúa tôi! Jessie ạ... chuyện vô lý hết sức. Nhưng anh sẽ trả lại em tiền em đã đóng cho ông Schwartz.

- Anh làm em phiền lòng, cung ạ.

- Anh yêu em, Jessie .

Hai người nhìn nhau đắm đuối, và Jessie lại cảm thấy mắt cay cay.

- Tại sao tối hôm qua anh không gọi dây nói cho em?

Chị không kể với anh rằng suốt đêm qua đã nằm dài trên sàn nhà, đợi anh, khiếp sợ, hầu như mê sảng, nhưng mệt quá chẳng động đậy. Chị đã cảm thấy cơ thể tê liệt, đầu óc quay cuồng.

- Làm sao anh có thể gọi cho em được, hả Jessie? Anh biết nói gì? (Thì nói yêu em không được sao?)... Anh bị xúc động mạnh. Anh chỉ ngồi một chỗ, choáng váng. Anh không hiểu nổi chuyện này.

Thế tại sao anh lại chơi ả ta? Đốt anh đi! Nhưng thoáng giận dữ trong mắt chị biến ngay đi, chị ngược mắt nhìn lên anh. Anh có vẻ đau khổ hơn chị. Hơn rất nhiều.

- Tại sao anh lại cho rằng ả kết tội anh, về tội... tội...

- Hiếp dâm? Anh nói giọng buồn thảm, rầu rĩ – Anh không hiểu. Có lẽ ả ta bệnh hoạn hay điên rồ, hay giận đời, cũng có thể ả vò tiền, anh biết chó thể nào được? Anh cũng điên mới làm một chuyện như thế. Jessie, anh... Anh nhìn ra chỗ khác, rồi lại nhìn ngay vào mắt chị, mấy giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt anh. – Làm sao chúng ta sống nổi với chuyện như thế này? Làm sao em sống nổi, Jessie? Mà không ghét anh? Và... quả thật... anh chẳng biết...

- Anh đừng nói nữa. Tiếng chị nói vào điện thoại nhẹ như tiếng thì thầm. - Túp ngay đi! Chúng ta sẽ xem xét chuyện này, và sẽ gỡ rối được thôi, và chúng ta không bao giờ phải nghĩ đến nó nữa.

- Nhưng em không thể. Anh nói thành thật, Jessie, em chịu nổi không? Mỗi lần thấy mặt anh, em không ghét anh đôi chút vì nghĩ đến ả kia, và đến số tiền lớn em phải chi ra, và... mẹ kiếp! Anh đưa tay vò đầu rồi sờ vào túi tìm thuốc lá. Jessie nhìn chồng chăm chú, và đột nhiên để ý đến vạt áo của chồng. Anh mặc chiếc áo pyjama trắng bằng vải như của bệnh viện.

- Lạy Chúa, sao anh mặc thế kia? Chúng không để cho anh có thời giờ mặc quần áo hàng hoàng hay sao?

Đôi mắt chị mở lớn, tưởng chừng chị đang thấy trung sĩ Houghton lôi chồng chị ra khỏi nhà, quần cụt, áo cánh.

- Em cưng, anh ăn mặc lôi thôi lắm phải không? Chúng lấy quần áo anh đem xuống phòng thí nghiệm coi có rầy tinh trùng không. (Chuyện xấu xa, kinh tởm...) – Anh đang cần vài bộ quần áo để ra tòa vào sáng ngày mai. - Rồi anh trầm tư suy nghĩ một lúc, và rít một hơi thuốc. – Anh không hiểu gì về chuyện này. Em biết đấy, nếu ả vò tiền, thì chỉ cần gọi cho anh và làm tiền anh. Anh có nói với ả là anh đã có vợ .

- Vậy thì dễ thương quá rồi... không lý do gì để chị dò hỏi anh nữa. Chị nhìn lại Ian, nhìn bộ pyjama bằng vải trắng nhăn nhoe, nhìn khuôn mặt trai tơ của

anh, mái tóc hung vàng rối bời, nhìn những người chung quanh như ở trong một nhà thương điên, và chị cười phá ra.

- Em có bình thường không đấy?

Đột nhiên anh thấy kinh hãi. Chuyện gì xảy ra nếu chị nổi cơn mê sảng?

Nhưng chị không có vẻ gì là mê sảng cả, chị có vẻ thành thật vui vẻ.

- Anh thấy có điều gì lạ lùng? Em rất khỏe mạnh. Và em yêu anh. Em chỉ thấy chuyện này kỳ cục, vì thế, anh vui lòng trở lại nhà chứ? Anh biết không, anh mặc pyjama trông đẹp lắm.

Tiếng cười ròn này anh đã nghe biết bao lần vào lúc hai giờ sáng, khi chị chọc ghẹo anh về chuyện anh đi quanh nhà đọc tác phẩm của mình, quần áo phong phanh, bút chì dắt mang tai. Cũng là tiếng cười ròn lúc hai người đứng dưới vòi sen té nước vào nhau, hay khi chị cù chân anh lúc anh lên giường. Jessie là vậy. Nghĩ đến đó, đột nhiên anh mỉm cười. Từ lúc bắt đầu câu chuyện, anh chưa được cười như thế này.

- Em dễ ghét lắm, nhưng anh yêu quý em. Em có vui lòng lãnh anh ra khỏi ngôi nhà đáng nguyên rủa này, để anh có thể trở về nhà, và...

Nói đến đây, anh ngừng ngang, tái mặt, nhớ đến lời nói đùa chọc ghẹo vợ trước đây.

- Yêu em chứ gì? Tại sao không?

Hai người cùng nhả mặt, nhưng không nói gì. Bây giờ chị an tâm rồi. Chị đã có Ian ở ngay trước mặt, biết rằng mình được thương yêu, yên ổn và có người che chở. Ian đi khỏi, nhà yên tĩnh quá, tưởng như anh đã chết. Nhưng anh không chết, anh vẫn còn sống. Anh luôn luôn sống, và là của chị hoàn toàn. Đột nhiên chị muốn nhảy múa, đứng giữa nhà tù, giữa đám đầu trộm đuôi cướp mà nhảy múa, Chị đã có Ian trở về với chị.

- Anh ơi, vì sao em yêu anh quá lắm như thế?

- Vì em dại dột, nhưng anh lại yêu em chỉ vì vậy. Này em, có thể nghiêm trang một lát được không?

Nét mặt anh lộ vẻ muốn nói chuyện nghiêm chỉnh, nhưng Jessie vẫn cười sằng sặc, đôi mắt chị có sọc máu, vẻ mệt mỏi.

- Chuyện gì vậy?

- Anh muốn nói chuyện anh sẽ trả lại em số tiền bỏ ra. Anh muốn vậy.

- Đừng thắc mắc chuyện đó.

- Nhưng anh muốn vậy. Anh nghĩ là đến lúc anh phải kiếm công ăn việc làm trở lại. Không phải làm công việc như hiện nay anh đang làm, Jessie ạ. Em cũng biết đấy.

- Vâng, anh sẽ làm việc. Nhưng anh nói “công việc anh đang làm không phải là việc” là nghĩa lý gì? Chị tỏ vẻ kinh hãi trở lại.

- Anh muốn nói rằng anh không thích ru rú xó nhà, dù rằng đó là điều lợi ích cho sự nghiệp viết lách của anh. Nó có hại cho bản thân anh, và tệ hại cho

cuộc hôn nhân của chúng mình.

- Thúi!

- Đừng có chửi bậy. Anh nói chuyện nghiêm chỉnh. Nhưng chưa phải lúc, cũng không phải chỗ để bàn chuyện đó. Anh chỉ muốn nói để em biết rằng bao nhiêu tiền em vỏ ra vì vụ này, anh sẽ hoàn trả đầy đủ. Rõ chưa? Chị muốn lần tránh, thì giọng nói của Ian vang lên lớn hơn bên tai chị. – Anh muốn vậy, Jessie à. Đừng dằn vặt anh về chuyện này. Em không phải phí tổn vì anh đâu.

- Đồng ý!

Chị nhìn anh chăm chú. Ngay lúc đó, một gác đan vồ vào chị. Cuộc thăm viếng đã chấm dứt. Nhưng vợ chồng chị còn nhiều điều chưa kịp nói.

- Yên tâm đi, em cưng. Sẽ gặp em ngoài tòa vào ngày mai.

Anh thấy vẻ lo lắng trên mặt chị.

- Anh có thể gọi đây nói cho em vào tối nay không?

Anh lắc đầu:

- Không, chúng không cho phép anh đâu.

- Ồ, nhưng em cần nghe tiếng anh nói... em cần đến anh... anh Ian!

- Ráng ngủ một giấc cho ngon, vì ngày mai còn phải ra tòa. Em hứa chứ?

Chị gật đầu, trông như đứa trẻ con, và anh mỉm cười với chị:

- Anh yêu em lắm, Jessie ạ. Em vui lòng giữ sức khỏe... vì anh.

Chị lại gật đầu:

- Cả anh nữa chứ? Ian... em... em chết mất, nếu thiếu anh.

- Đừng nghĩ như vậy. Thôi gặp em ngày mai, Jessie ạ... cảm ơn em, về mọi chuyện.

- Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

Tới đây, điện thoại chợt im tiếng. Chị đưa tay vẫy anh và theo đoàn người tiến vào thang máy. Bây giờ còn mình chị, giữa đám người này. Ian đã đi khỏi. Nhưng bây giờ đổi khác rồi. Chị nhớ kỹ cách anh nhìn, tiếng anh nói, màu tóc của anh, và dường như có cả mùi da thịt của anh nữa. Anh hiển hiện rõ ràng. Anh vẫn ở lại với chị.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 7

Zina và Katsuko đang bận tíu tít với khách hàng thì Jessie bước vào. Chị trấn tĩnh tinh thần một lát trước khi tới gặp hai cô. Quả thật là chuyện điên rồ. Đoán thử coi chị vừa ở đâu nào? Chị đi thăm anh Ian trong tù nhé. Từ khám đường thành phố tới tiệm Lady J chị vù một lèo. Điên thật.

Hai cô gái đang bận tiếp hai bà khách chọn quần áo chung diện trong các đám hội hè mùa xuân. Hai bà khách này mập thù lù, mặc ba bốn chiếc áo, nữ trang đeo đầy mình, nhưng ít có cảm tình. Jessie chưa thể bắt tay vào việc làm. Chị còn bận nghĩ đến anh Ian trong tù, đến ông Martin Schwartz và thanh tra Houghton. Đôi mắt viên thanh tra cứ ám ảnh chị.

- Chồng bà ra sao?

Người đàn bà hỏi chị, mắt vẫn nhìn vào xấp váy bằng nhung bày bán trên kệ. Đây là mặt hàng nhung màu bordeaux lót satin đen.

- Chồng tôi hả? Anh hiệp... không, tôi muốn nói ảnh viết văn.

Bà kia tưởng chị đùa rồn, ngay cả Zina và Katsuko cũng bật cười. Jessie cười theo mà nước mắt lưng tròng.

- Trước kia chồng tôi cũng viết lách... sau ông mới bỏ để chuyên tâm chơi đánh golf.

Bà khách thứ hai thấy câu chuyện hấp dẫn quá, đang chọn hai chiếc váy và một chiếc áo blouse liền buông xuống, nhưng bà khách thứ nhất lại trở về với mấy cái váy.

Jessie thấy ngày hôm nay sao dài quá, nhưng chị tránh được không phải chuyện gẫu với Zina và Kat. Gần năm giờ chiều ba người mới ngồi quây quần để uống cà phê nóng.

- Chị Jessie, hôm nay mọi chuyện trôi chảy chứ?

- Khá hơn trước nhiều. Vợ chồng chị chỉ phải giải quyết vài vấn đề, nhưng ngày mai mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

Cuối cùng, anh có thể trở về nhà, anh chị sẽ chung lo giải quyết cho xong. Chỉ cần anh về nhà là đủ.

- Chúng em lo cho chị quá trời. Em mừng là mọi chuyện tốt đẹp.

Zina có vẻ vui sướng, nhưng Katsuko vẫn nghi ngờ nhìn vào mắt Jessie. Cô thấy dường như có chuyện chưa ổn.

- Chị có vẻ vất vả quá, chị Jessie Clarke ạ.

- Đừng hỏi chị nữa. Chỉ tại vụ kiện rắc rối này.

Jessie nhìn quanh, coi có thể thay đổi cách xếp đặt trong cửa tiệm chút nào

chẳng, chị muốn hoạt động chỉ là để thúc đẩy tinh thần quá suy sụp của chị phần chần lên đôi chút. Nhưng quá trễ rồi và chị rất mệt mỏi, không đủ nghị lực đứng đến một việc gì. Cũng chỉ còn mười, mười lăm phút nữa là Zina khóa cửa ra về, vì tối rồi.

Jessie đứng dậy, vươn vai, cảm thấy đau ở lưng và cổ, qua một đêm dài nằm sàn, trần trọc, chưa kể đến suốt ngày nay bị căng thẳng thần kinh. Chị đang vặn vẹo cái lưng để dịu bớt cơn đau ở thắt lưng thì một bà bước vào tiệm.

Jessie, Kat, và Zina liếc nhìn nhau thật nhanh, coi người nào nên đứng dậy tiếp khách, thì Jessie đã mau mắn quay nhìn bà khách nở một nụ cười. Chị luôn luôn khéo gây được cảm tình với khách hàng như thế, và bà kia tỏ vẻ hài lòng, chính chị cũng quên việc nhà đi.

- Chúng tôi có thể giúp bà điều gì chẳng?

- Tôi tới coi qua cho biết ấy mà. Tôi nghe một bà bạn ca tụng cửa tiệm của chị, nói rằng ở đây bày nhiều mặt hàng đẹp lắm.

- Cám ơn bà. Bà có cần chúng tôi chỉ dẫn không?

Hai người nhìn nhau, tươi cười, và bà khách bắt đầu để mắt tới loại quần áo thể thao. Bà này lịch sự, tuổi chừng ba mươi lăm hay hơn nữa, có thể tới bốn chục, không thể nói rõ được. Bà mặc một chiếc áo cánh giản dị màu đen, một chiếc áo blouse bằng ni màu kem, một chiếc khăn quàng nhỏ quấn ở cổ và bà đeo nhiều nữ trang bằng vàng, hiển nhiên đắt tiền: chiếc vòng tuyệt đẹp, sợi dây chuyền xinh xắn, mấy chiếc nhẫn coi vẻ là nhẫn đặc, và đôi bông đeo tai cân hột xoàn khiến Jessie phải chú ý đến ngay lúc mà bà kia vừa bước vào cửa tiệm. Trông thân hình bà là thấy tiền bạc. Nhưng nét mặt bà ta rất phúc hậu. Dường như cũng vui thích có những nữ trang đẹp để đeo, chứ bà vẫn hiểu rằng trên đời còn có những điều khác quan trọng hơn. Jessie nhìn bà khách di chuyển từ kệ hàng này tới kệ hàng kia. Bà có vẻ hài lòng, sung sướng. Bà ta có duyên ngầm, rất ưa nhìn. Nét mặt trông trẻ trung, mái tóc màu hung vàng, ngà màu xám. Trông bà, Jessie nghĩ đến một chị mèo đẹp, đặc biệt là đôi mắt màu xanh lơ.

- Bà có nghĩ sẵn trong đầu một mặt hàng đặc biệt nào không? Chúng tôi có vài mặt hàng mới còn cất ở kho hàng đằng sau.

Bà khách mỉm cười với Jessie và nhún vai.

- Ân hận không vừa lòng bà. Nhưng bà nghĩ sao về chiếc áo da hoẵng trong kia? Bà dùng áo khổ số tám nhé?

Chị tỏ vẻ có lỗi với khách, như một đứa trẻ mua kẹo cao su quá số lượng mà người lớn cho phép được mua, nhưng cũng tỏ ra rất rảnh rang, chẳng có gì phải bận lòng. Chuyện gì thì chị cũng chịu đựng được cả.

- Để tôi ngó qua xem sao.

Jessie nói rồi biến vào kho hàng, tự hỏi không hiểu trong kho có chiếc áo khổ nhỏ hơn không.

Không có. Nhưng có một mặt hàng tương tự, giá bán đắt hơn bốn chục đô la nữa. Chị giật bỏ bảng giá và đem chiếc áo ra ngoài đưa cho bà kia. Đó là chiếc áo màu chanh, khổ nhỏ hơn một chút, trông đẹp hơn chiếc áo đầu tiên mà bà khách vừa để ý tới.

- Trời ơi! Xem chừng tôi không ưa.

- Chiếc áo này khó mà chê được. Bà mặc vào trông nổi lắm đấy.

Ba người nhìn bà khách ẹo qua ẹo lại thật duyên dáng trong chiếc áo khoác bằng da hoẵng. Nó hợp với khổ người bà ta, thật tuyệt, và bà khách cũng biết vậy. Nhìn người khác mặc quần áo cũng là một lạc thú. Riêng Jessie, dù mặc đồ rách rưới trông cũng ngon lành.

- Bao nhiêu tiền chiếc áo này?

- Ba trăm mười đô la.

Zina và Kat liếc nhìn nhau, vẻ giễu cợt, nhưng hai cô thừa hiểu chó nên mở miệng nói lớn, hỏi lại Jessie về giá cả. Chị luôn luôn có cách cư xử theo kiểu điên khùng của chị, nhưng chị thường có lý. Có thể đây là một bà khách đặc biệt mà Jessie hy vọng "chặt đẹp" tại cửa tiệm của chị. Chị làm mặt tỉnh như không. Và bà khách cũng không có vẻ gì là ngộp trước giá cả của chiếc áo.

- Có quần đồng bộ với nó không?

- Có, nhưng chúng tôi bán hết rồi.

- Dở quá!

Nhưng bà khách cũng chọn mua được ba chiếc áo gió, một chiếc áo blouse, một chiếc váy da hoẵng để mặc chung với chiếc áo khoác, trước khi quyết định rằng mua sắm như vậy là đủ trong ngày. Tiệm Jessie gặp được khứa xộp, lại mua bán dễ dàng nữa. Bà khách rút cuốn chi phiếu để trong bóp màu ngọc bích, ngừng nhìn Jessie mỉm cười:

- Thế nào tôi cũng sớm trở lại tiệm này. Hơn một tuần nữa mà tôi mới lại, chị cứ tổng cổ tôi ra khỏi cửa.

- Đâu dám? Jessie tỏ vẻ hồi hận.

- Lệnh đấy, chẳng phải yêu cầu suông đâu!

- Tội nghiệp cho tôi!

Chủ khách cùng cười ròn, và bà khách ghi đầy đủ chi tiết vào tờ chi phiếu số tiền hàng lên tới hơn năm trăm đô la. Nhưng bà khách chẳng tỏ vẻ bối rối chút nào. Bà tên là Astrid Bonner, địa chỉ ở đường Vallejo, cách nhà của Jessie có một căn.

- Thì ra chúng ta là hàng xóm với nhau, bà Bonner ạ.

Jessie nói cho biết địa chỉ của mình, và bà Astrid Bonner ngừng nhìn, mỉm cười.

- Tôi biết căn nhà đó! Đó là căn nhà xinh xắn sơn màu trắng và xanh. Tôi cá rằng đúng rồi: mặt tiền có chung những chậu bông tuyệt đẹp chứ gì?

- Bà đã nhìn thấy vợ chồng tôi từ xa.

- Cần gì phải rườm lời. Chị rất nổi tiếng trong vùng! Và chị có một chiếc xe thể thao nhỏ nhẵn sơn màu đỏ chứ gì?

Jessie chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Cửa tôi đây.

Hai người cùng cười ròn. Zina lặng lẽ đóng cửa. Đã sáu giờ thiếu mười lăm rồi.

Jessie nói:

- Bà vui lòng làm ly rượu chẳng?

Trong tiệm thường có một chai "Johnnie Walker" cất ở kho hàng đằng sau. Đôi khi khách hàng thường ở lại tán chuyện gẫu, tiếp xúc thân mật.

- Cũng thích lắm, nhưng không được. Có lẽ chị cũng sắp về nhà.

Jessie mỉm cười, và Katsuko đặt những món hàng bà Bonner vừa mua vào trong hai chiếc hộp lớn màu nâu, gói lại bằng giấy lụa màu vàng cam, và buộc bằng vải lụa.

- Chị đứng chủ tiệm này?

Jessie gật đầu.

- Chị có nhiều món hàng đẹp lắm. Tôi thích chiếc áo này, nhưng... đầu óc tôi nó mụ mẫm, tôi không có ý chí quyết định mua một điều gì. Đó là cái dở của tôi.

- Đôi khi trưng bày cho đẹp cũng đánh vào thị hiếu của khách.

Bà Astrid Bonner lặng lẽ gật đầu trước lời nhận xét đó, và hai người nhìn nhau thật lâu. Jessie cảm thấy thoải mái trong lòng. Chị tiếc là bà Astrid Bonner không thể ở lại uống một ly. Chẳng có chuyện gì gấp gáp phải về nhà, và chị muốn được nói chuyện với bà kia. Và chị nảy ra một ý nghĩ.

- Nhân tiện cùng đường đi, tôi có thể đưa bà về tận nhà được không? Tôi cũng tính rời cửa tiệm đây.

Việc này cũng tránh cho chị khỏi phải trả lời nhiều câu hỏi mà có thể Zina và Kat đã đặt sẵn để lải nhải hỏi chị sau bao tiếng đồng hồ không gặp nhau. Chị không thể đương đầu với chuyện đó. Và có thể bà Astrid Bonner sẽ để chị yên ổn trở về nhà, không hỏi chuyện lôi thôi gì đâu. Chị vẫn chưa nói cho hai cô biết sáng mai chị không thể có mặt, còn bận dự phiên họp lập hồ sơ khởi tố.

- Tôi rất sợ phải quá giang. Cảm ơn chị. Tôi thường đi bộ những lúc ở gần nhà như thế này. Nhưng mắc hai gói hàng này thì... còn gì bằng?

Bà Astrid mỉm cười và trông bà rất trẻ. Jessie tự hỏi không hiểu tuổi thật của bà là bao nhiêu.

Chị nhắc chiếc áo khoác, chụp lấy chiếc túi xách, và đưa tay vẫy hai cô gái:

- Chúc hai em ngủ ngon. Ngày mai gặp lại, chưa biết lúc nào. Nhưng buổi sáng chị không tới tiệm được đâu.

Bốn người cùng cười với nhau, Jessie mở cửa cho bà Astrid và hai người ra

khỏi, Zina lại đóng cửa lại. Không hỏi han, không trả lời, khỏi cần bịa chuyện nói dối, Jessie cảm thấy thư thái vô cùng. Chị không nhận định được chị đã khiếp sợ ra sao suốt buổi chiều nay.

Chị mở cửa xe và bà Astrid lách mình ngồi vào trong xe, hai gói hàng cao nghệu trên đùi bà, và hai người sẵn sàng ra về.

- Chị bận rộn với cửa hàng này rất nhiều chứ.

- Có vậy, nhưng tôi thích nó lắm, tôi là Jessie Clarke. Bây giờ mới chợt nhớ ra quên chưa tự giới thiệu với bà. Rất ân hận.

Hai người lại mỉm cười với nhau. Gió mát ban chiều thổi loạt xoạt qua mái tóc mới bới chải của bà Astrid Bonner. Jessie lại hỏi:

- Bà có muốn thả mui xe xuống không?

- Tất nhiên là không. Đột nhiên bà Astrid cất tiếng cười và nhìn Jessie - Tôi chưa đến nỗi già cả, lắm cảm đâu. Và tôi nói thật: Tôi ganh với chị vì chị có cái cửa tiệm ấy. Tôi từng làm việc cho một tạp chí ở Nữ Ước cách đây mười năm rồi, và tôi vẫn mê một thời trang.

- Chúng tôi từ Nữ Ước chuyển về đây sáu năm trước. Vì chuyện gì mà bà chuyển về đây?

- Chồng tôi. Đúng rồi, ít khi tôi đi đây đi đó, trừ ra phải đi vì công việc làm thì không kể. Thế rồi tôi gặp nhà tôi ở đây... và không bao giờ trở lại chốn cũ nữa.

Bà ta tỏ vẻ vui sướng gợi nhớ những kỷ niệm cũ.

- Không bao giờ? Họ có mong ước bà trở lại không?

Hai người cùng cười ròn trong ánh hoàng hôn nhạt.

- Không. Ba tuần sau tôi mới trở lại báo cho họ biết ý của tôi, và thế là chấm dứt. Tôi là loại đàn bà chỉ nghĩ đến việc gây dựng sự nghiệp, đã định không bao giờ lấy chồng, vậy mà... mà rồi tôi gặp ông Tom, sự nghiệp cũng đi đời nhà ma.

- Có bao giờ bà hối tiếc chẳng? - Đây là chuyện riêng tư không bao giờ nên đả động tới, nhưng hình như bà Astrid muốn có người cảm thông với mình. Và Jessie đã làm được chuyện đó.

- Không. Không bao giờ. Ông Tom đã thay đổi cả cuộc đời tôi.

Jessie cũng muốn hỏi "Vì sao?". Xét cho cùng, anh Ian cũng thay đổi cuộc đời chị, chỉ khác nhau đôi chút thôi: anh không bắt chị phải bỏ sự nghiệp, không ép buộc chị phải rời Nữ Ước. Chị đã có ý muốn rời tới San Francisco, nhưng không nhận nổi vấn đề từ bỏ "Lady J". Bà Astrid nói thêm:

- Không. Tôi chưa từng hối tiếc giây phút nào. Ông Tom là người đàn ông tuyệt vời. Ông mới mất năm ngoái.

- Ồ. Rất tiếc. Bà được cháu nào không?

Bà Astrid cười, lắc đầu:

- Không. Hồi lấy nhau, ông Tom đã năm mươi tám. Vợ chồng tôi được một

thời gian mười năm tuyệt vời... chỉ hai người với nhau. Như thời kỳ trăng mật vậy.

Jessie nghĩ đến cuộc sống chung với Ian và mỉm cười:

- Tôi cũng nghĩ giống như bà. Dính dáng đến con cái cũng phiền lắm.
- Không hẳn như chị nghĩ đâu. Nhưng vợ chồng tôi đều già rồi. Lúc cưới nhau tôi ba mươi hai tuổi rồi, chẳng muốn làm mẹ nữa. Chúng tôi chẳng hối tiếc chuyện không con. Có điều rằng cuộc sống yên tĩnh quá cũng buồn, thế thôi.

Thì ra bà Astrid đã bốn mươi hai, Jessie tỏ vẻ ngạc nhiên. Chị nói:

- Sao bà không kiếm một công việc gì mà làm?
- Chị bảo tôi kiếm việc làm ăn nào bây giờ? Trước kia tôi làm cho tập san "Thời trang" nhưng ở đây chẳng có công việc nào giống như thế. Và bây giờ "Thời trang" cũng không cần đến tôi nữa. Mười năm rồi còn gì? Mình lỗi thời quá mất rồi. Và chẳng, tôi cũng không có ý định trở lại Nữ Ước nữa. Không bao giờ.

- Bà tìm một công việc nào liên quan đến thời trang.
- Như thứ gì?
- Cửa tiệm.
- Lại trở lại câu chuyện tôi đã nói với chị từ đầu cô bạn thân yêu ạ. Tôi ganh với chị nhiều lắm đấy.
- Đừng ham. Cũng lắm vấn đề rắc rối đấy.
- Nhưng cũng lắm phần thưởng chứ, tôi tin chắc là có. Chị có hay về thăm Nữ Ước không?
- Tôi mới trở lại từ đó cách đây hai hôm.

Và hôm qua chồng tôi mới bị bắt giữ về tội hiếp dâm, chị muốn nói mà lưỡi dúi lại. Bà Astrid mà nghe được hẳn là kinh hãi. Một người nào khác cũng vậy thôi. Vì thế chị thở dài thườn thượt, có một lúc hối tiếc đã đi chung với bà này. Lúc này chị chỉ muốn ở một mình.

- Chuyến du hành tệ hại lắm sao? Bà Astrid hỏi và mỉm cười.
- Chuyến du hành nào?
- Thì đi chơi Nữ Ước đó. Chị vừa nói là chị thăm Nữ Ước về cách đây hai hôm mà. Và chị thở dài thườn thượt, tưởng như người bạn thân thiết vừa mất vậy.

- Rất ân hận. Hôm nay tôi gặp lắm chuyện buồn phiền.
Chị cố nở một nụ cười, và đột nhiên cảm thấy tâm trí nặng nề, cơn ác mộng lại xô tới, chìm ngập tâm hồn chị. Yên lặng một lát, rồi bà Astrid ngó qua hai gói hàng màu xám đặt trên đùi, liếc nhìn chị.

- Có điều chi bất ổn?

Bà nhìn chị soi mói, thăm dò, khó mà đem câu nói dối đáp lại.

- Chuyện của tôi rắc rối, khó mà gỡ ngay ra.

- Tôi có thể giúp chị điều gì chẳng?

Ôi, người đàn bà tử tế thế! Hầu như còn xa lạ mà đã hỏi chị về chuyện riêng tư của chị. Jessie mỉm cười và cho xe chạy chậm lại ở một góc đường.

- Không. Quả thật mọi chuyện đều trôi chảy. Và thật sự bà vừa giúp đỡ tôi rồi. Hôm nay là một ngày may mắn, tôi mới gặp được bà đây. Nào căn nhà nào là nhà bà?

Bà Astrid mỉm cười, trở nhà mình:

- Kìa. Chị đưa tôi về tận nhà thật tử tế quá.

Đó là một ngôi nhà gạch có lát ván gỗ sơn đen, và hàng rào xén tỉa gọn gàng. Jessie muốn "ồ" lên một tiếng. Chị và anh Ian thường nghi ngờ cho rằng chủ nhân thường đi chơi xa vì nhà cửa thường đóng im ỉm.

- Thưa bà Bonner, để đáp lễ bà đã khen ngợi nhà tôi, tôi muốn ca tụng ngôi nhà bà. Chúng tôi từng ao ước căn nhà này từ nhiều năm nay.

- Hân hạnh cho tôi quá và chị nên gọi tôi là Astrid cho thân mật. Nhưng ngôi nhà chị coi ngộ hơn nhiều chứ, chị Jessie. Nhà tôi xấu xí... đúng rồi...- và bà cười khanh khách - "cổ lỗ sĩ", dùng chữ đó mới đúng. Hồi vợ chồng tôi mới cưới nhau, ông Tom đã có ngôi nhà này rồi. Ông cũng sắm được nhiều đồ đạc đẹp lắm. Thỉnh thoảng ghé chơi uống ly cà phê nhé. Hay ly rượu vang cũng được.

- Tôi rất thích chuyện đó.

- Hay ta vô làm luôn đi.

- Tôi... tôi rất thích, nhưng thưa thực với bà, tôi khó ở. Từ lúc ở Nữ Ước về, tôi gặp phải hai ngày khó chịu quá. Và ba tuần qua ở Nữ Ước, tôi cũng chạy xác bác sang bang. Bà cho khi khác nhé.

- Rất sẵn lòng. Cảm ơn chị lần nữa về cuộc xe.

Bà Astrid lách mình ra khỏi xe, vẫy tay trong lúc bước lên bậc thềm nhà.

Jessie cũng vẫy tay đáp lại. Ngôi nhà đẹp quá! Chị vui mừng đã gặp được bà Astrid Bonner. Một người đàn bà tuyệt diệu.

Jessie lái xe vào lối đi dẫn vào nhà chị, nghĩ đến bà Astrid và câu chuyện bà kể với chị. Nghe chừng bà rất thương yêu ông chồng và có vẻ sung sướng nhắc đến ông.

Chị bước vào căn nhà tối tăm, hất tung đôi giày của chị và ngồi xuống ghế nệm, không bật đèn lên. Chị nhớ lại những chuyện trong ngày. Những chuyện không tài nào tin nổi là có thật. Từ chuyện gặp ông Martin Schwartz, bao tiền dành dụm đem cúng hết cho ông ta, tới chuyện thăm anh Ian trong trại giam, rồi cuộc tiếp xúc lịch sự với bà Astrid Bonner... bao giờ cuộc sống của chị trở lại hiện thực đây?

Chị muốn pha cho mình một ly rượu, nhưng không đủ sức nhắc chân tay.

Đầu óc chị làm việc, nhưng thân thể chị hóa đá. Chị không thể cử động.

Nhưng đầu óc chị... đầu óc chị vẫn làm việc... chị cố nhớ tới việc đi thăm

anh Ian. Bây giờ chị đã trở lại nhà. Chị lẻ loi, ở nơi mà anh thường ở đợi chị những lúc đêm hôm. Căn nhà vắng lặng không tài nào chịu nổi... cũng như căn phòng của Jake xưa kia, lúc chị trở lại thăm... sau khi cậu em mất đi... Tại sao chị lại nghĩ đến Jake? Tại sao chị so sánh cậu em với anh Ian? Anh Ian đâu có chết? Ngày mai anh sẽ trở lại nhà, chẳng phải sao? Anh sẽ về thôi. Nhưng, chuyện gì xảy ra nếu như... chị không thể nghĩ tiếp. Có tiếng chuông reo ở cửa nhưng chị không nghe thấy, cho đến lúc cuối cùng tiếng reng reng liên tục xua đi dòng tư tưởng quay cuồng của chị, đòi hỏi chị phải gom chút nghị lực còn lại để đứng dậy đáp tiếng chuông reo.

Chân mang vớ không giày, chị đứng trong xó tối ở hành lang phía trước, lên tiếng hỏi qua cánh cửa.

- Ai đó?

Tiếng nói của chị lọt qua cánh cửa, nghe thoang thoảng. Nhưng người bên ngoài cũng nghe được. Hắn quay nhìn bạn cùng đi với hắn và gật đầu.

Người đàn ông thứ hai này chậm rãi quay trở lại chiếc xe màu xanh lá cây.

- Cảnh sát!

Tim Jessie đập như trống làng, chị run rẩy nép sát vào tường. Chuyện gì nữa đây?

- Hử?

- Thanh tra Houghton đây. Tôi muốn nói chuyện với bà Clarke.

Hắn nói vậy thôi chứ hắn biết người vừa lên tiếng trả lời hắn chính là chị. Ở bên kia cánh cửa, Jessie định lên tiếng nói với hắn rằng Clarke không có ở nhà. Nhưng rành rành chiếc xe của chị đậu đằng trước, và hắn đã rào quanh khu này đợi chị về. Không tài nào trốn lánh được chúng đâu. Chúng nắm sinh mạng của chị và của anh Ian nữa.

Jessie chậm rãi mở cửa và âm thầm đứng chỗ hành lang tối tăm. Dù không mang giày, chị cũng cao hơn viên thanh tra hai, ba tấc. Hai người chăm chú nhìn nhau một lúc lâu. Tất cả lòng thù hận lẽ ra chị nên dành cho cách cư xử của anh Ian, thì bây giờ chị đem trút tất cả lên đầu thanh tra Houghton. Hắn dễ ghét thật.

- Chào bà. Tôi có thể vô được chăng?

Jessie đứng tránh sang một bên và bật đèn rồi đi trước, đưa hắn vào phòng khách. Chị đứng giữa phòng, đối diện với hắn, không chịu mời ngồi.

- Rồi, ông thanh tra? Gì nữa đây? Giọng chị không dấu diếm một vẻ gì.

- Tôi nghĩ là chúng ta có thể nói chuyện gẫu một lát.

- Ô! Lệ thường như vậy ư? Chị rất kinh hãi, nhưng nếu lộ vẻ đó ra, chị còn sợ hơn. Lỡ hắn muốn hiếp chị thì làm sao? Lần này thì đích thực là hiếp dâm. Ôi trời ơi, lỡ ra... anh Ian đâu rồi?

- Hoàn toàn bình thường, bà Clarke ạ.

Hai người cùng trừng mắt nhìn nhau, như kẻ thù truyền kiếp. Một con trăn

trước con mồi. Chị không thích vai trò của mình. Chị sợ hấn, nhưng không nên tỏ ra cho thấy. Hấn thấy chị đẹp, nhưng hấn cũng không để lộ ý mình. Hấn ghét Ian vì nhiều lý do. Điều này thì thấy rõ.

- Xin phép được ngồi. Bà không cho là thất lễ chứ?

- Không đâu. Chị vẫy tay chỉ cho hấn chiếc ghế nệm và chị ngồi xuống chiếc ghế thường ngày của chị.

- Nhà bà xinh lắm, bà Clarke ạ. Bà ở đây lâu chưa?

Hấn liếc nhìn quanh, hình như muốn coi mọi chi tiết. Chị nghĩ thầm, muốn bảo hấn xéo đi ngay, đừng nhìn chòng chọc như thế nữa. Nhưng chị hiểu rằng ở đời không thể làm vậy. Ghét cóm cứ việc ghét, nhưng đừng biểu lộ hận thù của mình. Chị vô tội, anh Ian cũng vô tội, nhưng chị khiếp sợ.

- Nay ông thanh tra, đây là cuộc thẩm vấn chính thức, hay thẩm viêng xã giao? Hôm nay, luật sư của chúng tôi có bảo tôi rằng tôi không phải nói chuyện với bất cứ người nào, nếu không có ông ta chứng kiến.

Chị nhìn chăm chú vào đôi vớ màu cánh gián, và đột nhiên ghét màu trắng trong bộ sắc phục cảnh sát, tự hỏi không hiểu hấn có lắm le hăm hiếp chị không. Hấn đeo chiếc cà vạt màu vàng sáng loáng. Chị cảm thấy bắt đầu lợm giọng, và đột nhiên khiếp hãi, không hiểu sáng nay chị đã uống mấy viên thuốc chưa. Chị nhìn hấn và biết rằng hấn lắm le giở trò, chị sẽ giết hấn. Chị phải giết hấn.

- Đúng. Bà không cần phải nói chuyện với người nào nếu không có luật sư của bà chứng kiến. Nhưng bà Clarke ạ, tôi có vài câu muốn hỏi, và tôi nghĩ rằng bà trả lời cho tôi đây thì tiện cho bà thôi.

- Tôi nghĩ rằng nên trả lời trước tòa thì tốt hơn.

Nhưng cả hấn ta lẫn chị đều biết rằng chị không có điều gì để trả lời trước tòa. Chị là vợ bên bị cáo, theo luật chị không đủ tư cách để làm chứng.

- Tùy bà. Hấn đứng dậy, định ra về, nhưng lại ngừng lại ở cửa.

- Bà cũng là dân nhậu?

Câu hỏi đó khiến chị tức giận như điên.

- Không, cả chồng tôi cũng vậy.

- Được. Tôi cũng nghĩ vậy. Ông nhà khai rằng lúc ông đưa nạn nhân tới khách sạn thì ông say quá cần câu. Tôi cho rằng ông nói dối. Ông không có vẻ gì là dân nhậu.

Tim chị nhảy lên, và đôi mắt của chị chứa đầy hận thù. Thằng chó con này tìm cách đưa chị vào bẫy đây.

- Ông thanh tra, tôi yêu cầu ông ra về cho rồi. Ngay bây giờ.

Houghton quay lại, nhìn chị với vẻ hiền từ giả dối. Nhưng hấn thấy trong mắt chị nét giận dữ. Giọng hấn nhẹ như tiếng thì thầm, trong lúc hấn đứng cách chị chưa đầy nửa thước.

- Em còn làm ăn gì nổi nữa với thằng điểm lỏng đầu gối như hấn?

- Ra khỏi nhà ta!

Giọng chị chẳng cao hơn giọng hắn, và toàn thân run rẩy.

- Em sẽ làm gì khi hắn ngồi nhà đá? Kiếm thằng ma cô như hắn làm người yêu quý chẳng? Tin anh đi, em ạ, đừng lo. Đàn ông bây giờ rẻ như bèo.

- Ra ngay! Cậu nói như hai cái tát vào mặt hắn và hắn quay gót, tiến ra cửa. Hắn ngừng lại giây lát và quay nhìn lại:

- Sẽ biết tay nhau!

Mười giờ tối hôm đó, hắn trở lại đi với hai tên cóm mặc sắc phục và mang theo lệnh xét nhà, coi có vũ khí và ma túy không.

Lần này Houghton làm mặt lạnh như tiền, ra về đi làm công vụ. Trong suốt một tiếng đồng hồ ở nhà chị, hắn tránh nhìn vào mắt chị. Chúng lục lọi tủ rương, lật cả khăn trải giường, và gỡ tung túi xách của chị để trên giường, đổ ra ngoài mấy cục xà bông, và vắt tung tóe quần áo cùng giấy tờ của Ian ra phòng khách.

Chúng không tìm thấy thứ gì, Jessie quyết định sẽ không kể lại cho Ian hay một tiếng nào. Không bao giờ. Chị mất bốn tiếng rưỡi đồng hồ để xếp dọn lại nhà cửa, và hai tiếng đồng hồ nữa để ngồi khóc rầm rức. Khóc là phải lắm rồi. Chúng đã hiếp chị. Không phải theo cách mà chị đã sợ, nhưng bằng cách khác cũng thế thôi. Những bức hình của má chị bị vắt tung tóe trên mặt bàn, những viên thuốc ngừa thai của chị bị lấy từ dưới bếp lên, phân nửa bị lấy đi đem thử nghiệm tại phòng thí nghiệm. Cuộc sống của chị bị hất ra ngoài đường. Chúng đã tuyên chiến với chị. Và chị sẵn sàng chiến đấu. Tối nay, mọi việc đã thay đổi. Bây giờ chúng là kẻ thù của chị nữa, không phải chỉ của Ian. Và lần đầu tiên từ bảy năm nay, Ian không có đây để bảo vệ chị. Không những thế, anh còn là người đưa chị vào thế đối đầu với kẻ thù. Anh đã hạ thấp nhân phẩm chị, cũng như nhân phẩm của bản thân anh. Và chị bất lực.

Đó là lỗi của Ian. Bây giờ anh cũng là kẻ thù của chị luôn.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 8

Jessie và ông Martin Schwartz ngồi ở hàng ghế cuối trong phòng xử án đợi cho tới hơn mười giờ. Hôm nay tòa phải xử nhiều vụ, làm việc rất trễ, sổ ghi đầy rẫy. Nhìn cung cách làm việc của tòa án, Jessie thấy nản quá. Phần đông các vụ án, người ta chỉ tóm tắt nội vụ, tiền đóng thuế chân cũng được quyết định tùy tiện, và nhiều khuôn mặt mới được dẫn tới. Cuối cùng Ian được dẫn từ trại giam tới, qua một cánh cửa, có lính dẫn giải kèm 1 bên.

Ông Martin bước tới đầu phòng. Rất may là biên bản tố tụng chỉ tóm tắt nội vụ, không đi vào chi tiết. Người ta hỏi anh Ian có biết anh bị kết tội gì chẳng, và anh trịnh trọng trả lời rằng có.

Tiền thế chân được quyết định là hai mươi lăm ngàn đô. Ông Martin xin rút xuống. Ông chánh án còn đang cân nhắc vấn đề thì biện lý là một bà nhảy cẫng lên, nhất định phản đối. Bà cho rằng tội trạng rất nặng, cần phải đóng một số tiền thuế chân rất cao, nhưng ông tòa không đồng ý. Ông tòa hạ xuống mười lăm ngàn, gõ búa quyết định dứt khoát, chuyển sang vụ án kế tiếp, và người ta lại dẫn vào một người đàn ông khác. Phiên tòa nghe đối chất sơ bộ được quyết định vào hai tuần nữa.

Lúc ông Martin trở lại chỗ Jessie đang ngồi, chị thăm thì hỏi ông:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Ian đã rời phòng xử án, trở lại trại giam.

- Bây giờ bà dàn sẵn ngàn rưởi đô-la tiền mặt để trả cho một chương khế, và coi có thứ gì đáng giá mười lăm ngàn để cầm cho ông ta không?

- Tôi có biết thủ tục ra sao đâu?

- Cứ tiến hành đi. Tôi chỉ dẫn cho.

Chúa ơi...mười lăm ngàn? Chị chơi với! Mười lăm ngàn? Số tiền lớn quá.

Vì ai mà chị phải chạy món tiền lớn như thế? Chỉ vì anh Ian đây thôi.

Hai người trở ra tiền sảnh, băng qua đường tới dãy văn phòng chương khế thấp đèn nê-ông. Dãy nhà này coi chẳng đẹp đẽ và văn phòng cuối cùng mà hai người bước vào cũng chẳng hơn gì các văn phòng khác. Khói thuốc lá ngọt ngạt, và mấy cái gạt tàn đầy ắp. hai người đàn ông ngồi trên ghế nệm có vẻ đang ngủ, trong lúc chờ đợi. Một người đàn bà tóc vàng bù xù hỏi hai người đến có chuyện gì, và ông Martin lên tiếng giải thích. Bà ta gọi đây nói cho trại giam, ghi vài chữ về vụ án, nhìn Jessie chăm chú. Jessie cố giữ để đừng tỏ vẻ nao núng.

- Bà phải có sản nghiệp gì để cầm cố. Bà đứng chủ căn nhà mình chứ?

Jessie gật đầu, và giải thích về chuyện cầm cố bất động sản.

- Tôi cũng có cơ sở làm ăn nữa.

Chị cho bà kia địa chỉ cửa tiệm của chị, cùng với sổ nhà riêng của vợ chồng chị, và tên của ngân hàng đứng bảo lãnh việc cầm cố nhà.

- Bà đánh giá cơ sở làm ăn của bà áng chừng bao nhiêu? Loại cơ sở gì vậy? Một tiệm bán quần áo hả?

Jessie gật đầu, cảm thấy xuống tinh thần, tuy rằng chị không rõ tại sao. Có lẽ vì người đàn bà kia biết tội của chồng chị là tội gì.

- Vâng, đó là một cửa tiệm bán quần áo. Chúng tôi đã làm bản kê khai hàng hóa, cũng dài lắm.

Tại sao chị lại muốn khoe khoang với người đàn bà đàn độn này? Chị biết rằng chỉ vì mụ nắm vững sổ tiền thế chân cho anh Ian được tại ngoại. Ông Martin đứng một bên, theo dõi thủ tục.

- Chúng tôi phải gọi đây nói hỏi lại ngân hàng của bà. Mời bà trở lại vào lúc bốn giờ.

- Và bà có thể đứng bảo lãnh tiền thế chân cho anh?

Ôi, trời ơi!

- Bà bảo lãnh được cho anh chứ?

Chị khiếp hãi, ghen ngào.

- Chúng tôi sẽ đứng bảo lãnh tiền thế chân cho ông nhà, nhưng còn tùy thuộc vào chuyện ngân hàng đánh giá thế nào về căn nhà và cửa tiệm của bà. Cả căn nhà và cửa tiệm của bà đều cầm cố cho một ngân hàng duy nhất chứ?

Giọng của mụ lạnh tanh. Jessie gật đầu, mặt mày xanh xám.

- Tốt. Như vậy đỡ mất thì giờ. Lúc chiều bà trở lại đây nhớ mang theo ngàn rưỡi. Tiền mặt.

- Tiền mặt?

- Tiền mặt hay chỉ phiếu của ngân hàng cũng được. Chúng tôi không nhận chỉ phiếu cá nhân.

- Cảm ơn.

Hai người trở ra ngoài đường. Jessie hít thở thật dài, đón lấy luồng không khí mát mẻ. Hình như từ lâu lắm rồi, chị chưa được hít thở thoải mái như thế.

Chị hít thêm một hơi nữa, rồi mới đưa mắt ngó ông Martin.

- Những người không có tiền, chẳng hiểu rồi sẽ ra sao?

- Họ không đứng bảo lãnh tiền thế chân.

- Và rồi sao?

- Nằm yên trong nhà đá cho tới lúc nào tuyên án.

- Dù vô tội cũng chịu vậy sao? Phải nằm nhà pha suốt thời gian đằng đẳng đó sao?

- Chưa xử, làm sao biết là vô tội?

- Nguyên tắc “chưa chứng tỏ được tội trạng vẫn kể là vô tội” để cho chó gặm ư?

Ông luật sư nhún vai, quay qua chỗ khác, giữ im lặng. Mỗi lần phải vào văn phòng bảo lãnh thế chân ông lại cảm thấy suy sụp tinh thần. Ít khi ông theo than chủ tới văn phòng chương khế. Nhưng Ian đã yêu cầu ông, và ông lỡ hứa. Xem chừng khó đối xử với chị đàn bà cao dong dỏng này. Chị có vẻ là người độc đoán, tuy bề ngoài bạc nhược và bất lực. Nhưng ông lại nghi ngờ, có lẽ anh Ian nói đúng đây. Dưới vẻ bề ngoài bướng bỉnh chị khoác lên mình bộ áo giáp, bên trong ẩn chứa tính bạc nhược, khiếp sợ. Ông tự hỏi không biết bộ giáp này có rạn nứt trước khi cuộc chiến đấu chấm dứt chăng? Chỉ mong nó còn đứng vững đến phút chót.

- Người nghèo tìm đâu ra tiền mà chạy luật sư?

Lạy Chúa tôi, đừng đem những chuyện xã hội với công nhân mà hỏi nhau, nhức đầu lắm.

- Đã có luật sư cãi thí, bà Jessie ạ. Và chúng ta có nhiều chuyện liên quan đến bản thân cần suy nghĩ, hơi đâu mà nghĩ đến người nghèo? Bà cũng nghĩ vậy chứ? Tại sao bà không để thì giờ ra ngân hàng, lo cho xong mọi chuyện đi?

- Đồng ý. Rất tiếc. Xin lỗi ông.

- Chẳng cần. Chế độ của chúng ta có nhiều điều dở, tôi biết chứ. Nhưng nó không đặt ra cho những tiện nghi của người nghèo. Chỉ nên cảm tạ trời đất rằng bà không phải một người trong đám đó, thầy kệ chuyện khác.

- Khó làm được vậy đây, ông Martin ạ.

Ông luật sư lắc đầu, cười nụ:

- Bây giờ bà ra ngân hàng chứ?

- Thưa ông, vâng.

- Tốt. Bà muốn tôi đi theo không?

- Tất nhiên là không. Tôi có phải con nít đâu mà canh giữ tò tò, hay anh Ian năn nỉ yêu cầu ông lo?

- Tôi... không... Ồ, lạy Chúa. Bà cứ việc ra ngân hàng đi, và khi nào bà lãnh ông ra thì cho tôi biết. Hoặc giả trước khi đó, tôi có thể giúp bà điều gì chăng?

- Cho chúng tôi mượn đỡ mười lăm ngàn đô, được không?

Chị vẫn chưa có ý niệm rõ ràng, phải lo vụ tiền bạc này bằng cách nào. Chị mỉm cười, chào từ biệt và chậm rãi tiến lại chỗ đậu xe. Chị sẽ nói năng với ngân hàng ra sao? Nói hết sự thật ư? Nếu phải van lạy họ, chị cũng sẵn sàng. Mười lăm ngàn... cao như đỉnh Everest!

Hút hết sáu điều thuốc lá, nửa giờ năn nỉ gãi lười với điều hành viên của ngân hàng, Jessie đã nhận được ngàn rưởi đô-la cầm thế chiếc xe. Và họ bảo đảm rằng mọi việc sẽ đâu vào đấy khi văn phòng chương khế gọi tới. Qua

câu chuyện trao đổi, điều hành viên của ngân hàng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Jessie cố dấu kín câu chuyện, nhưng không được. Chị không kể rõ cho ông ta nghe vụ án ra sao, chỉ nói rằng Ian ở tù thôi. Chị van vái cho văn phòng chương khế đừng tiết lộ cho ông này biết tội trạng, và nếu như họ tiết lộ, thì ông này cũng làm ơn giữ kín miệng. Ông đã thề với chị rằng sẽ coi mọi chuyện là bí mật phòng the. Và cuối cùng chị đã nắm được ngàn rưỡi đô-la.. Chị đã có rồi... Có rồi! Ngôi nhà và cơ sở làm ăn của chị đáng giá gấp mười lần số tiền bảo chứng mà chị cần tới. Nhưng chị cảm thấy dường như vẫn chưa đủ. Lỡ chúng cứ nhất định không chịu thả anh Ian ra thì sao? Chị tiếp tục suy nghĩ. Chị nghĩ tới kết an toàn trong ngân hàng.

- Chị nữa, bà Clarke?

Chị không đáp, cứ ngồi yên tại chỗ.

- Chị nữa, bà Clarke? Có điều gì khác nữa chăng?

- Xin lỗi... Ồ... Tôi... Tôi vừa nghĩ tới một chuyện. Vâng, tôi... tôi nghĩ rằng tôi muốn coi lại kết giữ đồ châu báu của tôi.

- Bà có mang theo chìa khóa không?

Chị gật đầu. Chìa khóa có gắn trong chùm chìa khóa của chị. Chị lục lọi trong túi xách, lấy đưa cho ông kia.

- Tôi sẽ nhờ cô Lopez mở dùm bà.

Jessie trầm ngâm đi theo ông, sau đó chị đi theo một cô gái tên Lopez mà chị chưa quen biết. Cô đưa chị tới kết an toàn của chị, mở kết lấy hộp châu báu đưa cho chị, và nhìn chị chăm chú. Hộp nữ trang này khá lớn.

- Bà có muốn đem hộp này vào một căn phòng không?

- Tôi... tôi... có. Cảm ơn cô.

Nhưng chị không nên sử dụng số nữ trang này. Chị chưa cần đến. Làm vậy có thể là làm lỗi... Nhưng nếu như căn nhà và tiệm Lady J chưa đủ thì sao? Chị biết rằng lúc này chị không còn lý trí. Chị đang khiếp sợ. Nhưng, cứ cho chắc ăn thì tốt hơn... phải cho chắc ăn... vì anh Ian. Nhưng chuyện này đau đớn quá. Và bây giờ chị phải ở một căn phòng nhỏ, ít đồ đạc, chỉ có một cái bàn Phoóc-mi-ca màu nâu và một mình đương đầu với nó.

Cô Lopez đưa chị vào một chiếc ghế bọc nệm màu đen. Trên tường treo một bức tranh chụp cảnh thành phố Venice rất xấu xí hình như được cắt ra từ nắp hộp bánh kẹo. Jessie ở một mình với hộp nữ trang. Chị thận trọng mở hộp, lấy ra ba gói lớn bằng da màu nâu, và hai hộp nữ trang bọc bằng da hoẵng màu đỏ lợt. Dưới đáy hộp lớn, còn một hộp khác nhỏ hơn màu xanh lợt.

Chiếc hộp xanh này đựng có vài báu vật của Jake mà cũng đầy hộp: mấy cây kẹp cà vạt mà bà tặng cho cậu nhân ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt, chiếc nhẫn huy hiệu trường trung học, chiếc nhẫn huy hiệu Hải quân. Phần lớn chẳng có giá trị, nhưng là kỷ niệm của Jake.

Những hộp bọc da nâu mới thật sự chứa đựng đồ gia bảo: những lá thư ba

má chị viết cho nhau trong nhiều năm, thư từ đó ông bà trao đổi cho nhau hồi ba chị ở trong quân ngũ, hồi còn chiến tranh. Những bài thơ má chị viết cho ba. Những hình chụp. Những lọn tóc của chị và Jake. Quả thật là đồ gia bảo. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Bây giờ, tất cả những đồ đặc gần hư hỏng cả rồi.

Chị mở cái hộp xanh trước tiên, và chị mỉm cười, mắt đắm lệ nhìn những di vật ít giá trị khác của Jake bày lăn lóc trên tấm da linh dương màu nâu. Chị tưởng như còn ngửi thấy hơi hương của Jake. Chị nhớ đã trêu ghẹo em về chiếc nhẫn huy hiệu của trường trung học. Chị nói với cậu rằng trông xấu tệ, có gì đáng hãnh diện đâu. Bây giờ chị thấy nên hãnh diện là phải. Chị xỏ nó vào ngón tay, nhưng chiếc nhẫn lớn quá, chỉ đeo không vừa. Có lẽ anh Ian đeo cũng không vừa nữa đó. Jake cao thước tám, thước chín kia mà.

Chị trở lại với những hộp màu nâu. Sờ vào cũng thấy mát tay. Trên mặt hộp có khắc những chữ đầu trong tên họ ba má chị, những chữ bằng vàng, nhỏ nhắn ở góc bên phải phía dưới. Hai hộp giống hệt nhau, mang dấu hiệu đặc biệt của gia đình chị. Trong hộp thứ nhất chị thấy một bức hình cả bốn người trong gia đình, chụp vào một ngày lễ Phục Sinh. Hồi đó chị mới mười một, mười hai tuổi và Jake lên bảy. Quả thật chị không muốn đụng tới những kỷ niệm cũ. Chị lặng lẽ đóng hộp lại và xét tới đồ vật mà chị cần xét tới: những hộp nữ trang bọc da hoẵng màu đỏ. Đó là nữ trang của má chị. Đối với chị, nó thật quý báu, thật thiêng liêng, chị vẫn coi đó là của mẹ, không phải của chị, nên những năm gần đây, chị không dám đeo tới. Thế mà bây giờ chị lại có ý định bỏ chúng vào tay kẻ xa lạ. Chị vì anh Ian.

Chị thận trọng mở hộp nhìn một hàng mấy chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn cần hồng ngọc và kim cương là của bà ngoại chị. Hai chiếc nhẫn cần ngọc bích rất đẹp là của ba chị mua ở miền Viễn Tây đem về. Chiếc nhẫn mặt đá xanh lục này má chị thích lắm đây, bà đã tặng cho chị nhân ngày sinh nhật thứ mười lăm của chị. Đây đây là chiếc nhẫn hột xoàn đính hôn... và đây là nhẫn cưới của chị. Nó là nhẫn của chị đích thực, chiếc nhẫn vàng xinh xắn chị thường đeo, và ưa thích hơn chiếc nhẫn ngọc bích hột xoàn mà ba chị đã mua cho chị. Có hai chiếc vòng vàng mặt trơn, một chiếc đồng hồ bằng vàng, cần hột xoàn nhỏ nhỏ xinh xinh ở trên mặt. Có một món trang sức đeo ngực rất lớn, ở giữa cần xa-phia, chung quanh cần những hột xoàn nhỏ nhỏ, trông rất đẹp, và món nữ trang này cũng của bà ngoại chị.

Hộp nữ trang đựng ba mặt hàng: chuỗi hạt trai, bông tai cần hạt trai, và bông tai cần hột xoàn. Đôi bông tai hột xoàn xinh xắn là của chị và Jake chung nhau mua tặng má chị, bà đeo được một năm thì mất. Những kỷ vật cũ bây giờ nằm đây, Jessie nhìn tới mà se thắt trong ruột. Chị biết rằng không nên bỏ chúng, giao cho chường khế, nhưng nếu cần, chị cũng đành vậy thôi. Hai ngày trước, chị không hề nghĩ tới một chuyện như thế này, nhưng bây giờ

thì...

Jessie đặt trả mấy cái hộp về két an toàn bằng sắt, và rời phòng sau gần hai giờ đồng hồ ngồi xem xét những kỷ vật. Cũng sắp tới giờ ngân hàng đóng cửa rồi.

Khi chị trở lại đường Bryant, thì thấy người đàn bà ở văn phòng chuông khế đang ăn bánh mì thịt băm, cúi đầu đọc tờ báo buổi chiều. Mụ nhìn lên, miệng còn phúng phính, lên tiếng hỏi chị:

- Lấy được tiền rồi hả?

Jessie gật đầu:

- Bà đã nói chuyện với ngân hàng về vấn đề cầm cố nhà rồi chứ?

Chị đã mệt lắm rồi, chịu đựng mọi nỗi khắc khoải mà việc ngồi lại xem xét đồ vật cất trong két an toàn là mức chịu đựng cao nhất, không tài nào vượt quá được nữa. Chị muốn con ác mộng này chấm dứt cho rồi.

- Ngân hàng nào?

Về mặt mụ đàn bà tỉnh như không, và Jessie nắm chặt tay để khỏi kêu thét lên.

- Liên hiệp ngân hàng Ký thác California. Tôi muốn đóng xong tiền thế chân để nhà tôi được về nhà trước tối nay.

- Tội gì?

Trời ơi, con mẹ này cố tình “chơi” chị đây? Mụ nhớ rõ chị phải đem tiền, trở lại đây... mà chuyện khác mụ lại quên là nghĩa làm sao? Muốn giở trò gì chứ? Được rồi, nếu quả mày muốn vậy, bà cho biết tay!

- Tội hiếp dâm và bạo hành!

Chị nói như thét vào tai mụ.

- Có sản nghiệp riêng không?

Ồ! Cục cứt!

- Nhờ ơn Chúa, chúng tôi đã lo suốt sáng nay, xong xuôi hết rồi, bà chỉ việc gọi điện cho ngân hàng của tôi, hỏi về cơ sở làm ăn và việc cầm thế nhà cửa của tôi. Chúng tôi đã cùng luật sư của chúng tôi tới đây, lo xong giấy tờ đầy đủ rồi.

- Ô-kê. Tên gì?

- Clarke, có chữ “e”

- Được, đây rồi. Mụ đưa hai ngón tay dính mỡ. Lôi tờ ngân phiếu ra – Không thể đóng thế chân đem ông ấy ra liền bây giờ được đâu.

- Tại sao không?

Jessie cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo.

- Trễ quá rồi, không kịp gọi giầy nói cho ngân hàng.

- Cục cứt! Sao bây giờ?

- Sáng mai trở lại.

Đành vậy. Kể như Ian nằm nhà đá thêm một đêm nữa. Quái đản! Chị ghen

ngào, ứa nước mắt. Nhưng không thể làm gì được, đành về nhà, sáng mai trở lại thôi.

- Bà có muốn nói chuyện với ông chủ không?

Jessie sáng mắt lên:

- Liền bây giờ?

- Đúng. Ông đang có ở đây. Ở nhà sau.

- Tuyệt. Nói với ông rằng tôi đang ở đây.

Ôi, lạy Chúa! Cầu xin ông này có nhân đạo... con xin van vái.

Người đàn ông từ phòng sau ló ra, đưa tay xĩa răng, một ngón tay dơ bản đeo chiếc nhẫn vàng nho nhỏ, gắn viên hồng ngọc rất lớn. Tay kia cầm một lon bia. Hắn mặc quần jeans và áo sơ mi hở cổ. Một đám lông đen xoắn tít lòi ra ở cánh tay và cổ áo sơ-mi; nhìn mớ lông đen đó, người ta tưởng hắn là người da đen. Hắn không lớn tuổi hơn Jessie bao nhiêu. Thấy chị, hắn cười nhún nhó, thôi xĩa răng, rút tay ra khỏi miệng, chìa ra cho chị bắt. Chị nắm tay hắn, nhưng khó chịu lắm.

- Chào ông. Tôi là Jessie Clarke.

- Barry York. Tôi có thể giúp bà điều gì?

- Tôi đang lo việc đóng tiền thuê chân cho nhà tôi được thả ra.

- Ra khỏi chỗ nào? Tội trạng ra sao? Này... đợi một phút. Vào văn phòng tôi đã. Bà dung bia nhé?

Hiện giờ, chị rất muốn uống bia. Nhưng không uống với hắn. Chị nóng, mệt, khát khô cổ, và chán nản, lo lắng, nhưng chị không muốn uống thứ gì với Barry York, dù là nước lã.

- Không, cảm ơn.

- Cà phê chẳng?

- Quả thật tôi không muốn uống. Nhất ông rồi, nhưng thôi, cảm ơn.

Hắn cố tỏ ra lịch sự, phải công nhận điểm đó. Hắn dẫn chị vào một phòng nhỏ, không sáng sủa, tranh đàn bà khỏa thân treo nhan nhản trên tường. Hắn ngồi xuống chiếc ghế xích đu, bật ngọn đèn mờ mờ trên đầu, mở máy hát, và cười nham nhở với chị.

- Chúng tôi ít gặp những người như bà, bà Clarke ạ.

- Tôi... không... Cảm ơn ông quá khen.

- Chuyện gì với đức ông chồng vậy? Thừa gởi ra sao? Lái xe trong lúc xỉn?

- Không. Hiếp dâm!

Barry huýt gió. Jessie nhìn vào bụng hắn. Xét cho cùng thằng cha này cũng thành thật, nghĩ sao nói vậy.

- Chuyện chó chết. Tiền thế chân bao nhiêu?

- Mười lăm ngàn.

- Buồn năm phút.

- Vâng, vì thế tôi mới phải có mặt ở đây. (Tin vui cho ông đấy, ông Barry ạ.

Có thể rằng sau vụ làm ăn này, ông có thể mua một cây tắm xỉa răng bằng vàng mà xử dụng, và mua thêm một chiếc cà rá hột xoàn nữa đó.) Tôi vừa nói chuyện với cô tre trẻ ở ngoài kia, cô phải gọi đây nói hỏi ngân hàng của tôi, và...

- Và sao? Mặt hắn hơi đanh lại.

- Cô quên.

Barry lắc đầu:

- Cô không quên đâu. Chúng tôi không đứng bảo lãnh với một số tiền cao như thế.

- Ông không?

Hắn lại lắc đầu:

- Không mấy khi. (Jessie tưởng muốn khóc) Tôi đoán rằng cô không muốn nói thật cho bà biết.

- Vậy là tôi mất đứt một ngày, và chồng tôi vẫn ngồi tù và ngân hàng của tôi cứ trông ngón ông gọi tới, và... bây giờ làm sao đây, ông York? Tôi biết làm chuyện gì bây giờ?

- Mời bà xoi bữa tối. Bà nghĩ thế nào?

Hắn tắt máy hát và vỗ vỗ vào tay chị. Hắn thở ra mùi thức ăn và dịch vị, hơi thối quá chừng.

Jessie nhìn vào mặt hắn, và đứng dậy:

- Ông cũng biết đấy, luật sư của chúng tôi làm tưởng chỗ làm ăn đàng hoàng, ông York ạ. Tôi muốn nói cho ông ta biết tức thời đây.

- Luật sư của bà là ai?

- Martin Schwartz. Sáng nay, ông ấy cùng đi với tôi đến đây.

- Kìa bà... cho hỏi lại bà tên gì?

- Clarke.

- Bà Clarke ạ, sao bà không ngồi xuống đây, ta bàn lại với nhau đôi chút coi.

- Bây giờ, hay sau bữa ăn tối? Hay sau khi chúng ta nghe vài bản nhạc thâu băng nữa?

Hắn mỉm cười:

- Bà thích nhạc thâu băng? Tôi nghĩ rằng cuộc tiếp xúc này đẹp đấy chứ?

Hắn mở máy hát trở lại, và Jessie không biết nên cười, nên khóc, hay nên la hét. Rõ ràng chị không thể nào đem anh Ian ra khỏi trại giam được. Cơ sự này thì không trông mong gì chuyện đó.

- Bà chịu bữa ăn tối chứ?

- Vâng, ông York. Nhưng là với chồng tôi kia. Có hy vọng gì xin thả chồng tôi, để tôi có thể ăn tối với anh không?

- Tối nay ư? Vô phương. Tôi phải nói chuyện với ngân hàng của bà trước đã.

- Thì đúng là sự kiện cũ, lúc tôi rời ngân hàng vào lúc mười một giờ rưỡi trưa.

- Vâng, đúng. Rất ân hận. Và tôi sẽ đích thân lo vụ này vào sáng mai, chứ tôi không thể làm được chuyện gì nếu chưa thỏa thuận nhiều tiếng đồng hồ, nhất là với vụ bảo lãnh một số tiền có tầm cỡ như bà vừa nói thì càng không thể được. Bà đem cầm thế thứ gì vậy?

- Cơ sở làm ăn của tôi, hoặc ngôi nhà của tôi, hoặc cả hai. Chuyện đó tùy thuộc ở ông. Tôi muốn cầm thế một trong hai thứ đó, hoặc cả hai cũng được. Hay bản thân tôi nữa. Nhưng tôi lại có một ý kiến khác đây.

Chuyện điên rồ, ngu dốt, sai lầm và trái đạo đức nữa, nhưng Jessie chán nản lắm rồi, chị phải làm thôi. Chị lục trong túi xách, lôi ra hai chiếc hộp có nữ trang của bà mẹ ở bên trong:

- Ông nghĩ sao về những món này?

Barry lặng lẽ ngồi xuống, và mười phút sau mới nói được một câu:

- Đẹp!

- Hơn thế nữa chứ. Ngọc bích và hột xoàn này là thứ thiệt, tuyệt đẹp. Và món trang sức gắn xa-phia này đáng giá nhiều tiền lắm chứ. Hạt trai cũng vậy.

- Đúng, có thể lắm. Nhưng vấn đề là tôi chẳng biết tí gì, phải đem hỏi thợ kim hoàn mới xong. Tôi vẫn không thể đem đức ông chồng của bà ra khỏi trại giam trước đêm nay. Nữ trang của bà đẹp thật đấy. Bà lấy đâu ra vậy?

- Của má tôi. Chị muốn nói “chúng tôi ăn trộm được đây!”

- Bà cụ có biết chồng bà ở tù không?

- Không thể, ông York ạ. Má tôi đã mất rồi.

- Ô! Rất ân hận. Nghe này, sáng mai, việc trước nhất của tôi là đem thứ này tới nhà người biết định giá. Tôi sẽ gọi đây nói cho ngân hàng. Chúng tôi sẽ đưa ông nhà ra khỏi trại giam vào lúc trưa. Thề với bà là như vậy, nếu món hàng này tốt. Tôi không thể làm điều gì sớm hơn. Nhưng cũng xin nói rõ là vào lúc trưa mai, nếu mọi chuyện đều hợp thức. Bà có mang tiền công cho tôi đây không?

- Có. Chị muốn nói “có đây cung ạ. Toàn tiền lẻ thôi.”

- Ô-kê. Vậy thì chúng ta sẽ giải quyết gọn gàng.

- Nay ông York ạ, tại sao ông không dẹp những món nữ trang này đi hỏi ngay từ tối nay, và đưa ông xã tôi về nhà? Ông chẳng chạy trốn đâu, còn chuyện vợ vẫn về tiền bạc này ta sẽ giải quyết vào ngày mai. Nếu cô phụ tá của ông gọi ngay cho ngân hàng như cô đã nói sẽ làm thì...

Hắn lắc đầu, lại xia răng lần nữa, và đưa cao tay kia:

- Tôi cũng muốn lắm, nhưng không thể được. Tôi đã nói hết lời. Không thể được. Công việc làm ăn của tôi có nguyên tắc. Việc đầu tiên sáng mai tôi sẽ làm là lo vụ của bà. Tôi thề. Mời bà có mặt ở đây lúc mười rưỡi, và chúng ta sẽ lo mọi việc xong xuôi.

- Được.

Chị đứng dậy, cảm thấy như thể sức nặng của cả địa cầu đè nặng trên vai.
Chị đóng nắp hai chiếc hộp da hoẵng, bỏ vào túi xách.

- Bà không để lại những món nữ trang này lại cho tôi?

- Chẳng cần. Tôi đề nghị chuyện này vì tưởng có thể đem chồng tôi ra trước đêm nay. Tôi nghĩ rằng ông cũng công nhận giá trị của những món hàng này. Nếu không, tôi chỉ cần thể căn nhà và cơ sở làm ăn cũng đủ.

- Ô-kê. Nhưng hẳn tỏ vẻ không hài lòng – Bà biết cho, món tiền bảo lãnh này quá lớn.

Chị gật đầu, vẻ mệt nhọc:

- Ông đừng lo. Ngôi nhà của tôi rất đẹp, cơ sở làm ăn cũng phát đạt. Ông xã tôi lại là người tử tế, chẳng lường gạt ông đâu. Ông cũng không thiệt một cắc.

- Chưa biết ai lường gạt ai.

- Sẽ gặp ông vào lúc mười một rưỡi ngày mai, ông York.

Chị đưa tay ra, hẳn bắt tay chị và mỉm cười:

- Bữa tối nay chắc bà ăn ngon chứ? Bà có vẻ mệt đấy. Ăn uống một chút đỡ cho bà lắm. Chút rượu vang, khiêu vũ một lúc... hưởng thụ một chút, trước khi ông chồng trở về. Bà cứ xét lại mà coi, bị bắt vì tội hiếp dâm, thì đủ hiểu ông ấy chẳng đi chơi với bạn trai.

- Chúc ông ngủ ngon, ông York.

Chị lặng lẽ bước ra cửa, tới chỗ đậu xe, và lái xe về nhà.

Nửa giờ sau chị lăn ra ngủ, và đến chín giờ sáng hôm sau mới thức dậy. Lúc trở dậy, chị cảm thấy như mình đã chết vào đêm trước. Và chị kinh hãi, xúc động tâm trí.

Bây giờ chị bắt đầu lãnh đủ mọi hậu quả tai hại. Quầng mắt của chị thâm hơn, đôi mắt chị trũng xuống và chị bắt đầu cảm thấy xuống ký. Chị hút sáu điều thuốc lá, uống hai ly cà phê, và ăn một miếng bánh mì nướng. Rồi chị gọi về cửa tiệm, bảo hai cô gái đừng nhắc tới chị thêm một ngày nữa. Chị tới văn phòng bảo lãnh Yorktown vào lúc mười một giờ rưỡi, rất đúng hẹn.

Tại bàn giấy có hai người mới. Một cô gái nhuộm tóc đen nháy đang nhai kẹo cao su, và một người đàn ông còn trẻ nhưng đã để râu, và giọng nhấn như người Mê-hi-cô. Lần này, Jessie lên tiếng hỏi thẳng ông York. Chị nói:

- Ông ta đang trông mong tôi.

Hai người thư ký nhìn lên, tỏ vẻ ngạc nhiên chưa thấy khác hỏi giọng đó lần nào. Hai phút sau, York xuất hiện mặc chiếc quần ngắn dơ bản và chiếc áo sơ mi màu xanh dương, mang theo một tờ báo Playboy và chiếc vợt ten-nít.

- Bà cũng chơi ten-nít chứ?

- Đôi khi. Ông đã nói chuyện với ngân hàng rồi chứ?

Hắn mỉm cười, tỏ vẻ vui thích:

- Mời vô văn phòng tôi. Cà phê nhé?

- Không, cảm ơn.

Chị bắt đầu cảm thấy dường như cơn ác mộng này không bao giờ chấm dứt. Từ nay suốt đời chị sẽ phải đương đầu với những thằng như thanh tra Houghton và Barry York, sẽ phải lui tới phòng xử án và trại giam, ngân hàng và... cứ thế kéo dài, không dứt. Ngay vào lúc mà tưởng như sự việc chấm dứt thì lại hiện lên một cánh cửa khác, không tài nào ra khỏi. Bây giờ hầu như chị tin chắc chuyện đó. Chuyện anh Ian cũng chỉ còn là huyền thoại. Anh là một nhân vật mà chị đã dựng lên và không hiểu nổi.

- Bà biết đấy, bà có vẻ mệt mỏi lắm. Bà ăn ngon chứ?

- Tuyệt diệu. Nhưng chồng tôi vẫn còn nằm trong tù, ông York ạ. Và tôi ao ước đem anh ra. Ngay tức thời đây. Có nhiều cơ may chứ?

Hắn hớn hờ đáp:

- Tuyệt diệu. Tôi đã nói chuyện với ngân hàng và mọi việc trôi chảy cả. Bà cầm thế căn nhà, và đồng ý chịu siết đồ đạc trong cửa tiệm của bà, nếu ông không chịu ra hầu tòa, và chúng tôi sẽ giữ dùm bà chiếc nhẫn ngọc thạch và món đồ trang sức đeo ngực.

- Chi? Thằng cha này ăn nói ngon nhỉ? Nhưng chị quan tâm đến nhất là chuyện hắn đã động đến nữ trang của má chị - Tôi cho rằng ông không hiểu biết đấy, ông York ạ. Tôi nói với ông rằng tôi chỉ đưa ra món nữ trang của má tôi với điều kiện có thể đem chồng tôi ra ngay lúc đó, không cần phải hỏi lại ngân hàng. Kể như đó là một cách đảm bảo vậy.

- Đúng, bây giờ tôi thấy vững bụng hơn, nếu có bảo đảm như thế.

- Được rồi. Tôi không chịu.

- Chồng bà cảm thấy thế nào khi phải nằm luôn trong tù?

- Ông York, có điều luật nào phạt chưởng khế đòi hỏi quá nhiều đồ vật cầm thế hay không?

Ông Martin có nói chị về điều này.

- Bà kết tội tôi không thành thật chẳng?

Ồi Chúa ơi! Chị muốn làm âm lên...Ồ! Không được...

- Không đâu. Kia, tôi van ông...

- Nay cô, tôi không làm ăn với kẻ nào bảo tôi là thiếu thành thật. Tôi làm ơn cho cô, gây lung lo cho ông xã nhà cô số tiền thế chân lên tới 15 ngàn đô-la, mà cô gọi tôi là thằng ăn cướp hả? Tôi nói thật, với người khác, tôi chẳng thèm dính vào cái vụ thú tha này đâu.

- Rất tiếc.

Nước mắt dâng lên, khiến mắt chị cay xè. Chị bắt đầu tự hỏi mắt nhìn bao quát quanh chị và nhún vai.

- Được rồi. Tôi đề nghị lại với bà. Chúng tôi chỉ giữ chiếc nhẫn, bà có thể mang món trang sức kia về. Nghe được hơn trước chưa?

- Tuyệt.

Thối hơn cút. Nhưng chị không quan tâm đến nữa. Chẳng quan trọng gì nữa. Cũng chẳng quan trọng nếu như anh Ian bỏ trốn, chúng lấy mất nhà, mất cơ sở làm ăn, chiếc xe và nhẫn ngọc bích. Chẳng chuyện gì quan trọng nữa. York cho làm thủ tục lần thứ hai, thật lâu lắc, và hấn đưng tay vào ngực Jessie, lúc với lấy cây bút khác. Chị ngẩng mặt nhìn hấn, hấn mỉm cười nói rằng nếu chị chịu khó ăn uống cho đều đặn, thì chị sẽ xinh đẹp hơn và hấn kể chuyện hồi học trung học có quen một cô bạn cao dong dỏng. Cô ta tên là Mona. Jessie chỉ gật đầu, và ký tên. Cuối cùng giấy tờ đã làm xong. Hấn cắn đầu xì gà dài và nhắc điện thoại báo cho nhà giam biết.

- Tôi sẽ sai cô Bernice đưa bà qua đường, bà Jessie ạ. Hấn quyết định gọi chị bằng tên tục. “Và bà nghe này, nếu cần giúp đỡ, cứ gọi đến tôi. Tôi sẽ giữ mãi cuộc giao thiệp với bà.”

Chị van vái hấn đừng làm vậy, và bắt tay hấn trước khi rời phòng. Lúc ra đến ngoài, chị cảm thấy hụt chân muốn ngã xuống. Chị đã chịu đựng hết mức rồi. Từ nhiều ngày nay.

Nhưng lúc này, Barry York đã cử cô thư ký nhai kẹo cao su dẫn Jessie qua đường, tới trại giam để lãnh Ian. Bấy giờ là gần giữa trưa mà Jessie cảm thấy như đang lúc nửa đêm. Chị bối rối và kiệt sức, mọi vật bắt đầu thấy nhạt nhòa. Chị đang sống trong một thế giới thực đầy rẫy những kẻ ác và hiếp dâm.

Cô gái tên Bernice lo việc giấy tờ, xóc lại những tờ giấy, rồi dẫn Jessie qua đường, vào tòa nhà pháp đình. Cô ta nhét xấp giấy mà Barry York và Jessie đã ký vào một khe hở chỗ cửa sổ lầu hai và quay nhìn Jessie.

- Bà bám riết ông xã quá nhỉ?

- Việc gì đến cô?

- Bà sẽ ở lại với ông?

- Vâng... tất nhiên... có chuyện gì?

Chị lại cảm thấy bối rối. Tại sao cô này lại hỏi chị như vậy?

- Đáng tiếc lắm, bà chị ạ. Người xinh đẹp như chị sao lại đi mê kẻ hư hỏng như anh ấy? Anh gây cho chị lắm buồn phiền.

Cô ta lắc đầu và tiếp tục nhai kẹo cao su.

- Anh xứng đáng cho tôi lo lắng, cô ạ.

Cô gái nhún vai, và vẫy tay chỉ về phía cầu thang máy.

- Bây giờ chị có thể lên phòng giam. Chúng tôi xong việc rồi.

Cô thư ký bỏ đi.

Mấy phút sau, Jessie tới phòng giam, rung chuông gọi người lính gác.

- Hả? Chưa phải tới giờ thăm tù.

- Tôi tới đây để xin bảo lãnh cho chồng tôi ra.

- Tên gì?

- Clarke. Văn phòng chương khế Yorktowne vừa gọi điện thoại đến đây.

- Để tôi dò lại đã.

- Dò, dò cái gì. Tôi đã đem cầm thế ngôi nhà, cơ sở làm ăn, và nữ trang của má, mà ông còn phải dò lại nữa, hả ông? Tiên sư nhà ông! Và cả văn phòng Yorktowne... cả thanh tra Houghton... và... cả anh Ian nữa!

Chị không còn tin nổi điều gì là thật. Chị không biết mình cảm nghĩ ra sao. Chị tức giận với anh, nhưng không giận những việc anh đã làm, chỉ giận anh không có mặt ở đây, lúc chị cần đến anh tha thiết.

Chị phải đợi ở cửa tới gần nửa giờ, khiếp sợ, ngây dại, đứng nép vào bên tường, hiểu mình làm gì. Nếu không bao giờ được gặp lại anh nữa thì sẽ ra sao? Nhưng đột nhiên cửa mở, anh đứng ngay trước mặt chị, râu ria không cạo, quần áo rách rưới, dơ bẩn, mặt mũi ngơ ngẩn. Nhưng anh được tự do. Mọi thứ chị đem đồ cả cho anh. Nhưng anh được tự do. Chị chậm rãi tiến vào, nhào vào lòng anh, miệng thì thầm một câu, và anh nhẹ nhàng dẫn chị vào thang máy.

- Mọi chuyện tốt đẹp cả rồi em ạ... tốt đẹp cả. Mọi việc sẽ tốt đẹp, Jessie em... anh Ian đây rồi.

Đúng là anh Ian, ngay lúc này đang đứng bên chị, nhẹ nhàng dẫn chị ra xe, hầu như bế bổng chị lên. Chị không thể cử động, nói năng gì, nhưng anh hiểu. Anh không biết chi tiết những chuyện xảy ra, nhưng đọc tới hồ sơ bảo lãnh, để ý đến điều khoản về chiếc nhẫn cầm thạch của bà mẹ chị, anh hiểu rất rõ, chẳng cần chị phải nói cho anh biết.

- Xong xuôi rồi, cưng ạ... mọi việc sẽ tốt đẹp.

Chị ôm lấy anh, lúc hai người đứng bên chiếc xe. Nước mắt rùng rùng chảy xuống má, nét mặt nhăn lại vì xúc động và thất vọng, và giữa tiếng khóc nức nở, chị nói mấy câu gì nhỏ nhỏ nghe không rõ.

Anh ôm chị thật chặt:

- Jessie, em cưng... anh yêu em.

Và lái xe đưa chị về nhà.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 9

- Sáng nay anh định làm gì, anh cưng?

Jessie rót cho Ian một ly cà phê thứ hai trong bữa điểm tâm và liếc nhìn đồng hồ treo tường. Gần chín giờ rồi, và đã hai ngày nay chị không ghé tiệm. Chị có cảm tưởng như mình đã vắng mặt cả tháng trời, sống trong bầu không khí mờ mờ như buổi hoàng hôn của riêng chị. Một cơn ác mộng tưởng kéo dài mãi mãi, nhưng bây giờ đã qua rồi. Ian đã trở lại nhà. Cả ngày hôm qua chị đã nằm thiêm thiếp trong vòng tay anh. Chị nhìn lại anh: sạch sẽ, râu ria cạo nhẵn nhụi và bớt mệt nhọc. Anh mặc quần xám, quần khăn quàng cổ màu rượu vang. Mỗi lần nhìn đến anh, chị muốn đung vào người anh để chắc dạ rằng anh hiện thực.

- Hôm nay anh có tính viết văn không?

- Anh cũng chưa rõ. Anh nghĩ rằng nên nghỉ ngơi một ngày cho thoải mái. Nhưng anh không yêu cầu chị chơi hockey với anh. Anh biết rằng chị phải làm việc. Mấy ngày qua chị đã vất vả với anh, anh không thể đòi hỏi thêm điều gì.

- Em rất ao ước được ở lại nhà chơi với anh.

Chị nâng ly cà phê, nhìn anh tỏ vẻ tiếc rẻ, và anh vỗ nhẹ vào tay chị.

- Anh sẽ đón em đi ăn trưa.

- Em có ý kiến này đây. Tại sao hôm nay anh không rong chơi chỗ cửa tiệm, có phải tiện hơn không?

Anh nhìn vào mắt chị, hiểu chị nghĩ điều gì. Chị đang sống trong khoảng thời gian mấy tháng sau khi Jake mất đi. Chị khiếp sợ, tưởng chừng như rời mắt khỏi anh là anh biến đi ngay.

- Cũng phải lo chuyện làm ăn chứ, em cưng? Anh sẽ chạy loanh quanh, nhưng phần lớn thời giờ anh sẽ nằm nhà, không đi đâu hết! Nhưng còn những lúc khác? Chị với tay nắm tay anh không nói tiếng nào. Chị không có điều gì để nói.

- Anh nghĩ rằng có lẽ anh sẽ nói chuyện với vài ba người, hỏi xin việc làm.

- Không! chị rút tay lại, và đôi mắt chị nháng lửa.

- Không, anh Ian! Em van anh!

- Jessie, em nên biết điều chứ. Em đã nghĩ đến phí tổn chúng ta phải trả vì việc làm tai hại của anh chưa? Nói cho chính xác hơn: phí tổn em phải trả. Và bây giờ chính là lúc anh phải tìm một công việc làm ăn. Không cần phải đi xa, chỉ cần một việc làm nào đem lại chút ít tiền bạc.

- Sẽ ra sao khi anh phải sẵn sàng để ra hầu tòa? Và suốt thời gian kiện cáo nữa? Và anh thử nghĩ lại coi, đã có chắc có người nào giúp anh được điều gì tốt chưa?

Chị nắm chặt tay anh, và nhìn vào mắt chị anh thấy được vẻ đau khổ. Phải mấy tháng trời nữa mới vượt qua được tình trạng thất vọng này.

- Được rồi. Thật chính xác, em mong ước anh làm việc gì, hả Jessie?

- Viết cho xong cuốn sách.

- Và để em một mình giải quyết vụ án dơ bẩn này?

Chị gật đầu:

- Nếu anh muốn, chúng ta sẽ cùng lo gỡ rối sau. Nhưng quả thật em không biết phải làm ăn ra sao, anh Ian ạ. Có nên xét tới vấn đề ai đứng ra ký tên vào chi phiếu không?

- Việc đó là của anh. Đúng, luôn luôn anh phải đứng ra lo mọi chuyện, anh sẽ lo mọi chuyện - Nhưng anh cũng hiểu rằng anh không thể tập trung suy nghĩ điều gì, trong lúc cái án còn treo lơ lửng trên đầu. Vụ án... vụ án... đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ tới. Trong lúc chị nằm thiêm thiếp suốt buổi chiều dành riêng cho hai người, anh đã nghĩ tới nghĩ lui... đến vụ án. Anh không rảnh trí mà lo kiếm công việc làm ăn - Chúng ta sẽ xét sau.

- Em yêu anh.

Mắt chị lại rung rung giọt lệ, và anh véo vào chót mũi chị.

- Đây, cô Clarke, nếu cô còn rung rung nước mắt vì tôi, tôi sẽ lôi cô về giường, và cho cô được khóc thật tình đây.

Chị cười đáp lại, và rót thêm cho anh chút cà phê.

- Quả thật, em không tin nổi là anh đã trở lại nhà. Thật khó chịu không thể tả lúc mà anh vắng nhà... em thấy... giống như...

Chị nghẹn ngào không nói nên lời.

- Có lẽ nhà cửa lúc đó yên tĩnh hơn, thanh thản hơn. Lâu lâu cũng nên có sự thay đổi chứ, mà em không biết hưởng, chẳng ngu lắm sao? Em cũng không nên nghĩ rằng anh phải sống mãi ở chốn này, đúng không nào? Anh cho rằng, cho dù dưới con mắt của một nhà văn đi nữa, thì cứ sống mãi theo một kiểu dần dà cuộc sống cũng lên men.

- Bậy! Nhưng bây giờ chị đã mỉm cười, không có gì để sợ nữa.

- Em muốn anh lái xe đưa em đi làm không?

- Em rất thích.

Chị tươi cười, bỏ mấy chiếc ly vào chậu rửa bát, và nhấc chiếc áo da hoẵng màu cam khỏi lưng ghế. Chị khoác ra ngoài chiếc quần Jeans cắt may khéo và chiếc áo thun màu nâu. Trông chị lại như cô Jessie thuở nào, y hệt như trước, chỉ trừ có đôi mắt. Chị đeo mắt kiếng râm vào, mỉm cười với anh

- Em nghĩ rằng nên bỏ dở công việc thêm đôi ba ngày nữa. Em vẫn còn có vẻ như người say rượu chưa già.

- Trông em đẹp lắm, và anh yêu em –

Anh véo vào má em trong khi hai người ra tới cửa trước, và chị quay lại hôn anh vội vã.

- Em vẫn còn thơm lắm.

- Không có chi đâu. Chỉ nhờ nước hoa đầy thôi. Chị nói và nhăn mặt.

Trên đường đi tới tiệm, chị chỉ cho anh căn nhà của bà Astrid và kể anh nghe việc bà viếng thăm cửa tiệm.

- Bà ta có vẻ tử tế. Ít nói và vui vẻ.

- Mẹ kiếp, nghĩ đến chuyện tiền bạc, anh cũng muốn ít nói và vui vẻ.

- Kìa anh Ian!

Chị nhăn mặt nhìn anh, và đưa tay vuốt tóc anh. Chị thấy dễ chịu lại được ngồi gần bên anh, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh trong lúc anh lái xe, cảm nhận được làn da ở cổ của anh trong lúc hôn anh. Đêm qua chị đã giật mình thức giấc hàng chục lần, để chắc dạ rằng anh vẫn ở bên.

- Anh sẽ tới đón em khoảng mười hai giờ. OK?

Chị nhìn anh một lúc, rồi mới gật đầu.

- Anh sẽ tới đón? Chắc nhé?

- Ồ, em cưng... anh sẽ ở đó. Hứa với em.

Anh bồng chị lên, và chị đeo anh cứng ngắt. Anh biết rằng chị đang nghĩ tới ngày anh bị bắt giữ, lúc ăn trưa không thấy xuất hiện:

- Đứng đắn cho ra người lớn chứ!

Chị nhăn mặt, và nhảy ra khỏi xe, đưa tay lên miệng hôn gió, rồi mới chạy lên những bậc thềm nhà.

Ian châm điếu thuốc, rồi lái xe đi. Anh liếc mắt nhìn mấy con tàu ngoài vùng biển. Hôm nay là một ngày đẹp. Mùa hè nóng bỏng đã qua rồi, không nóng như mấy ngày trước, nhưng bầu trời vẫn trong, xanh, và có gió nhẹ. Anh nghĩ tới năm ngày trước đây, cảm thấy như đã năm năm. Anh vẫn không hiểu được chuyện anh đã làm.

Anh ngừng xe chỗ đèn đỏ và đầu óc anh lại suy nghĩ đến chuyện khác: chiếc nhẫn cẩm thạch Jessie đã đem cẩm thế. Anh vẫn còn thấy sững sốt. Anh biết chị nghĩ gì về các di vật của bà mẹ. Chị không thể đeo nữ trang của mẹ.

Chúng rất thiêng liêng, như những thành tích. Mà chiếc nhẫn này đối với chị còn quý trọng hơn những món nữ trang khác rất nhiều. Anh đã thấy chị xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay mà tay chị run run, không kiểm soát nổi. Chị đã đặt trả nó vào trong hộp, và không bao giờ tới thăm kết an toàn nữa. Thế mà bây giờ chị đem cẩm thế cho chuông khế chỉ vì anh. Anh hiểu cặn kẽ hơn bao giờ hết. Chuyện vợ vẫn đây, nhưng anh cảm thấy dường như anh thương yêu chị hơn trước, hồi chưa xảy ra chuyện này, và có lẽ Jessie cũng học thêm được nhiều điều. Có lẽ bây giờ anh chị mới hiểu rõ những gì mình đang có trong tay, nên săn sóc tới chút báu vật đó. Anh biết rõ một điều: những ngày

rong chơi lãng nhăng của anh đã qua rồi. Chấm dứt mãi mãi. Đột nhiên anh ý thức được rằng mình có một người vợ. Hơn cả một người vợ, vì trước đây anh có ý thức được chuyện mình có vợ đâu. Anh muốn gì hơn nữa đây? Một đứa con, có thể lắm. Nhưng trước chính anh đã khước từ, không muốn có con. Chỉ cần Jessie là anh đủ hạnh phúc rồi.

oOo

- Chào hai em!

Jessie bước vào trong tiệm, khẽ mỉm cười. Katsuko ngồi chỗ bàn giấy ngược nhìn lên:

- Kìa, ai tới đây thế nhỉ? Lại vào một ngày thứ bảy nữa! Chúng em bắt đầu nghĩ là chị đã tìm được một việc làm tốt hơn đây.

- Chẳng may mắn đến thế.

- Mọi việc êm xuôi chứ?

- Ừ. Mọi việc trôi chảy.

Jessie khẽ gật đầu và Katsuko hiểu rằng đúng vậy, Jessie đã lấy lại phong độ cũ.

- Em rất mừng .

Katsuko đưa cho Jessie một tách cà phê, và Jessie cúi mình trên góc bàn giấy mạ kền và lấp mặt kiếng.

- Zina đâu?

- Ở phía sau, đang kiểm tra lại kho hàng. Hôm qua, bà Bonner có lại đây hỏi chị. Bà mua một chiếc váy trong đám hàng mới bằng nhung màu rượu vang.

- Chị phải săn sóc đến bà nhiều hơn mới phải. Bà có mặc thử chiếc áo sơ mi satin màu kem không?

- Có. Bà mua cả hai thứ, cùng với bộ mới bằng nhung màu xanh lá cây. Bà này tiêu tiền như rác, hay là tiền của bà lung lổ rồi.

Đúng. Và tim bà cũng lung lổ vì cô đơn. Bây giờ, chính Jessie cũng ném thử rồi, chị rõ lắm.

Katsuko nói thêm:

- Bà sẽ trở lại đó.

- Chị cũng mong vậy, dù bà không mua sắm gì chẳng nữa. Chị ưa bà ta. Có điều gì nên thực hiện cho việc trưng bày mẫu hàng thời trang chẳng?

- Hôm qua em nảy ra vài ý nghĩ, chị Jessie ạ. Em có ghi lai, đặt ở bàn giấy của chị đó.

- Chị sẽ ngó qua.

Jessie uể oải vươn vai, tiến lại văn phòng của chị, bung theo tách cà phê.

Sáng nay thời giờ trôi chậm chạp, chị có cảm tưởng như trở lại tiệm sau một thời gian xa vắng, có thể là mắc bệnh lâu ngày. Chị cảm thấy mình chậm lụt, thận trọng và yếu ớt. Và mọi việc đột nhiên coi khác hẳn. Cửa tiệm coi đẹp quá, hai cô gái xinh tề... anh Ian đẹp trai ghê... bầu trời thật là xanh... mọi vật

đều đẹp hơn, tốt hơn.

Chị đọc thư từ, thanh toán các hóa đơn, thay đổi cách bày biện tủ kiếng, và thảo luận với Katsuko về cách trưng bày thời trang, trong lúc Zina bận tiếp khách. Buổi sáng qua đi, và anh Ian có mặt ở tiệm trước chính ngõ chừng năm phút, ôm một bó hoa hồng thật lớn, thứ hoa mà Jessie thích nhất.

- Tuyệt đẹp, anh Ian ạ!

Có chừng hơn ba chục bông, chị lại để ý thấy túi áo anh phồng lên, hiện rõ một hình vuông xấu xí. Anh chiều chị, và chị thích chuyện đó. Anh mỉm cười với chị, và nhìn vào căn phòng của chị.

- Anh có thể gặp em một lát, được không em?

- Được, ông ạ. Với ba chục bông hồng này, ông muốn gặp tôi mấy tuần lễ cũng được.

Hai cô gái cười ròn và Jessie theo Ian vào bàn giấy của chị.

Anh khép nhẹ cánh cửa và cười nhẵn mặt.

- Sáng nay em vui chứ?

- Anh đưa em, bỏ chỗ cấm cung này mà đi biển biệt, còn hỏi em sáng nay có vui nữa hay sao?

Anh nhẵn mặt, và chị cười khanh khách.

- Thôi, ta nói chuyện tiếp. Nói thật đi nào, hộp gì trong túi anh vậy?

- Chị?

- Thì món quà bất ngờ anh mua cho em, chứ gì nữa.

- Món quà bất ngờ nào? Anh mua bông hồng tặng em, còn đòi gì nữa, hả cô bé tham lam?...

Nhưng anh tỏ vẻ sung sướng, không lừa nổi chị! Ồ... đây!

Anh rút cái hộp ra khỏi túi áo, tươi cười. Đó là chiếc vòng vàng khối, phía bên trong có khắc chữ "TẶNG NGƯỜI YÊU QUÝ, IAN". Anh đã ở suốt sáng bên cạnh thợ kim hoàn, xem họ khắc dòng chữ đó. Lúc này không phải là lúc nên tiêu phí tiền bạc, nhưng anh biết rằng vợ rất cần một thứ gì như chiếc vòng này. Chiếc vòng rất đẹp, lại vừa vặn với tay chị. Anh đã mất đứt món tiền để dành cuối cùng.

- Ồ, anh cưng... đẹp quá! Chị mang vào cổ tay, đưa ra khoe - Thật vừa vặn! Ồ, Ian... anh điên!

- Anh điên vì yêu em.

- Anh bắt đầu kiếm ra tiền hả? Sáng nay anh đã tiêu phí một sản nghiệp đấy. Nhưng trong giọng chị không có vẻ gì là trách móc cả, chỉ vui thích thôi, và Ian nhún vai. Chị nói tiếp "Đợi em khoe với hai cô gái nhé!"

Chị hôn anh đánh "chụt", mở cửa và nhảy lên ôm cô Zina, đang đi ngang qua để vào kho hàng:

- Ngó chiếc vòng của chị nè!

- Ồi, ời! Của ông đem bông hồng tới tặng chị đây phải không?

Cô ta cười khúc khích, đưa mắt liếc Ian.

- Ô. Im đi! Đẹp chứ, phải không?

- Lộng lẫy. Khó tìm đâu ra một người đàn ông như anh ấy.

Zina nói rồi biến vào kho hàng. Jessie lại vênh váo đem khoe Katsuko chiếc vòng mới. Vài phút sau, chị cùng Ian đi ăn trưa.

- Anh ạ, em thích chiếc vòng này lắm.

Chị như đứa trẻ được món đồ chơi mới, đưa cao cánh tay ra trước ánh nắng, ngắm nhìn mãi.

- Anh cưng ạ, đẹp lộng lẫy! Sao anh đưa khắc chữ nhanh thế?

- Tất nhiên là khắc bằng máy. Có chuyện gì nữa chẳng?

- Ô... anh biết đây anh là người lịch sự lắm.

- Một thằng hiệp dâm mà lịch sự? Nhưng anh mỉm cười lúc nói câu đó.

- Kìa, anh Ian!

- Hả, em cưng?

Anh hôn chị, và chị cười. Hai người cùng chui vào trong xe. Anh có phong cách hơn bất cứ người đàn ông nào mà chị quen biết.

Tối hôm đó, họ đi coi hát, và sáng chủ nhật họ dậy trễ. Hôm đó lại là một ngày âm áp, trời xanh, những đám mây nhẹ và đẹp lơ lửng trên bầu trời, trông như tranh vẽ.

- Em muốn ra bãi biển không?

Anh nằm trên giường, lười biếng vươn vai, và nhào qua chụp lấy chị, ôm hôn. Chị có cảm giác thích thú, lúc anh cọ chòm râu vào má chị. Nó nhồn nhột chứ không đau.

- Em rất thích. Mấy giờ rồi?

- Gần trưa.

- Anh nói dối. Mới chín giờ chứ mấy.

- Anh không dối em đâu. Mở mắt ngó thử coi.

- Không được. Em còn thấy buồn ngủ.

Nhưng anh cắn nhẹ vào cổ chị, khiến chị cười ròn mở mắt ra:

- Thôi đi!

- Không thôi. Trở dậy, làm thức ăn sáng cho anh chứ.

- Này anh nô lệ lái xe. Anh chưa nghe biết về giải phóng phụ nữ hả?

Chị nằm ngửa, nhắm mắt ngủ tiếp, và ngáp.

- Chị vậy?

- Giải phóng phụ nữ. Có nghĩa là chồng phải nấu thức ăn sáng vào ngày chủ nhật... nhưng... nếu... xét lại thì... - Chị nhìn lại chiếc vòng, cười toét miệng - luật đó không đòi hỏi anh phải mua cho vợ nữ trang lộng lẫy thế này. Vì vậy, có lẽ em nên làm bữa sáng cho anh.

- Lêu lêu, chính em hạ em đấy nhé.

- Không. Trúng chiêu, anh chịu không?

Chị đốt điều thuốc và ngồi dậy.

- Anh có ý kiến hay hơn.

- Nữ trang đôi lấy bữa điểm tâm, còn muốn gì nữa?

Chị cười nhăn mặt gheo anh, lại khoe chiếc vòng lần nữa.

- Không phải. Anh muốn giúp em một tay. Em còn bận khoe chiếc vòng trước mặt anh, tài nào làm món điểm tâm cho ngon được? Em nghĩ sao về món trứng chiên bơ kèm với sò huyết?

Anh có vẻ thích chí với món xào nấu hồ lớn này và Jessie nhăn mặt.

- Khiếp! Ta có thể bỏ bớt món sò được không?

- Tại sao không bỏ bớt món bơ?

- Bỏ quách cả trứng chiên cho rồi.

- Còn món nữ trang đôi lấy bữa điểm tâm để đâu?

- Ian, anh điên... nhưng em yêu anh.

Chị cù vào bắp vế anh, và anh vuốt sống lưng chị.

Thêm một giờ đồng hồ nữa hai người mới rời khỏi giường được.

Anh ngồi dậy trên giường, mái tóc hung vàng rối bời như tóc trẻ con.

- Hôm nay ta nên ra bãi biển hay ở nhà?

- Cho no bụng đã chứ?

- Tội nghiệp em thôi. Em không thích món trứng chiên với sò huyết của anh hả?

Chị nắm tóc anh:

- Em thích món ăn theo ý em.

Chị thè lưỡi trêu anh, ra khỏi giường, xuống nhà bếp.

- Đi đâu mà lỏa lồ thế kia?

- Xuống bếp, làm bữa ăn sáng. Không phản đối chứ?

Lát sau, chị nghe cánh cửa ngoài vườn động mạnh, và anh xuất hiện ở nhà bếp, quần chiếc chần quanh ngực, và mang một bó hoa dã yên thảo.

- Tặng bà chủ nhà!

- Rất tiếc, bà không có nhà. Tôi nhận thay được không?

Chị hôn phớt qua, giật lấy bó hoa ở tay anh, đặt xuống giá gác chén bát, trong lúc anh bông chị lên tay, chiếc chần rơi xuống sàn.

- Anh cung, đôi khi em thấy yêu anh điên cuồng, nhưng nếu anh không ngừng lại, món thịt mỡ sẽ cháy khét, và chúng mình không thể ra bãi biển được.

- Em lo dữ vậy ư?

Hai người mỉm cười với nhau. Thịt nướng bắt đầu khét và trứng bắt đầu phồng.

- Không. Nhưng ta nên ăn, lúc vừa chín tới.

Anh vỗ nhẹ vào hông chị. Chị tắt bếp dọn món trứng chiên, thịt nướng, bánh mì nướng, nước cam vắt và cà phê.

oOo

Gần ba giờ chiều họ mới ra bãi biển, nhưng trời vẫn còn nắng ấm áp cho tới tận lúc sáu giờ. Trên đường về, họ ghé quán Sausalito ăn bữa tối, và anh mua tặng chị một con chó nhỏ làm bằng vỏ sò kết lại với nhau.

- Em thích món quà này. Em cảm thấy như mình là một du khách.

- Anh nghĩ rằng nên có món quà thật đắt tiền tặng em, để kỷ niệm buổi tối nay.

Hai người cảm thấy tinh thần sảng khoái trong lúc vượt qua cây cầu trên đường về nhà. Mấy lời nói của anh khiến chị xúc động mạnh. Khi không lại đi mua quà kỷ niệm, nhắc nhở đến kỷ niệm.

- Nay, anh cũng, cuốn sách của anh đến đâu rồi?

- Khá hơn anh nghĩ. Đừng hỏi anh vội.

- Thật ư?

- Thật.

Chị nhìn anh, tỏ vẻ hài lòng. Anh có vẻ tự nhiên, có chút ngại mình quá kiêu căng.

- Anh đã gửi phần nào tới nhân viên phụ trách nhà in chưa?

- Chưa. Anh muốn đợi viết xong vài chương nữa, rồi mới gửi một thể.

Nhưng anh nghĩ rằng cuốn sách này hay đấy. Có thể rất hay là khác.

Anh nói vẻ trịnh trọng khiến chị cảm động. Nghe anh nói dường như sẽ phải bỏ ra nhiều năm để viết cuốn sách này. Từ hồi anh viết thơ ngụ ngôn, chưa lần nào anh viết hay như lần này. Chưa chắc đã kiếm được nhiều tiền, nhưng nhất quyết là hay. Chắc hẳn giới phê bình sẽ công nhận, dù công chúng chưa chịu.

Trên đường về, họ dừng chân bên ngoài câu lạc bộ bơi thuyền, gần bên cây cầu, tắt đèn xe, và máy xe. Thật dễ chịu được ngồi nhìn sóng dập vào bờ nhẹ, nghe tiếng còi của tàu bè lạnh lạnh ở xa xa. Cả hai đều mệt đừ, tưởng như mỗi ngày là một cuộc hành trình vô tận. Mấy ngày đau thương đã gây tác động. Chị nhận ra điều đó qua giấc ngủ nặng nề của anh. Và chính chị cũng cảm thấy luôn luôn mệt mỏi, tuy rằng chị đã vui sướng trở lại.

Trong tình vợ chồng, có sự đam mê mới: họ cần đến nhau, họ ham muốn nhau. Nhưng họ phải đình lại vì một mùa đông dài và trống rỗng sắp tới. Họ đang gặp lúc khó khăn. Bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

- Em muốn rời xe đi kiếm kem bánh ăn chơi không?

- Không. Em mệt lắm.

- Ừ. Anh cũng vậy. Tối nay anh muốn đọc lại bản thảo. Anh mới xong chương đầu.

- Em có thể đọc vài đoạn không?

- Tất nhiên được chứ.

Anh có vẻ vui thích, mở máy cho xe quay hướng về nhà. Thật lạ lùng, cả hai

người chẳng ai muốn về nhà. Ngừng xe gần cầu lạc bộ bơi thuyền, rủ nhau ăn kem... có chuyện quý gì mà anh chị sợ về nhà như thế? Jessie thắc mắc muốn hỏi, nhưng chị biết con quý riêng chị sợ hãi là đứa nào rồi: thanh tra Houghton. Chị luôn luôn tin tưởng có một lúc nào đó hắn sẽ nhào ra, lôi anh Ian vô tù trở lại. Suốt ngày nay chị nghĩ đến chuyện đó, và lúc ở bãi biển chị thắc mắc không hiểu hắn có từ một đụn cát xông ra, lôi anh Ian đi không. Chị chưa nói với anh tiếng nào về chuyện đó. Cả hai người đều tránh không nói đến chuyện anh bị bắt giữ lúc này. Đó là điều hai người có thể nghĩ tới, nhưng không người nào nói ra.

Anh nằm ngả người trước lò sưởi, đọc bản thảo thì chị quyết định phải lưu ý anh chuyện này. Chị ghét phải nêu ra, nhưng ai khác cũng vậy thôi.

- Đừng quên chuyện ngày mai, cưng ạ. Chị nói nhỏ, về hồi tiếc.

- Hử? Anh đang say mê công việc.

- Em bảo anh chớ quên chuyện ngày mai.

- Chuyện gì ngày mai? Mắt anh trắng dã.

- Chúng ta có cái hẹn mười giờ mai với ông Martin Schwartz.

Chị cố nói sao cho ra vẻ cái hẹn bình thường, như hẹn với ông thợ hớt tóc, làm đầu chẳng hạn, nhưng không được. Ian ngược nhìn vợ, không nói tiếng nào. Đôi mắt anh nói đầy đủ.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 10

Cuộc tiếp xúc với ông Martin Schwartz, rất trang nghiêm. Ngồi tại văn phòng, thảo luận về tội trạng, vợ chồng Jessie không thể dấu diếm ông điều gì. Jessie chỉ ngồi nghe thôi và cảm thấy muốn bệnh. Bây giờ chị tiếp xúc với thực tế. Cứ nghĩ đến những đồ đạc cảm thấy bảo lãnh cho chồng, chị cảm thấy bệnh. Nó thiết thân đến chị. Chị đã đem tất cả tài sản ra để đánh cuộc: căn nhà, lợi tức của cửa tiệm, và cả chiếc nhẫn cẩm thạch nữa. Mọi thứ... lạy Chúa... chị buông trôi mọi chuyện sẽ ra sao? Chị nhìn anh, cảm thấy ghen hòng, cố tập trung tâm trí nghe chuyện hai người đang nói. Hầu như chị không nghe được gì. Chị cứ nghĩ đến sự kiện chị cần một người đàn ông tha thiết, và bỏ hết vì anh. Và bây giờ, chuyện gì có thể xảy ra?

Ông Martin giải thích cho hai người nghe thủ tục đối chất sơ khởi, và vợ chồng chị đồng ý thuê một điều tra viên coi có thể tìm hiểu gì về "nạn nhân" chẳng. Nhiều lắm - họ rất hy vọng - và toàn những chuyện thối tha cả. Vợ chồng chị không thể nương tha cô ả Margaret Burton. Có diệt trừ ả mới cứu được Ian.

- Phải thành thật mới được, ông Ian ạ. Ông suy nghĩ đi. Nghĩ cho chín. Ông có xúc phạm đến cô ta, bằng cách này hay cách khác không? Bằng hành động? Bằng lời nói? Hạ nhục cô ta? Mích lòng cô ta?

Ông Martin nhìn Ian chăm chú, và Jessie ngó lơ. Chị ghét cách nhìn bất lịch sự đó. Sau rồi, ông ta lại quay nhìn chị:

- Bà Jessie, có lẽ bà nên để hai chúng tôi ở lại với nhau một lát.

- Được ạ.

Chị cảm thấy thoải mái được rời phòng. Lúc chị bỏ ra ngoài, anh Ian vẫn cúi gằm mặt. Hai ông đã tới chỗ khó ăn khó nói đây. Ai đã làm gì ai? Ở đâu? Ra sao? Bao lâu? Có thường lặp lại không? Nghĩ đến những điều Jessie có thể nghe được ở ngoài toà, Ian muốn chết đi cho rảnh.

Chị lang thang chỗ hành lang lót thảm, nhìn những bức hình trên tường, hút thuốc và suy nghĩ. Cuối cùng chị thấy một chiếc ghế xinh xắn đặt gần cửa sổ, có thể ngồi nhìn ra phong cảnh tuyệt đẹp. Chị có nhiều điều phải suy nghĩ.

Nửa giờ sau, một cô thư ký tới mời chị và dẫn chị trở lại văn phòng ông Martin. Chị thấy anh Ian có vẻ thất vọng, buồn chán, và ông Martin thì cau có. Chị muốn tìm hiểu mọi chuyện.

- Tôi có bỏ mất phần hay ho (không được nghe) chẳng ?

Chị cố mỉm cười, và không được hai người kia đáp ứng .

- Theo ông Ian, thì không có phần hay ho nào đâu. Nó có liên quan tới một mối hận thù cá nhân.

- Thù anh Ian ? Vì sao ? Anh có quen biết ả không ?

Chị quay nhìn chồng, tỏ vẻ ngạc nhiên. Chị đã biết rằng cô ả này với chồng chị là chỗ xa lạ .

- Không. Anh không quen biết ả . Nhưng ông Martin có ý cho hiểu rằng hôm đó, ả đi ra là để hãm hại một người nào đó, có phần chắc là một người đàn ông, và xui cho anh gặp phải giờ thiêng.

- Ông có thể nói lại chuyện này cho tôi biết với .

- Tôi hy vọng là chúng ta có thể trung bằng chứng về việc này, ông Ian ạ .

Tìm ra được điều gì về ả, là khỏe re. Ông luật sư lại nói thêm :

- Nếu ta trả mỗi giờ điều tra là 24 đô la, thì hẳn làm việc tốt hơn. Ian nhủ mày, nhìn Jessie. Chị khẽ gật đầu . Bây giờ không phải lúc co thắt về tiền bạc .

Ông Martin giải thích lần nữa về thủ tục sơ khởi cho vợ chồng Jessie hiểu rõ ràng. Đây là một phiên toà thu hẹp, tại đó bên nguyên, bên bị có thể gióng tiếng chuông riêng của mình về câu chuyện xảy ra, và ông toà sẽ quyết định cho chìm xuống luôn vấn đề, hay phải đưa lên toà cao hơn, bằng một quyết định tối hậu . Trong trường hợp thứ hai này, phải đưa ra xét xử . Ông Martin cho rằng không có hy vọng chìm xuống . Lời khai của hai bên đều mơ hồ như nhau, truyện còn mờ ám lắm . Không ông toà nào dám lấy ý kiến riêng của mình để quyết định một trường hợp như thế này tại phiên sơ thẩm . Bất lợi cho Ian là người đàn bà này có công ăn việc làm đảng hoàng, giữ nguyên trong nhiều năm, và tại chỗ làm việc ả rất được nể trọng . Và trong vụ này còn có những mặt tâm lý khiến ông Martin rất khó chịu, sự kiện Ian chịu đựng được vợ tôn thờ, và trong bao năm anh chưa viết được cuốn sách nào nên hồn, tuy rằng trong sáu năm viết lách có thể anh gây được chút cảm tình của bà đấy . Xét cho cùng có thể ông biện lý cũng nhìn anh theo hướng đó . Điều tra viên sẽ tới gặp, nói chuyện với anh Ian vào chiều nay hoặc sáng mai.

Jessie và Ian xuống cầu thang máy, không nói với nhau một lời nào, cuối cùng, lúc sắp ra tới đường phố, chị mới lên tiếng:

- Được rồi, anh ạ, anh nghĩ sao ?

- Chẳng tốt lành gì . Nghe chừng chúng ta chẳng dò được điều gì xấu xa về ả ta, và ả sẽ làm tình làm tội anh. Theo ông Schwartz những ngày gần đây, toà có ác cảm với những vụ cáo như thế này . Đó là hy vọng duy nhất của chúng ta, có lời khai của ả chống lại anh, cũng có chứng nhận y khoa nữa, nhưng xem chừng y chứng nhẹ hều . Chúng có thể nói rằng có giao hợp, nhưng không ai có thể quả quyết là cưỡng hiếp . Tội bạo hành đã bỏ qua rồi .

Ban này ông ta với anh đang bàn tới câu chuyện dơ bẩn và "thác loạn dục tình" của anh.

Jessie gật đầu, không nói gì .

Chuyến xe tới cửa tiệm rất yên tĩnh . Chị nghĩ tới phiên toà đối chất mà kinh sợ . Chị chẳng muốn thấy mặt ả kia, nhưng không cách nào tránh khỏi . Chị phải thấy mặt ả, phải nghe, phải chịu đựng tới cùng, chỉ vì quyền lợi của anh Ian, không kể đến câu chuyện phô bày từ đầu tới cuối có thể xấu xa đến bậc nào .

- Em muốn anh để lại xe cho em không ? Anh có thể đi bộ về nhà .

Sau khi lái xe đưa vợ đến cửa tiệm, Ian sửa soạn ra về .

- Không, anh cưng, em... Nhưng chị lại đổi ý : "Em mới chợt nhớ ra. Hôm nay em cần đến xe. Có phiên cho anh không?"

Chị cố nói giọng vui vẻ . Nhưng quả thật chị mới nảy ý nghĩ : hôm nay chị cần đến chiếc xe, không có chuyện nhượng bộ gì được, có gây phiền cho anh không cũng mặc .

- Em khỏi nhọc lòng . Nếu cần, anh sẽ sử dụng chiếc xe Thụy Điển .

Anh muốn nói tới chiếc xe hơi hiệu Volvo của anh, chị nhăn mặt:

- Anh muốn vô làm ly cà phê chẳng ?

Cả hai vợ chồng đều cảm thấy không thích nói năng. Cuộc tiếp xúc với luật sư sáng nay đã khiến anh chị trầm ngâm, và xa cách nhau.

- Thôi. Để em làm việc . Anh muốn rảnh rang một lúc .

Chẳng ích gì mà hỏi phải anh chán nản buồn phiền không. Hai anh chị đều bối rối như nhau.

- Ô kê, anh cưng. Gặp anh sau.

Hai người hôn nhau phớt qua ở cửa ra vào, và chia tay.

Jessie vội vã trốn vào văn phòng, gọi dây nói hẹn gặp một người vào lúc một rưỡi . Đó là điều duy nhất chị có thể nghĩ đến lúc này . Anh Ian có thể phiền lòng lắm đây, nhưng chị biết chọn cách nào khác ? Trong hoàn cảnh này, anh cũng không thể phản đối .

- Đấy . Ông nghĩ sao ?

Chị ghét cách nhìn của thằng cha này, và bức bối với hấn liềm . Hấn mập thù lù, bóng lưng và có vẻ xảo quyệt .

- Không đến nổi tệ . Để các bà sử dụng thì kể là xinh. Máy móc thế nào ?

- Hoàn hảo .

Hấn quan sát chiếc Morgan màu đỏ xinh xắn mà cứ như thể ngấm miếng thịt bò ngoài chợ . Jessie nổi gai ốc, chị có cảm tưởng như mình đem đứa con đi bán làm nô lệ . Lại bán cho thằng cha mập mạp ghê tởm này .

- Bà có chuyện cần kíp phải bán xe ?

- Không. Chỉ muốn hỏi coi có thể bán được tới giá nào .

- Tại sao bà muốn bán . Cần tiền mua bánh mì hả ? Hấn nhìn Jessie chăm

chú .

- Không. Tôi cần một chiếc rộng rãi hơn.

Nhưng chị cảm thấy vô cùng đau khổ . Chị còn nhớ chị đã ngạc nhiên và thích thú cái ngày mà anh Ian lái chiếc Morgan về, đưa chìa khóa xe cho chị, cười toét miệng . Bây giờ đem bán nó, thì có khác gì cầm dao đâm vào tim chị ? Hay tim anh.

- Tôi thử ra giá nhé .

- Bao nhiêu ?

- Bốn ngàn ... thôi vị tình bà, bốn ngàn rưỡi đi. Người mua xe nhìn chị chờ đợi .

- Chuyện kỳ cục . Nhà tôi phải trả bảy ngàn mới mua được, và chiếc xe tu sửa, tình trạng còn tốt hơn hồi mới mua.

- Tôi trả cái giá đó là quá mức rồi . Bà cứ đi hỏi giới chơi xe biết liền . Và xe này cũng cần tu sửa thêm chút đỉnh .

Chiếc xe chẳng cần tu sửa, cả hai người đều biết . Nhưng hẳn cũng có điều nói đúng . Đối với giới chơi xe thì Morgan là chiếc xe đẹp, nhưng ít ai muốn sắm .

- Tôi sẽ cho ông biết ý kiến của tôi. Cảm ơn ông đã bỏ thời giờ tiếp đón .

Không phê bình thêm tiếng nào, chị lên xe lái đi. Chuyện chết tiệt này mà cũng phải xét tới . Nhưng còn số tiền công còn lại của ông Schwartz phải trả ? Bây giờ lại thêm tiền trả cho điều tra viên nữa . Cơ sở làm ăn và căn nhà đã cầm thế cho Yorktown rồi . Chiếc xe chị cũng đem cầm, nhận tiền của người ta rồi . Chị hy vọng ngân hàng cho phép chị bán chiếc xe. Chỗ quen biết đã lâu, chắc họ cũng để cho chị bán thôi. Anh Ian bỏ cái miệng đòi đi kiếm việc làm, nhưng anh có động đậy gì đâu. Tối ngày ôm lấy cuốn sách, chẳng đi đâu, cứ ru rú trong phòng làm việc, bút chì dất tai. Nghệ thuật lắm, nhưng có kiếm ra tiền đâu ? Và cho dù anh tìm được một việc làm đi nữa, thì từ nay đến lúc ra tòa chỉ còn một, hai tháng, anh kiếm được bao nhiêu ? Ban ngày hầu bàn hay trực quán rượu, ban đêm về viết lách, chứ còn làm việc gì hơn thế ? Có thể sách bán được, cũng là hy vọng thế thôi. Theo kinh nghiệm, Jessie biết rằng cũng phải mất nhiều thời gian, và thường khi anh chị chế diễu nhau về hy vọng mong manh đó . Bây giờ, chị hiểu rõ rồi . Phải cần đến chiếc xe Morgan. Hoặc sớm hoặc muộn .

Sau đó, suốt buổi chiều, Jessie ở lì trong văn phòng một mình . Chị ngạc nhiên và vui thích thấy lúc gần năm giờ, bà Astrid Bonner bước vào tiệm . Máy ngày căng thẳng thần kinh, bây giờ chị thấy nhẹ nhõm .

- Tốt, Jessie. Chắc hẳn chị lo công việc cũng vất vả lắm nhỉ ?

Nhưng bà Astrid tỏ ra vui sướng . Bà mới mua một chiếc nhẫn hồng ngọc, chạm trổ rất đẹp, rất có giá trị . Bà nói vừa thấy chiếc nhẫn, bà mê liền, phải bỏ tiền ra mua ngay. Ở tay người khác đeo, nó cũng thường thôi, nhưng bà

Astrid đeo vào, lại rất nổi . Jessie lại thấy đau lòng, nghĩ đến chiếc xe Morgan của chị . Chiếc nhẫn hồng ngọc, trạm kim cương chung quanh của bà Astrid có lẽ đáng giá gấp đôi số tiền chị đang cần đến .

- Từ hôm ở Nữ Ước về, tôi thấy đời sống thật vô lý . Chẳng qua cũng chỉ như một chiếc nhẫn nào đó thôi, bà Astrid ạ .

- Nếu tôi chán, tôi đem liệng quách . Tôi không quyết định nổi chiếc nhẫn này xấu hay đẹp, và tôi biết không người nào có thể cho tôi biết sự thật .

- Lộng lẫy .

- Thật ư ? Bà nhìn Jessie vẻ riều cợt .

- Đẹp lắm . Vì thế, vừa thấy bà bước vô đây, tôi đã ganh với bà rồi .

- Hay nhỉ ? Đừng quá khiêm tốn . Không dè mà chuyện nhỏ nhặt lại gây buồn phiền cho chị đấy ?

Bà cười mon, và Jessie mỉm cười . Chuyện nhỏ nhặt thật, có gì mà buồn phiền đâu ?

- Bà muốn quá giang về nhà, hay tới đây để mua sắm ?

- Không mua sắm gì . Và tôi có xe riêng. Cảm ơn. Trên đường về nhà, tôi ghé đây để mời chị và ông xã tới dùng bữa tối .

Hai cô gái nói cho bà Astrid biết là Jessie đã có chồng .

- Ý nghĩ tốt đẹp thay. Chúng tôi rất thích . Bà mời vào hôm nào ?

- Ngày mai được không ?

- Được lắm .

Hai người cùng vui sướng mỉm cười, và bà Astrid bước tới bước lui trong văn phòng nhỏ và xinh xắn của Jessie.

-- Chị biết không, Jessie tôi mê chỗ này . Một ngày gần đây, có lẽ tôi sẽ trực xuất chị ra khỏi đây.

Bà cười tinh quái, nhìn vào mắt Jessie.

- Đừng tốn sức trực tôi. Tôi có thể để lại cho bà . Có lẽ, ngay lúc này, tôi có thể hai tay dâng lên bà .

- Chị làm tôi thêm nhỏ rãi .

- Đứng phí nước bọt . Mời bà một ly rượu nói chuyện chơi. Không hiểu bà ra sao, chứ tôi có thể uống được một ly rượu pha đậm .

- Vẫn những vấn đề cũ chị đã đề cập hôm nọ ?

- Có phần nào .

- Chuyện này lại khiến tôi nhớ tới công việc riêng của tôi. Khá tốt đẹp .

Bà cười tươi tắn . Bà không hiểu là Jessie đã chịu đựng cả một ngày, cố quên chuyện Barry York có quyền lợi với cơ sở làm ăn của chị . Nghĩ đến đó, chị muốn bệnh, trong lúc đó anh Ian xa lánh cuộc sống, tối ngày chúi mũi vào cuốn sách chết tiệt . Chúa ơi ! Chị cần một người để nói chuyện .

Tại sao lúc này anh không chịu mở miệng ? Hể vui đầu vào sách là anh chơi cái mừng đó . Nhưng lúc này mà cũng làm như vậy nữa ư ?

- Tôi có ý kiến này, Jessie ạ .

Chị nhìn lên, ngạc nhiên. Có một lúc, chị đã quên hẳn bà Astrid.

- Về nhà tôi uống rượu, chị nghĩ sao ?

- Tôi rất thích . Bà biết pha rượu ? Không phiền phức gì chứ ?

- Có gì mà phiền, vui thì có . Nào ta đi thôi.

Jessie vội vã chúc hai cô gái ngủ ngon, và cảm thấy thoải mái được rời cửa tiệm . Trước nay chị không thường thấy vậy . Chị thường cảm thấy vui vẻ lúc sáng bước chân vào, và hãnh diện, yêu đời lúc chiều tối ra về . Bây giờ chị ghét chỗ này, không muốn nghĩ tới . Mới một thời gian ngắn ngủi mà mọi việc thay đổi hẳn như thế, thật khó chịu .

Jessie lái xe của chị, theo bà Astrid về nhà . Bà kia lái chiếc xe du lịch đã cũ, màu đen hiệu Jaguar. Nó rất thích hợp với bà : bóng loáng và lịch sự như bà chủ. Bà này có nhiều đồ vật rất đẹp, kể cả chiếc xe.

Căn nhà bà trang trí theo kiểu Pháp và Anh lẫn lộn, nhưng không bày biện quá bừa bãi, ngôi nhà trông thấy thoáng đãng . Có nhiều bức rèm màu vàng và trắng, và trên gác treo nhiều bức tranh của các họa sĩ danh tiếng: Chagall, Picasso, Renoir, Moner.

- Tuyệt diệu, bà Astrid ạ .

- Tôi cũng công nhận . Tôi yêu những bức tranh này . Ông Tom có nhiều đồ vật tuyệt đẹp . Và sống bên cạnh những báu vật đó thật là vui. Một vài bức tranh là của hai vợ chồng tôi cùng chọn mua với nhau, nhưng phần lớn của ông có sẵn từ trước . Bức tranh của Monet này, tôi tự ý mua một mình .

- Đẹp tuyệt !

Bà Astrid tỏ vẻ hãnh diện . Bà có quyền để hãnh diện .

Những chiếc ly bà rót rượu Scotch vào là loại ly pha lê rất đẹp, mỏng dính như tờ giấy, và lúc nâng lên cao trong buổi hoàng hôn, chiếc ly đó lại phản ánh màu sắc của cầu vồng . Từ chỗ thư viện trên lầu, chỗ hai người ngồi uống rượu, có thể nhìn thấy toàn cảnh của cây cầu Golden Gate và vùng biển bên dưới .

- Trời ơi ! Ngôi nhà tuyệt đẹp, tôi không biết nói sao nữa .

Quả thật là lộng lẫy . Thư viện có lót ván gỗ trên tường, những cuốn sách cũ xếp thành nhiều hàng . Trên một bức tường có treo ảnh của một người đàn ông vẽ nghiêm nghị, và trên nóc lò sưởi bằng đá nâu có đặt bức tranh vẽ một ông già . Bức hình của ông Tom có thể dễ dàng thấy cả hai bức tranh là của một người, tuy rằng tuổi tác xa nhau rất nhiều . Trong con mắt của ông ta, cũng thấy được vẻ hiền từ, có vẻ như lúc nào cũng sẵn sàng để cười . Nhìn bức hình, đột nhiên Jessie hiểu được bà Astrid phải cảm thấy cô đơn như thế nào .

- Ông nhà coi vẻ hiền từ lắm .

- Vâng. Vợ chồng tôi rất ăn ý với nhau. Lúc ông mất đi, tôi choáng váng vô

cùng. Vợ chồng tôi rất hạnh phúc . Mười năm trời đối với tôi là cả một cuộc đời, thứ nhất là mười năm như những năm chúng tôi chung sống .

Theo ý Jessie, bà Astrid chưa biết định hướng cuộc đời mình . Bà trôi bồng bênh, vào tiệm quần áo, hiệu kim hoàn, tiệm bán lông thú ... hoặc đi chơi đây đó . Bà chưa có bến đậu. Bà có nhà, có tiền, có quần áo, có những bức tranh... nhưng không còn người đàn ông. Và ông chồng mới là chìa khóa cuộc đời bà . Thiếu ông Tom, không còn thứ gì thật tình có ý nghĩa . Jessie có thể tưởng tượng ra chuyện đó như thế nào . Nghĩ vậy, chị thấy ớn lạnh .

- Chồng chị thế nào, hả Jessie ?

Jessie mỉm cười :

- Ghê gớm lắm . Anh ấy là văn sĩ . Và anh... rất tốt . Anh là bạn tốt . Tôi nghĩ rằng anh khác thường, xuất sắc và đẹp trai. Anh là người duy nhất tôi có thể ca tụng . Anh là người rất đặc biệt .

- Khen dữ hé !

Bà Astrid hơi trùng mắt khi nói câu đó, và đột nhiên Jessie cảm thấy mình có lỗi . Làm sao chị có thể ca tụng rùm beng Ian trước người đàn bà đã mất người chồng, mà đối với bà bất cứ chuyện nhỏ nhất gì cũng thành ghê gớm, cũng như anh Ian đối với chị vậy .

- Không, đừng làm bộ mặt như vậy . Tôi hiểu chị nghĩ gì, và tôi cho rằng chị đã lầm lẫn . Chị có thể cảm nhận theo cách của chị, muốn nói ra tất cả những điều suy nghĩ . Cứ nhìn nét mặt phẫn khởi của chị thì đủ hiểu . Tôi cũng cảm nhận như thế về ông Tom. Nhưng chị có thể yêu quý hưởng thụ, say mê những gì chị cảm nhận được, chớ bao giờ đem khoe khoang và tất nhiên với tôi lại càng không được .

Jessie gật đầu, trầm ngâm nhìn ly rượu của mình, và rồi chị ngừng nhìn bà Astrid:

- Chúng tôi mới gặp chuyện rắc rối . Mới rồi thôi.

- Giữa hai người ?

Bà Astrid tỏ vẻ ngạc nhiên . Trên nét mặt Jessie không hề thấy biểu lộ chuyện đó. Chị càng có vẻ gặp rắc rối đây, nhưng nhất quyết không thể có chuyện cãi cọ với chồng . Lúc kể về anh, chị có vẻ sung sướng lắm mà . Có thể là vấn đề tiền bạc . Bọn trẻ thường hay gặp . Nhất định có một chuyện gì . Những chuyện đó thường biểu hiện vào những lúc bất ngờ: khê kêu vì sợ hãi, hầu như khiếp hãi . Hay là đau yếu ? Thờ không được ?

Bà Astrid thắc mắc không hiểu là chuyện gì, nhưng chẳng muốn thọc mạch .

- Có lẽ bà cho đây là một cuộc khủng hoảng, có thể là lớn lao nữa . Nhưng không phải vấn đề xích mích giữa vợ chồng tôi đâu. Không hề có ý nghĩ đó . Chị nhìn ra vùng biển, và yên lặng .

- Tôi tin chắc rằng chị sẽ gỡ rối được. "Bà Astrid hiểu rằng không muốn nói về chuyện riêng của chị".

- Tôi cũng hy vọng như vậy .

Câu chuyện của hai người lại đột ngột chuyển sang chuyện làm ăn cửa tiệm của Jessie phát đạt ra sao, chị thường tiếp những khách hàng nào . Bà Astrid đã khiến được Jessie cười ròn, khi kể cho chị nghe vài mẩu chuyện hồi bà làm cho tờ "Thời trang" ở Nữ Uớc . Gần bảy giờ tối, Jessie mới đứng dậy xin về, lòng chẳng muốn rời .

- Hẹn gặp chị vào ngày mai. Bảy rưỡi tối nhé .

- Chúng tôi sẽ tới tám chuông. Tôi nóng lòng muốn chỉ cho anh Ian biết căn nhà của bà . Rồi chị nảy ra một ý - Bà Astrid, bà có thích vũ ballet không ?

- Tôi mê thứ đó .

- Bà muốn cùng đi với vợ chồng tôi coi ban vũ Joffrey, vào tuần sau chẳng ?

- Không... Tôi... Đôi mắt bà lộ vẻ buồn buồn .

- Đi, đi, đừng ngại gì . Anh Ian rất thích dẫn bà đi theo với tôi luôn. Đừng để anh ấy phiền lòng .

Jessie cười . Bà Astrid ngần ngừ, rồi gật đầu, nhãn mặt như một cô bé con.

- Đành thua chị thôi. Tôi rất ghét đóng vai người dư thừa . Từ ngày ông Tom mất đi, tôi đã chịu đựng quen rồi . Bây giờ, ở một mình thấy khoẻ hơn.

Nhưng tôi thích đi với chị, miễn là anh Ian đừng bận tâm thôi.

Hai người chia tay, như đôi bạn mới quen nhau trong trường, may mắn nhận ra rằng mình ở cách xa nhau một con đường, nhà ở của hai người ở bên này và bên kia đường . Và Jessie vội chạy về nhà, kể cho Ian nghe về ngôi nhà của bà Astrid.

Anh sẽ thích ngôi nhà này và yêu quý bà Astrid. Jessie nhớ lại lời bà Astrid kể về cuộc đời bà . Hình như bà ưa cuộc sống đó . Thật vững vàng, thật êm dịu, cởi mở và tươi sáng . Có thể bà chưa vững chắc về cuộc sống mai hậu của bà sẽ tiếp diễn ra sao, nhưng từ lâu rồi bà đã nhất quyết chọn lối sống đó, và bà biểu lộ rõ ràng . Bà yêu đời, thích yên tĩnh, và chẳng bao lâu nữa cũng mê say cuộc sống như Jessie vậy . Nhưng quả thật Jessie không ganh tị với bà . Chị còn có anh Ian, bà Astrid không còn ông Tom nữa .

Lúc lái xe về nhà, Jessie chợt nhận ra mình xả hết tốc lực cho chiếc xe lao vào lối đi dẫn vào nhà, lo lắng muốn được thấy mặt anh Ian, không phải chỉ nhìn bức hình của anh.

Chị lại gần cửa trước, chợt thấy một người đàn ông từ trong nhà chạy ra, tiến về phía một chiếc xe không quen thuộc đang đậu ở lối đi. Ông ta đưa mắt nhìn chị thật lâu, rồi gật đầu . Và Jessie cảm thấy lạnh toát người vì sợ .

Cảnh sát ... cảnh sát đã trở lại ... định làm gì đây? Sự khiếp sợ đã hiện lên mắt chị, trong lúc chị đứng chôn chân một chỗ . Con ác mộng lại quay về .

Sau cùng, chị nhận ra không phải thanh tra Houghton. Anh Ian đâu rồi ? Chị muốn kêu một tiếng, nhưng không được . Hàng xóm có thể nghe thấy .

- Tôi là Harvey Green. Bà là bà Clarke?

Chị gật đầu, đứng yên, vẫn khiếp sợ nhìn ông kia chăm chú . Ông ta nói tiếp :

- Tôi là điều tra viên mà ông Martin Schwartz nhờ tới lo cho vụ của bà .

- Ồ! Tôi hiểu . Ông đã nói chuyện với chồng tôi chưa?

Chị cảm thấy gió mát thổi vào mặt chị, nhưng phải một lúc sau tim chị mới thôi đập loạn xạ .

- Vâng. Tôi đã nói chuyện với ông nhà .

- Có điều gì ông cần đòi hỏi tôi thêm nữa chăng?

- Không. Chúng tôi đã kiểm soát được mọi việc . Tôi sẽ nắm được .

Ông ta cúi đầu bạc trắng, chào Jessie với vẻ chế riễu, tiến lại chiếc xe của mình . Xe đó màu nâu vàng hay màu xanh lơ, Jessie không thể biết chắc, vì trời tối . Có thể là màu trắng, hay màu xanh lá cây. Cũng như ông chủ, chiếc xe này không thể tả rõ . Ông ta có đôi mắt không vui, và nét mặt dễ quên. Ông ta mặc quần áo mỗi thứ một màu, và không hợp thời trang chút nào . Trông ông ta không biết là bao nhiêu tuổi, và ông rất hợp với vai trò của ông.

- Anh cung, em về nè! Giọng chị hơi gay gắt - Anh cung? ... Chúng ta được mời ăn bữa tối mai.

Cả hai anh chị không người nào quan tâm. Đột nhiên, Harvey Green có vẻ được lưu ý hơn bà Astrid rất nhiều .

- Mời ăn ? Ai mời ? Ian đang ở sau bếp, rót cho mình một ly rượu . Và không phải thứ rượu vang trắng thường dùng nữa . Đó là rượu Bourbon hoặc Scotch, ít khi anh uống, trừ ra những lúc có khách quen biết cũ .

- Bà khách mới gặp ở cửa tiệm . Bà Astrid Bonner. Bà này rất dễ thương, và em nghĩ là anh sẽ quý mến bà .

- Ai ?

- Anh biết rồi . Em đã nói chuyện với anh mà . Bà quả phụ ở ngôi nhà gạch đầu đường đó .

- Được rồi . Anh cố nở một nụ cười, thật khó khăn - Trong lúc vô nhà, em có gặp ông Green không ?

Chị gật đầu :

- Em cứ tưởng là cơm, định chạy vắt giò lên cổ .

- Anh cũng vậy . Sóng thế này, cũng lạ lùng, phải không ?

Chị cố lờ đi câu nhận xét đó, ngồi xuống ghế thường nhật của chị .

-- Anh có thể làm luôn cho em một ly được không?

- Rượu hay nước lạnh ?

- Tại sao không phải là rượu ? Có lẽ đây là ly thứ ba trong ngày của chị .

- Ô kê. Căn nhà đó bà ta tự bỏ tiền ra mua phải không ?

Nhưng nghe giọng nói của anh, có thể thấy anh chẳng quan tâm đến câu chuyện. Anh bỏ mấy cục nước đá vào ly khác .

- Ngày mai anh sẽ thấy . Và anh Ian ạ ... em mời bà ta đi xem vũ ballet với vợ chồng mình . Anh nghĩ sao ?

Im lặng một lúc, tợp hai hớp rượu, anh mới nhìn vào mắt chị, rồi mới lên tiếng, và khi anh nói, chị không ưa cách nhìn của anh :

- Em ạ, đến nước này, anh chẳng thiết chuyện chó gì nữa .

Đêm đó hai người cố gây cuộc yêu đương, và lần đầu tiên từ ngày hai người gặp nhau đến giờ, anh không làm nổi . Anh chẳng thiết gì, ngay cả chuyện này nữa . Hình như bây giờ là bắt đầu chuyện cáo chung .

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 11

- Em đã ăn mặc xong chưa?

Jessie có thể nghe Ian đang gõ lạch cạch trong phòng làm việc và chị cũng vừa chải xong mớ tóc. Chị mặc quần lụa trắng, áo len đan màu lam và chị vẫn chưa tin chắc mình ăn mặc đã tề chỉnh. Chắc chắn bà Astrid sẽ mặc quần áo rất nổi bật. Và nghe chừng anh Ian vẫn bù đầu trong phòng làm việc.

- Ian, anh đã xong chưa?

Tiếng lạch cạch ngừng lại, và chị nghe tiếng chân bước.

- Có phần nào.

Anh lộ đầu vào cửa phòng ngủ, mỉm cười với chị, và chị tiến lại nhìn vào mắt anh:

- Anh Clarke, coi anh đẹp vô cùng.

- Em cũng vậy.

Anh mặc chiếc áo gió hiệu Cardin màu xanh đậm chị mới mua về cho anh ở Nữ Ước. Chiếc sơ mi màu kem, thắt cà vạt màu rượu vang, và mặc quần vải Gabardine màu nâu nhạt chị mua ở bên Pháp, nổi bật đôi cẳng dài và đẹp của anh.

- Trông anh đặc sắc lắm, và đẹp trai vô cùng. Em cảm thấy yêu anh khủng khiếp, anh cưng ời.

Anh cúi chào và đưa tay ôm lưng chị, lúc chị tiến lại gần anh.

- Nếu vậy, ta ở nhà, đừng đi nữa. Em nghĩ sao?

Tia mắt anh có vẻ ranh mãnh

- Ian, đừng đụng vào người em! Chúng mình không đến, bà Astrid thất vọng lắm đấy. Và em tin chắc anh sẽ yêu quý bà ta.

- Xin giữ lời.

Anh đưa cánh tay cho chị vịn, trong lúc chị nhắc chiếc áo khoác bằng lụa trắng còn vắt trên ghế. Anh đi ăn tối chỉ vì muốn chiều chị, đầu óc anh còn bận suy nghĩ nhiều chuyện.

Họ đi một quãng ngắn tới ngôi nhà gạch đầu đường. Đêm nay là đêm đầu tiên trời lạnh lạnh. Mùa thu đã đến, bằng cách nhẹ nhàng. San Francisco vào mùa thu khác hẳn với Nữ Ước vào mùa này. Cũng vì lý do này một phần nào mà vợ chồng Jessie yêu thích San Francisco ngay lần đầu vừa được biết tới chốn này. Họ thích điều hòa, dễ chịu.

Jessie bấm chuông và chờ đợi. Một lúc không thấy ai thưa.

- Hay là bà ta quyết định không muốn mời chúng ta nữa?

- Ô, anh im đi. Anh chỉ muốn về nhà viết tiếp cuốn sách chứ gì?

Chị mỉm cười với anh, rồi hai người nghe có tiếng chân lép xẹp.

Lát sau, cửa mở, và bà Astrid đứng đó, rực rỡ trong chiếc áo đen dài quét đất, đeo chuỗi hạt trai thật dài. Tóc bà buông sau gáy, và đôi mắt bà rạng rỡ, trong lúc bà dẫn hai vợ chồng vào nhà. Hôm nay bà đẹp hơn trước rất nhiều. Ian ngẩn mặt ra. Anh cứ tưởng sẽ gặp một quả phụ trung niên, và anh đồng ý nhận lời mời tối nay phần lớn chỉ vì chiều ý Jessie. Anh không hề được thấy người đàn bà áo đen đẹp như con búp bê, lưng thon, cổ cao, và khuôn mặt rất đẹp. Anh ưa khuôn mặt này, ưa ánh mắt. Bà không có vẻ gì là một quả phụ giàu có, mà là một phu nhân.

Hai người đàn bà ôm nhau hôn, và Ian đứng tránh sang một bên, ngấm nhìn, say mê người đàn bà có tuổi chưa quen biết, và căn nhà lộng lẫy, và anh bắt đầu chú ý ngó qua. Anh không tránh khỏi trầm trồ, lúc nhìn bà chủ cũng như ngấm căn nhà.

- Đây là anh Ian. Chào bà chủ một tiếng đi, anh cung.

Anh nghe theo lời kêu gọi của vợ, cảm thấy mình như một cậu bé được mẹ giới thiệu, và anh đưa tay ra:

- Bà mạnh giỏi chứ?

Đột nhiên anh vui mừng đã mặc chiếc áo mới hiệu Cardin và thắt cà vạt.

Anh có cảm tưởng đây không phải là bữa ăn tối chỗ bạn bè quen thuộc, và bà này có vẻ thời thượng, phô trương. Ăn mặc tề chỉnh thế kia, không phải vậy thì còn là gì nữa? Lại trong hoàn cảnh ở góa như thế này! Giàu lỗi rõ ràng...nhưng anh lại thấy có điều nghi ngờ, tâm trí anh thì thầm với anh rằng không phải như vậy đâu. Bà này không có đôi mắt hờ hững của kẻ thời thượng, cũng không kẻ lộng mảy quá tỉ mỉ. Bà có đôi mắt đẹp, gương mặt hiền hậu. Bà có vẻ là một phu nhân.

Bà Astrid cười ròn, dẫn hai người lên thư phòng trên lầu, Ian và Jessie trao đổi ánh mắt, trong lúc đi ngang qua những bức họa và hình trạm khắc ở chỗ cầu thang. Anh muốn huýt gió, và chị nhả mặt nhìn anh, tưởng như mình đồng mưu với kẻ khác để dẫn anh vào căn nhà hoang, có ma. Anh nhú mào, và chị tặc lưỡi. Bà Astrid đi trước dẫn hai người vào hành lang. Anh muốn thì thầm với chị, chị muốn khúc khích cười, nhưng không dám. Phải đợi về nhà mới được. Nhưng nhìn mặt anh, chị thấy vui thích, đột nhiên nảy ý tình nghịch. Lúc tiến lên trước để vào thư viện. Chị khẽ nhéo vào mũi anh. Bà Astrid đã dọn sẵn một mâm thức ăn ngoại hạng để đợi anh chị, cùng với một món bánh nhồi thịt băm. Một bếp lò, lửa riu riu, đặt một bên để hâm thức ăn.

Ian nhận một lát bánh nhồi thịt, và một khoanh bánh mì nướng, rồi anh nhìn vào mắt bà Astrid, cất tiếng cười:

- Bà Bonner, tôi chẳng biết nói sao, nhưng tôi có cảm tưởng như mình trở lại

cái tuổi mười bốn, và tôi choáng ngợp trước căn nhà của bà. (Và bà chủ nhà nữa chứ!) Anh mỉm cười, nụ cười thơ ngây mà Jessie rất ưa.

Bà Astrid cười, đáp lại:

- Rất hân hạnh. Đó là câu khen ngợi dễ thương. Nhưng, tôi nghe anh gọi tôi là "bà Bonner", có phải không? Anh cảm thấy mình trở lại cái tuổi mười bốn, nhưng nghe anh gọi tôi như vậy, tôi có cảm tưởng mình bốn trăm tuổi. Ráng gọi "Astrid" cho thân mật. (Bà đưa cả hai nắm đấm ra vẻ hăm dọa). Nếu không, tôi tổng cổ anh ra. Và cũng không được gọi là "dì Astrid" nữa. Ba người cùng cười ròn. Bà Astrid tháo giày, đặt chân lên một chiếc ghế rộng, thoải mái.

- Nhưng tôi thành thật vui mừng thấy anh thích căn nhà này. Bây giờ, ông Tom không còn đây, đôi khi tôi cảm thấy bối rối. Tôi rất yêu căn nhà này, nhưng đôi khi tôi cảm thấy sống ở đây không thích hợp. Tôi muốn nói rằng, nó rất... rất tốt, nhưng hình như là nhà của má tôi, tôi chỉ giữ gìn nhà cho bà. Tôi muốn nói... anh hiểu ý tôi không? Hiểu rõ chứ? Thật kỳ cục!

- Không kỳ cục đâu, bà ạ. Căn nhà này rất thích hợp với bà.

Ian thắc mắc không biết bà có hiểu sự kiện cho thật rõ ràng không, hay bà chỉ hiểu theo như những lời bà vừa nói. Anh nghĩ rằng ông Tom đã tạo được một chỗ đứng gần bên bà, giữa những bức tranh và phong cảnh này.

- Rất thích hợp với bà, bà cũng biết đấy!

Ian nói và nhìn chăm chú vào mắt bà Astrid, và Jessie xem hai người kia nói năng với nhau ra sao.

- Đúng. Quả có vậy, nhưng chỉ ở một mặt nào thôi. Đôi khi nó khiến người khác kinh hãi, tránh xa. Tôi muốn nói tới cách sống, sự giàu có của tôi. Tôi đoán rằng anh bảo đó là tình cảm bệnh hoạn. Phần nhiều là của ông Tom, một số chính là... ồ... những đồ vật này - Bà vẫy tay chỉ quanh phòng, trở lướt qua thật nhanh những đồ đạc chung quanh, cả một gia tài những đồ mỹ thuật - một số chính là của tôi. (Ian thích cái lối công nhận thành thật như thế) Mình sống như thế này, thiên hạ cứ tưởng là sang lắm. Đôi khi họ đánh giá tôi không đúng sự thật đâu, hoặc họ chưa xét kỹ coi quả thật tôi như thế nào. Tôi nói cho chị biết trước, Jessie ạ, một ngày nào đó tôi sẽ đổi cho chị căn nhà để lấy món nữ trang của chị. Nhưng... - Bà nhả mặt, như một con mèo uể oải vươn mình dưới nắng - ... Căn nhà này chẳng phải nơi không thể ở được.

- Bà đã hỏi đến, tôi xin thưa: căn nhà này rất đẹp, ở sướng quá đi chứ, bà...

Astrid- Hai người cùng cười phá - Nhưng không biết có phải bà tính đổi nhà cho chúng tôi lấy "nữ trang", chỉ vì cái máy sấy tóc của bà bị kẹt, hay máy giặt bị hư, hay ống nước bị dò, nước chảy lênh láng ra nhà, phải không? Nhà của chúng tôi lâu lâu cũng gặp mấy chuyện kẹt đó.

- Chị nói chơi đấy chứ, làm gì có chuyện đó?

Rõ ràng không hề có những chuyện như thế xảy ra ở nhà bà Astrid, và Jessie nhả mặt nghĩ tới lần cuối cùng tắt cả cầu chì trong nhà chị bị nổ, và anh Ian không chịu lo sửa lại, suốt tối hôm đó phải thấp đèn cây... cho đến lúc anh muốn làm việc, cần tới chiếc máy đánh chữ chạy bằng điện, anh đành phải sửa lại cầu chì.

Ian ngược nhìn lên, vẻ ngây thơ như con cừu, hiểu được Jessie nghĩ gì.

- Sao, hai em? Muốn đi thăm ngôi nhà một lượt chẳng? Bà Astrid cắt đứt tư tưởng của hai người. Jessie chưa được coi toàn thể ngôi nhà, rất muốn đi coi. Ian nhanh nhẩu gật đầu.

Chân không mang giày, Astrid nhón gót bước đi trong hành lang trải thảm, bật mấy ngọn đèn ở góc nhà, mở cửa, bật thêm những ngọn đèn khác cho sáng sủa hơn. Trên lầu có ba phòng ngủ, phòng của bà treo màn vải bông sáng sủa, kê chiếc giường rộng. Bà có bàn phấn nhỏ gắn kiềng và một phòng tắm lót đá hoa trắng, nối tiếp ra hành lang bên ngoài lót đá màu xanh lá cây nhạt, đưa tới một phòng ngủ bày biện trang nhã với những đồ cổ của Pháp.

- Má tôi ngủ ở đây, hồi mà bà lên thành phố, và phòng này rất thích hợp với bà. Anh chị sẽ hiểu những lời tôi nói, nếu được thấy bà. Bà nhỏ nhắn người, vui tính và yêu đời. Bà rất thích bông hoa.

- Có phải bà cụ đã sống ở miền Đông không? Ian tò mò muốn biết, nhớ lại Jessie có nói với anh rằng bà Astrid gốc gác ở Nữ Ước.

- Không. Má tôi sống ở trại chăn nuôi gần đây, nuôi đủ thứ gia súc. Cụ mua trại đó cách đây mấy năm, và đã sống ở đó một thời gian. Tôi rất ngạc nhiên không hiểu sao hiện nay công việc chăn nuôi đó còn vừa ý cụ. Tôi đã tưởng cụ chịu nổi sáu tháng là cùng, nhưng không phải vậy. Cụ thích tự do, thường hay cưỡi ngựa và thích chơi trò cowboy của hãng Gucci chế tạo, và đội nón hiệu Adolfo.

Phòng ngủ bên cạnh phòng bà Astrid tối tăm hơn, thoát nhìn cũng biết là của ông chồng. Jessie và Ian nháy mắt với nhau: ông bà này có phòng ngủ riêng biệt ư? Nhưng Jessie nhớ ra rằng vợ chồng này chênh lệch tuổi tác. Sát bên phòng của ông, có một phòng làm việc nhỏ, trang nhã, lót bằng da thuộc màu đỏ, và kê một chiếc bàn giấy cũ rất đẹp, trên mặt bàn dán đầy những bức hình của bà Astrid.

Bà Astrid đi quanh phòng một lượt, thật nhanh, rồi trở ra chỗ hành lang, đóng cửa phòng làm việc. Jessie và Ian đi theo.

Jessie thở dài, nói:

- Căn nhà thật lộng lẫy!

Đây là chỗ người ta muốn, nếu được mời ăn tối trở lại, sẽ tới, có bao nhiêu quần áo sang trọng, đem ra trưng diện cho bằng hết. Người ta muốn được ở lại đây mãi mãi. Bây giờ hai người đều hiểu vì sao bà Astrid không nỡ bỏ căn nhà này, mua căn nhỏ hơn.

- Bây giờ anh chị coi tới nhà dưới. Không được hấp dẫn, nhưng rất đẹp. Jessie thắc mắc tại sao chẳng thấy vết tích một người làm công nào. Ít nhất phải có một chị làm công đeo tạp dề trắng, hay một đầu bếp chứ? Nhưng hình như bà này sống một mình.

- Anh chị có thích ăn cua không? Lẽ ra tôi nên hỏi từ nãy mà lỡ quên mất. Bà Astrid có vẻ hơi bối rối. Jessie đáp thay cho cả hai vợ chồng.

- Chúng tôi rất thích cua.

- Ô, tốt! Hình như mỗi lần tôi đãi ăn bạn bè, mà quên hỏi trước, lại xảy ra chuyện có người bị dị ứng vì món này hay món khác. Tôi ưa món cua này. Quả là một bữa tiệc bất thường. Bà Astrid bày ra giữa bàn ăn một đĩa lớn đầy cua bể càng, chất cao như núi, một bình rượu vang trắng, thêm một đĩa xà lách và bánh tráng. Bà mời khách cứ ăn uống tự nhiên. Bà vén cao tay áo, đề nghị Ian cởi bớt chiếc áo khoác.

- Ian, anh là người bạn dễ thương. Mới nhìn, tôi biết liền, và anh cũng hiểu vậy.

Bà cầm cây nĩa đang sử dụng, đập nhẹ lên tay anh, cười khúc khích và nhâm nhi ly rượu vang. Bà nói đúng. Trông bà như một cô thiếu nữ, mẹ vắng nhà buổi tối, cho phép con gái ở nhà đãi bạn bè ăn tối "bao lâu tùy các con". Bà vui lắm, cả Jessie và Ian đều yêu quý bà.

Tối nay, thời gian đi mau, cả ba người đều có vẻ như không có chuyện gì phải lo nghĩ, chỉ việc ăn chơi, ham vui. Quá nửa đêm, Ian mới đứng dậy, đưa tay cho Jessie.

- Bà Astrid, tôi có thể ở đây đến sáng, nhưng tôi phải dậy sớm, viết lách. Và nếu Jessie ngủ không đầy giấc, cô ta nhăn như quỷ - Nhưng rõ ràng cả ba người đều tiếc tối vui sớm tàn - Bà đi xem vũ ballet với chúng tôi vào tuần tới chứ?

- Rất sẵn lòng. Và tôi phải cho anh biết Jessie có nói tôi sẽ yêu quý anh, và rõ ràng chị đã nói đúng trăm phần trăm. Tôi không tưởng ra nổi lại có cặp vợ chồng mà tôi rất vui lòng đóng vai ăn ké.

- Đúng. Nhưng bà có phải vậy đâu. Làm gì có chuyện ăn ké. Ba người cùng cười ròn, và lúc chia tay, bà Astrid ôm chặt cả hai người, như đã quen biết từ lâu năm. Hai vợ chồng cũng có cảm tưởng như thế, lúc nhìn bà Astrid đi chân không đứng ở cửa đưa tay vẫy, trước khi khép cánh cửa gỗ màu đen bóng loáng với quả đấm bằng đồng trạm đầu sư tử.

- Jessie, tối nay vui biết mấy! Và bà này tuyệt diệu. Bà rất đặc sắc.

- Phải vậy không? Nhưng bà cô đơn quá. Trong cách bà đem tâm sự tỏ lộ với em, có một điều gì như thể bà có chuyện tình dang dở, và không còn ai để gởi gắm tình cảm trong suốt cuộc đời còn lại.

Jessie nói câu cuối, ngáp dài, và Ian gật đầu. Nói chuyện trong lúc đêm khuya là điều hay. Chị không có thời giờ để nghĩ đến chuyện Ian không còn

ở bên chị, chia sẻ với chị những quan niệm, thắc mắc và chuyện riêng tư. Anh vẫn ở bên chị mãi mãi.

- Em nghĩ chồng bà ta ra sao, hả Jessie? Anh cho rằng ông ta không được vui vẻ như bà đâu.

- Điều gì khiến anh nghĩ vậy? - Chị ngạc nhiên trước câu phê bình của anh. Không điều gì có thể gợi ý rằng ông Tom Bonner ít vui vẻ hơn vợ. Rồi chị Jessie cười ròn, vì đã đoán được ý anh Ian - Phòng ngủ riêng biệt chứ gì? Anh cười nhún vai, làm bộ ngây thơ, và chị véo anh một cái:

- Quí.

- Anh không phải quí. Để anh nói em nghe: dù anh sống đến chín mươi tuổi, cũng không bao giờ em đuổi anh ra khỏi phòng ngủ... hay khỏi giường của vợ chồng mình. Trông anh thật vững vàng, và rất hài lòng. Trên quãng đường về nhà, họ rất gần gũi, anh ghì chị sát bên mình.

-Lời hứa đấy phải không, anh?

- Nếu em chịu cho anh theo đuổi nghề viết văn.

- Em có thể khuyến khích anh giữ mãi nghề đó - Hai người ngừng lại giây lát, hôn nhau, trước khi bước tiếp mấy bước cuối cùng về nhà - Em vui mừng thấy anh yêu quý bà Astrid, anh cưng ả. quả thật em ưa thích bà ta, muốn hiểu rõ bà hơn nữa. Bà là người tốt không có điều gì để chê trách. Anh biết không, em... suýt nữa em định kể cho bà nghe chuyện xảy ra cho chúng ta. Hôm nọ, em với bà sắp sửa nói tới...- Chị nhún vai, khó tìm lời nói cho gọn ghẽ, và Ian bắt đầu cau có - Bà có ý muốn thúc đẩy, khiến em định nói hết sự thật.

Ian ngừng bước, nhìn vợ:

- Em nói chưa?

- Chưa.

- Tốt. Anh lại tưởng em không hiểu biết, tự lừa dối mình, Jessie ạ. Bà ta là người tử tế, nhưng không kẻ nào hiểu nổi chuyện xảy ra cho chúng ta thật sự là như thế nào. Không người nào. Làm sao em có thể nói với một người nào đó rằng chúng ta chịu cái án treo về tội hiếp dâm? Vì quyền lợi của hai đứa, anh xin em làm ơn đừng nói về chuyện đó. Chúng ta đang nắm hy vọng rằng toàn bộ câu chuyện bẩn thỉu này sẽ qua đi, và chúng ta có thể quên hẳn. Nếu nói cho người khác biết, chuyện này sẽ ám ảnh chúng ta nhiều năm.

- Đó cũng là điều em đã quyết định. Nên tin cậy nơi em, anh ạ. Em chẳng phải đứa ngu dốt. Em biết rằng phần đông những ai hiểu chuyện này đều thấy khó chịu.

- Vì thế, không nên đề cập tới.

Jessie không đáp. Ian đi lên trước để mở cửa căn nhà. Lần đầu tiên Jessie có thể hiểu được rằng sự cách biệt với thế giới bên ngoài mà hai người đã tự chọn lấy cho mình, hầu như thu hẹp lại trong một thế giới riêng tư, bây giờ

trở thành một sự đầy ải, cô đơn. Chị không thể nói chuyện với ai khác, ngoài anh Ian. Anh đã cấm đoán chị không được giao thiệp với người khác. Trước kia, đây có thể là vấn đề thảo luận để chọn lựa cách cư xử, chứ bây giờ chị không được quyền làm vậy nữa.

Jessie theo chồng vào nhà, vắt chiếc áo khoác ở phòng ngoài.

- Anh muốn một tách cà phê trước khi đi ngủ không, anh cưng?

Chị đặt ấm nước lên bếp, nghe bước chân anh tiến vào phòng làm việc.

- Không. Cám ơn.

Chị đứng ở cửa phòng làm việc của anh một lúc, mỉm cười với anh, lúc anh ngồi vào bàn giấy. Anh có ly rượu "cognac" bên cạnh, và một xấp giấy đặt trên bàn trước mặt. Anh cời cà vạt, và nhìn vợ:

- Hello, cô nàng xinh đẹp.

- Hi.

Họ khẽ mỉm cười nhìn nhau một lát, rồi Jessie khẽ nghiêng đầu:

- Anh dự định làm việc hả?

- Một lúc thôi.

Chị gật đầu, tới nhắc ấm nước ra khỏi bếp lò, vì nước đang réo lớn tiếng.

Chị pha một tách cà phê, tắt bớt đèn, và lặng lẽ bước vào phòng ngủ. Chị biết rằng anh Ian còn thức vài tiếng đồng hồ nữa, chưa thể đi ngủ lúc này.

Anh không thể. Tối nay anh không thể cố gắng làm thử chuyện yêu đương.

Đêm mai họa may. Ý nghĩ thất bại còn như một vị chát ở lại dai dẳng với hai người. Như dư vị của những chuyện xảy ra với họ, lúc này nó thật mới mẻ, đau khổ và chua chát.

oOo

Buổi tối hai người đưa bà Astrid đi coi vũ ballet cũng thành công như bữa ăn tối ở nhà bà vậy. Anh chị đã đón bà đi, tới nơi đúng lúc mở màn, và Jessie đã sửa soạn sẵn bữa ăn khuya, dọn sẵn ở nhà. Thịt bò xào, măng tây, bánh mì phô mai, và một ổ bánh ngọt nhà làm rất lớn. Ngoài ra còn có một chén đầy ắp trái dâu rất tươi, một ly rượu để tưới vào dâu hoặc bánh ngọt. Quả là một bữa tiệc, và bà khách mời rất khen ngợi.

- Em gái thân yêu, ở đây có món nào em không thể làm lấy chăng?

- Nhiều lắm, chị ạ! Nhưng Jessie rất vui thích trước lời khen ngợi.

- Đừng tin cô ấy. Thứ gì cô cũng làm được cả. Kèm theo câu khen ngợi, Ian thưởng cho cô vợ một cái hôn, và cho anh một lượt rượu Bordeaux. Ít khi anh có dịp đãi khách, nên anh quyết định lấy ra thứ rượu vang ưa thích của mình để mời bà Astrid.

Họ họp thành một nhóm ba người, kể chuyện, pha trò, rất dễ chịu. Họ ngả tới chai rượu thứ hai rồi, bà Astrid mới giật mình đứng dậy, nhìn đồng hồ treo tường:

- Trời ơi! Hai em, hai giờ rồi! Chẳng phải vì ngày mai, chị có việc phải làm

mà ngại là ngại cho các em kia! Bắt các em thức đêm hôm thế này, chị cảm thấy có lỗi.

Ian và Jessie liếc nhìn nhau: sáng mai họ phải dậy sớm. Nhưng bà Astrid không nhận ra, bà còn bận tìm cái túi xách. Jessie mỉm cười với bà bạn:

- Chị đừng nghĩ bậy. Những bữa tiệc đêm khuya như đêm nay là vinh dự cho chúng em.

- Với chị còn vinh dự hơn nhiều. Em không hiểu nổi chị ưa thích đến thế nào đâu. Sáng mai, em phải làm gì hả Jessie? Chị muốn mời em ăn trưa tại quán Villa Taverna, được không?

- Em... em rất tiếc, chị Astrid ạ, nhưng sáng mai em bận, không thể đi ăn trưa với chị được. - Chị lại lo lắng liếc Ian, như lần trước - Chúng em có cái hẹn làm ăn vào sáng mai, và không biết mấy giờ mới xong.

- Vậy thì tại sao chúng ta không đi ăn trưa cả ba người? - Bà đã tìm ra cái túi xách, sẵn sàng ra về - Khi nào xong công việc, em có thể gọi đây nói cho chị.

- Chị Astrid ạ, ta nên để ngày khác tiện hơn. Ian tỏ ý tiếc, nhưng cương quyết.

- Hai người toa rập với nhau hé?

Bây giờ, bà cảm thấy giữa vợ chồng nhà kia có một chuyện gì, một tình trạng căng thẳng trước nay chưa hề có. Một điều gì mất thăng bằng, nhưng bà không thể xác định rõ, và bà chợt nhớ ra vấn đề mà Jessie đã ám chỉ tới, lần đầu mới gặp nhau. Bà với Jessie không bao giờ đề cập tới nữa, và bà Astrid yên trí rằng đó là vấn đề tiền bạc. Chuyện khó tin, nhưng không thể là chuyện khác được. Không phải vấn đề sức khỏe, chắc chắn cũng không phải chuyện hôn nhân, hai đứa nó thương nhau quá mà: hôn hít, nắm tay nắm chân, ôm nhau, đập nhẹ lên mông, ngắt véo những khi đứng cạnh nhau... và còn nhiều chuyện khác nữa, không ai dám tin là gia đình xào xáo.

- Có lẽ chúng ta nên đi coi chớp bóng vào dịp nghỉ cuối tuần - Ian đưa mắt nhìn hai người đàn bà, tìm cách xua đi bầu không khí quá yên tĩnh - Phim ảnh không cổ điển như vũ ballet. Ai hưởng ứng không nào?

- Ô! Ta nên đi coi! Jessie vỗ tay, ngó bà Astrid. Bà nhăn mặt, do dự.

- Với điều kiện anh thề mua cho tôi một gallon bắp rang.

- Xin thề! Ian trịnh trọng đưa tay lên, đúng thủ tục trong tòa án.

- Phải đưa tay lên ngực thề mới được.

- Xin thề với tất cả tấm lòng! - Anh làm theo lời bà Astrid và ba người cùng cười rộ - Chị khôn thế, đòi hỏi có lời lãi.

- Phải vậy chứ. Tôi ghiền bắp rang lắm. Có bơ nữa!

Bà nhìn anh nghiêm nghị, và anh ôm hôn bà, thấm thiết tình chị em. Bà Astrid hôn lại, và ghé qua hôn lên má Jessie: "Chúc cả hai em ngủ ngon. Phải ngủ cho thật say. Chị rầu lắm, nhiều khi cứ trần trọc mãi".

- Ráng ngủ, chị ạ. Chúng em chẳng bị như chị.

Jessie tiến bà ra tận cửa, và bà Astrid ra về với một cảm giác là lạ. Một cảm giác kỳ quái, bà không hiểu rõ, không nắm bắt được, một thứ gì đó lơ lửng trên đầu, rất cụ thể.

Phiên sơ vẫn được định vào sáng hôm sau.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 12

Nắm chặt tay Ian, Jessie bước vào phòng xử thu hẹp. Chị mặc bộ quần áo màu xanh dương, đeo kính râm trở lại. Ian có vẻ mệt mỏi xanh xao. Đêm qua anh ngủ không được nhiều, và nhức đầu vì rượu vang uống đêm trước. Ba người đã quất hết hai chai Margaux.

Ông Schwartz đã đợi sẵn trong phòng xử án. Ông đã xem qua xấp giấy tờ đặt trên bàn giấy nhỏ kê ở đầu phòng và bảo hai người theo ông ra ngoài.

- Tôi sẽ đòi xử kín. Tôi nghĩ rằng ông bà cũng hiểu, chẳng ngạc nhiên.

Ông có vẻ rành nghiệp vụ, vợ chồng Jessie đều cảm thấy bối rối. Ian lên tiếng trước, cau mày khó chịu.

- Xử kín là thế nào?

- Tôi nghĩ rằng nạn nhân sẽ ăn nói tự nhiên hơn, nếu trong phòng xử có ít người quan sát. Chỉ có ông, bà nhà, biện lý, chánh án và tôi. Đây là biện pháp thận trọng, tế nhị. Nếu ả dẫn theo bạn bè, ả sẽ tìm cách gây cho họ ý tưởng ả là người trong ngọc, trắng ngà. À, có bà Jessie đây, ả sẽ có phản ứng rất xấu.

Không cần hiểu lý do, nghe đến tên, là Jessie tự động rung mình.

- Coi kìa, tôi chịu được, thì ả cũng phải chịu được chứ.

Jessie tức bực không chịu nổi, chị rất sợ phải nhìn mặt ả kia. Chỉ muốn trốn khỏi chỗ này. Mọi thứ thật trong người chị đau nhức trước viễn ảnh những việc chị phải đương đầu: Kẻ thù! Quá sức chịu đựng của một con người: sự phản bội của anh Ian, tính nhu nhược của chị, tất cả đe dọa tương lai hai người, và chị nhớ tới những nỗi vất vả tưởng không thể nào vượt qua nổi để cố gắng lo tiền thuê chân lãnh anh ra. Bao nhiêu việc đổ xuống đầu một người đàn bà.

Ông Martin thấy được cả hai vợ chồng này căng thẳng ra sao. Ông thương hại họ, và ông nhận định rõ nguyên nhân bức bối của Jessie: ả Margaret Burton.

- Cứ tin cậy ở tôi, bà Jessie ạ. Tôi nghĩ một phiên xử kín là tốt nhất trong trường hợp này. Vài phút nữa là chúng ta tiến hành công việc thôi. Tại sao cả hai ông bà không dạo chơi ngoài hành lang một lúc? Đừng đi xa quá để lúc nào phiên xử sắp bắt đầu, tôi sẽ ra ngoài báo cho biết.

Ian khẽ gật đầu, và ông Martin trở lại phòng. Anh đưa cánh tay cho Jessie vịn vào mà cảm thấy như đeo nặng ngàn cân.

Họ không nói với nhau câu nào, cứ thung thủng bước dọc hành lang, tới đầu

kia lại quay trở lại. Jessie nhớ tới những hành lang khác cũng lót đá hoa... Tòa thị sảnh, chỗ chị và anh Ian nhận giấy chứng hôn thú... văn phòng hiệu trưởng trường trung học mà mỗi lần tới chị phải đứng chờ bên ngoài... phòng quản quan tòa ở Boston, hồi mà Jake mất đi...

- Jessie?

- Hở? Chị nhú mày nhìn anh, khó khăn lắm mới trở lại thực tại.

- Em có được bình thường không?

Anh tỏ vẻ lo lắng. Chị đã vúi cánh tay anh chặt hơn, và bước mau hơn, trong lúc hai người thả bộ trên hành lang. Anh phải lắc lắc cánh tay chị thật mạnh, để chị chú ý đến câu hỏi.

- Có. Em bình thường. Chỉ bận suy nghĩ thôi.

- Tốt. Đừng suy nghĩ nữa, em ạ. Mọi việc sẽ tốt đẹp. Thư giãn tâm trí đi. Chị định nói điều gì, và nhìn vào mắt chị anh hiểu rằng chẳng phải chuyện dễ chịu. Chị bức bối quá, chẳng cần giữ gìn thận trọng hay tỏ ra dễ thương.

- Em... em ân hận. Quả là một ngày định mạng. Không biết có phải là thương mạng cho anh? Hay chỉ là cho em?

Chị bắt đầu tự hỏi không biết có phải chị sắp nổi cơn điên hay không?

- Không chẳng có vẻ gì là định mạng đâu. Dơ bẩn, đồng ý, nhưng không định mạng.

Anh cố nở một nụ cười, nhưng chị ngó lơ. Chị đang nhìn vào cõi xa vắng, cặp mắt mơ màng. Anh bắt đầu sợ hãi cho chị.

- Kìa, nếu em không tỉnh trí lại, anh sẽ dẫn em về nhà.

- Tại sao? Để em không thấy mặt ả?

- Em chị bận tâm có vậy thôi ư? Thấy mặt ả? Có vậy thôi ư? Mạng sống của anh bị đe dọa, mà em chỉ lo cái chuyện thấy hay không thấy mặt ả? Thấy kệ ả chứ! Lỡ họ huỷ không cho anh đóng tiền thế chân tại ngoại nữa thì sao?

- Họ không thể!

- Làm sao em biết là không thể?

- Em...em... Ồ! Anh Ian. Em không biết.

Chị biết rằng họ không thể làm như vậy, thế thôi. Làm sao họ có thể làm chuyện đó? Chị cũng chưa hề nghĩ đến chuyện này. Bây giờ lại có chuyện lo nghĩ này nữa.

- Tại sao họ không thể?

- Đúng. Nếu tôi quyến rũ thanh tra Houghton, hay Barry York, vị chương khế yêu quý của chúng ta, thì có lẽ họ không thể đâu. Nhưng vì tôi không làm chuyện đó, chúng có thể đấy.

Giọng chị chua chát và uất hận.

- Về nhà, Jessie!

- Về cái con cày.

Ian ngừng nói, chợt nhìn lên phía trước. Thời gian dường như ngừng trôi, lúc

Jessie cũng quay nhìn lại: Margaret Burton đang đi tới.

Ả vẫn đội chiếc nón cũ, nhưng bận bộ đồ màu nâu nhạt, gọn gàng và lịch sự. Ả còn mang bao tay nữa. Quần áo rẻ tiền thôi, nhưng trông gọn gàng và sạch sẽ. Trông ả có vẻ rất buồn, đúng hiệu một cô giáo hay một quản thủ thư viện, loại người vô cùng nghiêm nghị và suy bại tính dục. Tóc ả túm lại cột chặt sau gáy, khó nhìn thấy dưới vành nón. Chân tóc màu đen không thấy đâu cả. Ả không đánh phấn, đeo kiềng, và đôi giày ả mang không kiểu cách, gót rất thấp. Rõ ràng một người đàn bà thế này chẳng chịu yêu đương nếu không bị ép buộc.

Ian không nói gì, nhưng nhìn ả một lúc mới quay đi. Jessie nhìn chăm chăm, vẻ mặt thù hận Ian chưa bao giờ thấy. Chị đứng như trời trồng.

- Jessie ... lại đây em, anh van em.

Anh nắm cùi chỏ chị, cố lôi chị trở lại lối hành lang, nhưng chị không thể cử động. Margaret Burton biến vào phòng xử án, không lộ vẻ gì là nhìn thấy hai anh chị. Jessie vẫn không nhúc nhích. Thanh tra Houghton vội vã theo chân Burton, và ông Martin Schwartz bước ra, ngoắc Ian, trong lúc Jessie chỉ đứng một chỗ, nhìn trừng trừng.

- Kia, Jessie. Hãy ngồi xuống chiếc ghế dài này nghỉ ngơi một lúc. Anh sẽ trở lại ngay ấy mà.

Chị đang trong tình trạng khủng khiếp, và anh khá lo lắng.

- Ian!

Chị quay lại nhìn anh, đôi mắt nẩy lửa, và anh cảm thấy ruột gan lộn tung phèo. - Em chẳng hiểu gì cả.

Đôi mắt chị ráo hoảnh, chỉ thấy đau khổ.

- Anh cũng vậy. Nhưng anh phải vào trong đó. Em ở ngoài này cảm thấy bình thường chứ, hay em muốn về nhà? Để chị ở lại một mình, anh chẳng thấy yên tâm. Tia mắt chị dần dần trở lại bình thường.

- Em ở lại đây.

Anh chẳng muốn chuyện này, nhưng không có thời giờ bàn cãi với chị. Anh biến vào phòng xử án, để Jessie ở lại một mình trên ghế đá lạnh. Chị nhìn người tới rồi đi, những người vẻ mặt bình thường: đàn ông ôm những xấp hồ sơ, đàn bà cầm ở tay những xấp giấy mỏng lật phất, mấy đứa trẻ quần áo rách rưới, mang giày rách lòi cả gót chân, quần ngắn cũn cỡn chìa ra cặp giò rám nắng. Thừa phát lại, luật sư, quan tòa, nguyên cáo, bị cáo, nhân chứng... bao nhiêu là người. Họ tới lui, trong lúc Jessie ngồi một chỗ nghĩ đến Margaret Burton. Ả là ai? Tại sao ả lại làm chuyện đó? Và Ian nữa, tại sao?!

Ả khinh khỉnh, vác mặt lên, lúc bước vào phòng xử. Trời ơi, phòng xử...

Đột nhiên chị dính chặt vào cánh cửa. Đó là cánh cửa gỗ lau chùi bong loáng và đen sì, có núm cửa bằng đồng và lắp hai tấm kiềng nhòm nhỏ xíu như hai con mắt... nhòm ra... nhòm ra... nhòm vô... bên trong...

Chị phải ở trong đó mới phải. Chị phải có mặt trong đó... để nhìn ả, để nghe, tìm hiểu mọi chuyện... nhất định chị phải vô.

Một tấm bảng nhỏ treo tòn ten ở một núm cửa: “CẤM VÔ” và một viên thừa phát lại mặc đồng phục màu xám, đứng ngay đơ, một bên cửa, chăm chú nhìn người qua lại. Jessie đứng thẳng người, vượt lại nấp váy, và đột nhiên cảm thấy rất bình tĩnh. Chị khẽ mỉm cười. Đuôi con mắt phải của chị hơi giật giật, nhưng chỉ như con bướm đập cánh thật nhẹ. Ai mà nhận ra cho nổi? Chị giữ vẻ mặt rất tự chủ, tươi cười với viên thừa phát lại, trong lúc tiến lại chỗ cánh cửa, đặt tay lên núm cửa.

- Rất tiếc, thưa bà. Phòng xử đóng cửa rồi.

- Vâng, tôi biết.

Chị làm bộ vui vẻ như không, như thể chính chị đã ra lệnh đóng cửa không cho vô, và hài long thấy lệnh của mình được thi hành.

- Tôi là người trong cuộc, ông ạ.

- Bà là luật sư?

Ông kia sửa soạn tránh sang một bên. Con co giật ở mắt chị lúc này mạnh, chị cảm thấy cay mắt, nước mắt sắp trào ra.

Chị khẽ gật đầu:

- Vâng.

Lạy Chúa, không phải đâu. Lỡ hấn hỏi giấy ủy nhiệm thì sao đây? Và vào trong đó rồi, ăn nói với chánh án sao đây? Nhưng ông kia đã mỉm cười, giữ cửa cho chị vô, và Jessie đĩnh đạc bước vào phòng. Mọi người trong phòng cũng bình thản như chị vậy. Chẳng ai hỏi đến chị. Nhưng làm sao bây giờ đây. Lỡ ông tòa đình án thì sao? Lỡ ông tổng cổ chị ra ngoài thì sao? Lỡ ra...

Ông chánh án nhỏ con, không có vẻ gì đặc biệt, ông đeo kính trắng, mái tóc màu vàng đã ngả xám. Ông ngược nhìn lên, có vẻ không quan tâm tới người mới tới, chỉ nhíu lông mày hỏi ý ông Martin Schwartz Nhìn Jessie với vẻ nghiêm khắc, ông Schwartz miễn cưỡng gật đầu, rồi liếc nhìn thật nhanh vị biện lý, bà này nhún vai.

Thanh tra Houghton ngồi gần hàng ghế dài, đang ghi chép biên bản gì thì phải. Căn phòng được đóng ván gỗ chung quanh, ghế ngồi hàng đầu có bọc da, những hàng ghế sau có lưng dựa bằng gỗ. Phòng này chỉ nhỉnh hơn văn phòng ông Schwartz một chút, nhưng bầu không khí phòng xử rất căng thẳng. Ian và ông Martin cùng ngồi với nhau tại một bàn giấy, chéch sang bên trái một chút. Cách chừng một thước là chỗ ngồi của cô Burton và biện lý. Jessie rất buồn, thấy bà biện lý, tóc buông xõa, và cặp má phình phính trát đầy phấn. Bà mặc áo dài màu xanh lá cây rất kín đáo, và đeo xâu chuỗi hạt trai. Ở khóe miệng bà có màu đỏ đỏ, coi bộ bà đang tức giận. Bà tỏ vẻ bất bình, nghiêm khắc với bị cáo rất rõ rệt.

Bà biện lý trẻ tuổi quay nhìn Jessie, và chị đoán chừng bà ta ngang tuổi với chị, chỉ chừng hơn ba mươi một chút thôi. Hai người nhìn nhau, vẻ mặt lạnh tanh. Jessie thấy rõ vẻ khinh miệt trên mặt bà kia, và chị hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Đấu tranh giai cấp: anh chàng Ian to lớn, đê tiện, học đại học, ở nhà lâu, đã hăm hiếp cô thư ký đáng thương thuộc giai cấp thấp, bị bóc lột, ngược đãi, nhưng đã có người bên vực là một vị biện lý trẻ trung, thuộc giai cấp giữa, trong sạch, nghiêm khắc, và tận tụy với chức vụ. Lạy Chúa tôi, chúng chỉ cần bấy nhiêu đó thôi. Jessie chột thức mắc, tự hỏi không hiểu mình ăn mặc như thế này có phải là điều lảm lẩn chẳng? Nhưng dù cho chị có mặt quần thường, áo sơ-mi, thì chị cũng là típ người khiến cho những mụ đàn bà này ghét bỏ thôi. Suy xét chuyện ăn mặc của mình chẳng là rò đại lảm sao?

Cô Burton không thấy lúc Jessie bước vào, hay tỏ một dấu hiệu gì là hay biết. Cả anh Ian cũng vậy. Jessie lạng lẽ lách mình ngồi vào chiếc ghế gỗ phía sau anh. Đột nhiên anh tưởng như có ai vỗ vào người, anh ngừng đầu nhìn quanh chỗ ngồi, và khi thấy chị ngồi phía sau, anh giật mình, xúc động mạnh. Anh định lắc đầu, nhào người lại phía chị để nói vài câu, nhưng Jessie lạnh như tiền. Chị thúc nhẹ vào vai anh, và anh nhìn qua hướng khác, hiểu ý chị liền: lúc này không có gì để bàn bạc cả. Nhưng khi quay đi, anh cảm thấy như thể vai mình trệ xuống.

Thanh tra Houghton đã trình bày xong với ông chánh án, đứng dậy, cảm ơn tòa, và quay về chỗ ghế ngồi bên cạnh Margaret Burton. Bây giờ sao đây? Tim Jessie đập thùm thụp. Đột nhiên chị thắc mắc không hiểu chị có nên ở chỗ này hay không? Chị có thể nghe được chuyện gì? Có chịu đựng nổi không? Lỡ họ gạt chị ra rìa thì sao? Chị muốn điên lên, muốn la hét...

- Mời cô Burton ra trước vành móng ngựa.

Margaret chậm chạp rời khỏi chỗ ngồi. Jessie cảm thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mạch máu chỗ thái dương của chị đập rần rật, và chị muốn ngất xỉu khi nhìn hai tay run bần bật. Nghe gọi đến tên cô Burton, Jessie ngược nhìn lên, toàn thân run rẩy. Ắ này coi bộ tầm thường, xấu òm, và... rẻ tiền. Không, thật tình cô ta chẳng xấu. Cô ta có một nét nào đó: vẻ duyên dáng ở đôi tay chắp lại đặt trên đầu gối, vẻ xinh đẹp trên nét mặt càng nhìn càng tăng. Jessie tự hỏi không hiểu Ian cảm thấy gì khi ngồi ngay trước mặt ả. Jessie có cảm tưởng như Ian ở cách xa chị hàng ngàn dặm, mà Margaret Burton càng lúc càng gần gũi hơn. Chị như nhìn thấy từng lỗ chân lông, từng sợi tóc của ả, thấy cả lỗ mũi của ả phập phồng, thấy cả từng sợi chỉ trong bộ đồ màu nâu lợt của ả. Chị muốn xông xộc chạy lên, đùng vào người ả, có thể đập cho vài cái nữa, và nắm lấy ả mà lay, bắt nói sự thật. Tổ sư chị, nói cho chúng tôi biết chuyện xảy ra! Sự thật! Jessie vương cổ, ho một tiếng, bốt suy nghĩ cho đầu óc được tỉnh táo.

- Cô Burton, cô vui lòng giải thích chuyện xảy ra trong ngày hôm đó, từ lúc cô thấy mặt ông Clarked lần đầu. Nói thật đơn giản theo cách nói của cô. Đây chưa phải là một phiên tòa xét xử. Đây chỉ là một cuộc sơ vấn, để quyết định coi vụ này có đáng quan trọng đưa ra tòa xét xử hay không.

Ông chánh án nói như đọc bài bản viết sẵn, ông đã từng nói hàng ngàn lần trước đây, không cần nghe đến nữa. Nhưng Margaret Burton cũng chỉ cần có vậy, và cô ta coi là một lời mời trịnh trọng. Ầ hắng giọng, tỏ vẻ quan trọng và khẽ mỉm cười. Thanh tra Houghton nhìn ả, nhíu mày, và dường như bà biện lý nhìn ông chánh án dăm dăm.

- Sao cô Burton? Ông chánh án hỏi, mà nhìn đầu đầu. Mọi người chờ đợi.

- Vâng, thưa quý tòa.

Jessie cảm thấy “nạn nhân” không có vẻ rỗi trí bao nhiêu. Vênh vang, có lẽ, nhưng không rỗi trí. Chị không bị hăm hiếp đâu, khoái ấy chứ? Nhảm nhí. Làm sao cô ta có thể khoái được?

Nhưng Jessie không thể xua đuổi ý nghĩ ấy, lúc chị nhìn người đàn bà đã hoán rằng chồng chị hăm hiếp ả. Lời tường thuật của ả bắt đầu.

- Tôi đi ăn trưa trại quán Enrico, sau đó tôi thủng thẳng bước trên Đại lộ - giọng ả đều đều, khó chịu.

Hơi cao một chút, và hơi lớn tiếng. Ầ này mà cho cãi nhau thì tuyệt. Lúc ả lớn tiếng quá, nghe the the rất khó chịu. Jessie tự hỏi không hiểu ông chánh án có để ý nghe hiểu ý nói móc của ả không, hay chỉ nghe thoáng qua những lời ả nói. Nghe chừng ông không để ý thì phải. Ầ lại nói tiếp:

- Tôi đang đi trên Đại lộ, thì hấn mời tôi một cuộc xe.

- Ông ấy có hăm dọa cô không, hay chỉ mời đi xe?

Ầ lắc đầu, tỏ ý hồi tiếc:

- Không, hấn không hăm dọa, không hấn như thế.

- Cô nói “không hấn” là nghĩa làm sao?

- Vâng. Tôi nghĩ rằng hấn có thể nổi khùng nếu tôi rẽ sang đường khác.

Hôm đó nóng rực, tôi không tìm được chiếc xe buýt nào quanh đó, và tôi sợ đến sở làm trễ giờ....

Ầ nhìn lên ông chánh án, và nét mặt ông không lộ một vẻ gì.

- Dầu sao, tôi cũng nói cho hấn biết chỗ tôi làm.

Ầ ngừng một lúc, nhìn xuống hai bàn tay, và thở dài. Jessie muốn vặn cổ ả. Thở dài cảm động nhỉ? Vô tình, chị thọc tay thật sâu vào vai anh Ian, anh nhảy dựng, quay lại nhìn chị, vẻ mặt bối rối. Chị cố nở một nụ cười héo hắt, và anh vỗ nhẹ vào tay chị, trước khi nhìn lại Margaret Burton.

- Tiếp đi! Ông chánh án khích lệ. Cô ta có vẻ lãng quên, không nhớ mình đã kể đến đâu.

- Rất ân hận, thưa quý toà. Hấn... hấn không đưa tôi tới sở làm...vâng, tôi ngu dại đã chấp nhận lời mời đi xe. Hôm đó là một ngày rất đẹp, và hấn có

về người tử tế. Tôi nghĩ... tôi không ngờ... Bất ngờ một giọt nước mắt long lanh trên một mắt ả, rồi trên mắt thứ hai. Móng tay Jessie bầu trên vai Ian không còn chịu đựng nổi. Anh với tay nắm lấy tay chị nắm nhẹ trong tay anh, cho đến lúc chị bức bối giật tay về.

- Mời nói tiếp, cô... cô Burton .

Ông chánh án nhìn lại tên cô kia trên sấp giấy đặt trên bàn ông. Ông uống một ngụm nước, ngược nhìn lên. Jessie nhớ lại rằng việc thẩm vấn sơ khởi này chẳng qua chỉ là công việc làm hàng ngày của ông, ông có vẻ tách biệt hẳn khỏi vở tuồng đang thu hút tất cả những người khác.

- Tôi... hẳn đưa tôi.... Vô một khách sạn.

- Cô đi với y?

Nhưng trong giọng nói của ông không có vẻ gì là lời phán xét, chỉ là một câu hỏi bình thường thôi.

- Tôi tưởng hẳn sẽ chở tôi lại sở làm.

Giọng ả the thé, và đột nhiên tỏ ý tức giận. Đôi mắt ả đã ráo hoảnh.

- Và khi cô thấy y không đưa cô tới sở làm, tại sao cô không bỏ đi?

- Tôi... Tôi không biết. Tôi nghĩ rằng có thể... hẳn muốn một châu rượu, như hẳn nói. Hẳn không có vẻ khó tính khó nết, chỉ quē một chút thôi. Tôi nghĩ hẳn chẳng gây hại điều gì, chiều ý hẳn một chút mọi việc sẽ dễ dàng hơn, hại gì... một ly rượu? Tôi muốn nói... và rồi...

- Lúc cô bước vào khách sạn có quầy rượu đang bán không?

Ả lắc đầu.

- Có thư ký bàn giấy không? Có ai thấy cô vô không? Cô có thể kêu cứu không? Tôi không tin rằng ông Clarke đưa súng ra hăm dọa cô, hay một thứ gì đại loại, có không?

Ả đỏ mặt và miễn cưỡng lắc đầu.

- Tốt! Có ai thấy cô không?

- Không - Ả nói thật nhỏ, ít ai nghe nổi. - Ở đó không có người nào. Nơi đó giống như một khách sạn cho thuê phòng.

- Cô nhớ khách sạn đó tọa lạc nơi nào không?

Ả lắc đầu. Jessie có cảm tưởng anh Ian ngồi phía trước lắc đầu quầy quậy, và khi chị nhìn vào mặt anh, chị thấy anh có vẻ giận dữ. Sau cùng anh bình tĩnh trở lại, không còn vẻ mặt đăm đăm vì đau khổ và mất tin tưởng nữa.

- Cô Burton, cô có thể cho chúng tôi biết nơi tọa lạc của khách sạn đó được không?

Lại lắc đầu phủ nhận:

- Không, tôi bối rối quá.... chẳng nhìn thấy. Nhưng hẳn...hẳn...

Đột nhiên nét mặt ả lại đổi khác. Đôi mắt trừng trừng, hầu như long lanh vì hận thù và giận dữ, khiến có lúc Jessie đã hầu như tin ả, và chị thấy đột nhiên anh Ian lại giữ vẻ yên lặng. Hẳn phá cuộc đời tôi, chà đạp lên. Hẳn

phá hoại cuộc đời tôi! Hắn... ả nức nở một lúc, rồi hít một hơi thật dài, tia giận dữ trong mắt ả biến đi – Trong lúc tôi và hắn bước vào bên trong, hắn nắm lấy tôi, xô tôi vào thang máy, lên một phòng, và ... ả yên lặng không cần nói tiếp mà ai cũng hiểu cả, và ả cúi đầu, rũ xuống.

- Cô có nhớ phòng nào đó không?

- Không . ả vẫn không nhìn lên.

- Cô có thể nhận định lại căn phòng đó không?

- Không, tôi không nghĩ là có thể nhận định lại được.

Không hả? Tại sao? Jessie không thể tưởng nổi lại có chuyện quên hẳn căn phòng, tại đó ả đã bị hiếp dâm. Nó khắc sâu vào tâm trí chị mãi mãi mới phải chứ.

- Cô có thể nhận ra khách sạn đó không?

- Tôi không dám chắc. Tôi không nghĩ là có thể...

ả vẫn không ngẩng mặt lên. Jessie càng nghi ngờ câu chuyện của ả hơn nữa, và rồi chị nhận rõ chuyện gì đã xảy ra: dù chị có nghi ngờ câu chuyện chẳng nữa, thì ở một vài điểm, chị vẫn phải tin là chuyện có thật. Trong chuyện này, với mấy giọt nước mắt đột ngột trào ra và với vẻ giận dữ, người đàn bà này đã thuyết phục được mọi người, hay hầu như thế. Ngay cả Jessie hầu như đã tin hẳn. Chị quay nhìn anh Ian, và thấy anh nhìn chị chăm chú, đôi mắt long lanh giọt lệ. Anh hiểu chuyện gì đã xảy ra. Jessie lại đưa tay nắm tay anh, lần này lặng lẽ nhưng mạnh mẽ. Chịu muốn hôn anh, ôm anh, nói với anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa thôi, nhưng lúc này chị chẳng tin chắc điều gì. Chị chỉ biết có một điều là chị ghét Margaret Burton cay đắng. Ông Martin Schwartz cũng chẳng được vui. Nếu người đàn bà tên Burton này tuyên bố không nhớ khách sạn nọ nằm ở chỗ nào, thì ông mất hẳn hy vọng tìm ra một chứng nhân đã nhìn thấy hai người ở đây. Ian cũng không thể xác định khách sạn nằm ở đâu. Lúc đó anh quá say, trí nhớ mờ mịt và địa chỉ anh tưởng mình còn nhớ được hóa ra lại không phải địa chỉ đúng. Đó là một thanh lâu. Tại khu đó có rất nhiều khách sạn nhỏ, lụp sụp, và trước khi tiến hành cuộc sơ vấn này, ông Martin đã sai người dẫn anh Ian tới coi khoảng một chục khách sạn, nhưng nhìn sơ qua phòng trước ở các nơi đó, anh chẳng thấy nơi nào quen thuộc cả. Vì thế, lời khai của anh phản bác lại lời khai của ả vẫn còn là chuyện nghi vấn, không thể giải quyết nổi, và không có nhân chứng nào giúp đỡ thêm. Ông Schwartz muốn gỡ rối cho vụ án sáng tỏ lần lần, nhưng gặp phải ả này là nhân chứng rất khó chịu: vừa tình cảm, vừa tâm trí thất thường.

Lúc này cứng như đá, lúc sau đã khóc lóc, kể lể tâm lòng. Chắc chắn ông chánh án sẽ đưa vụ này ra tòa xét xử, không vì lý do gì khác chỉ bởi muốn tránh không phải tự ý giải quyết một vụ rắc rối như thế này.

- Được rồi, cô Burton . Ông chánh án lên tiếng, cầm lòng cây bút chì, và ngó

về phía tường đối diện. - Chuyện gì xảy ra trong phòng mà cô không nhớ rõ đó? Giọng cô khô khan và hờ hững.

- Chuyện gì xảy ra ư?

- Ông Clarke đã làm gì sau khi xô cô vào phòng? Cô có nói ông ta xô đẩy cô mà?

Ả gật đầu.

- Y không dùng tới vũ khí chứ?

Ả lắc đầu, và cuối cùng ngược nhìn cử tọa.

- Không, hấn chỉ... chỉ vung tay. Hấn đập vào người tôi nhiều lần, và hăm dọa sẽ giết tôi, nếu tôi không làm theo ý hấn muốn.

- Và đó là chuyện gì?

-

- Y có làm cô đau không?

- Có, tất nhiên là có.

- Nhiều chứ?

Ả lại nhìn xuống, về hờ hững, trầm ngâm và buồn. Những lúc như thế này, ai cũng thấy thương hại cho ả. Trong giây phút thật ngắn ngủi, Jessie tự hỏi phản ứng của riêng chị ra sao. Vào những lúc khác, có thể câu chuyện chị đang nghe sẽ khiến chị cảm động đấy. Có thể nhiều là khác. Nhưng lúc này... làm sao chị có thể để chuyện đó làm chị tủi lòng. Chị không tin cô gái này. Nhưng ông chánh án nghĩ sao? Không thấy ả trả lời vào câu hỏi cuối cùng của ông.

- Nay cô Burton, tôi hỏi cô: ông Clarke có làm cô đau đớn nhiều không?

- Có... Rất nhiều... Tôi... hấn... hấn không thêm quan tâm đến tôi. Hấn chỉ... hấn chỉ... nước mắt lại từ từ lăn trên mặt ả, và tưởng chừng như ả đang nói đến ai kia, chứ không phải anh Ian, một kẻ hoàn toàn xa lạ vừa hăm hiếp ả. Làm sao có thể quan tâm, lo lắng đến ả, nếu quả thật anh vừa hăm hiếp ả? Hấn không hề quan tâm đến chuyện tôi có thể mang bầu, hấn... không cần biết đến một điều gì. Hấn chỉ... chỉ bỏ đi. Bây giờ những giọt nước mắt đau khổ lại đổi sang những giọt nước mắt phần uất. – Tôi biết típ người này, chúng chơi gái nhà nghèo như tôi! Những cô gái không tiền bạc, không thể lực gia đình, và rồi chúng... chúng làm như thằng cha này... chúng bỏ đi... Giọng ả trầm xuống như một tiếng thì thầm, trong lúc ả nhìn hờ hững vào vạt áo. - Hấn bỏ đi, hấn về với con kia.

- Ai? Ông chánh án tỏ vẻ bối rối, và cô Burton lại nhìn lên, thoáng giận dữ trên nét mặt – Y về với ai?

- Vợ hấn. Ả nói thật rành rọt, nhưng không nhìn tới Jessie .

- Cô Burton, cô có gặp ông Clarke từ trước, ở một chỗ nào khác không? Cô có chuyện yêu đương lãng mạn với ông ta từ trước không?

Thì ra ông chánh án cũng hiểu rõ chuyện này, nên mới giả bộ gợi ý rằng Ian

chẳng phải người xa lạ chút nào.

- Không... chưa hề.

- Vậy thì tại sao cô biết về vợ ông ấy?

- Tôi thấy hắn có vẻ là người có vợ. Và hắn cũng có nói với tôi nữa.

- Tôi hiểu. Và sau đó, y bỏ cô ở lại khách sạn? À lại gật đầu. Sau đó cô làm gì? Đi thưa cảnh sát? Tới bác sĩ nhờ khám? Gọi điện thoại?

- Không. Tôi đi lang thang một lúc. Tôi cảm thấy bối rối. Và rồi tôi về nhà, tắm rửa. Tôi cảm thấy ghê tởm. Bây giờ ả nói rành mạch, giọng thuyết phục. Ai cũng tin.

- Cô có đi bác sĩ không?

- Sau khi tôi đi thưa cảnh sát.

- Cô làm việc đó vào lúc nào? Không phải tức thời, đúng không?

- Không phải tức thời.

- Tại sao không?

- Tôi bị thương tổn. Tôi phải nghĩ đến chuyện hắn khinh miệt tôi.

- Cô quả quyết chuyện của cô là đúng chứ cô Burton? Tất cả sự thật rồi đấy chứ? Lời cô khai với cảnh sát hồi đầu có khác đôi chút với chuyện cô vừa kể, đúng không?

- Tôi không nhớ hồi đó tôi khai những gì. Tôi đang bị bối rối, nhưng đó là sự thật.

- Cô được miễn tra thẩm rồi, cô Burton ạ. Tôi cũng hy vọng đây là sự thật.

- Đó là sự thật. ả mạnh dạn gật đầu, đôi mắt mờ màng.

- Không còn điều gì cô muốn khai lại nữa chứ?

- Không.

- Cô chắc chắn rằng không có chuyện hiểu lầm nhau, không phải một buổi chiều du dương mà rồi biến thành chua chát?

Đột nhiên mắt ả lại long lanh hận thù, và ả nhắm tịt mắt lại.

- Hắn hại đời tôi! Câu nói của ả rít lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Được, rồi, cô Burton. Cảm ơn cô. Ông Schwartz, muốn hỏi câu gì chẳng?

- Thưa quý tòa, chỉ vài câu thôi. Và tôi sẽ nhanh gọn. Thưa cô Burton, chuyện tương tự thể này đã từng xảy ra với cô trước đây chẳng?

- Ông muốn nói gì?

- Tôi muốn nói: cô đã từng bị hiếp, chỉ là chuyện đùa cợt, một trò chơi giữa cô với một người yêu, một bạn trai, hay người chồng, có không?

- Tất nhiên là không? ả tỏ vẻ tức giận lắm, như bị chọc giận vậy.

- Cô đã lấy chồng lần nào chưa?

- Chưa.

- Định hôn?

- Không! Vẫn không hề ngần ngại.

- Không gặp chuyện hủy hôn chứ?

- Không.
- Không có chuyện nào nghiêm trọng, đang dở tình yêu chẳng hạn?
- Không hề.
- Có bạn trai vậy?
- Không.
- Cảm ơn cô Burton . Yêu đương ngăn ngủi theo kiểu lãng mạn thì sao?
- Trước đây cô đã có lần mê một người nào chưa?
- Chưa.
- Vậy tại sao cô công nhận là đã mê ông Clarke?
- Không! Tôi ... ông ấy mời tôi một cuộc xe, và...
- Và cô chấp nhận, dù rằng không biết ông ta. Như vậy cô thấy đã không ngoan chưa, ở một thành phố như San Francisco?
- Giọng ông lịch sự, tha thiết, và Margaret Burton tỏ vẻ giận dữ và bối rối.
- Không, tôi... chuyện đó... không. Trước nay tôi chưa mê một người nào cả. Tôi chỉ nghĩ rằng... ông ấy trông cũng được.
- Cô nói chữ “được” là nghĩa thế nào, hả cô Burton? Ông ấy đang say mà, phải không?
- Có lẽ hơi tàng tàng, nhưng không đến nỗi xỉn. Và anh ấy coi... được... có vẻ là khá ngon lành...
- Cô muốn nói là giàu có? Hay đặc sắc? Hay điều gì khác? Như dân đại học Harvard chẳng?
- Tôi không biết. Chỉ thấy anh ấy vui vẻ, dễ coi.
- Và đẹp trai? Cô nghĩ ông ấy đẹp trai chứ?
- Tôi không biết. À lại nhìn xuống vạt áo.
- Cô có nghĩ là ông ấy mê cô không? Có thể chứ? Phải không? Chỉ là giả định thôi. Cô là cô gái rất ưa nhìn, phải không nào? Một ngày hè nóng nực, một chàng điển trai, một cô nàng cô đơn... cô bao nhiêu tuổi nhỉ, cô Burton?
- Ba mươi một. Nhưng ả có vẻ lúng túng.
- Cô khai với cảnh sát là ba mươi cơ mà. Không phải là có vẻ ba mươi tám ư? Có thể là...
- Phản đối!
- Bà biện lý bật đứng dậy, vẻ mặt giận dữ, và ông tòa gật đầu.
- Đủ rồi, ông Schwartz . Đây không phải là phiên tòa xử, ông có thể dành những tắc tích thúc ép đó cho phiên tòa sau. Cô Burton, cô không cần trả lời câu hỏi đó. Ông Schwartz, ông đã hỏi hết chưa?
- Gần xong, thưa quý tòa. Thưa cô Burton, vào hôm cô giao tiếp với ông Clarke, cô ăn mặc như thế nào?
- Tôi ăn mặc ra sao ư? ả có vẻ căng thẳng và bối rối. Ông luật sư đang truy ả câu khó đây. – Tôi ... tôi không biết... tôi...
- Có phải thứ giống giống như cô đang mặc không? Một bộ quần áo? Hay

thứ gì gọn hơn, kêu gọi hơn? Có thể là thứ gì trông thật sexy?

Bà biện lý lại cau mày hung dữ, và Jessie bắt đầu thấy nhẹ nhõm. Chị rất thích cách hỏi của ông Martin. Ngay cả anh Ian cũng có vẻ đồng tình, hầu như vui sướng.

- Tôi... tôi không biết. Tôi nghĩ chắc hẳn tôi phải mặc chiếc áo dài mùa hè.

- Giống như thế nào? Một thứ gì ngắn ngủn, cũn cốn?

- Không. Tôi không ăn mặc những thứ như thế.

- Chắc không, cô Burton? Ông Clarke nói rằng cô mặc chiếc áo dài màu hồng, rất ngắn, cũn cốn, và đội cái nón... có phải cái nón cô đang đội không? Chiếc nón này rất xinh.

Ả rất bối rối, không biết là khen thật tình hay hàm ý gì đây?

- Tôi không mặc màu hồng.

- Nhưng cái nón này màu hồng, phải không nào?

- Nó thuộc loại màu không rõ rệt thì đúng hơn, ngả sang màu nâu nhạt nhiều hơn. Nhưng nó có ánh hồng, ai cũng thấy rõ.

- Tôi hiểu. Còn chiếc áo dài thì sao? Cũng có ánh nâu lạt chứ?

- Tôi không biết.

- Được rồi. Cô thường lại quán Enrico chứ?

- Không. Tôi tới đó là lần thứ hai. Nhưng tôi thường đi ngang qua.

- Trước đó, cô có thấy mặt Clarke không?

- Không. Tôi không nhớ đã gặp ông ấy.

Ả đã lấy lại được vẻ đĩnh đạc. Những câu hỏi này dễ.

- Tại sao cô nói với ông ta rằng cô làm chiêu đãi viên khóa thân ở Broadway?

- Tôi chưa hề nói với hắn như vậy.

Ả lại tỏ vẻ tức giận. Ông Martin gục gặc đầu, vẻ suy nghĩ lung.

- Được lắm. Cảm ơn cô Burton, cảm ơn quý tòa.

Ông chánh án tỏ vẻ thắc mắc, nhìn bà biện lý, bà này lắc đầu. Bà không có điều gì để nói. Ông chánh án ra hiệu cho Margaret Burton biết có thể lui xuống. Rồi ông lên tiếng nói câu mà Jessie đã sợ hãi chờ đợi:

- Mời ông Clarke ra trước vành móng ngựa.

Ian và Margaret Burton đi ngang qua nhau, cách nhau chừng vài tấc, mặt lạnh tanh, không biểu lộ một vẻ gì. Mới cách đây mấy phút, ả oang oang cái miệng nói hấn hại đời mình, và bây giờ nhìn ngay mặt anh ta được. Jessie bối rối hơn bao giờ hết, chịu không nổi người đàn bà này.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 13

Thủ tục tuyên thệ xong, ông chánh án nhìn Ian qua cặp mắt kiếng:

- Ông Clarke, ông có thể cho tòa biết lời khai của ông về sự kiện đã xảy ra được chẳng?

Nghe Ian kể lần lượt những sự việc trong ngày, ông chánh án tỏ vẻ vô cùng khó chịu: bữa ăn trưa, mấy ly rượu, việc để ý đến cô kia, cách ăn mặc khiêu gợi của ả, câu chuyện ả kể mình là chiêu đãi khóa thân, chuyển xe tới đường Market, đến địa chỉ ả đã cho anh, mà sau đó anh quên ngay, sau cùng là chuyện ả mời anh lên phòng của ả, ở đó hai người uống rượu và yêu đương.

- Phòng đó là của ai?

- Tôi không biết. Tôi cho rằng của cô ấy. Nhưng phòng đó rất trống trải. Tôi không biết. Lúc ăn trưa, tôi đã uống quá chén. Tôi không đủ sáng suốt để suy nghĩ.

- Nhưng đủ sáng suốt để lên lầu với cô Burton?

Ian đỏ mặt. Anh có cảm tưởng mình là cậu học trò trốn học bị gọi lên phòng hiệu trưởng... Ian, anh có nhìn lên áo dài của ả Maggie không? Chắc, chắc, chắc! Nhưng không giống như vậy chút nào đâu. Tiếng tắc lưỡi mà anh tưởng chừng nghe được của Jessie quá lớn; với tội ham chơi của một cậu học trò, ai nữ gắt gao đến vậy?

- Vợ tôi không có nhà, đi vắng cả ba tuần lễ.

Tim Jessie lại đập thùm thụp. Tính bắt lỗi chị đấy phải không? Có phải định ám chỉ như vậy không? Đó phải là điều anh suy nghĩ, muốn chị cảm nhận như vậy chẳng? Chị có trách nhiệm gì về chuyện anh trách chị chẳng trọn đạo làm vợ?

- Và chuyện gì xảy ra khi mọi việc xong xuôi?

- Tôi bỏ đi.

- Chỉ có vậy thôi? Ông có ý định gặp cô Burton trở lại không? Ian lắc đầu.

- Không. Tôi không có ý định gặp lại cô ấy. Tôi cảm thấy tội lỗi cùng mình trước những điều vừa xảy ra.

Ông Martin nhăn mặt trước câu trả lời của anh, và Jessie rùng mình. Ông chánh án cũng quan tâm đến.

- Tội lỗi ư?

- Tôi muốn nói là có lỗi với vợ tôi. Tôi không thường làm những chuyện thế này.

- Chuyện như thế nào hả ông Clarke? Hiếp dâm?

- Lạy Chúa, xin đừng nói vậy. Tôi chẳng hăm hiếp cô ấy. Anh rống lên, mấy giọt mồ hôi lăn trên trán. – Tôi muốn nói rằng tôi thấy tội lỗi đã lừa dối vợ.
- Nhưng ông có ép buộc cô Burton lên cầu thang khách sạn không?
- Tôi không làm chuyện đó. Cô ta đưa tôi lên cầu thang. Đó là phòng của cô, chẳng phải của tôi. Cô mời tôi lên.
- Để làm gì vậy?
- Đãi châu rượu. Và có lẽ cũng vì chuyện mà quả thật cô ta muốn đạt tới.
- Vậy thì tại sao cô ấy lại hô hoán rằng ông hăm hiếp?
- Tôi chẳng biết.

Mặt anh nhợt nhạt và anh có vẻ rối trí lắm. Ông chánh án lắc đầu, nhìn quanh phòng.

- Thưa quý ông, quý bà, tôi cũng không hiểu nổi chuyện này. Mục đích của phiên sơ vấn là xác định coi có chuyện làm lẩn ban đầu nào không, coi vấn đề có thể giải quyết tại đây và ngay lúc này không, xác định coi có phải quả thật là có chuyện hiếp dâm chẳng, và xét xem vụ này có đáng quan tâm hơn nữa về mặt pháp lý chẳng. Nhiệm vụ của tôi là quyết định miễn nghị hay đưa lên tòa trên xét xử. Để có thể ban quyết định miễn nghị, tôi cần phải cảm thấy hoàn toàn tin chắc rằng rõ ràng đây không phải một vụ hiếp dâm. Trong trường hợp tôi không thể quyết định, vì vấn đề ở đây chưa sáng tỏ, tôi không có cách chọn lựa nào khác, đành phải đưa lên một tòa cao hơn quyết định và rất có thể là tòa đại hình. Dường như vụ án chúng ta đang gặp đây không phải là một vụ đơn giản. Lời khai của hai bên xa nhau nhiều quá. Cô Burton nói có hăm hiếp, ông Clarke nói không. Cả hai bên đều không có chứng nhân. Vì thế tôi e rằng vụ này sẽ được một tòa án cao hơn thụ lý, và rất có thể phải là một tòa đại hình. Chúng tôi bác bỏ miễn nghị. Thủ tục tố tụng đã được thi hành. Tôi sẽ chuyển vụ án này lên Tòa Thượng Thẩm, do thẩm phán Simon Warberg ngồi ghế chánh án. Phiên tòa đến đây chấm dứt. Không cần nghi lễ gì nữa, ông chánh án đứng dậy ra khỏi phòng. Jessie cũng đứng dậy, bối rối nhìn nhau, và ông Martin xếp lại giấy tờ một lát. Margaret Burton được thanh tra Houghton nắm tay, lôi đi liền.

- Sao bây giờ? Jessie thì thâm với Ian.
- Em đã nghe ông ấy nói rồi đó, Jessie. Chúng ta sẽ ra tòa xét xử.
- Vâng.

Chị theo dõi phía sau lưng của cô Burton cho đến lúc mất hẳn, lòng tràn ngập hận thù đối với người đàn bà đã tàn hại đời sống của vợ chồng chị. So với trước đây ba tiếng đồng hồ, chị cũng chẳng biết được điều gì hơn. Chị quay qua ông Martin, lúc này coi bộ nghiêm lắm:

- Sao, ông Martin? Ông nghĩ sao?
- Chúng ta sẽ thảo luận tại văn phòng tôi. Nhưng tôi đánh hơi được một chuyện chẳng vừa ý. Tôi không dám chắc, nhưng tôi đã gặp một vụ như thế

này, xảy ra cách đây nhiều năm. Một vụ án điên đầu, với một nguyên cáo điên rồ. Đó là một vụ có liên quan đến chuyện thù hận. Không phải chống người đàn ông mà chị kia cho là đã hiếp dâm chị, mà là chống kẻ đã hãm hiếp chị lúc chị chưa đầy hai mươi tuổi. Chị đã đợi hai mươi lăm năm để trả thù, đổ xuống đầu một người đàn ông vô tội. Tôi không thể nói rõ tại sao, chỉ là một cảm nghĩ trong lòng, nhưng nó gợi cho tôi nhớ tới vụ án kia. Ông nói thật nhỏ, như thì thầm. Jessie ghé sát lại nghe, cùng chung một ý nghĩ. Chị cũng có cảm giác kỳ quái đối với người đàn bà tên Burton này. Ian vẫn còn xúc động mạnh, chưa có phản ứng gì nhiều, không để tâm bất cứ chuyện gì. Anh nhìn Jessie rồi trừng mắt nổi giận:

- Tôi đã bảo cô đợi ngoài cơ mà.

- Em không thể.

- Đúng, tôi có cảm tưởng cô đã quay nát ở đây. Vui lắm nhỉ?

Giọng anh mệt mỏi và chua chát. Vợ chồng anh và ông Martin là những người cuối cùng rời phòng xử, và anh ngó dáo dác như người mới gặp cơn ác mộng thức dậy. Đây là một phiên tòa nặng nề, và Jessie có cảm tưởng chị đã sống qua năm năm trời, nội trong một buổi sáng.

Chị hỏi ông Martin:

- Bao giờ tòa xử?

Chị không biết nói gì với Ian. Chị có quá nhiều chuyện để nói.

- Sáu tuần nữa. Bà đã nghe ông chánh án nói rồi đó: tòa Thượng thẩm họp phiên thẩm vấn trong vòng hai tuần nữa, sau đó bốn tuần sẽ đưa ra xét xử. Vậy nên chúng ta có vài việc phải làm gấp rút.

Ông Martin có vẻ như người vừa già rượu, và Jessie rất muốn hỏi coi thân chủ của ông trong vụ án trước kia, người bị mù đàn bà tìm cách trả thù cáo buộc tội hiếp dâm, đã thoát tội bằng cách nào. Nhưng chị rất sợ, chẳng dám tìm hiểu. Ian cũng không hỏi tới, và ông Martin cũng không có ý cho biết.

Ông nói:

- Tôi muốn anh Green làm việc ngày đêm, và tôi muốn ông bà đáp ứng lời mời, mỗi khi cần gọi tới ông bà. Giọng ông khô khốc.

Jessie lên tiếng trước, cố giữ giọng nói đừng lẫn nước mắt:

- Chúng tôi sẵn sàng. Chúng ta sẽ thắng, phải không ông Martin?

Giọng chị vẫn như tiếng thì thầm. Chị không hiểu vì sao mình lại mất tự tin đến thế.

- Tôi nghĩ đây là một vụ gay go. Vì lời khai của cô kia phản bác lại lời khai của ông, ông Ian ạ. Nhưng đúng, chúng ta phải thắng.

Nhưng Jessie nghe giọng ông không được chần ăn mấy, toàn thể nội vụ lại như một sức nặng đè mạnh lên trái tim chị. Toàn thể sự kiện đã xảy ra như thế nào? Bắt đầu từ đâu đây? Có phải quả thật là vấn đề chị đã ở lại Nữ Ước quá lâu chẳng? Có đúng là anh ấy đã động cờn không? Có phải tại xui

xẻo không? Á Burton kia có phải loại người quá nhiều nữ tính đang tính hại một người nào, và Ian lãnh đủ? Lỗi tại ai? Khi nào thì mọi chuyện êm xuôi?

- Họ có thể hủy án lệnh, không cho anh Ian đóng tiền thế chân tại ngoại không? Đó là mối khiếp sợ vẫn luôn luôn đeo đuổi chị và cả Ian nữa.

- Họ có thể, nhưng họ không làm đâu. Không có lý do chính đáng, chừng nào ông nhà vẫn tuân thủ luật pháp, không cưỡng lại trát đòi hầu tòa. Và lại, ông chánh án cũng không đề cập đến vấn đề. Chỉ cần là cả hai ông bà đừng người nào đi chơi xa, kể từ hôm nay. Không đi, ngay cả vì nguyên nhân làm ăn nữa. Đừng có hành động nào như thể muốn trốn. Không về thăm gia đình ở miền Đông. Cứ quanh quẩn đây thôi. Tôi có thể cần tới ông bà đấy. Đồng ý?

Hai người trịnh trọng gật đầu, và ông Martin dẫn hai vợ chồng chậm rãi bước ra khỏi phòng xử án. Jessie vừa đi vừa nghĩ tới những lời ông luật sư vừa nói. Gia đình? Gia đình nào? Ba má anh Ian quá già yếu, là những người cuối cùng anh chị phải thăm nom. Chuyện đó, chị với anh đã đồng ý với nhau cả rồi. Ba má anh rất tử tế, và già quá, không chịu đựng nổi những chuyện thế này đâu. Hai cụ lại chỉ được có một mình anh, đem chuyện này mà kể chính là giết hai cụ vậy. Và lại, việc gì phải kể? Chuyện này rồi sẽ êm xuôi, bắt buộc phải vậy.

Ra tới ngoài phòng xử, ông Martin mỉm cười với hai người và ngỏ lời từ biệt. Hôm nay là ngày dài bất tận đối với Ian và Jessie.

- Em ghé nhà vệ sinh vài phút, có được không?

Jessie bực bội nhìn Ian. Chị có cảm giác kỳ lạ và khó chịu đối với anh, tưởng như có ai vừa nói cho hai vợ chồng biết là anh mắc bệnh ung thư. Chị không biết nên khóc hay nên khích lệ anh, hay bỏ chạy, trốn đi. Chị lơ mơ chẳng rõ cảm nghĩ của mình ra sao nữa.

- Tất nhiên là được. Anh nghĩ là ở cuối hành lang. Anh cũng cần đi vệ sinh. Câu chuyện giữa hai người rất lúng túng. Họ thấy khó ăn khó nói. Nhưng lúc đang đi trên hành lang, đột nhiên anh giữ chị lại, nắm tay chị và quay nhìn tận mắt .

— Jessie, anh không biết nói gì nữa. Anh không làm chuyện đó đâu, và anh bắt đầu thắc mắc, chẳng hiểu thật sự câu chuyện xảy ra thế nào. Anh không chịu nổi phải thấy những điều chuyện này đã gây ra cho em. Anh ham vui một hai tiếng đồng hồ mà để em lãnh hậu quả.

Chị mỉm cười, mệt mỏi đáp lại:

- Còn anh ra sao? Vui thích chẳng? Anh ạ, chúng mình đã mắc vào tròng, và bây giờ phải tiếp tục tiến tới, lo gỡ cho ra. Có vậy thôi. Và lạy Chúa, đừng buông xuôi.

Chị nhìn anh, vẻ dịu dàng mà suốt ngày nay anh chưa được nhìn thấy. Chị vòng tay ôm ngang người anh, trong lúc hai người cùng đứng ở chỗ hành

lang lót đá hoa, và anh ôm chặt lấy chị trong vòng tay không nói một câu. Anh tha thiết cần đến chị, và chị cũng hiểu vậy.

- Thôi buông em ra. Em phải đi tiểu. Giọng chị cộc cằn.

Anh mỉm cười với chị và hai người dắt tay nhau đi dọc hành lang. Giữa hai người có một điều gì đó rất đặc biệt. Luôn luôn phải có vậy, để họ có thể vượt qua những chuyện đang xảy ra cho họ.

- Một phút nữa em trở lại liền.

Chị hôn nhẹ vào cổ anh, nắm chặt tay anh, rồi biến vào phòng vệ sinh nữ. Vào tới bên trong, chị lách mình vào một căn, gài cửa lại. Hai căn bên đều có người, ở căn bên trái chị thấy lộ ra đôi giày màu đỏ, gót bệt và quần màu xanh, bên phải chỉ thấy đôi giày đen mũi nhọn. Jessie sửa lại quần áo, vuốt cho thẳng nếp váy, và mở cửa, đúng lúc đôi giày đen lộ ra ở bên phải chị. Chị liếc nhìn theo hướng đó, trong lúc chị đứng trước... bồn rửa tay, đột nhiên, chị đứng như trời trồng, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt Margaret Burton đang nhìn lên. Vì chiều cao khác nhau, chiếc nón màu hồng nhạt chỉ hơi che khuất khuôn mặt kẻ thù.

Margaret Burton đứng yên, nhìn lại chị, và Jessie cảm thấy lạnh trong gan ruột. Ắ đang đứng ngay trước mặt chị... trong tầm tay... chị có thể tóm lấy ả... đập cho một trận... giết ả... nhưng chị không thể cử động. Chỉ nghe một tiếng thở phì, rồi người đàn bà tên Burton lấy lại được tinh thần, chạy ra cửa, chiếc nón bay đi, rơi nhẹ xuống chân Jessie. Chuyện xảy ra chỉ trong giây phút, mà như thể hàng giờ, hàng ngày, hàng năm... và ả đã đi khỏi, Jessie đứng lại một chỗ, bất lực, nước mắt lã chã. Thật chậm rãi, Jessie cúi xuống nhặt chiếc nón, rồi mới từ từ tiến ra cửa. Chị nghe có người đập cửa rầm rầm, như điên cuồng. Đó là anh Ian. Anh vừa ở phòng vệ sinh nam bên kia hàng lang bước ra, thì thấy Margaret Burton chạy như bay qua cửa. Và đột nhiên anh khiếp sợ. Chuyện gì xảy ra vậy? Jessie đã làm gì?

Chị lặng lẽ lộ đầu ra, tay cầm chiếc nón, nước mắt đầm đìa trên mặt.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Jessie chỉ lắc đầu, nắm chặt cái nón.

- Ắ có làm chuyện gì không?

Chị lắc đầu.

- Còn em?

Lại như trước. Một câu phủ định không nói ra lời.

- Ô, em cưng! Anh kéo chị vào lòng, giật cái nón trong tay chị, vắt xuống chiếc ghế dài cạnh đó. – Ta nên ra khỏi chỗ bẩn thỉu này. Về nhà đi!

Cụ thể hóa là anh sẽ đưa chị ra khỏi thành phố. Thấy kệ những lời ông Martin đã nói, anh chị cần phải đi xa, có lẽ là đi Carmel. Chỗ nào cũng được. Anh tự hỏi không hiểu Jessie có thể chịu đựng sức ép này trong bao lâu nữa? Anh chịu nổi bao lâu? Hình như cái nón nằm trên ghế đang nhìn

anh, trách móc, trong lúc anh ôm chị vào lòng, và anh rùng mình. Chính chiếc nón ả đã đội hôm đó tại Enrico. Cái ngày đó....anh đang phải trả giá bằng nhiều năm, cánh này hay cách khác. Một tay giữ chặt lấy vai Jessie, anh dìu chị đi, thật chậm chạp, về phía thang máy. Anh muốn san sẻ bớt một phần tâm hồn anh cho chị, nhưng anh cũng chẳng biết chắc mình có còn giữ được một chút tâm hồn nào cho chính anh chẳng? Anh muốn chuyện khủng khiếp này qua đi, nhưng nó chỉ mới bắt đầu.

Khi thang máy dừng lại, chị lặng lẽ bước vào, mắt chị đắm đắm nhìn vào cửa thang máy, và anh muốn lay người chị để đánh thức.

Thang máy đưa hai người tới chỗ tiền sảnh, tại đây diễn ra một cảnh náo nhiệt. Cảnh sát, thanh tra, luật sư, và biện lý đang chen chúc nhau, và nhiều người xếp hàng đợi giấy phép vào thăm tù. Ian và Jessie lẫn vào trong đám người cuộn cuộn như song biển đó. Và đó đây một vài khuôn mặt bình thường, không lo lắng: một kẻ nào đó ở nhà lâu tới đóng tiền phạt đậu xe trái phép, hay bỏ túi lời khai xin đăng ký xe hơi. Nhưng họ ít ỏi quá, nên chìm trong đám đông. Cũng vì thế mà cả Ian lẫn Jessie không ai nhận ra bà Astrid tới xin bằng số mới thay cho bản số xe cũ đã rút ra nhân kỳ rửa xe mới đây. Hai vợ chồng đứng cách xa chỉ chừng hơn thước, nhưng không trông thấy bà. Tuy nhiên bà nhận ra anh chị, xúc động mạnh trước nét mặt của anh chị. Hai người đã vượt qua chỗ bà đứng hai thước, bà đã định lên tiếng, nhưng sau lại để cho đi qua luôn. Nét mặt của hai người cũng là nét mặt của bà khi bà nghe được ông bác sĩ tiết lộ cho biết bệnh tình của ông Tom nguy kịch ra sao.

Sáng hôm sau, Ian trấn tĩnh tâm trí . Jessie cần phải đi xa. Cả hai anh chị đều cần . Trong lúc chị làm bữa ăn sáng, anh gọi điện thoại cho ông Martin để giải quyết vấn đề đó . Ông Martin đồng ý, và anh đã báo tin cho chị biết, như một chuyện đã rồi . Chị mặc áo ngủ, đi chân đất, đứng ở nhà bếp, nhìn anh với vẻ hoài nghi.

- Chúng mình sẽ làm gì ?

- Nửa giờ nữa, chúng mình sẽ rời nhà, đi Carmel. Lần này anh mỉm cười, lúc nói câu đó - Sửa soạn hành lý đi, em cưng.

- Anh điên. Ông Martin đã nói ...

- ... Nói anh gửi bưu thiếp cho ông . Ian vênh váo mỉm cười, Jessie vui thích :

- Ông nói hồi nào vậy ?

- Vừa mới rồi .

- Anh gọi cho ông ? Chị vẫn tỏ ý lưỡng lự, nhưng vui thích .

-- Anh vừa gác máy điện thoại . Vì thế, em cưng ạ ... Anh từ tốn lại gần chị, hơi mỉm cười - sửa soạn mau lên, kéo trễ mất một ngày .

Hai giờ sau, họ tới Carmel, Ian cầm tay lái chiếc xe Morgan. Trời lạnh hơn

cách đây mấy tuần, nhưng nắng ráo . Họ đã hạ mui xe, gió lồng lộng, và họ tới nơi, vui sướng hơn. Luồng gió liên tục thổi trên xa lộ đã khiến đầu óc họ thanh thản .

Xét cho cùng, ý nghĩ của Ian không đến nỗi dở, chuyến đi rất vui, và sau khi đi được chừng 50 dặm, Jessie không còn tưởng tượng cái chuyện thanh tra Houghton đuổi theo. Chị luôn luôn bị ám ảnh, nhưng có lẽ bây giờ hết rồi . Chị thấy dường như hấn mạnh lắm đó . Hấn có thể bỏ đi, rồi quay lại liền, mang theo lệnh xét nhà, dắt theo thằng bạn, súng ống đầy đủ, và mắt nhìn trùng trùng ... miệng méo xệch ... khiến chị khiếp sợ, và chị đã không dám có tiếng nào kể lại với anh Ian. Không bao giờ chị dám đề cập tới . Chị cũng thắc mắc về phí tổn của cuộc du hành, nhưng anh Ian đã nhấn mạnh là anh còn đủ tiền, bao hết . Anh cũng nhắc chị lo thu xếp việc làm ăn của chị, báo trước cho biết rằng dầu sao thì vợ chồng phải tiết kiệm đi thì vừa, lần này không được xài thứ tiện nghi xa xỉ nữa . Chị cảm thấy tội lỗi, ngờ rằng tiền bảo hiểm của anh chẳng còn bao nhiêu, lo lắng vấn đề tài chánh của gia đình, và phí tổn chuyến du hành quá cao. Về chuyện tiền bạc, anh Ian đến là lạ lùng, có lẽ vì anh chẳng bao giờ nắm tiền trong tay. Không hiểu bằng cách nào mà anh mua nổi những quà tặng quá đắt giá, và những lúc rõ ràng trong nhà không còn xu teng, anh lại kiếm ra nổi một món ketchup . Anh có thể cầm số tiền cuối cùng còn lại trong túi, quăng qua cửa sổ, chơi ngông vậy đó . Ngày trước, cách chơi trội đó có thể khiến chị thích thú . Bây giờ không nổi nữa rồi .

Nhưng chị phải cảm ơn anh về chuyến du hành tới Carmel. Chị biết chị rất cần đến nó . Thần kinh chị quá căng thẳng, gần tới mức khủng hoảng . Và chị biết anh Ian cũng vậy, tuy rằng anh cô che giấu, thật khó khăn.

Bà Astrid có chỉ cho hai người một khách sạn nhỏ, bà đã cư ngụ vào mùa xuân mới rồi, và bà nhấn mạnh rằng giá rất hời . Vì thế anh chị đã đổi những tiện nghi xa xỉ ở quán Del Monte quen thuộc lấy bầu không khí ấm cúng ở quán Auberge. Quán này do cặp vợ chồng người Pháp trung niên đứng trông coi, và trong số những món ăn của nhà hàng, có một món đặc sắc mà gọi là "Cà phê đầy đủ" dọn ăn tận giường vào buổi sáng . Cà phê đầy đủ gồm có bánh croissant và bánh kẹp nhà làm lấy, với hai tách cà phê sữa bốc khói . Họ ra bãi biển hoặc đi thăm mấy cửa hàng, và vào ngày thứ bảy họ tổ chức bữa ăn ngoài trời tại một mỏm núi trông ra biển .

- Thêm chút rượu vang nữa nhé, anh cung.

Ian gạt đầu, và gạt mớ tóc dài nâu màu vàng loà xoà, khỏi che lấy mắt .

Hai người nằm dài bên nhau, chị nhìn lên trời, và anh chống khuỷu tay, cúi nhìn chị, anh vuốt mặt chị, hôn nhẹ lên môi, lên mắt và chót mũi chị .

- Anh làm vậy, làm sao em ngồi dậy rót rượu cho anh, hả anh cung ?

Anh lại mỉm cười với chị, và chị hôn phớt lên mặt anh.

- Anh biết không, Ian ?

- Gì ?

- Anh khiến em rất sung sướng . Nghe chị nói vậy, mặt anh tối sầm, chị đưa tay giữ cằm anh, bắt anh phải nhìn chị : Em nói thật đấy . Anh làm được mà .

- Làm sao em có thể nói vậy, vào lúc này đây ?

- Vì bây giờ có khác gì trước kia đâu, anh Ian. Anh đã làm được nhiều việc rất hay cho em. Em cần gì, anh cho nấy, mà em cần nhiều thứ lắm . Đôi khi anh phải tốn nhiều tiền cho em. Đồng ý rằng hiện nay có khó khăn, nhưng mọi việc sẽ sớm giải quyết, và không trở lại nữa . Tóm lại, em nghĩ là chúng mình rất có hạnh phúc . Chị ngồi dậy, nhìn thẳng mặt anh, sau cùng anh quay đi.

- Hạnh phúc hé ? Anh cho đó chỉ là một cách nhìn . Giọng anh chua chát, và chị đưa tay nắm tay anh.

- Anh không còn cảm thấy hạnh phúc chút nào ư ?

- Có chứ . Nhưng còn em, Jessie, thật tình em thấy hạnh phúc chứ ? Cứ thẳng thắn .

Anh quay nhìn chị, ánh mắt lạ lùng, mở trừng trừng khiến chị khiếp hãi . Hình như anh đang thắc mắc đủ thứ chuyện . Chị ? Bản thân anh ? Cả hai người ? Cuộc sống ? Đủ mọi chuyện .

- Vâng, em cảm thấy sung sướng . Giọng chị thoảng qua, trong cơn gió mát một ngày tháng 10 hanh nắng .

- Jessie, em cưng, anh không trung thành với em. Anh làm tình với một người đàn bà khác . Một ả điểm đang thác loạn thần kinh, nhưng dù sao vẫn là một người đàn bà . Em đã chịu đựng, nâng đỡ anh suốt sáu năm qua. Anh là một văn sĩ không thành công. Và anh sắp ra toà về tội hiếp dâm, có thể nằm nhà đá nữa. Và dù anh có tránh được trại giam, thì lỗi lầm của anh cũng thành chuyện xấu xa nhất mà chúng ta chưa hề gặp phải trong cuộc sống . Em cảm thấy hạnh phúc ư? Em sẽ giải quyết chuyện này ra sao ?

Chị nhìn xuống đôi tay một lúc lâu, rồi ngược nhìn thẳng vào mặt anh :

-- Ian, em không quan tâm chuyện anh làm tình với một người đàn bà khác . Chuyện đó em không ưa, nhưng nó chẳng quan trọng gì . Nó không thể làm thay đổi gì hết . Em không nghĩ đây là lần đầu, nhưng em không muốn tìm hiểu . Đó không phải điểm then chốt . Mà dù then chốt đi nữa, đã sao nào ? Anh làm tình với một ả nào ư, đã sao ? Anh phải đi... ư, đã sao ? Em không cần quan tâm. Chuyện đó có gây cho anh chút cảm giác nào chẳng ? Em chẳng quan tâm. Em quan tâm là quan tâm tới anh kia, tới chúng ta kia, tới cuộc hôn nhân của chúng ta, tới sự nghiệp của anh kia . Và em cũng chẳng "nâng đỡ" anh. Lady J mới nâng đỡ cả hai chúng ta. May mắn làm sao chúng ta có cửa tiệm đó . Và một ngày gần đây, anh sẽ bán bản quyền một cuốn

truyện, có truyện quay thành phim, rồi một cuốn truyện nữa, và vô số tác phẩm đặc sắc, và anh kiếm được một gia tài . Đó mới là vấn đề .

- Jessie, em điên. Anh mỉm cười với chị, nhưng mắt anh vẫn có vẻ nghiêm.

- Không, em không điên. Và em muốn anh hiểu như vậy . Anh khiến em sung sướng, Anh làm em hãnh diện, thấy mình quan trọng, và anh cho em hiểu em được thương yêu. Anh luôn luôn ở bên em. Anh hiểu rõ em, biết em như thế nào, biết cả em có thể hay hơn thực trạng, Ian, chuyện đó hiếm lắm . Em nhìn thiên hạ, thấy nhiều người chẳng được như ta. Đôi mắt chị long lanh dữ dội, xanh ngắt như ngọc bích.

- Anh không biết nói sao, Jessie... anh yêu em. Và anh cũng cần đến em.

Không phải chỉ để nâng đỡ anh trong thời gian anh đang viết lách . Anh cần em, ồ ... tha thiết . Anh mỉm cười, với chính mình hơn là với chị . - Anh cần đến em, lúc hai giờ sáng mặc áo ngủ, vẻ mặt nghiêm nghị, ngồi trên giường, nói cho anh biết chương bốn trong cuốn truyện của anh viết dở như thế nào . Anh cần đến cách em chạy bay vào phòng anh lúc đêm hôm, vẻ mặt cười cợt chọc ghẹo anh... cách em hiểu anh, cách em... kính trọng anh, dù rằng chính anh lại không biết tự trọng .

- Ô ! anh Ian ! chị lại ngã người vào tay anh, nhắm mắt lại .

- Anh tha thiết cần đến em, cung ạ . Nhưng... anh thấy có điều gì đó cần thay đổi .

Chị từ từ mở mắt . Anh đang nói một chuyện gì quan trọng đây. Chị hiểu điều đó, qua cách anh buông lỏng vòng tay hơn là qua câu nói của anh.

- Anh muốn nói gì ?

- Anh cũng chưa rõ . Nhưng hai tháng nữa đây, sau khi chúng ta vượt qua chuyện rắc rối này, thì có điều gì đó cần thay đổi .

- Như điều gì ? Chuyện gì thay đổi ? Giọng chị bỗng the thé, và chị ngồi lui lại, cách xa anh một chút để có thể đọc trong mắt anh.

- Cứ yên tâm, Jessie. Anh chỉ nghĩ đây là lúc cần suy tính lại mọi chuyện . Anh chưa rõ, nhưng có lẽ đây là lúc anh nên gạt bỏ những ý nghĩ ngông cuồng về sự nghiệp văn sĩ . Có điều gì không ổn . Chúng ta không thể sống theo kiểu này được . Xét theo một số mặt, anh thấy không ổn .

- Tại sao ?

- Bởi vì anh cảm thấy bị gò bó . Em chi tiền, hay đúng ra em chi phần lớn, và anh không thể sống mãi như vậy được . Em có hiểu khi không kiếm ra tiền, anh cảm thấy thế nào chẳng? Anh cảm thấy tội lỗi khi em thọc tay vào túi tiền, mà em gọi là "quỹ chung", để đưa tiền cho anh mua hai chiếc áo sơ mi. Em có nghĩ nổi anh cảm thấy ra sao khi thấy em chịu phí tổn vì vụ tai hại này không? Em có xót đồng tiền bỏ ra vì chuyện "hiếp dâm" của anh không? Lạy Chúa, anh choáng váng, Jessie ạ . Anh chết mất . Em nghĩ coi, làm sao anh có thể ì ra, làm thẳng đàn ông bất lực lâu hơn nữa ? Anh rùng

mình nghĩ đến chuyện anh đã rong chơi hư hỏng bấy nhiêu lâu.

- Anh nói không nghiêm trang chút nào . Hẳn là vì anh đã bị căng thẳng quá

Chị muốn gạt chuyện đi, nhưng anh không chịu .

- Đúng . Anh bị căng thẳng . Nhưng sở dĩ vậy, một phần cũng bởi chúng ta không suy tính công việc cho đúng cách . Đã bao giờ em tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra, nếu như em không có Lady J. hay nếu như không được ba má em để lại cho chút tiền bạc, có không?

- Em đã từng làm công cho người khác, và anh đã từng làm công việc cô vắn và anh ghét việc làm đó . Đâu có phải chuyện đùa ?

- Đúng . Nhưng em nghĩ sao, nếu anh đề nghị em không phải làm việc nữa, để em kiếm việc làm khác, không viết lách nữa ?

- Như việc làm ăn nào ? Chị làm mặt lạnh, lúc nói câu đó .

- Anh không biết rõ . Anh cũng chưa hình dung ra được .

- Ian, anh mất trí rồi . Em chưa thấy anh để tâm đến cuốn sách nào kỹ càng như cuốn anh đang viết, chưa thấy anh tin tưởng chắc ăn lần nào như lần này . Vậy mà anh tính bỏ ?

- Anh không nói vậy . Chưa hẳn, nhưng có thể . Điều anh muốn nói là: điều gì sẽ xảy ra cho em, cho chúng ta, cho cuộc hôn nhân này, nếu em không cần gây dựng gia đình, và để việc đó cho anh? Em thấy ra sao, nếu chúng ta chỉ coi số tiền của em là món tiền dự trữ, đặt vốn sinh lời .

- Và rồi suốt ngày em làm gì ? May vá ? Đánh bài ?

- Không. Anh đang nghĩ đến một chuyện gì khác . Có lẽ để tính lại xem sao. Trong mắt anh có một vẻ gì êm dịu, mà xa xôi.

- Chuyện khác đó là việc gì ?

- Như là ... phải đó ... như là chuyện chúng ta có con. Anh muốn nói là sau khi vụ án bắn thủ này giải quyết xong. Chúng ta chưa bàn luận với nhau cho lâu lâu một chút . Ta chưa làm vậy, kể từ trước khi...

Chị hiểu anh nói - trước khi với ý nghĩ gì . Trước khi mọi chuyện thay đổi, trước khi ba má chị mất, trước khi chị được hưởng gia tài ... Trước khi ! hai chữ đó thôi, cũng nói lên tất cả . Hai người cùng hiểu rõ . Jessie, em cung, anh muốn lo cho em. Và lại, em chỉ có lợi thôi.

- Tại sao ?

- Em nói "tại sao" với ý nghĩa gì . Anh nhìn chị, có vẻ bối rối .

- Em muốn nói tại sao chúng mình lại phải đề cập đến mọi chuyện vào lúc này ?

Tại sao đột nhiên anh lại đòi ghé vai dành lấy cả gánh nặng ? Em thích làm việc, chẳng thấy là gánh nặng, chỉ thấy vui vui thôi.

- Lo cho con cũng vui nữa sao?

- Em không nói vậy . Mặt chị đanh lại .

- Nhưng ?

- Ô, tội nghiệp em, anh Ian. Tại sao lúc này chúng ta phải bàn tán đến chuyện đó ? Chuyện đó anh chị đã bàn đến từ nhiều năm nay, nhưng chẳng đi đến đâu.

- Anh không nói phải thảo luận lúc này . Anh chỉ hỏi coi sẽ ra sao.

- Tức cười nhỉ . Cứ như chơi bài vậy .

Chị quay đi và đột nhiên cảm thấy anh nắm chặt lấy cánh tay chị . Khó khăn thật .

- Anh không rờn đâu. Nghiêm chỉnh đây, Jessie. Sáu năm nay, anh biến thành thằng ăn bám vợ . Làm thằng văn sĩ không thành công, lại vừa dính líu với một ả không ra gì, bị vu cáo tội hiếp dâm. Anh đang cố hình dung coi cuộc đời anh còn điều gì có ý nghĩa, điều gì không, điều gì cần thay đổi . Và có lẽ một trong những điều cần thay đổi chính là bản thân chúng ta. Đúng là vậy, chứ nói "có lẽ" cũng không đúng . Anh biết chắc là phải như vậy . Vì thế anh mới nói chuyện với em, em cần phải nghe, phải bàn luận, đúng không nào ?

Chị ngồi lặng yên, nhìn anh. Nhưng chị biết mình không có cách chọn lựa nào khác . Anh buông cánh tay chị, rót thêm hai ly rượu vang.

- Anh rất ân hận . Nhưng chuyện này quan trọng với anh, Jessie ạ .

- Ô kê. Em ráng nghe anh nói . Chị cầm lấy ly rượu, thở dài thườn thượt, và ngược nhìn trời . Bao chuyện chỉ vì em nói anh khiến em được hạnh phúc ư? Thôi được ... Em sẽ giữ miệng, không nói bậy nữa .

Chị mỉm cười với anh, và anh hôn chị:

- Anh biết . Anh là thằng không ra gì . Nhưng Jessie ạ ... anh muốn công việc của chúng mình chạy hơn, đời sống tốt đẹp hơn. Anh không muốn lãng nhãng với đàn bà khác, để tự khinh ghét mình . Chuyện này quan trọng lắm . Và anh vui sướng đã đem lại hạnh phúc cho em, và em, em cũng khiến anh có hạnh phúc nữa . Hạnh phúc vô cùng . Nhưng chúng ta có thể làm cho hay hơn, anh biết chúng ta có thể làm được . Anh đã bắt đầu cảm thấy mình xứng đáng là chồng em, là một người đàn ông, anh sẽ gánh vác mọi gánh nặng, hay ít ra cũng gánh vác được phần lớn, dù cho có phải bán nhà, kiếm chỗ khác mướn . Nhưng anh cần phải làm những việc như thế cho em. Anh chán cái chuyện em "săn sóc" anh. Anh không muốn nói giọng vô ơn, Jessie ạ, nhưng... anh cần phải làm những chuyện này.

- Ô kê. Nhưng tại sao? Tại sao nào ? Vì ả dờ hơi đó ? Vì Margaret Burton? Vì ả mà anh bỏ nghiệp văn, và hai vợ chồng mình chuyển đến một túp lều, và phải trả tiền mướn nữa ? Chị đã điên lên rồi, nói năng không cần giữ ý tứ nữa, và anh chẳng thích . Nhưng lời phê bình đó cũng có tác dụng .

- Không, em cung ạ . Sá gì một ả Margaret Burton? Anh từng lãng nhãng với cả trăm, hai trăm cô. Có phải em tính chơi vậy không, Jessie? Thằng

thần hay quấy phá bơi lội ? Em cứ việc chọn cách của em đi, để anh sẽ xử cho.

Chị uống cạn một hơi, và nhún vai:

- Em thấy ta chưa đề cập đến điểm then chốt .

- Có lẽ đây là điểm then chốt . Đúng hệt như lúc anh nói về chuyện có con vậy . Ngay cả về vấn đề đó, em cũng không đạt tới điểm then chốt, phải vậy không? chuyện con cái không có ý nghĩa chút nào với em, phải không Jessie?

Chị trịnh trọng lắc đầu, nhìn xuống, tránh tia mắt anh.

- Anh thật không hiểu . Tại sao? Nhìn mặt anh đây. Việc này rất quan trọng đối với anh. Với cả hai đứa mình nữa . Nhưng khi chị nhìn lên, anh ngạc nhiên hết sức .

- Nó làm em thương tổn .

- Đứa bé ?

Trước nay, chưa bao giờ chị thú nhận với anh điều này . Thường thường chị tỏ vẻ khó chịu, và mau chóng gạt đi ngay. Nghe chị nói, anh cảm thấy thương hại, tỏ vẻ dịu dàng hơn với chị . Thương tổn.

- Nó làm em thương tổn về mặt thể chất ? Anh với tay nắm lấy tay chị .

- Không. Nó ... Em phải chia sẻ tình yêu của anh, Ian, và em... em không thể.

Chị rung rung nước mắt, và cảm chị rung rung, lúc chị nhìn anh:

- Quả thật em không thể san sẻ tình yêu, anh Ian. Em không thể, không bao giờ . Anh là tất cả đối với em. Anh là ...

-Ồ, em cũng... Anh ôm chị vào lòng, ru nhẹ nhàng, mắt anh cũng rung rung.

-- Em nghĩ nhầm rồi . Một đứa bé có phải vậy đâu, không bao giờ có thể như vậy . Tình đôi ta rất đặc biệt . Có đứa con, mối tình đó chỉ tăng lên, chứ không bớt đi.

- Vâng, nhưng còn những người thân của anh. Một gia đình thật sự .

Bây giờ thì anh hiểu rồi . Anh còn cha mẹ, tất nhiên, nhưng hai cụ ở xa quá, lại già nua, họa hoằn anh mới về thăm. Nhưng, một đứa bé thì hiển hiện ngay trước mặt, rất hiện thực .

- Em là gia đình thật sự của anh, đồ ngu. Em luôn luôn là gia đình thực tại của anh. Sau khi ba má mất đi, anh chẳng thường nhắc chị nhiều lần như vậy sao ?

Hàng trăm, hàng ngàn lần . Nhớ lại những ngày đó, anh thấy lạ lùng . Hồi mới cưới, chị ưa tự do, năng nặc theo ý mình, và tự tin vô cùng . Nhưng chị rất thương yêu ba má, và tôn thờ cậu em. Nghe chị nói về những người thân đó cứ tưởng như nghe kỷ niệm về những người bạn rất thân, đã cùng chị sống những ngày rạng rỡ, như chị đã sống với họ một cuộc đời đặc sắc: bốn người rất đẹp, tâm trí nhạy bén, dễ cười và cung cách đặc biệt . Những người thân đó quả thật là một điều gì đó đối với chị, và khi họ ra đi, một phần tâm

hồn chị cũng đi theo. Phần ra đi đó không được rõ rệt, chị vẫn đầy đủ đầu óc, vẫn sống hăng say, vẫn kiêu cách, nhưng đột nhiên, trong tâm trí, chị là đứa mồ côi. Chị đã yêu Ian từ trước, nhưng không cần đến anh theo kiểu bây giờ. Đột nhiên, chị trở thành một đứa trẻ lạc lõng ở vùng có chiến tranh, khiếp sợ, choáng váng, bị thương tổn, tìm lại hết kỷ niệm này tới kỷ niệm kia. Chị cảm thấy cô đơn và lạc lõng, đã tìm cách tự tử lúc Jake mất đi. Và chuyện đó đã khiến chị thay đổi khác, khác hẳn: lệ thuộc vào Ian. Chính anh đã dẫn dắt chị đến chỗ an toàn. Chính lúc đó là lúc chị bắt đầu gọi anh là "gia đình thật sự". Trước kia tình gắn bó của họ chỉ là một tấm mạng đan lỏng, có chỗ đang dỗi nữa, thế rồi đột nhiên trở thành chặt chẽ, không chỗ nào lỏng lẻo, và qua nhiều năm, nó càng bền chặt hơn. Và bây giờ, trong tim chị không có chỗ nào dành cho một đứa con. Anh đã biết vậy từ lâu, nhưng anh nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ vì sự khiếp sợ nhất thời gây nên, nó sẽ hạ xuống. Nhưng nó không hạ, bây giờ anh biết chắc lắm rồi. Sự đòi hỏi của chị vẫn mạnh mẽ, và có thể nó mãi mãi như vậy. Anh khó lòng mà chấp nhận nỗi chuyện đó. - Ôi, Chúa ơi, em yêu anh quá, anh Ian! Và em bị thương tổn ... em bị thương tổn rất nhiều.

Anh cảm thấy chị ngã vào vòng tay anh, và anh để tâm suy nghĩ đến chị, không còn nghĩ đến chuyện gì khác. Chị hít vào thật sâu, và ôm chặt lấy anh, anh từ từ vuốt tóc chị, nghĩ đến điều anh đang viết và phải chấp nhận. Anh phải chấp nhận. Không điều gì có thể thay đổi. Ồ, có một số việc phải thay đổi chứ, và anh đang xét thêm làm cách nào để thay đổi. Nhưng chị không thể đứng vững được, không vững vàng, không đầy đủ để hai người có thể nghĩ đến chuyện có con.

- Anh cũng bị thương tổn, Jessie ạ. Nhưng rồi sẽ êm xuôi.

- Làm sao có thể êm xuôi, nếu anh tính thay đổi mọi chuyện, sau khi chúng ta gỡ cho xong vụ án này, anh muốn em phải bán cửa tiệm, có con, và anh sắp ngừng viết văn, đi kiếm việc làm, và buộc vợ chồng đổi nhà ... Ồ, anh Ian! Nghe sao khủng khiếp! Chị lại nức nở trong vòng tay anh, và anh cười khẩy, vẫn giữ lấy chị. Có lẽ riêng chị cũng đủ với anh rồi, cần gì một đứa con? Có lẽ đàn ông mà ao ước một đứa con tha thiết như anh chẳng phải chuyện bình thường. Anh xô đuổi ý nghĩ ra khỏi đầu óc.

- Chúa ơi, anh có nói là anh sẽ thay đổi mọi chuyện này đâu? Nghe nó nặng nề quá. Có lẽ chúng ta chỉ cần làm một, hai việc, chẳng hạn như chúng ta sẽ có một đứa con, và em kiếm một việc làm, và ... Anh rất ân hận, em cung ạ, anh không có ý định đem cả trăm, ngàn việc ra để làm phiền lòng em. Anh chỉ biết rằng có một việc gì đó cần xác định lại cho rõ ràng.

- Nhưng không phải mọi chuyện chứ?

- Không. Có lẽ không phải mọi chuyện. Và có gì cũng cần em đồng ý với anh, không làm khác được. Phải cả hai chúng ta cùng muốn mới được.

- Nhưng anh nói, em nghe như cuộc sống của chúng ta không bao giờ như cũ

- Có lẽ sẽ không vậy, Jessie ạ . Có lẽ không nên như cũ . Em đã nghĩ đến điều đó bao giờ chưa?

- Chưa.

- Và em cũng không định nghĩ đến, hử ? Ngó lại mình mà coi: lom khom như một người đàn bà . Da đỏ, nhất định không chịu nghe anh nói gì, hình như đang rình con kiến bò trên cánh tay em thì phải ...

Anh chờ đợi . Chỉ nửa giây đồng hồ thôi. Chị nhảy nhồm la lên một tiếng:

- Con gì ?

-Ồ ... chắc, chắc ... anh quên khuấy đi mất . Đúng rồi, em rất sợ kiến .

Anh vuốt nhẹ tay áo chị, trong lúc đứng dậy sát bên chị, và chị đâm vào ngực anh:

- Đốt anh đi, Ian Clarke! Chúng ta đang nói chuyện đứng đắn, làm sao anh có thể làm chuyện đó với em! Không có con kiến nào trên mình em, phải không? Có không?

- Anh nói rồn không được sao ?

- Ghét anh!

Chị vẫn còn xúc động run rẩy, giận dữ và sợ hãi chỉ vì kiến . Tình cảm của chị lúc này chân thật hơn lúc trước . Anh đã bịa chuyện con kiến để câu chuyện giữa hai người bớt căng thẳng .

- Em nói ghét anh nghĩa là làm sao ? Em nói anh khiến em hạnh phúc cơ mà

Anh làm bộ thật ngây thơ, đưa tay ôm ngang lưng chị .

- Đừng đụng vào người tôi! Nhưng chị mềm người trong vòng tay anh, và cô nở một nụ cười . - Anh biết không... - giọng chị êm dịu trở lại - ... đôi khi em tự hỏi không hiểu anh có thật lòng yêu em không.

- Đôi khi người ta thắc mắc những câu vớ vẩn như thế, Jessie ạ . Anh yêu em còn nhiều hơn hồi xưa ba má yêu em, hơn cả cậu Jake yêu em nữa, nhiều lắm ... hơn bất cứ người nào . Nhưng anh không phải mấy người đó . Anh là anh, là chồng em, là một người đàn ông, cũng như em là vợ anh, chẳng phải má anh. Và có thể một ngày kia em chán anh, và chấp nối với một người khác . Mẹ chẳng làm chuyện đó với con, nhưng khi vợ có thể làm . Anh phải chấp nhận thôi.

- Anh định nói với em một điều gì phải không ? Đột nhiên chị cứng người trong vòng tay anh.

- Không, đồ ngu, anh chỉ nói là anh yêu em, và anh chỉ có thể yêu em, yêu rất nhiều . Anh cố tìm cách nói em đừng thắc mắc quá, đừng ngờ vực tình anh. Đôi khi anh nghĩ rằng có lẽ vì vậy, mà em coi thường anh, chỉ hết mọi phí khoản, tưởng rằng nhờ vậy mà nắm được anh. Nhưng anh nói cho em

hay một bí quyết: bằng cách đó, em không nắm nổi anh đâu. Thường thì em vẫn nắm được anh đấy, nhưng vì những lý do khác kia!

- Như thế nào ? Chị lại mỉm cười .

-Ồ ... như cách em ngồi khâu, thật là đẹp .

- Khâu may? Em không biết khâu may? Chị nhìn anh với vẻ kỳ lạ, và cười phá ra.

- Em không thể ?

- Không.

- Anh sẽ dạy em.

- Anh đừng quý trọng!

- Thì em cũng đáng quý vậy . Nhân đây, anh nhớ ra một việc . Thử thọc tay vào túi anh mà coi.

Anh nhượng mảy làm ra vẻ quan trọng, và chị cười tinh nghịch với anh:

- Một món quà bất ngờ cho em?

- Không. Hóa đơn thanh toán tiền giặt ủi của anh.

- Quí! Nhưng chị cẩn thận thọc tay vào túi áo khoác của anh, mắt sáng rực với vẻ thích thú . Chị tìm ra một chiếc hộp nhỏ hình vuông, lôi ra ngoài, và nhấn mặt, cầm chiếc hộp thật chắc trong tay.

- Sao em không mở ra?

- Mở hộp là lúc thích nhất . "Chị lại cười khúc khích, và anh nhấn mặt nhìn chị".

- Không phải hộp xoàn đâu, anh bảo đảm .

- Không phải ?

Chị mở hộp, và anh nhìn chị theo dõi .

-Ồ ... đó là ... ồ anh Ian! Anh dễ thương quá! Chị reo lớn cười ngất, và nhìn lại chiếc hộp . - Làm sao anh có được .

- Anh nhìn thấy nó, và biết rằng em phải có .

Chị lại cười và định bỏ đồ vật kia trả lại trong hộp . Đó là sợi dây chuyền bằng vàng, mặt dây chuyền có hình dạng một hạt đậu ván . Hột nhỏ chị ghét nhất là giống đậu ván .

- Trời ơi! Em chưa bao giờ nghĩ là có ngày em đeo một vật ghê tởm thế này . Lại bằng vàng nữa chứ .

Chị lại cười, hôn anh, và cúi nhìn, cầm sát vào ngực, ngắm nghía hạt đậu nhỏ bằng vàng lủng lẳng dưới sợi dây chuyền .

- Hiện thời, coi đẹp lắm . Nếu em không biết nó là thứ gì, em không tài nào đoán ra nổi . Anh đã chọn, không biết nên lấy đậu ván, đậu nành hay một thứ đậu khác . Tất cả đều do một tay thợ vẽ kiểu có nhiều sáng kiến, anh phải nói để em biết điều đó .

- Và anh chỉ ngó thấy ở tủ kiếng trưng bày ?

- Đúng . Nếu ta có niềm tin chỉ lớn bằng hạt cải thôi, ta đã có thể chuyển

một trái núi, cái vụ án lật vật kia mà nhằm nhò gì . Vì thế, em có niềm tin lớn bằng hạt đậu ván, có lẽ em chuyển được nửa trái đất đấy .

- Nửa nào vậy ?

- Chẳng có nửa nào hết . Thôi, ta về khách sạn .

- Hạt đậu ván ... anh cung a, anh điên. Cho em hỏi, anh mua hạt đậu này mất bao nhiêu phần sản nghiệp của anh vậy ? Chị đã nhận ra bằng hạt đậu này bằng vàng mười tám carat, và chiếc hộp này là của một cửa hàng rất sang.

- Có phần chắc là em không tài nào mua nổi . Sao em có thể hỏi câu như vậy ?

- Tò mò muốn biết thôi.

- Tốt . Chớ tò mò quá như thế . Và làm ơn, đừng ăn nó đấy .

Chị lại cười ròn, và đưa tay bịt miệng anh, trong lúc chị với tay lấy nốt phần rượu vang còn lại trong chai.

- Anh cung, điều này anh có thể chắc dạ, khỏi cần đánh cá . Em không bao giờ ăn đậu ván . Dù là đậu ván bằng vàng .

Hai người cùng cười phá lên, vì đây là câu nguyên văn chị đã nói lần đầu anh nấu đậu ván cho chị ăn bữa tối, ở nhà anh, cách đây tám năm.

Anh đã đãi chị ăn thịt heo rán, khoai tây nghiền nát, và đậu ván . Chị đã tán thưởng món thịt rán và khoai tây, nhưng anh đã bắt gặp chị xúc đậu ván đổ vào túi xách của chị, khi anh ở nhà bếp trở lên nhà trên, mang theo ly nước chị đã đòi hỏi anh. Chị đã nhìn anh buông tay, cười phá ra, bảo rằng:

- Anh Ian, em không bao giờ ăn đậu ván . Dù là vàng khối đi nữa . - Quả thật hạt đậu này bằng vàng khối .

Nghĩ đến tiền chi phí, ruột gan chị chột quặn thắt . Nhưng Ian là vậy .

Thời gian còn lại trong kỳ nghỉ cuối tuần thật vui vẻ . Mỗi khi gặp dịp, Jessie lại đưa ra khoe hạt đậu bằng vàng . Hai anh chị chọc ghẹo nhau, ôm nhau, hôn nhau. Quán Auberge giữ mãi kỷ niệm thời kỳ yêu đương của hai người . Họ ăn tối ở phòng riêng, thấp đèn cây, món tiệc có gà quay mua ở ngoài đem về, nhắm với một chai nhỏ rượu sâm banh, anh chị đã mua trên đường về khách sạn . Họ cười rinh rích như trẻ nhỏ, và vui đùa như cặp vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật. Họ quên hết mọi chuyện, chỉ biết có Ian, Jessie. Họ là những người duy nhất đang hiện hữu .

Chỉ có một điều đáng buồn, và cần phải che đậy đi, là việc anh Ian mong ước có đứa con, nhưng bây giờ chuyện đó cũng gạt đi rồi . Anh tha thiết mong được làm bố trẻ con, ngay lúc này đây, trước khi ra toà, trước khi ... lỡ ra ... ai biết nổi chuyện gì sẽ tới ?

Một năm nữa, anh có thể đang ngồi tù, hoặc đã chết . Cách nhìn sự việc như thế chẳng được vui, nhưng thực tế đang bắt đầu làm anh khiếp sợ . Và những khả năng có thể xảy ra còn kinh hãi hơn nhiều, nếu anh thả cho tâm trí suy nghĩ đến chúng . Một đứa con có thể là một mầm cỏ, nhú ra trên đồng tro.

Nhưng điều mà anh đã biết là Jessie rất kinh sợ thì bây giờ vẫn còn nguyên, và vấn đề đành bỏ qua. Anh đành lấy sách anh viết làm con, chỉ việc làm việc hăng say hơn nữa cho cuốn sách mới .

Ngày chủ nhật, Jessie mua cho Ian một chiếc nón kiểu thám tử Sherlock Holmes và cái ống vớ . Hai người ăn chuối thay bữa trưa, rồi thuê chiếc xe đạp đôi cùng cười đi chơi gần khách sạn, và cười nhạo nhau đạp xe không ăn khớp . Khi tới trước một ngọn đồi Jessie ngã xuống .

- Em nói "không" là nghĩa thế nào ? Tiếp tục chứ, Jessie, đây nào!

- Em không thèm . Anh đây, em đi bộ .

- Thúi .

- Ngó ngọn đồi này coi. Anh tưởng em là người nào ? Tarzan hả ?

- Tốt . Ngó lại cặp giò của em coi. Dài thông, đủ sức đạp xe lên đồi, chờ theo anh, anh khỏi đạp gì cả .

- Anh tồi lắm .

- Ê ... ngó con nhện ở cẳng em kìa .

- Em ... Gì ? ... Áaa ...a ... Ian! Đâu! Nhưng anh đã cất tiếng cười ròn, chị ngừng nhìn, và hiểu liền - Ian Clarke, nếu anh còn làm vậy với em một lần nữa, em sẽ ... - Chị lấp bắp, và anh cười dữ hơn - Em sẽ ... Chị đập mạnh vào vai anh, xô anh khỏi chiếc xe đạp, và ngã xuống đám cỏ cao bên vệ đường . Nhưng anh đã thoát ra được, nắm lấy chị trong lúc chị đứng cười anh. Anh kéo chị xuống bên cạnh:

- Ian, ở đây không được! Có thể có rắn đây Ian! Ngừng lại đi.

- Không có rắn đâu, anh bảo đảm .

- Ian... Em nói thật đó ... không, Ian... - chị quên ngay mấy con rắn .

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 14

- Tốt, em khoái “chôn ả dật” ưa thích của chị ở Carmel chứ?

Bà Astrid mỉm cười, ló đầu vào cửa văn phòng của Jessie .

- Chúng em mê thích. Vô đây. Cà phê nhé?

Nụ cười của Jessie nói lên tất cả. Hai ngày ở Carmel có thể coi là một ốc đảo bình yên giữa biển khơi nổi sóng.

- Để lúc khác, cảm ơn. Chị đang mắc lên tỉnh nói chuyện với luật sư của ông Tom đây. Có thể lúc chị về sẽ ghé.

Jessie đưa khoe hạt đậu bằng vàng, kể sơ qua chuyện đi nghỉ cuối tuần, và hôn phớt bà từ biệt. Sau đó, suốt ngày, tiệm Lady J bận rộn tíu tít: nhiều chuyển giao hàng, khách hàng mới, khách hàng cũ muốn mua một mặt hàng mới, nhưng đòi phải sửa lại cho đúng ý thích, nhiều hóa đơn không thanh toán đúng hẹn, và hai chuyến tàu chở hàng mà Jessie trông đợi tha thiết chưa thấy tới. Katsuko không giúp đỡ gì được, vì cô bận bù đầu suy tính từng chi tiết cho việc quảng cáo những mặt hàng thời trang. Zina lo tiếp khách, trong lúc Jessie lo giải quyết những việc khó khăn, thanh toán hóa đơn. Hai tuần sau đó, tình trạng vẫn vậy, có phần bận rộn hơn.

Ông Harvery Green tới cửa hàng hai lần để nói chuyện với Jessie về những chuyện không mấy quan trọng: thói quen của anh Ian, của chính chị. Nhưng chẳng có chuyện gì nhiều để kể lại với ông ta. Ian cũng vậy. Hai người sống rất giản dị, và chẳng có điều gì đáng kể cả.

Hai cô gái làm cho tiệm vẫn chưa hiểu rõ chuyện xảy ra sao, mấy tuần nay thấy Jessie đột ngột biến khỏi tiệm, thất thường và nóng nảy, hai cô chẳng dám hỏi chuyện Họ đồ chừng rằng vấn đề rắc rối thế nào thì không biết, nhưng đã giải quyết êm xuôi. Bà Astrid cũng thận trọng, chẳng dám thọc mạch.

Ian quên hết mọi chuyện, chăm lo cho cuốn sách mới. Hai tuần lễ đều đặn trôi đi, sắp tới ngày ra hầu tòa rồi. Đúng như ông Martin đã tiên đoán, người ta không thu hồi lệnh tại ngoại đóng thế chân, và chuyện đó cũng không ai gọi ra. Jessie có theo anh Ian ra tòa hai lần, nhưng chưa có điều gì đáng để ý: để anh đi với ông Martin ra tòa cũng được, không cần chị đi theo, họ có thể nói nhỏ vài câu trước mặt ông tòa, rồi về. Cuộc sống hai người có vẻ trở lại bình thường, nhưng họ lại có nhiều chuyện phải nghĩ tới. Một tàu hàng đã về, Jessie bận bịu lo lấy hàng về bán, đồng thời lo lắng vì tàu hàng thứ hai chưa thấy xuất hiện, và tiền gửi ngân hàng cứ thấy cạn dần. Ian bận lo viết

cho xong chương 9, chẳng biết tới chuyện gì khác. Đó là đời sống thực của hai vợ chồng, khác với việc xuất hiện ngoài tòa, cứng đờ như máy trước mặt ông tòa cau có.

Một tháng sau, Harvey Green tới tiệm đưa hóa đơn đòi phần đầu số tiền công của ông ta: tám trăm đô-la. Hóa đơn tới tiệm, đúng như Jessie đã yêu cầu, nhưng khi mở coi, chị giật nảy mình, cảm thấy muốn bịnh. Tám trăm đô-la mà có được gì đâu? Ông ta chẳng điều tra nổi một điều gì hay ho, chỉ biết được tên của một người đàn ông đi ăn tối với Margaret Burton được hai lần, nhưng không ngủ với nhau lần nào. Cô ả Burton có vẻ sống trong sạch. Những người làm chung một chỗ cho rằng ả là một người tử tế, không dễ thân thiện, nhưng đáng tin cậy và làm việc chung cũng thấy thoải mái. Một vài người nói rằng đôi lúc ả tỏ ra xa lánh và buồn bực. Trong quá khứ ả chưa mắc phải những vụ đánh ghen ầm ĩ, chưa dính tới xì-ke ma-túy, hoặc say sưa tới ngày. ả không trở lại một khách sạn nào ở đường Market, trong suốt thời gian Green bám gót, và cũng không dẫn trai về phòng riêng kể từ ngày bị theo dõi. Mỗi tối tan sở về, ả về nhà một mình, một tháng đi coi chớp bóng ba lần, nhưng lần nào cũng đi một mình. Mọi toan tính đón ả trên xe buýt rủ đi chơi đều thất bại. Một viên phụ tá của ông Green để mắt theo dõi ả cách mấy căn nhà, mon men lại gần làm quen, được ả liếc mắt đáp lại có vẻ phần khởi lắm, nhưng ông này kể rằng vừa mở miệng mời một chầu rượu, liền nhận được một câu trả lời cương quyết – Không, cảm ơn “đồ đều”. Vẫn theo lời ông ta, ả mắng như tát nước vào mặt. Ít nhất thì cũng thấy là ả đã tỏ vẻ bối rối. Và tẻ ra... thì ả là con người trinh trắng, và vụ này đưa ra tòa, Ian nắm phần mong manh lắm. Đành phải tìm kiếm một chuyện khác. Nhưng họ đã không kiếm ra nổi. Vậy mà bây giờ Harvey Green đòi tám trăm đô-la, mà anh chị cũng không thể gạt bỏ, không cần đến ông ta nữa. Ông Martin có nói rằng ả Burton cần phải theo dõi chặt chẽ từ nay đến khi ra tòa, và có thể trong suốt thời gian vụ xử kéo dài nữa, tuy rằng cả ông Martin lẫn ông Green đều công nhận rằng rất có thể cảnh sát đã dặn cô ả giữ gìn hạnh kiểm. Công tố ủy viên không muốn vụ án này bị tiêu hủy, chị vì một vụ lăng nhăng mà Margaret Burton chịu thua kiện, trong lúc còn có mấy tuần nữa là tòa đem ra xử rồi.

Ông Green không tìm ra nổi một vụ bản thủ nào của ả trong quá khứ. ả đã lấy chồng một lần, ở tuổi mười tám, và chỉ vài tháng sau vụ hôn nhân này bị tiêu hủy. Nhưng ông không biết lý do tại sao, và người chồng trước kia là ai. Ông không biết gì cả. Không có biên bản nào về chuyện đó, và có lẽ vì vậy mà trong vụ sơ vấn vừa qua, ả đã không chịu công nhận rằng mình có chồng (ông biết được là nhờ một người đàn ông làm chung sở với Margaret Burton cho tin). Vậy nên Jessie trả tiền ở đây chỉ là để biết được sổ khám sức khỏe của người đàn bà kia thôi.

Jessie ngồi ở bàn giấy, ngó đăm đăm vào hóa đơn xin thanh toán của ông Green, và chị mở coi những thư từ khác. Một tờ phiếu gửi cho ông Martin đòi năm ngàn đô-la vợ chồng chị còn thiếu ông ta, tới chín phiếu gửi từ Nữ Ước về số tiền chị mua hàng để khuyến khích trưng cửa tiệm. Lại thêm phiếu khám bệnh mua thuốc của anh Ian, hai tháng trước đây, vẫn còn nợ, và lên tới hai trăm bốn mươi hai đô-la. Một phiếu tính tiền chụp quang tuyến X cho chính chị là bốn mươi đô-la, cùng với một hóa đơn bảy mươi bốn đô-la tiền băng thun thanh, hồi trước chị đi Nữ Ước. Chị ngồi đây tự hỏi không hiểu mình nghĩ sao mà lúc đó dám khoe khoang tuyên bố rằng chỉ bảy mươi bốn đô-la tiền băng thun chẳng phải là dỡ. Chị còn nhớ rõ lúc đó chị đã nói với anh Ian như vậy. Đúng...không dỡ, nếu như ta kiếm được mười ngàn đô-la tiền mặt vào lúc này. Lại còn bao nhiêu tiền phải trả... cho người bán họa...cho thợ giặt...tiệm thuốc tây, và chị cảm thấy ruột gan se thắt, lúc cố gắng cộng lại mấy con tính, và chị không làm nổi. Chị với tay nhắc ống điện thoại, nhìn tám danh thiếp đặt trên cuốn danh bạ.

Trước hết chị gọi cho ngân hàng, và chị nghĩ mình cũng gặp may mắn phần nào. Dựa vào sự kiện trước nay chị rất minh bạch trong sổ sách ghi tiền gửi ngân hàng, nên ngân hàng sẵn lòng giải tỏa món nợ cầm thế chiếc xe, cho phép chị được bán xe. Chị thầm cầu mong họ đừng cho phép chị. Nhưng chị không còn cách chọn lựa nào khác, đành bán xe thôi.

Chị bán chiếc Morgan, vào lúc hai giờ chiều, được năm ngàn hai trăm đô-la. Người mua nói rằng đã vị tình chị rất nhiều đấy. Chị đem chi phiếu tới nộp ngân hàng chuyển vào tài khoản của chị kịp lúc ngân hàng chưa đóng cửa, và đem một chi phiếu năm ngàn đô-la trên tài khoản của chị, gửi cho ông Martin Schwartz. Phải lo trả tiền cho ông mới được chứ. Chị có thể thở ra nhẹ nhõm. Nhiều tuần nay chị cứ mơ thấy những chuyện khủng khiếp có thể xảy đến cho chị, và không ai có thể ngăn cản Ian chuyển chi tiêu...chị mơ thấy những chuyện quái gở, có thể là Ian hỏi mượn tiền cô Katsuko, và bị từ chối vì cô cần tiền mua áo kimono, trong lúc đó Barry York đe dọa tống anh Ian vô tù trở lại... Bây giờ thì vợ chồng chị thoát nạn rồi. Tiền công luật sư đã trả, nếu có chuyện gì đã có luật sư đỡ cho.

Chị lại mượn đỡ \$800 trong quỹ của tiệm Lady J để trả ông cho ông Green. Chị trở lại văn phòng vào lúc ba giờ rưỡi, đầu hơi nhức một chút. Bà Astrid xuất hiện vào lúc bốn giờ rưỡi.

- Em có vẻ không được vui hả, bà chủ Lady J. Có điều kiện không ổn?

Bà Astrid là người duy nhất kêu chị kiểu như vậy, khiến chị mỉm cười, về một mối.

- Chị có thể nghĩ rằng mọi việc không ổn hay sao?

- Không, không thể như vậy. Nhưng...có một chuyện gì đặc biệt, em muốn nói với chị hay không?

Bà Astrid nhâm nhi li cà phê Zina vừa rót ra và Jessie thờ dài, lắc đầu:

- Không có chuyện gì nhiều để nói cả. Muốn nghe chuyện em, chị phải bỏ ra cả sáu trăm tiếng đồng hồ, mà em lại không rảnh rồi gần đó thời giờ mới chết chứ. Ngày hôm nay của chị ra sao?

- Khá hơn của em. Nhưng chị cũng chẳng gặp may mắn gì. Chị thức dậy vào lúc mười một giờ, và mất cả buổi chiều để nhờ thợ làm đầu.

Chúa ơi, làm sao chị có thể kể lể với bà. Làm sao bà Astrid có thể hiểu nổi chị.

- Có lẽ đó là điều làm em sai lầm. Em tự tay gội đầu vào tối hôm qua.

Chị cười gượng gạo với bà bạn, nhưng bà Astrid không cười. Bà đang thắc mắc. Mấy tuần nay coi bộ Jessie mệt mỏi và bối rối, và chị không muốn nói chuyện gì cả.

- Sao em không coi là xong một ngày làm việc, để về nhà với ông chồng trẻ tuổi và xuất sắc? Jessie ạ, chị mà như em có người chồng ở bên, thách đũa nào lôi được chị ra đây.

- Chị nói phải đó. Lần đầu tiên trong ngày Jessie mới nở nụ cười thật sự. Chị có ý định về nhà ngay bây giờ không? Cho em quá giang với.

- Chiếc xe cụng của em đâu?

- Chiếc xe Morgan ư?

Jessie cố che giấu. Chị không muốn nói dối, nhưng... Bà Astrid gật đầu, và Jessie cảm thấy đau nhói trong tim.

- Em... nó ở trong tiệm.

- Chẳng thắc mắc. Chị sẽ đưa em đi một cuộc.

oOo

Từ cửa sổ phòng làm việc, Ian đứng nhìn bà Astrid đậu xe, thả Jessie xuống. Anh tỏ vẻ thắc mắc. Đây là lúc nên nghỉ ngơi. Anh làm việc liên tục từ lúc bảy giờ sáng đến giờ. Không để Jessie kịp móc chìa khóa riêng, anh ra mở cửa cho chị.

- Chiếc xe sao vậy? Em để lại ở cửa tiệm hả?

- Vâng... em... - Chị ngược nhìn lên, và cảm thấy được máu đã rút hết khỏi khuôn mặt mình. Chị phải nói thật với anh - Anh Ian, em... em bán rồi. Nhìn mặt anh, chị nhăn nhó liền. Mọi việc như ngừng lại.

- Em làm cái gì? - Sự việc còn tệ hại hơn chị lo sợ.

- Anh cụng ạ, em bán mất rồi. Em bắt buộc phải bán. Mọi vật khác trong nhà đã đem cầm cố hết rồi, và nội trong hai tuần nữa, chúng ta cần một số tiền gần bảy ngàn đồng để trả tiền công ông Martin, và một trong hai tuần nữa ông này lại thúc chúng ta trả nốt phần kia. Em không thể làm khác được.

Chị với tay đụng vào người anh, và anh hất tay chị đi.

- Ít nhất cô cũng phải hỏi tôi mới được chứ? Hỏi qua tôi, nói một tiếng nào chứ... Trời ơi, Jessie, em không hỏi anh cho ý kiến về một chuyện gì nữa

hay sao? Xe này anh mua cho em làm quà tặng. Nó có ý nghĩa nào đó với anh chứ.

Anh rảo bước quanh phòng, và vô lấy một chai Scotch. Chị đứng nhìn anh rót rượu ra ly.

- Anh không nghĩ là nó cũng có ý nghĩa nào đó với em hay sao?

Giọng chị run run, nhưng anh không thèm nghe, và chị đứng nhìn anh ực phân nửa ly Scotch, uống “xéch”:

- Anh cung, em rất...em chị không nhìn ra một vật nào khác...

Chị lặng yên, nước mắt rung rung. Chị nhớ rất rõ ngày anh lái chiếc xe về cho chị. Vậy mà bây giờ...

Anh ực hết phần rượu còn lại, và xốc lại chiếc áo khoác.

- Anh đi đâu vậy?

- Đi chơi! Mặt anh như đá hoa màu xám.

- Ian, em van anh, đừng làm chuyện rò dại.

Chị nhìn vào mắt anh mà khiếp hãi, anh vẫn đứng nguyên một chỗ, lắc đầu:

- Tôi cần phải làm một chuyện rò dại. Tôi làm ngay đây.

Và anh xô mạnh cánh cửa, bỏ đi.

Nửa đêm anh mới về nhà, yên lặng và chịu nhịn. Jessie không hỏi chồng đã đi đâu. Jessie rất sợ: có thể thanh tra Houghton sẽ tới thăm nhà chị lần nữa. Nhưng nhìn Ian cởi giày, chị tự trách mình đã nghĩ sai như vậy. Hai đồng cái nho nhỏ tuôn ra theo, và chị nhìn vào mặt anh, thấy nét mặt anh đã dịu bớt. Chị nhớ tới những lúc hai người quăn quýt bên nhau: đem khuya dẫn nhau ra bãi biển để nói chuyện, hay chỉ để suy nghĩ, hoặc chỉ cần lặng lẽ bước bên nhau. Anh đã dẫn chị ra đó, hồi mà Jake mới mất. Tới bãi biển của anh chị, luôn luôn có nhau. Bây giờ chị rất sợ, chẳng dám đưa tay đụng tới người anh, nhưng chị muốn chuyện đó, chị cần chuyện đó. Anh lặng yên nhìn chị, vào phòng tắm, đóng cửa lại. Jessie tắt bớt đèn, chùi nước mắt trên mặt. Chị cảm thấy hạt đậu bằng vàng vương ở cổ, và cổ mím cười, nhưng không nổi. Bây giờ hai người không còn cười riều nhau về chuyện đậu ván nữa, không còn cười rộn về bất cứ chuyện gì, và ai biết được... một ngày nào đó chị cũng bán luôn hạt đậu vàng. Chị tự giận thân, lúc nằm dài trong bóng tối. Chị nghe tiếng mở cửa phòng tắm, rồi tiếng chân anh Ian bước nhẹ, rồi chị cảm thấy một bên giường sụt xuống, phía xa xa. Anh ngồi đó hình như rất lâu, hút điếu thuốc. Anh tựa mình vào thành giường và duỗi chân. Không nhìn, chị cũng biết hết mọi cử động của anh, muốn anh tưởng chị đã ngủ rồi. Chị không biết phải nói gì với anh.

- Anh có một vật muốn tặng em đây.

Giọng anh cứng cỏi và trầm trầm trong căn phòng yên tĩnh.

- Thích được thoi vào mặt hả?

Anh cười ròn, đặt tay lên hông chị. Chị day người, nằm ngoảnh lưng về phía anh.

- Không, đồ giả bộ. Quay lại đây.

Chị lắc đầu như một đứa trẻ nũng nịu, rồi liếc nhòm qua vai mình.

- Anh không giận em nữa hả, Ian?

- Không, anh giận thân anh nè. Em không thể làm khác, anh biết lắm. Anh chỉ giận anh, đã đưa vợ chồng mình tới chỗ này, và anh thích bán hết mọi thứ hơn là bán chiếc Morgan.

Chị gật đầu, thiếu lời để nói.

- Em ân hận.

- Anh cũng vậy. Anh nhào qua mình chị, hôn nhẹ lên môi, đặt vào tay chị một vật gì lấp lánh đo đỏ - Đây, anh nhặt được trong bóng tối.

Đó là một chiếc vỏ sò trắng tinh, tuyệt đẹp, ở giữa có in một dấu hóa thạch nhỏ nhỏ. - Ô anh cưng, đẹp quá!

Chị mỉm cười với anh, đặt vỏ sò ở giữa lòng bàn tay.

- Anh yêu em! Nhếch môi nở nụ cười hiền dịu, anh kéo chị lại bên mình hôn tới tấp lên mình chị.

oOo

Hai tuần tiếp theo đó, vợ chồng Jessie sống trong cảnh bát nháo: nhiều giờ vất vả ở cửa tiệm, bữa ăn trưa tại nhà kéo dài, cãi nhau dữ dội về chuyện ai đã quên tưới cây, rồi mất ngủ và ngủ quá độ, quên ăn và ăn nhiều quá, thường xuyên ăn không tiêu, rồi khiếp sợ về chi tiêu quá mức. Toàn những chuyện điên rồ, chẳng có ý nghĩa gì, Jessie cảm thấy nhức đầu, và không bao giờ bình thân lại được. Ian cũng có cảm giác suy sụp tâm trí.

Trước hôm tòa xét xử một ngày, mấy chuyện đó mới ngừng lại được. Jessie đã thu xếp công việc ngoài cửa tiệm. Để có thể rảnh tâm không phải suy nghĩ đến nữa trong vòng một tuần lễ. Chị rời tiệm sớm, đi dạo một quãng đường dài trước khi về nhà. Chị thấy anh đang tư lự trên ghế, nhìn cảnh vật chung quanh. Lần đầu tiên chị không thấy anh làm việc hăng say cho cuốn tiểu thuyết mới. Hồi này họ ít nói chuyện với nhau, bữa ăn cũng diễn ra lặng lẽ hơn, hoặc âm ỉ cãi cọ, chứ không bình thường như xưa kia.

Nhưng tối nay, hai vợ chồng hòa hoãn với nhau, nói chuyện cho đến tối mịt. Jessie có cảm tưởng như không gặp mặt chồng đã mấy tháng nay. Cuối cùng chị đã nói chuyện trở lại với anh, người đàn ông mà chị thương yêu, người chồng, người tình, người bạn của chị. Chị đã mất tình thân thiện của anh trong suốt mấy tuần lễ cô đơn, dài bất tận này. Lần đầu tiên anh chị không biết tìm đến bên nhau, giúp đỡ nhau. Hôm nay họ cùng ngồi ăn với nhau bữa tối lặng lẽ, ngồi trên sàn, trước ngọn lửa. Họ thật bình thân, và vì thế mà vụ án đối với họ bớt hãi hùng. Vụ án là một thực thể, đã phá hoại những tuần lễ sau ngày anh Ian được thả ra. Nhà tù là một thực thể. Việc chị đấu tranh để

lo đóng tiền thế chân cho anh được tại ngoài cũng là một thực thể. Việc bỏ mất chiếc nhẫn cầm thạch của má chị cũng là một thực thể. Nhưng còn vụ xử kiện là gì? Chị đơn giản là một thủ tục. Một cuộc thỏa thuận bằng miệng để trao đổi tiền bạc. Tiền trong quỹ của chị chạy sang quỹ nhà nước, với một trọng tài áo đen chứng kiến, và ở một nơi nào đó trong hậu trường có một người đàn bà tên Margaret Burton, hay một tên nào khác, chẳng ai cần biết. Một tuần, có thể hai tuần, chuyện này sẽ êm xuôi. Đó là thực thể duy nhất. Jessie lẫn mình trên tấm thảm trải sàn nhà ở trước ngọn lửa, ngược nhìn mỉm cười với chồng, trong lúc anh lim dim cúi xuống hôn chị. Một cái hôn thật lâu, thật hấp dẫn, đã đem trả lại cho anh chị tình yêu thương dịu dàng mà họ đã để mất, và thúc đẩy chị đáp ứng tình, và chỉ vài phút sau anh chị yêu thương nồng nàn. Họ nói ít, mà yêu thương nhiều. Và gần sáng, Ian mới buông Jessie để chị ngủ yên.

- Anh yêu em, Jessie ơi. Ráng ngủ đi một chút nhé. Ngày mai là một ngày dài với vợ chồng ta đây. Anh thì thăm mấy lời, và chị cười với anh, lẫn ra ngủ. Một ngày dài?Ồ...đúng... trưng bày mẫu hàng thời trang...hay là anh chị kéo nhau ra bãi biển?...Chị không còn nhớ nổi... một bữa ăn tổ chức ngoài trời ư? Phải vậy không?

- Em cũng yêu anh... Giọng chị chìm đi, chị cảm thấy ngủ gục bên cạnh anh, và như một đứa bé, chị vòng tay ôm ngang người anh. Anh vỗ nhẹ vào cánh tay chị, trong lúc nằm bên chị, hút điếu thuốc. Rồi anh cúi xuống nhòm vào mặt chị, nhưng anh không mỉm cười. Anh cũng không thấy buồn ngủ. Anh yêu chị hơn bao giờ hết, nhưng đầu óc anh ngồn ngồn trăm mối. Sau đó, suốt đêm anh thức, như một người gác đêm cô đơn, nhìn vợ, suy tính trong đầu, nghe hơi thở và tính thì thảo của chị, tự hỏi chuyện gì sắp xảy đến tiếp theo đây.

Ngày mai, anh phải ra tòa vì tội hiếp dâm.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 15

Phòng xử án ở tòa thị sảnh khác xa phòng nhỏ đã tiến hành phiên sơ vấn. Phòng này trông giống với các phòng xử án đã thấy trên phim ảnh: tường lót ván gỗ, nhiều dây ghế, và ghế ngồi của chánh án đặt cao trên bục, và một lá cờ Hoa Kỳ rất lớn nổi bật trước toàn cảnh. Phòng rất đông người, một người đàn bà đọc tên từng người, và tới số mười hai thì ngừng lại. Đó là những người được tuyển chọn vào bồi thẩm đoàn.

Ian và ông Martin ngồi ở đầu phòng, tại chiếc bàn dành cho bị cáo. Cách xa chừng một thước là viên biện lý mới, có thanh tra Houghton ngồi bên.

Margaret Burton chẳng thấy mặt chỗ nào.

Mười hai vị bồi thẩm ngồi vào chỗ, và ông chánh án bắt đầu trình bày vụ án. Vài bà tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc nhìn Ian, và một ông lắc đầu. Ông Martin ghi nhanh vài hàng, và nhìn kỹ các vị bồi thẩm. Ông có quyền bãi miễn mười người trong số các bồi thẩm, và ông biện lý cũng có quyền làm vậy. Về mặt của các vị bồi thẩm coi vô hại, như những người bình thường gặp trên xe buýt.

Sáng sớm hôm đó, ông Martin đã nói cho Ian và Jessie biết bản chất của bồi thẩm đoàn mà ông muốn có. Không có "bà già trầu" nghe đến tội hiếp dâm là xúc động mạnh mẽ, hay những kẻ đồng hội đồng thuyền với nạn nhân. Có lẽ tạm thời ông có thể trông cậy vào mấy bà nội trợ thuộc giai cấp trung lưu, đảng hoàng chín chắn, mấy bà này có thể kết tội Burton đã nghe theo lời rủ rê của Ian, tuy rằng họ có thể bức tức trước vẻ đẹp của cặp vợ chồng, trẻ trung mà quá lịch sự. Dầu sao thì phe của ông đang gặp nhiều thuận lợi.

Từ chỗ ngồi ở hàng ghế đầu, Jessie nhìn chăm chú hai người vừa đàn ông vừa đàn bà, tìm hiểu nét mặt họ cũng như nét mặt ông chánh án. Nhưng ngay khi ông Martin đứng dậy để hỏi vị bồi thẩm đầu tiên, thì ông chánh án kêu gọi tạm nghỉ để ăn trưa.

Thủ tục tuyển chọn rất lâu lắc, và cuối ngày thứ hai mới quyết định xong bồi thẩm đoàn. Chư vị cả hai bên chất vấn, luật sư và biện lý, hỏi về cảm nghĩ của chư vị ra sao đối với chuyện hiếp dâm, hỏi về công việc làm ăn và vợ chồng họ, thói quen thế nào, được mấy con. Ông Martin giải thích rằng những người cha có con gái bằng tuổi với cô Burton thường có ý kiến không được tốt, họ bênh nạn nhân chăm chặt. Nhiều vấn đề phải xét tới, và một số điều cơ bản đành bỏ qua, không thể xét hết. Trong số các vị bồi thẩm, có hai người chưa đáp ứng hoàn toàn với lòng mong mỏi của ông Martin, nhưng

ông đành rút lại quyền hồi tị và bây giờ phe ông có quyền hy vọng tối đa. Ông Martin đã gây được bầu không khí vui vẻ, đùa cợt với các vị bồi thẩm, và thỉnh thoảng họ lại cười cợt trước một câu trả lời ngớ ngẩn, hoặc một câu nói khôi hài.

Cuối cùng bồi thẩm đoàn đã chọn xong. Có năm ông - ba người đã về hưu và hai người còn trẻ - và bảy bà - năm bà ở tuổi trung niên và chồng con đang hoàng, cùng với hai còn trẻ và độc thân. Vậy là gặp may lắm rồi, phe ông Martin hy vọng rằng hai cô này đáng bằng bằng với hai trong số ba ông hưu trí, chưa vừa lòng ông Martin. Nhưng xét toàn thể, ông khá hài lòng, và Ian, Jessie cho rằng ông nghĩ đúng.

Cuối ngày thứ hai, lúc ba người cùng rời phòng xử án, Jessie cảm thấy dường như chị có thể đọc lại tiểu sử của các vị bồi thẩm trong giấc ngủ, ghi lại công ăn việc làm của họ và vợ chồng họ. Chị có thể nhận mặt họ giữa đám đông hàng ngàn người, và có thể nhớ họ suốt đời, dù rằng sau ngày hôm nay chị không bao giờ gặp lại họ nữa.

Nhưng ngày thứ ba, anh chị đã gặp cơn xúc động choáng váng. Ông biện lý trầm lặng thay thế cho bà biện lý nóng nảy ở phiên sơ vấn, hôm nay không xuất hiện ngoài tòa. Tòa nhận được báo cáo cho biết đêm qua ông bị cơn đau ruột thừa hành dữ dội, sáng sớm nay đã chịu giải phẫu, đang nằm nghỉ rất thoải mái tại bệnh viện Mt Zion. Tin tức đó được đem trình cho ông chánh án, chờ một vị đồng nghiệp của người bệnh đưa tới, nhân tiện ông này cũng đang xử một vụ ở phòng xử bên cạnh. Nhưng ông chánh án được thông báo cho biết cứ yên tâm, vì người ta đã chọn xong người thay thế, và một lúc nào đó vị biện lý mới sẽ tới thôi.

Người đàn bà trong phiên sơ vấn có thể trở lại trong vụ án này đây. Lúc phiên tòa mới nhóm, không thấy bà ta xuất hiện, vợ chồng Jessie đã mừng hết cỡ, thế mà bây giờ...

Ông Martin cúi xuống, thì thầm vài câu vào tai Ian, trong lúc ông chánh án kêu gọi tạm nghỉ đợi viên biện lý mới. Mọi người đứng dậy, ông chánh án rời phòng xử, nhiều người vờn vai và bước lệt sệt về phía hành lang. Lúc đó còn sớm, và một ly cà phê rót từ một trong các máy pha cà phê đặt ở chỗ hành lang có thể thưởng thức ngon lành. Việc đó nên làm lắm chứ. Jessie cảm thấy đôi vai nặng trĩu trong lúc chị cầm chiếc ly giấy nhỏ đựng thứ cà phê bốc khói, coi có vẻ không được ngon. Đầu óc chị vướng mắc với vụ biện lý chẳng tinh và chuyện vụ án sẽ tai hại ra sao nếu vụ xuất hiện trở lại. Chị liếc nhìn Ian, nhưng anh không nói gì, ông Martin cũng biến đâu mất tiêu.

Ông đã bảo anh chị đừng bàn tán gì về vụ án trong thời gian tạm nghỉ hay lúc ăn trưa. Và cũng khó tìm được những chuyện vô thưởng vô phạt để nói, nên hai người giữ yên lặng, đứng sát bên nhau, có vẻ như những người tị

nạn đợi con tàu đến đón, nhưng họ cũng không hiểu thật sự chuyện gì sẽ xảy ra với họ.

- Chút cà phê nữa nhé?

- Hừm! Đầu óc chị đang rối bời.

- Cà phê? Em muốn uống thêm chút cà phê chẳng? - Ian có mời vợ lần nữa. Nhưng chị chỉ lắc đầu, mỉm cười, nửa chịu nửa không - Đừng lo lắng quá, Jessie ạ. Mọi việc sẽ êm xuôi.

- Em hiểu.

Chỉ là từ ngữ, tất cả chỉ là từ ngữ, chẳng có ý nghĩa gì cả. Không điều gì còn ý nghĩa nữa. Mọi việc rối bời, không tài nào hiểu nổi. Vợ chồng chị đang đứng đây làm gì? Tại sao những người dự đám chôn cất, điệu bộ vụng về? Jessie nhớ điều thuốc trên môi xuống sàn đá hoa, và ngược nhìn lên trần nhà. Nơi đó được trang hoàng đẹp đẽ, và Jessie chán ghét. Nó kiêu cách quá, tỉ mỉ quá. Nó nhắc nhở chị nơi chị đang có mặt: toà Thị Sảnh, phòng xử án. Chị đốt điều thuốc khác.

- Em vừa mới vắt một điều cơ mà, Jessie!

Giọng anh êm dịu và buồn buồn. Anh hiểu chị có chuyện gì.

- Hử? Chị liếc xéo nhìn anh, qua ngọn lửa châm thuốc.

- Không có chi. Ta trở vô nhé!

- Tất nhiên. Tại sao không?

Chị cố nở một nụ cười gượng gạo, ném chiếc ly rỗng bằng giấy vào cái gạt tàn thuốc rất lớn bằng sắt đầy tro bụi.

Hai vợ chồng trở lại phòng xử án, đi bên nhau nhưng không nắm tay nhau. Ian chậm chậm lại chỗ bàn, tách anh và ông Martin xa những người khác. Jessie đưa mắt theo dõi, nhìn anh chăm chú, rồi nhìn ông Martin đang ghi nguệch ngoạc mấy chữ trên xấp giấy dài màu vàng. Một vị luật sư hoàn hảo, nổi bật giữa vùng ánh sáng mặt trời, phản chiếu từ mặt sàn đá hoa. Chị nhìn chăm chú vào vùng ánh sáng đó một lúc, không nghĩ ngợi điều gì, chỉ ao ước một điều là đừng có mặt tại đây, và rồi chị hồ hững nhìn sang bàn giấy dành cho biện lý.

Mụ đã ngồi đó, Matilda Houward - Spencer cao dong dỏng, mảnh mai, cả con người toát ra vẻ nghiêm khắc. Mụ có cái đầu hẹp, mái tóc vàng cắt ngắn, bàn tay có ngón thon và nhanh nhẹn, sẵn sàng chỉ mặt, cáo buộc người. Mụ mặc bộ quần áo giản dị màu xám, váy lụa màu xám nhạt, và mắt luôn luôn nhòm chừng quần áo của mình. Con người mụ xám xịt như đá phiến thạch, và cũng cứng y như thế. Cặp giò dài thông và ốm nhom. Nữ trang duy nhất mà mụ đeo là chiếc kiềng vàng thật mảnh. Mụ lấy ông chánh án Spencer, chỉ gắn thêm họ của chồng vào với họ của mình, chứ không bỏ họ thời con gái, và mụ nổi danh con người gây kinh hoàng trong đám biện lý. Những vụ án nổi tiếng của mụ là về hiếp dâm. Cả Ian lẫn Jessie đều không biết điều đó,

nhưng ông Martin biết, và ông muốn khóc khi thấy mẹ bước vào phòng xử án. Mẹ có vẻ tinh ranh mê hoặc của người cầm bia dơ lên cho người khác bắn. Đã một lần, ông cố gắng tranh cãi với mẹ trong một vụ án khác, nhưng đã thua. Không ai thắng nổi mẹ. Thân chủ của ông đã tự sát, sau chín ngày đeo đuổi vụ án. Ông đã tưởng kỳ này có đường tương chao, nhưng lại còn nguyên... Matilda, nàng Matilda yêu quý. Và cả Ian lẫn Jessie đều hiểu, qua những điều họ nhìn thấy và cảm thấy.

Ian thấy một người đàn bà khiến anh căng thẳng thần kinh, dường như đang lượn lờ trong cái chuồng vô hình vây quanh bàn giấy mẹ. Jessie thấy một người đàn bà tạc trong nước đá, và chị cảm thấy một điều gì khiến chị khiếp sợ. Bây giờ không phải trò đùa nữa rồi, mà là một cuộc chiến tranh toàn diện. Cứ xem cách mẹ nhìn anh Ian, chị cũng hiểu liền. Lúc đầu liếc một cái, rồi nhìn soi mói vài lần, coi anh không phải một con người cần tìm hiểu, có lẽ còn không coi anh là một người đàn ông nữa. Mẹ nói liến láu vài câu với Houghton, hất gật đầu nhiều lần, rồi đứng dậy đi ngay. Rõ ràng ai là kẻ cầm cân nảy mực nhé. Jessie rửa thắm ông biện lý mắc bệnh ruột thừa. Gặp bà chẳng này còn non nước gì?

- Mời tất cả đứng dậy...

Ông chánh án đã trở lại chỗ ngồi, không khí trong phòng căng thẳng hẳn. Rõ ràng ông tỏ vẻ vui thích với người mới tới, và nghiêng mình chào bà ta. Khủng khiếp.

Matilda Houward Spencer ngỏ vài lời hỏi han thân mật với bồi thẩm đoàn, hình như tất cả các bồi thẩm đều đáp ứng lại. Mẹ có tài gây tin cẩn, cũng như gây kinh sợ vậy. Giọng nói và điệu bộ của mẹ toát ra uy quyền, và dấu được tuổi tác, mẹ phải già hơn bốn mươi hai, bốn ba. Mẹ là con người đáng tin cẩn, một con người có thể lo được mọi việc, có thể săn sóc đến người khác, coi công việc có chạy không. Người đàn bà này có thể điều khiển một cuộc chiến tranh, chỉ huy một sư đoàn, và cũng có thể đứng coi xem trẻ em học môn La tinh có giỏi bằng môn đại số chẳng. Nhưng mẹ không có con. Mẹ mới lấy chồng chưa đầy hai năm. Luật là tình nhân của mẹ, ông chồng chỉ là bạn thôi, và ông ấy cũng gần sáu mươi rồi.

Cuộc đấu khẩu mở màn với một nhân chứng không mấy quan trọng. Vị giám định pháp y ra trước tòa không nói điều gì có hại đến Ian, cũng không câu nào giúp đỡ cho Margaret Burton. Ông chỉ chứng nhận rằng đã khám cho ả, thấy có giao hợp, còn hơn thế nữa thì không thể quyết đoán. Mặc cho Matilda Houward Spencer hỏi vặn hỏi vẹo, ông cứ giữ vững lời khai rằng không thấy có bằng chứng nào là dùng vũ lực. ông Martin có phản đối bà biện lý hỏi câu phiền nhiễu, nhưng tòa đã nhanh chóng thông qua, riêng người chứng cứ giữ vẻ mặt tỉnh queo, chẳng hiểu ra thế nào. Jessie ngồi nghe tỏ vẻ khó chịu vô cùng, và sau một giờ đồng hồ chị đành tập trung tâm

trí vào sọc đỏ chính giữa trên lá cờ. Chị phải cố gắng nhìn vào đó, trong lúc chị chỉ muốn bay bổng khỏi nơi đang hiện diện, để khỏi nghe... những tiếng tục tĩu cứ vây lấy chị. Những từ đó chị thường lén dờ tịt đi ra tra, hồi mới mười bốn tuổi với vẻ thính thích.

Rồi một ngày đã qua đi. Anh chị về nhà, lặng lẽ, tưởng như đã qua một tuần. Thật mệt mỏi, suy nhược phải có mặt ở đó, đương đầu với tất cả những người trong bồi thẩm đoàn cứ nhìn mình xét nét, hay với một kẻ nào đó có ý muốn quan tâm đến mình. Chị cau mày ư? Bồi thẩm đoàn có thể nghĩ là chị đang bực bội - bực bội với anh Ian - hoặc là chị rối trí. Rối trí? Không, anh cung ả, tất nhiên là không. Chị mỉm cười ư? Ấy là chị coi thường việc tố tụng. Nếu chị không cẩn thận vấn đề ăn mặc, chúng tưởng chị giàu có lắm đấy. Mặc thứ gì vui mắt một chút, chúng coi là lẳng lơ. Sexy ở ngoài tòa được? Thứ nhất lại ở một tòa xử vụ hiếp dâm nữa? Chúa cấm đấy.

Thôi, mọi chuyện không cần đề tâm đến nữa. Anh chị chỉ muốn tỉnh ngủ, mai ra tòa sớm, rồi mọi chuyện sẽ mau chóng êm xuôi. Nhưng dường như câu chuyện chỉ mới bắt đầu. Và cũng phải lo đến cuộc sống nữa chứ. Tối hôm đó, hai người ngồi ăn qua loa, hầu như chẳng nói tiếng nào, và Jessie mau chóng lăn ra ngủ, không biết tới lúc Ian ra khỏi buồng tắm. Chính anh cũng mệt, chẳng muốn nói một tiếng. Mà có gì để nói?

Sáng hôm sau, Jessie còn ngái ngủ, ngồi thõng chân trên xe, nhìn những ngọn đèn còn thấp trên các cao ốc với vẻ mệt mỏi, và chị mỉm cười.

- Em cười gì đấy, Jessie?

- Một ý nghĩ vớ vẩn. Em tưởng lúc này giống như hồi chúng mình cùng đi với nhau tới sở làm ở Nữ Ước. Chị tỏ vẻ tự lự, nhưng anh không mỉm cười.

- Không đúng hẳn như thế.

- Vâng. Chúng ta còn đủ thời giờ ngừng lại, làm vội một ly cà phê trên đường đi không?

Anh chị không còn đủ thời giờ ăn điểm tâm, và lúc này đã gần trễ rồi.

- Ta nên uống cà phê máy ngay tại chỗ đó thì hay hơn, Jessie ả. Chúng có thể buộc anh cái tội khinh thường, và không cho tại ngoại nữa.

Lạy Chúa! Tất cả chỉ vì một ly cà phê.

- OK, anh cung. Chị khẽ đẩy vai anh, và châm một điếu thuốc. Bây giờ chỗ duy nhất chị không thể hút thuốc là tòa án.

Chị đưa tay vịn lấy cánh tay anh, và hai người cùng bước lên những bậc thềm tòa Thị Chính. Mọi vật coi sáng sủa và mới mẻ. Buổi sáng thật đẹp đẽ, không cần biết đến những nỗi khủng khiếp đang xảy đến cho cuộc đời anh chị. Hình như Chúa cũng không biết đến điều đó. Người cứ thần nhiên ban cho những ngày đẹp đẽ, nắng ráo.

Hai người tới hành lang bên ngoài phòng xử chỉ còn rảnh rang được ba phút, Jessie vội vã chạy lại chiếc máy pha cà phê.

- Anh muốn uống không?

Anh định đáp không, nhưng lại gật đầu. Vết thương trong tim có vị cà phê mà nặng thêm có quan trọng gì đâu? Anh đón ly cà phê trên tay chị. Tay chị rung dữ, hầu như hất đổ cả ly cà phê.

- Em cứng, phải một năm nữa, chúng mình mới trở lại như cũ được.

- Anh muốn nói tới bàn tay em run rẩy?

Anh mỉm cười nhìn vào mặt chị:

- Em coi tay anh đây, có sao đâu?

Anh đưa bàn tay ra, và hai người cùng cười ròn.

Câu chuyện ngắn ngủi giữa hai người chấm dứt, vì Jessie vừa nhận ra có tiếng ồn ào náo động ở một cánh cửa khép kín gần đó. Có tiếng chân người bước tới và bước đi.

Bốn người đàn ông, một người đàn bà. Có tiếng người nói, hình như vừa xảy ra một chuyện gì quan trọng.

Jessie chú ý ngay tới sự ồn ào đó. Nhưng Ian lộ vẻ mặt ngạc nhiên, nghiêng đầu qua một bên, lắng nghe chăm chú. Chị muốn hỏi anh có chuyện gì, nhưng không dám. Anh có vẻ để hết tâm trí vào để nghe tiếng động và tiếng nói. Rồi có tiếng xô mạnh cánh cửa, một người đàn bà mặc áo dài len trắng tinh lách vào.

Jessie giật nẩy mình. Người đàn bà đó chính là Margaret Burton.

Ian há to miệng, rồi mím lại ngay. Cả ba người không ai nhúc nhích. Jessie đứng lặng, cảm thấy xúc động, lạnh người, mắt nhìn chăm chăm vào Margaret Burton. Á đã nhanh chóng ngừng chân, lùi lại một bước, rồi ngừng lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong lúc cả ba vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hình như toàn thể tòa cao ốc đột nhiên im lặng, chỉ còn lại có ba người trên thế gian... Không vật gì chuyển động... trừ khuôn mặt của Margaret Burton. Châm chạp, thật chậm chạp, như một mặt nạ bằng sáp chảy ra dưới sức nóng mặt trời, khuôn mặt ả biến đổi, thành một nụ cười khó tả, một nụ cười méo xệch mà ngạo mạn, chỉ Ian mới được thấy. Jessie chăm chú nhìn ả, kinh hãi, và rồi hình như cơ thể chị hoạt động theo nhịp điệu riêng của nó, chị hung hăng xông lên, hất vào mặt Burton chiếc túi xách lưng lẳng trong tay chị.

- Tại sao? Tại sao, đồ khốn kiếp, tại sao?

Tất cả những nỗi đau khổ trong lòng chị tuôn ra qua mấy tiếng đó. Á kia lùi lại một bước, ngạc nhiên vô cùng, như bừng tỉnh cơn mộng. Ngay khi đó, Ian chồm tới nắm lấy Jessie. Chuyện khủng khiếp có thể xảy ra. Nhìn vào mắt chị, anh thấy sát khí đằng đằng. Và tiếng kêu "tại sao" còn vọng mãi qua các hành lang lót đá hoa trong lúc Margaret Burton chạy trốn, tiếng gót giày đập không đều trên hành lang, và Jessie thỏ thức trong vòng tay Ian.

Nhiều người đàn ông xồng xộc chạy tới. Họ quay trở lại ngay khi chỉ thấy có Ian và Jessie đứng đó. Có chuyện gì đâu mà can ngăn: vợ chồng người ta

hòn giận nhau, chị vợ khóc lóc thê thoi. Nhưng ông Martin cũng nghe được tiếng động, và vì một lý do gì đó, ông cũng vừa bước tới tòa. Một điều gì đó nhắc ông phải theo dõi tiếng động. và vừa thấy Margaret Burton vội vã chạy qua một cánh cửa gần phòng xử án, ông biết ngay đã có chuyện. Ông thấy Jessie ngồi run rẩy trên chiếc ghế dài, và Ian đang dỗ dành vợ.

- Bà nhà bình thường chứ?

Ian chỉ nhún nhó, không đáp.

- Chuyện gì vậy?

- Không có chi. Nhà tôi... chúng tôi... vừa chạm trán bất ngờ với cô Burton.

- Cô ta có làm điều gì với bà nhà không? Ông Martin vãi trời cho ả đưng đến Jessie. Đó có thể là điều rất tốt đẹp cho vụ án này.

Jessie đã bốt thồn thức, để lên tiếng giải thích:

- Ồ mỉm cười!

Ông Martin tỏ ý thắc mắc:

- Mỉm cười?

- Vâng. Ồ có vẻ như vừa giết được một người nào, và tỏ ý vui sướng.

- Kìa Jessie... Ian cố trấn an vợ, nhưng anh biết rằng chị nghĩ đúng. Quả thật vẻ mặt của Margaret Burton đúng như thế. Nhưng anh chỉ là những người duy nhất được nhìn thấy.

- Anh thừa biết vẻ mặt của ả đúng như vậy mà.

Chị cố giải thích cho ông Martin hiểu, nhưng ông không bình luận tiếng nào.

- Bây giờ bà bình thường rồi chứ?

Chị khẽ gật đầu, và hít vào một hơi thật sâu.

- Tôi bình thường rồi.

- Tốt, chúng ta cần phải vào phòng xử. Không nên tới trễ.

Jessie uể oải đứng dậy, hai người đàn ông bối rối nhìn chị. Chị hít vào thật sâu lần nữa, và nhắm mắt lại. Một buổi sáng xấu xa biết mấy!

- Jessie...

- Không. Cứ để em ở lại, em sẽ mạnh mẽ. Chị đã hiểu Ian muốn nói gì: anh muốn chị về nhà.

Trong lúc ba người bước vào phòng xử, chị cảm thấy đầu choáng váng đôi chút, và chị thắc mắc không hiểu những ai nghe được tiếng la hét của chị, trong lúc ả Burton chạy trốn trên hành lang. Điều thắc mắc của chị cũng mau chóng được giải đáp. Ba người còn cách cửa phòng xử chưa tới một thước đã thấy thanh tra Houghton đứng trước mặt với vẻ thách thức, và hằn hằm nhìn vào mặt Jessie:

- Nếu chị còn làm chuyện này một lần nữa, tôi sẽ bắt giữ chị, và lệnh cho tại ngoại của anh ấy lập tức bị thu hồi. Cả hai người cùng nằm nhà đá luôn!

Ian có vẻ mặt của người hấp hối, Jessie há hốc miệng. Ông Martin tiến lên phía trước:

- Làm chuyện gì, hả ông thanh tra? Nói cho chính xác.
 - Hăm dọa cô Burton.
 - Bà Jessie, bà có hăm dọa cô Burton không? Ông Martin hỏi chị với vẻ mặt của một người cha, hỏi đứa con gái lên năm coi bé có cầm chai dầu thơm của má đem đổ xuống bàn trang điểm không.
 - Không. Tôi... tôi la hét...
 - Bà la câu gì?
 - Tôi không biết.
 - Nhà tôi chỉ nói "Tại sao?". Tất cả có vậy thôi. Ian bỏ tức lời vợ.
 - Tôi nghe không thấy có vẻ là lời hăm dọa, ông thanh tra ạ. Ông thấy vậy sao? Sự kiện cụ thể là tôi có nghe bà Clarke kêu tiếng đó vang lên chỗ hành lang, vì thế tôi mới vội vã chạy lại để coi cảnh này.
 - Tôi coi đó là lời hăm dọa. (Jessie muốn nói: tôi coi anh là thằng khốn)
 - Theo chỗ tôi thấy, ông thanh tra ạ, "tại sao" chỉ là một câu hỏi, không phải câu hăm dọa. Chỉ có cách hỏi của ông mới là hăm dọa thôi.
- Houghton không nói tiếng nào, quay gót trở lại chỗ ghế ngồi của hắn, gần bên Matilda Houward Spencer. Hắn không có vẻ hài lòng chút nào, Ian cũng vậy. Jessie cảm thấy anh đứng gần bên chị, run rẩy.
- Anh phải giết thằng con chó này, trước khi vụ án xử xong.
- Nhưng ông Martin nghiêm sắc mặt nhìn hai người, khiến anh chị đều khựng lại.
- Không, ông bà hãy ngồi xuống đây, làm bộ mặt tỉnh queo cho tôi nhờ. Và tức thời! Rõ chưa? Cả hai người nhé! Bà Jessie bà cũng nên hiểu mới được. Mỉm cười cho xinh đẹp, cười lên. Tươi cười hơn nữa kìa. Và nắm lấy cánh tay bà đi chứ, ông Ian. Lạy Chúa, điều chúng ta cần đến là để cho bồi thẩm đoàn nghĩ rằng có chuyện lộn xộn. Nhưng lại không có gì hết. Nhớ kỹ điều đó.
- Nói rồi, ông Martin tiến lại phía chiếc bàn ở đầu phòng, nhìn quanh với vẻ nghiêm trang, nhưng không quan thiết. Ông nhìn về phía bồi thẩm đoàn mỉm cười, và vào phòng với vẻ hiền từ. Jessie và Ian giữ vẻ tỉnh táo không được hoàn toàn, nhưng họ cố gắng. Họ vẫn còn phải chịu đựng lời khai của Burton. Nhưng đặc biệt là sau khi thấy nụ cười ma quái kia, họ nghe câu chuyện của ả không đến nỗi tệ hại như họ đã lo sợ.
- Ả ngồi trên chiếc ghế dành cho nguyên cáo trước vành móng ngựa, thật đoan trang, kể lại câu chuyện cũ. Với chiếc áo dài trắng ả trông thật trinh trắng, vẻ đàng hoàng như một phu nhân. Ả ngồi rất nghiêm trang, tưởng như ngay trước khi bước vào phòng xử án, hai cặp giò của ả đã gắn liền làm một, và Jessie nhận thấy rằng bây giờ tóc ả có màu nâu hơn là đỏ.
- Cô Burton, cô có thể cho tòa biết chuyện xảy ra thế nào chăng?
- Bà biện lý mặc đồ màu xám sẫm, tương phản hoàn toàn với bộ đồ của

nguyên cáo. Câu chuyện kể của cô Burton tất nhiên là không có gì thay đổi. Đợi cô kể hết, bà biện lý lên tiếng hỏi:

- Chuyện tương tự như vậy đã xảy đến với cô trước đây lần nào chưa?

Nguyên cáo cúi đầu rũ xuống, chỉ nghe thoảng qua một tiếng thì thầm "Chưa". Giọng rất nhẹ, như chiếc lá rơi xuống đất, và Jessie bấm móng tay vào lòng bàn tay. Xưa nay, chưa bao giờ chị ghét người nào cay đắng như lần này. Ngồi đây, nhìn ả, phải nghe ả nói, chị muốn nổi hung giết ả.

- Cô cảm thấy ra sao, sau khi bị y bỏ rơi, ở lại trong khách sạn tồi tàn đó?

- Tôi cảm thấy muốn tự sát. Tôi ngồi suy nghĩ một hồi lâu. Vì thế mãi sau tôi mới đi thừa cảnh sát.

Đóng tuồng hay lắm. Xứng đáng để khán giả đứng dậy chúc mừng, và vỗ tay hoan hô đấy. Nhưng còn tẻ nhạt lắm, chưa vui nổi đâu. Jessie biết rằng Margaret Burton đã nhờ những điệu bộ đoan trang mà chiếm được đầy đủ cảm tình của bồi thẩm đoàn.

Ông Martin có thể làm gì được bây giờ? Nếu xé ả ra làm trăm mảnh, ông sẽ bị các bồi thẩm chán ghét liền. Thảm vắn ả gắt gao chẳng khác nào đem xe lăn đường (hủ lô) cán qua một bãi mìn.

Sau khi thảm vắn hơn một giờ đồng hồ, Matilda Houward Spencer ngừng hỏi, và đến lượt ông Martin. Jessie cảm thấy bao tử dâng lên, rồi hạ xuống thật nhanh.

Chị không thể chịu đựng nổi nữa, nhưng bắt buộc cứ phải chịu. Và chị tự hỏi anh cảm thấy ra sao, lúc phải ngồi lẻ loi, tách biệt với thế giới chung quanh, với thân phận bị cáo, thẳng hiệp dân. Chị rùng mình.

- Cô Burton, tại sao sáng nay cô mỉm cười với ông Clarke, lúc ở ngoài phòng xử? Câu hỏi đầu tiên của Martin khiến tất cả mọi người trong phòng xử ngỡ ngàng, ngay cả Jessie. Bồi thẩm đoàn tỏ vẻ kinh ngạc, trong lúc Houghton ghé tai thì thầm với bà biện lý.

- Mỉm cười?... Tôi... tại sao... Tôi không... Tôi không mỉm cười với hắn.

Ả đồ mặt, tỏ vẻ tức giận vô cùng, không còn vẻ gì của cô trinh nữ vừa mới rồi.

- Vậy cô đã làm gì?

- Tôi... không có gì hết... Tôi... tôi muốn nói... tôi không biết tôi đã làm gì. Lại trở về là nàng trinh nữ, và bất lực thấy tội. Tôi chỉ xúc động mạnh thấy hắn ở đây, và vợ hắn đã chửi tôi. Bà ta...

- Bà ta đã làm vậy ư? Bà chửi cô thế nào? - Ông Martin tỏ vẻ rất vui thích, và Jessie tự hỏi không biết có phải quả thật như thế không. Khó mà biết nổi lòng dạ ông này, và mỗi ngày chị càng biết được thêm về ông ta - Nói tiếp đi, cô Burton, đừng thẹn thùng chứ. Cho chúng tôi biết bà ta đã réo gọi tên cô thế nào. Nên nhớ rằng cô đã tuyên thệ nói thật đấy nhé.

Ông mỉm cười với cô, tỏ vẻ mong đợi.

- Tôi không nhớ bà ta réo tên tôi ra chửi như thế nào.
 - Cô không nhớ? Tốt. Một cuộc chạm trán nảy lửa như thế, mà cô lại không nhớ bà ta đã chửi cô thế nào?
 - Phản đối, thưa quý tòa? Matilda Houward Spencer nhảy dựng lên, vẻ bức tức, rất bức tức.
 - Đủ rồi!
 - Vâng. Nhưng chỉ xin hỏi cô một điểm yếu thôi... có phải quả thật cô đã liếc mắt với ông Clarke, hay gần như thế...
 - Phản đối!
- Giọng bà biện lý nghe yếu hẳn, trong khi ông Martin mỉm cười, hiền lành. Ông đã thắng một điểm.
- Đủ rồi!
 - Rất ân hận, thưa quý tòa.
- Nhưng mở đầu như vậy là tốt rồi. Sau đây, ta cứ thừa thắng xông lên thôi. Á đã bị đánh bại, lợi dụng, lạm dụng, hạ nhục. Nhiều câu ả nói ra đã bị cười nhạo.
- Đúng sự thật, cô mong đợi điều gì ở ông Clarke?
 - Ông muốn nói gì? Nguyên cáo tố về kiêu hãnh, nhưng bôi rồi.
 - Tốt. Cô có nghĩ là tới khách sạn ông ấy sẽ đề nghị chuyện hôn nhân, hoặc là rút trong túi ra một chiếc nhẫn đính hôn, hoặc là... Thôi được, cô mong đợi điều gì?
 - Tôi không biết. Tôi... hấn... tôi chỉ nghĩ rằng hấn muốn một châu rượu.
- Dầu sao, hấn có vẻ hơi say.
- Cô có thấy ông ta quyến rũ không?
 - Tất nhiên là không?
 - Vậy tại sao cô lại muốn uống rượu với ông ấy?
 - Bởi vì... Ồ, tôi không biết. Bởi vì tôi nghĩ hấn là một người lịch sự. Á có vẻ thích thú về câu trả lời này, tưởng chừng như câu đó nói lên tất cả.
 - À há. Thế đấy? Một người lịch sự. Liệu rằng một người lịch sự có dẫn cô vào một khách sạn ở đường Market không?
 - Không.
 - Ông Clarke dẫn cô lại khách sạn ở đường Market... hay cô dẫn ông ta ?
- Á giận dữ, đỏ mặt, rồi gục mặt vào bàn tay, lẩm bầm câu gì không ai nghe được, cho đến lúc ông chánh án phải nhắc nhở ả nói tiếp.
- Tôi không dẫn hấn tới chỗ nào hết.
 - Nhưng cô đã đi với ông ấy, dù rằng cô không thấy ông ta có vẻ quyến rũ.
 - Cô có đặc biệt ưa thích, muốn uống châu rượu đó với ông ta không?
 - Không.
 - Vậy cô muốn gì? Úi! Câu này hay đây, Jessie muốn nở nụ cười.
 - Tôi muốn... tôi muốn... kết bạn.

- Bạn bè? Ông Martin lộ vẻ vui thích hơn. Ắ đã tự biến mình thành lỗ bịch.
- Không. Không phải bạn bè. Ồ, tôi không biết. Tôi muốn tới sở làm.
- Vậy tại sao cô lại đồng ý đi cùng, và uống rượu với ông ấy?
- Tôi không biết.
- Cô có hứng không?
- Phản đối!
- Đặt lại câu hỏi đi, ông Schwartz.

Lại phải thêm hai tiếng đồng hồ nữa ông Martin mới xong phần chất vấn. Lúc hết giờ, Jessie cảm thấy cơ thể chị tan biến vào một khoảng không gian nhỏ hẹp, vô hình và mờ nhạt. Chị cũng không thể tưởng tượng Margaret Burton cảm thấy thế nào lúc ả khóc lóc, được dìu ra khỏi vành móng ngựa. Ắ được thanh tra Houghton chăm sóc, trong lúc Matilda Houward Spencer thu dọn giấy tờ. Jessie có cảm tưởng rằng bà biện lý khắc nghiệt này quan tâm đến vụ án, chứ không quan tâm đến nạn nhân.

Ông chánh án kêu gọi tạm nghỉ, và đình án tới thứ hai tuần sau. Hai người đứng câm lặng một lúc lâu trong phòng xử. Bảy giờ mới chỉ là giờ ăn trưa thôi, nhưng Jessie muốn leo lên giường, ngủ một giấc dài cả năm trời. Chưa bao giờ trong đời, chị cảm thấy mệt mỏi đến thế. Ian trông cũng già hơn lúc sáng tới năm tuổi.

Khi anh chị ló đầu ra khỏi phòng xử án, có ông Martin đi theo, thì không thấy mặt Margaret Burton chỗ nào. Chị đã được mấy người hầu cận của ông chánh án hộ tống đưa ra khỏi phòng, và ông Martin đoán rằng có lẽ ả đã được đưa qua một cánh cửa bí mật để tránh một cuộc đụng độ như lúc buổi sáng. Ông có cảm tưởng rằng Houghton không hoàn toàn tin cậy cô ả này nữa, và cũng không muốn chuyện rắc rối như hấn vừa gây ra.

Ba người bước ra ngoài nắng, Jessie có cảm tưởng chị không được thấy nắng từ mấy năm rồi. Thứ sáu. Hôm đó là thứ sáu, kết thúc một tuần lễ dài vô tận, và bây giờ có hai ngày dành trọn cho anh chị. Hai ngày rười mới đúng. Chị chỉ ao ước có một điều là về nhà, quên hấn cô ả khùng điên và của quý của ả, mà dường như vợ chồng chị đang chôn vùi cuộc đời trong đó. Coi sao giống với một vở tuồng Hy Lạp đến thế, và quả thật... bởi thẩm đoàn đang sẵn sàng cổ vũ.

- Em đang nghĩ gì vậy? Ian vẫn lo lắng cho vợ, sau vụ âm ỉ sáng nay. Có lẽ lúc này anh lại lo lắng hơn lên. Lời khai của nguyên cáo có vẻ bất lợi cho anh.

- Em không biết. Em không chắc có suy nghĩ nổi một điều gì. Chỉ thấy trôi nổi, lạc lõng thôi.

- Tốt. Ta nên về nhà cho hết lạc lõng. Nên chăng?

Anh lặng lẽ dẫn chị ra xe, mở cửa cho chị. Chị lách mình ngồi vào ghế mà có cảm tưởng mình vừa sống qua hai trăm năm. Nhưng chiếc xe Volvo đối

với chị rất quen thuộc, cho chị cảm tưởng đang ở trong nhà. Chị cần đến nhà hơn lúc nào hết, muốn có ngay bây giờ. Chị muốn xua đuổi mọi chuyện sáng nay ra khỏi tâm trí:

- Anh nghĩ sao, anh cưng? Chị nhìn anh qua khói thuốc lá anh đang hút, trong lúc lái xe về nhà, chạy chậm chạp.

- Em muốn nói gì? Anh cố tránh câu hỏi của chị.

- Ý em muốn hỏi, theo ý anh thì vụ này đi đến đâu? Ông Martin có nói với anh điều gì không?

- Không nhiều. Ông đang chơi chặt chẽ.

Chị gật đầu. Lúc chia tay, ông Martin không nói nhiều, chỉ muốn gặp anh chị tại văn phòng ông vào ngày thứ bảy.

- Nhưng anh đoán rằng mọi việc sẽ êm xuôi. Tất nhiên là êm xuôi, bắt buộc phải vậy.

- Em cũng thấy có vẻ êm xuôi.

Êm xuôi ư? Lạy Chúa, sao có vẻ khủng khiếp quá. Nhưng đoán chừng vậy thôi, phải không nào.

- Anh thích điệu bộ của ông Martin.

- Em cũng vậy.

Cả hai vẫn tin tưởng họ sẽ thắng, nhưng bây giờ họ bắt đầu nhận định được cái giá phải trả. Không phải bằng tiền bạc, xe hơi, mà bằng máu, ruột gan và tâm hồn họ.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 16

Sáng thứ bảy, Ian tới văn phòng ông Martin để bàn luận với ông coi nên khai những gì trước vàng móng ngựa vào tuần tới . Jessie ở nhà vì bị nóng lạnh cảm sốt . Ông chiều cô đến chị bằng cách lại nhà thăm chị vào buổi tối hôm đó, bàn bạc về lời chứng của chị trước tòa .

Chiều chủ nhật, bà Astrid gọi tới, trong lúc hai vợ chồng ngồi thu lu trên ghế coi phim cũ chiều lại trên truyền hình .

- Chào hai em ! Mời tới ăn món mì sợi của Ý trong bữa tối nay tại nhà chị, được không ?

Lần đầu tiên Jessie phải xử bạc với bà bạn: "Rất tiếc, chị Astrid, chúng em không thể đi được".

-Ồ, cả hai người ư ? Bận gì mà bận lắm thế . Cả tuần nay, mấy lần chị tìm cách liên lạc với em, nhưng em không có mặt ở cửa hàng .

- Em hiểu, em đang có công việc tại nhà, em đang giúp anh Ian ... cho in cuốn sách .

- Nghe vui nhỉ .

- Vâng. Có vậy . Nhưng giọng chị không che giấu kỹ được câu nói dối - Tuần tới sẽ có lúc em gọi lại cho chị . Thôi, cảm ơn chị đã mời .

Hai người hôn gió, và gác máy . Jessie rất ngạc nhiên là không ai biết chuyện xảy ra, đặc biệt chẳng thấy báo chí moi móc . Nhưng cuối cùng chị nhận định được rằng chuyện xảy ra cho vợ chồng chị chẳng phải chuyện lạ . Những vụ như thế mỗi ngày có cả chục . Đối với anh chị thì là chuyện mới mẻ, chứ không mới đối với những người đưa tin tức . Nhiều khi báo chí chỉ đề cập đến những vụ béo bở thôi, chứ moi móc vụ án của anh chị thì ăn cái gì ? Họ có thể đề cập tới độc quyền thương mại, tới cửa tiệm có một không hai của chị . Nếu nhân vụ án này khai ra, chị có thể sập tiệm . Nhưng dường như không có nguy hiểm nào về mặt đó . Không thấy ơn trời . Và anh Ian có hứa với chị rằng, nếu có chàng phóng viên nào chẳng may xuất hiện, anh sẽ gọi tòa soạn, yêu cầu họ đừng xía vô chuyện riêng tư của anh chị . Anh tin chắc rằng họ sẽ hợp tác với anh, như trước kia họ vẫn thường làm .

Jessie cảm thấy khó chịu đã phải đối xử bạc bẽo với bà bạn Astrid. Gần đây, anh chị chẳng được gặp mặt bà, và từ hai tháng nay rồi họ cũng không gặp gỡ các người bạn khác . Họ khó lòng đối mặt với một người nào, và đối với bà Astrid lại còn khó khăn hơn. Cả tuần nay, chị không thể nào đụng độ với hai cô gái trong tiệm . Chị cũng không có ý định lãng vãng gần chỗ đó, chỉ

sợ hai cô nhìn mặt chị sẽ đọc ra được nhiều điều . Cũng vì những lý do đó mà từ hồi bị bắt giữ, Ian ở lì trong nhà, lánh xa mọi người . Anh rất hài lòng được ở một mình, để hết tâm trí vào cuốn sách đang viết, làm bạn với những nhân vật do anh sáng tạo ra.

Trong lúc đó, các hóa đơn cứ ùn ùn chất đống, Zina bỏ qua một bên, không coi tới thư từ của Jessie, phần lớn là những hóa đơn, kể luôn cả hóa đơn thứ hai của Harvey Green đòi thêm chín trăm đô la. Và cũng lại chẳng được việc gì . Đó là chỉ là những món tiền phải chi cho việc phòng ngừa: lỡ ra Margaret Burton làm một chuyện gì không nên làm, lỡ ra có chuyện gì thay đổi, lỡ ra ... Nhưng đã chẳng có chuyện gì cả . Ông ta đã xục xạo, đặt ra lắm chuyện, nhưng tuyệt nhiên chẳng được việc gì . Mãi cho đến tối chủ nhật, ngay sau khi Jessie nói chuyện với Astrid ...

Chuông điện thoại reo. Ông Martin gọi . Ông ngỏ ý muốn cùng ông Green tới thăm, ngay lúc này . Jessie vội đánh thức Ian, và hai vợ chồng cùng ngồi đợi, rất căng thẳng khi thấy hai ông kia đi tới . Họ nóng lòng muốn biết ông Green đã khám phá được điều gì .

Ông tìm ra được có một thứ, là một bức hình của chồng Margaret Burton chụp hồi phá hôn thú cách đây gần hai mươi năm. Bức hình này có thể là của chính anh Ian. Người trong hình cao lớn, tóc vàng, mắt xanh, vẻ mặt tươi cười . Anh ta đang đứng cạnh một chiếc xe M.G là kiểu xe cũ hơn xe Morgan, nhưng xe giống xe, người giống người là chuyện thường . Mới liếc qua thì cứ tưởng anh Ian đang đứng bên chiếc xe Morgan. Tóc anh ta cắt ngắn hơn tóc Ian, khuôn mặt dài hơn một chút, và chiếc xe màu đen chứ không phải màu đỏ ... có khác nhau về chi tiết, nhưng không nhiều . Nhìn bức hình, vợ chồng Ian xúc động liền . Nó nói lên toàn thể câu chuyện, bây giờ anh chị đã hiểu . Điều ngờ vực hồi đầu của ông Martin là đúng: đây là một vụ trả thù .

Bốn người cùng ngồi trong phòng khách, im lặng hoàn toàn . Ông Green đã xin được bức hình này của cô em họ cô Burton, vào lúc cuối cùng ông đã định bỏ không theo nữa, thì trời xui đất khiến làm sao, có người trúng mảnh, ông mới chộp được vụ này .

Ông Martin thở dài nhẹ nhõm, ngả người trên ghế .

- Tốt . Bây giờ chúng ta đã biết được rồi . Cô em họ chịu làm chứng chứ ?

Ông Green lắc đầu:

- Cô nói rằng cô đứng ngoài, còn nếu bắt buộc phải lên tiếng thì cô sẽ không nói thật . Cô không muốn bị dính líu, nói rằng cô Burton có thể giết cô . Ông biết chứ, cô gái này, tôi muốn nói là cô em họ tỏ vẻ rất sợ Burton. Cô nói chưa thấy ai thâm thù như Burton. Anh tính để cô đi hầu tòa chẳng ?

- Không. Cô đã nói là không chịu hợp tác mà . Cô nói cho anh biết vì sao Burton huỷ hôn thú không ? Ông Martin hỏi câu đó, tỏ vẻ trầm tư, cắn đầu

bút chì, trong lúc Ian và Jessie yên lặng ngồi nghe, Ian vẫn cầm trong tay bức hình chụp, nó khiến anh căng thẳng vô cùng: Sự giống nhau quá rõ rệt .

- Margaret Burton không huỷ hôn thú, mà là người chồng .

Ông Martin vội nhướn cặp lông mày:

-Ồ .

- Cô em họ nghĩ rằng Burton mang bầu, nhưng chỉ là phỏng đoán thôi.

Margaret vừa tốt nghiệp trung học, vào làm việc trong văn phòng của bố anh chàng kia, là văn phòng luật sư Hillman và Knowles (Ian nhìn lên, và ông Martin huýt gió) Á lấy con trai ông Knowles, một thanh niên tên là Jed Knowles. Lúc đó, anh ta còn đang học luật, và trong thời gian nghỉ hè tới tập sự tại văn phòng của cha. Anh ta chính là người trong bức hình này . - Ông Green chỉ vào bức hình vẫn còn trong tay Ian.

- Dù sao thì hai người đã kết hôn vội vã, nhưng rất âm thầm, vào cuối mùa hè đó . Ông bố rất khó chịu, ra điều kiện rằng không được tổ chức công khai, không thiệp báo hỷ, không làm gì hết . Ba má cô Burton đều sống ở miền Trung Tây, vì thế bên đằng gái không có người thân thuộc nào tham dự, ngoài cô em họ . Cô này cũng không tin chắc là hai người có thể sống chung lâu dài . Cô nhớ lại rằng vừa cưới nhau xong thì Margaret phải vào nằm viện hai tháng . Cô nghĩ rằng cô chị họ bị hư thai hoặc phá thai, hay một điều gì đó . Ngay sau đó, anh chàng Knowles huỷ hôn liền, và Margaret ở trong tình cảnh mất chồng, mất việc, và có thể vừa mất một đứa con. Cô ta bị suy sụp thần kinh, và đã ở ba tháng trong một tu viện Tin Lành . Tôi có tới hỏi thăm nữ tu viện đó, nhưng ngôi nhà đó đã bỏ hoang phé từ mười ba năm rồi, và các dì phước thuộc Dòng đó bây giờ phiêu bạt mỗi người một nơi, tại Kansas, Montréal, Burton và Dublin. Chúng tôi chẳng được tin tức gì hơn.

- Chàng trai Knowles thế nào ? Anh có tìm được anh ta không ?

Ông Green tỏ vẻ không vui:

- Có . Vào dịp lễ Tạ ơn trong năm đó, anh ta cưới một cô gái mới lớn, cưới hồi âm ỉ lắm . Báo hỷ, tiệc mừng, lễ ra mắt, thôi thì đủ cả, lại đăng báo nữa . Tờ "Xã luận" ghi rằng hai người đã đính hôn hơn một năm, cho thấy rõ ràng vì sao ông Knowles bố không muốn âm ỉ khi con trai cưới cô Burton.

- Anh có hỏi chuyện về anh Knowles không ?

Green gật đầu, tỏ ý không vui:

- Mười bảy tháng sau, anh ta cùng cô vợ mới cưới chết trong tai nạn máy bay. Ông bố mất vào mùa hè vừa qua vì con bệnh tim, còn bà mẹ hiện đang chu du Âu châu, không rõ nơi nào .

- Khủng khiếp ! Ông Martin cau mày, lại tiếp tục gặm đầu bút chì - Có anh chị em nào không ? Hay chỗ bạn bè biết chuyện ? Có ai không ?

- Dứt hẳn, anh Martin ạ, không chút hy vọng . Không anh chị em nào .

Trong đám bạn bè, ai còn nhớ nổi đây ? Jed Knowles mất đã mười tám tháng

nay, một thời gian quá dài đấy .

- Đúng . Một thời gian dài chứa đựng một mối hận thù . Mọi chuyện chôn vùi cả rồi, chúng ta không còn làm được một điều gì nữa . Không điều gì .

- Ông nói không điều gì, là nghĩa làm sao ? Lần đầu tiên từ lúc cầm xem tấm hình, Ian mới lên tiếng . Nãy giờ anh chăm chú nghe hai ông kia nói chuyện . Đường như chúng có nắm được một điều gì đấy chứ .

- Đúng ! Ông Martin dụi mắt, rồi từ từ mở ra - Nhưng không điều gì chúng ta có thể sử dụng ngoài tòa . Chẳng qua chỉ là phỏng đoán, thế thôi. Điều chúng ta nắm được ở đây đúng là sự thật không có điều gì để ngờ vực cả, và nó cũng giải thích đầy đủ về mặt tâm lý vì sao Margaret Burton đã buộc cho ông tội hiếp dâm. Ông giống như một công tử con nhà giàu đã làm cho cô ta mang bầu, cưới cô, có thể đã ép cô phá thai nữa, rồi đá đít cô, mấy tuần sau cưới cô bạn gái thuộc giai cấp thượng lưu. Cô Burton đã gặp hoàng tử đẹp trai, mà rồi bị chàng hắt hủi . Và rồi cô ta đã truy tìm chàng trong hai chục năm trời . Có lẽ vì thế mà cô đã không vùi tiền ông. Cô không cần tiền, chỉ cần báo thù thôi. Có lẽ vì hồi đầu cô cũng kiếm được chút đỉnh . Với một số người, tiền bạc chẳng phải chuyện khó kiếm .

Jessie tròn xoe mắt trước câu nhận xét đó, và Ian đã ra hiệu cho chị im lặng .

- Điểm chính yếu là cô muốn thấy ông vô tù hơn là moi tiền ông. Trong đầu óc của cô, ông đúng là chàng Jed Knowles khác, và ông đang lãnh hậu quả thay cho chàng ta. Ông giống anh ta đến độ lạ lẫm, chiếc xe cũng giống xe của anh, và theo chúng tôi nghĩ có lẽ giọng nói cũng giống nhau. Có thể cô ta đã để ý đến ông ở quán Enrico từ mấy tháng trước . Ông là người khách thường xuyên của quán đó mà . Có thể cô ta đã theo dõi ông từ đầu đến cuối . Nhưng vấn đề là chúng ta không thể chứng minh điều đó trước tòa . Ông ta quay lại nhìn ông Green - Anh biết chắc cô em họ không thuận tình làm chứng chứ ?

- Chắc ! Ông Green nói ngắn ngủi và nhấn mạnh . Ông Martin lắc đầu .

- Được lắm ! Đó là lý do vì sao, ông Ian ạ, chúng tôi không thể chứng minh ngoài tòa . Bởi vì một người làm chứng không thuận tình sẽ tỏ thái độ hằn học tai hại cho ông rất nhiều, và không nên mời cô ta ra trước vành móng ngựa lại hay hơn. Và lại, cho dù cô ta có chịu ra tòa làm chứng cho chúng ta chẳng nữa, thì chúng ta cũng không chứng minh được nhiều điều . Chúng ta có thể chứng minh Burton đã kết duyên với Knowles và ít lâu sau hôn thú bị tiêu hủy . Phần còn lại hoàn toàn là nghe nói, đoán mò, ước đoán . Trước tòa, những lời khai như thế không vững vàng, ông Ian ạ . Phải có bằng chứng chắc chắn . Công tố uỷ viên có thể đánh đổ toàn bộ giả thuyết đó trong vòng mười phút . Ông cũng như tôi đều hiểu rõ những chuyện có thể xảy ra, nhưng chúng ta không thể chứng minh trước bồi thẩm đoàn, cũng không tìm đâu ra người xác nhận rằng cô ta đã có bầu trước khi làm lễ cưới với

Knowles, hoặc cô ta đã phá thai, đã có một thời kỳ khủng hoảng thần kinh, hoặc có người nào nghe cô ta thề rằng sẽ trả thù . Làm cách nào ông có thể chứng minh tất cả những chuyện đó, cho dù cô em họ chịu đứng ra trước vành móng ngựa ? Tôi e rằng sự thật thì chúng ta nắm được, nhưng không cách nào chứng tỏ hết . Jessie nghe chuyện thấy nước mắt dâng lên cay sè, và chưa bao giờ chị được thấy mặt anh Ian lợt lạt như bây giờ . Mặt anh xám như tro.

- Vậy, bây giờ chúng ta phải làm gì ?

- Cố gắng và cầu nguyện. Tôi sẽ đòi cô Burton khai lại, và xem cô ta công nhận chuyện này tới mức độ nào, và coi họ để cho chúng ta được chất vấn nhiều hay không. Chắc không nhiều đâu, ông Ian ạ. Đừng tin cậy điều gì. Lát sau, ông Green cáo từ, ra đến hành lang, lặng lẽ bắt tay với ông Martin và lắc đầu:

- Rất tiếc.

Ông Martin gật đầu, và lát sau nữa cũng ra về.

oOo

Phiên tòa tiếp tục nhóm vào ngày thứ hai, và Martin lại mời Burton ra trước vành móng ngựa.

- Cô có kết hôn với ông Jed Knowles không?

- Có.

- Bao lâu?

- Hai tháng rưỡi.

- Mười tuần?

- Vâng, mười tuần.

- Có đúng là anh ta cưới cô vì cô đã mang bầu không?

- Nhất quyết không đúng.

- Cô có bị khủng hoảng tinh thần ngay sau khi kết hôn bị hủy không?

- Không, không bao giờ.

- Bị cáo có nét mặt giống ông Knowles đến lạ lùng, phải không?

- Không, tôi không nhận thấy điều đó.

- Có phải ông Knowles lấy vợ khác ngay sau khi

- Phản đối! Bác bỏ, với lời khiển trách, lưu ý bồi thẩm đoàn vô hiệu hóa những phần trên trong chất vấn, kể từ chỗ này.

Ông chánh án cảnh cáo ông Martin không được hỏi những câu không thích đáng, và không được quấy rầy nguyên cáo.

Jessie nhận thấy Margaret lặng lẽ và xanh xao mảy mặt, nhưng hoàn toàn vững vàng, có lẽ quá vững nữa. Chị van vái cô ả mắt kiểm soát, ngã lăn ra trước vành móng ngựa, la hét, kêu khóc, vật mình vật mảy, thú nhận rằng ả muốn anh Ian phải điêu đứng, vì anh rất giống Jed Knowles. Nhưng

Margaret Burton không làm một điều nào như vậy. Ắ được miễn nghị, rời khỏi vành móng ngựa và Jessie không thấy ả xuất hiện lần nào nữa.

oOo

Gần cuối buổi chiều, ông Martin yêu cầu Ian mời hai người bạn của anh ra làm chứng xác nhận tính tình và hạnh kiểm của anh. Cũng như lời khai của Jessie, lời khai này có tính cách thứ yếu, nhưng chứng nhận tính tình chẳng hại gì. Ian đồng ý sẽ nhờ hai người, nhưng trong ánh mắt anh, thấy vẻ thất vọng. Jessie chẳng dám nhìn. Margaret đã nắm phần thắng, và ả gọn gàng lách đi. Ắ quăng lựu đạn rồi chuồn mất, để vợ chồng chị ở lại ngổ ngàng, cầm bức hình chẳng biết đường nào giải thích.

Ian rất ghét phải giải thích với một người nào đó về những chuyện xảy ra. Những năm gần đây anh không thân thiết với bạn bè như trước. Việc viết lách đã chiếm hết thời giờ, năng lực và lòng tận tụy của anh. Anh muốn hoàn thành một cuốn sách khác, đem bán, cho in, rồi sau này mới có thể theo các bạn rong chơi quán rượu. Trước hết, anh cần làm một chuyện gì, xây dựng một sự nghiệp nào, thành một con người ra sao. Anh đã chán các biên tập viên nhà in, chán những lời giải thích tại sao sách anh bị loại bỏ, hoặc đề nghị viết lại. Anh thôi không giải thích gì, không nhìn mặt chúng nữa. Thời gian còn lại anh sống với Jessie. Chị có cách riêng biến mình thành con người độc đáo. Chị không thích phải nhường lại số thời giờ của anh có thể dành cho phòng làm việc của anh.

Tối hôm đó, anh gọi dây nói cho một ông văn sĩ mới quen biết, và một người bạn cùng lớp ở trường trung học làm nghề mỗi lái buôn bán, và cũng chuyển về sống ở miền Tây. Hai người đó rất ngạc nhiên về vụ án, tỏ tình cảm và lo lắng giúp đỡ. Cả hai người đều không ưa thích Jessie nhiều, nhưng họ đều thấy tội nghiệp cho cả hai vợ chồng. Nhà văn có cảm tưởng Jessie đã đòi hỏi anh Ian quá nhiều, chị cứ bám lấy anh, không chịu cho anh đủ thời giờ viết lách. Người bạn học nghĩ rằng Jessie có đầu óc cứng cỏi. Chị không phải loại đàn bà theo ý hai ông ấy.

Hai người đàn ông xuất hiện trước vành móng ngựa với quần áo thơm tươm, vẻ mặt vui tươi. Ông văn sĩ mặc quần áo thụng, khoe rằng ông mới được giải thưởng văn chương, đã xuất bản ba truyện ngắn trước kia đã đăng trên báo “Người Nữ Ước”, và một cuốn tiểu thuyết bìa cứng. Ông ta được nể trọng, như các văn sĩ khác vậy. Ông đứng trước vành móng ngựa nói tía lia. Ông bạn đồng học cũng nói năng thoải mái như thế, theo nguồn cảm hứng khác. Vững vàng, thuộc thành phần trung thượng lưu, gia đình đáng kính, quen biết Ian đã nhiều cứ thế tuôn ra ào ào. Cả hai người đều nói tốt cho Ian, nhưng chẳng đầu vào đâu.

Chiều ngày thứ ba, ông chánh án cho về sớm, Ian và Jessie về nhà cho thư

giãn tâm trí.

- Em thấy thế nào, hả cưng? Anh có thể nói rằng vợ chồng mình không đứa nào còn giữ được vẻ mặt như trước. Anh mỉm cười buồn buồn, mở thùng nước đá – Em muốn uống một lon bia chẳng?

- Thì làm đi - Chị đá văng đôi giày ra, vươn mình – Chúa ơi, em muốn bệnh với chuyện bản thiêu này quá, nó cứ lủi lủi tiến tới... và em có cảm tưởng không muốn ngồi đây, nói chuyện với anh nữa. - Chị cầm lấy lon bia ở tay anh và tới chỗ ghế nệm, nằm dài ra. – Hơn nữa, em chán chuyện cứ phải chọn quần áo cho lịch sự mà mặc

Chị đang mặc bộ đồ thun màu nâu, xấu xí mà chị mặc hồi còn học ở trung học miền Đông.

- Kệ nó! Ngày mai em cứ mặc hần bộ bikini xem sao. Cũng nên cho bồi thẩm đoàn được nhìn một bộ quần áo khác thường một chút cho mát mắt.

- Anh biết không, em nghĩ rằng vụ án này nên có tính cách bi thảm thêm chút nữa, không bi thảm chẳng lạ lùng lắm sao?

- Vụ án này chẳng bi thảm chút nào hết. Những lời của ả phản bác lời khai của anh có gì là hệ trọng đâu? Bây giờ anh chẳng thấy khó chịu thấy em có mặt tại đó nghe lời khai.

Từ nay Margaret Burton không xuất hiện ngoài tòa nữa.

- Em cũng chẳng thấy khó chịu nữa, và em muốn bật cười mỗi khi nghe có người nói “cái tội ô nhục, phản thiên nhiên”.

Hai người cười thoải mái một lúc lâu. Họ thư giãn tâm trí trong bầu không khí thân mật, quyến rũ của phòng khách, coi vụ án này như một trò đùa vô duyên, và của một người nào khác chứ không phải của họ.

- Em muốn đi coi chớp bóng không Jessie?

- Em rất thích.

Tình trạng căng thẳng đã bắt đầu dần. Họ quyết định phải tạo được một bầu không khí thoải mái, cho dù không tìm ra bằng chứng chắc chắn rằng Margaret Burton có sắc diện của kẻ điên, muốn trả thù một người đàn ông đã chết gần hai mươi năm nay. Đã sao nào? Ian vô tội. Xét cho cùng, chuyện chỉ đơn giản có vậy.

- Anh có muốn rủ chị Astrid đi cùng không, anh cưng?

- Tất nhiên. Tại sao không? Anh mỉm cười ghé lại hôn chị - Nhưng đợi thêm nửa giờ nữa rồi hãy gọi cho chị ấy nhé?

oOo

Bà Astrid rất thích thú trước lời mời đó, và ba người cùng đi xem một bộ phim cảm động, trước kia mỗi lần coi anh chị đều rơi nước mắt. Nhưng ba người đã cười ròn. Và đó là điều Ian và Jessie đang cần.

- Chị đã bắt đầu nghĩ rằng không thể gặp lại cả hai em nữa đó. Mấy tuần rồi còn gì? Hai em có chuyện gì mà bận bịu lắm vậy. Vẫn vui đầu lo cho cuốn

sách hả?

Cả hai cùng gật đầu, chuyển sang chuyện khác, và đi kiếm cà-phê để uống. Buổi tối thật vui, ba người đều thấy thoải mái. Bà Astrid cảm thấy dễ chịu đã gặp lại vợ chồng nhà kia. Ian có vẻ ngạc nhiên, Jessie có vẻ mệt mỏi, nhưng anh chị đều thấy hạnh phúc. Đường như mọi vấn đề gây phiền nhiễu cho họ bây giờ đã êm xuôi cả rồi.

Bà Astrid kể lại rằng hầu như ngày nào bà cũng ghé lại tiệm, vụ trưng bày hàng trang phục rất thành công. Katsuko đã làm được một công trình lớn lao. Trong số những đồ trưng bày, bà Astrid mua bốn, năm món. Jessie nghe kể, chê rằng những món hàng bà mua coi rất xấu xí.

- Kỳ cục lắm. Đừng thèm mua món nào, nếu không có mặt em tại đó. Có mặt em, em sẽ giảm giá cho chị. Ít nhất cũng để cho chị theo giá bán sỉ. Và có nhiều món, em có thể để cho chị giá bán “sale”.

- Em điên rồi, Jessie. Tại sao em có thể bán giá rẻ cho chị? Phải kiếm lời chứ!

Bà vung tay cho thấy một món nữ trang chiếu lấp lánh, và ba người cùng cười. Hai vợ chồng đưa bà Astrid về trên chiếc xe Volvo. Bà hỏi chiếc Morgan, Jessie nói rằng máy móc cần tu bổ lại kỹ. Vợ chồng đều thấy xấu hổ đã phải nói dối.

- Một tối tuyệt diệu! – Jessie chui vào giường, mỉm cười. Ian ngáp, vui vẻ gật đầu – Em rất vui thích đã đi chơi ngoài.

- Anh cũng vậy.

Chị gái lung lay cho anh, và hai người nói chuyện gẫu, không nhất thiết quan tâm tới một chuyện đặc biệt nào. Đó là lối nói chuyện anh chị thường nói với nhau rất khuya: bàn về một truyện phim, hỏi nhau nghĩ về bà Astrid thế nào, có khi Jessie nhận ra một vết xước nhỏ trên chân Ian, hỏi anh vì sao mắc phải, hoặc có khi anh bảo chị đừng cắt tóc ngắn quá. Câu chuyện ban đêm giữa vợ chồng họ là thế đó, tưởng như không thể có chuyện gì xảy đến cho họ. Và rồi họ đi ngủ, rất cần thiết cho Ian, vì hôm sau anh phải ra trước vành móng ngựa.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 17

Cuộc chất vấn Ian chậm mất hai tiếng đồng hồ. Bồi thẩm đoàn có vẻ chú ý hơn những ngày trước, nhưng cũng không nhiều, và còn nửa giờ nữa tan họp, họ mới có vẻ như bừng tỉnh giấc ngủ. Đến lượt Matilda Houward Spencer lên tiếng chất vấn. Bà đi tới đi lui trước mặt Ian, dường như đang suy nghĩ đến chuyện gì khác, trong lúc mọi cặp mắt trong phòng xử, đặc biệt là cặp mắt Ian, đổ dồn vào bà. Cuối cùng bà đứng lại, ngay trước mặt Ian, khoanh tay nghiêng đầu qua một bên.

- Ông ở miền Đông chuyển về đây?

Câu hỏi cũng như nét mặt thân thiện của bà khiến anh ngạc nhiên.

- Vâng. Nữ Ước.

- Hồi đại học, ông học trường nào?

- Yale.

- Trường tốt đó - Bà mỉm cười với anh và anh cũng mỉm cười đáp lại - Tôi đã tính vô học luật ở trường đó, nhưng sợ rằng không đủ sức - Bà nói vậy chứ thật ra bà đã vô học đại học Stanford, nổi tiếng hơn Yale, nhưng Ian không hiểu điều này, và đột nhiên anh chói với, không biết nên tỏ cảm tình, giữ yên lặng, hay mỉm cười.

- Ông đậu bằng cấp nào chẳng?

Bà không gọi anh bằng Ian, cũng không kêu ông Clarke. Bà nói như thể đã quen biết anh, hay thành thật muốn làm quen, cứ như chỗ bạn bè vui vẻ gặp nhau tại một bữa tiệc tối vui vẻ.

- Có. Tôi đậu bằng Master.

- Ông học về môn nào?

Bà lại nghiêng đầu, tỏ vẻ quan tâm. Máy câu của ông Martin gà cho Ian trật đường rầy hết ráo, nhưng gặp vậy, anh lại thấy dễ ăn nói hơn.

- Tôi vô học tại Columbia. Ngành báo chí.

- Sau đó?

- Tôi làm tư vấn.

- Cho ai?

Anh nêu tên một tổ hợp lớn ở Nữ Ước...

- Tốt. Danh tiếng của họ chúng ta ai cũng biết.

Bà lại mỉm cười với anh, ngó ra ngoài cửa sổ, về trầm tư.

- Ở trung học, ông có quen thân với một người nào chẳng?

Ha, ha, mục đã trở mòi rồi đây. Nhưng giọng nói vẫn ra vẻ dịu dàng lắm.

- Vài người thôi.
 - Như những ai?
 - Toàn là bạn gái.
 - Ở những trường hợp lân cận? Ai? Cho vài tên, được chẳng?
- Thật kỳ cục, Ian không thấy có lý do gì để hỏi những câu như thế.
- Vivece Harreford, Maddic Whelan, Fifi Estabrook. (Bà không quen biết nổi mấy người này đâu, hỏi làm chi?)
 - Estabrook hả? Có phải Estabrook trong tổ hợp "Estabrook và Lloyd" không? Mấy tay tổ trong đám môi giới tại thị trường chứng khoán Wall Street, phải không?
- Bà tỏ vẻ hài lòng, coi như anh làm được chuyện gì ghê gớm lắm.
- Câu nhận xét của bà khiến anh khó chịu, nên anh chỉ nói:
- Tôi cũng chẳng biết.
- Tất nhiên cô này thuộc gia đình Estabrook, trong tổ hợp "Estabrook và Lloyd" nhưng lạ Chúa thương, có phải vì vậy mà anh cặp bồ với cô Fifi đâu?
- Tôi thấy dường như Maddie Wheland cũng thuộc gia đình danh tiếng lắm đó. Tôi có cảm tưởng cô ấy cũng là nhân vật quan trọng. Coi nào... Ồ, tôi biết rồi: tổ hợp thương mại Phụng Hoàng, phải không?
- Ian đỏ mặt, nhưng Matilda Houward Spencer vẫn mỉm cười hiền dịu, ra vẻ vui thích chuyện khoái hoạt xã giao.
- Tôi không nhớ nổi.
 - Chắc chắn ông phải nhớ chứ. Ai khác nữa không?
 - Tôi cũng không thể kể thêm.
- Đường lối hỏi han này rất là kỳ cục, anh không thấy được bà này muốn tới chỗ nào, chỉ biết rằng bà đang biến anh thành một thằng điên. Có phải chỉ đơn giản có vậy thôi?
- Được rồi. Ông gặp bà nhà lần đầu hồi nào?
 - Chừng tám năm trước. Tại Nữ Ước.
 - Bà có rất nhiều tiền, phải vậy không?
- Giọng bà công tố ủy viên có vẻ bối rối, như thể đã động chạm đến chuyên riêng tư.
- Phản đối! Ông Martin lợt lạt sắc mặt, ông biết rất rõ bà này lái tới chỗ nào, Ian có biết hay không thì không rõ. Nhưng dường như anh đã bắt đầu hiểu ra: anh đang rơi đúng vào bẫy rập của bà ta.
 - Bác bỏ. Đặt lại câu hỏi.
 - Rất ân hận, thưa quý tòa. Được rồi. Vậy thì tôi được biết vợ ông có một cửa tiệm rất đẹp ở ngay San Francisco đây. Bà cũng có một cửa tiệm như thế ở Nữ Ước chứ?
 - Không. Hồi tôi mới gặp, nhà tôi làm phối trí viên và vẽ kiểu thời trang cho

chi nhánh sở làm của tôi.

- Bà làm chơi cho vui chứ gì? - Giọng bà đã có nét sắc bén.
- Không. Kiếm ăn đang hoang - Ian bắt đầu thấy buồn bực.
- Nhưng, bà cũng không cần phải làm việc, đúng không?
- Tôi không... - Anh nhìn ông Martin cầu cứu, nhưng không thấy ông cứu bồ.

- Trả lời câu hỏi đi. Hiện nay bà có cần làm việc, hay lợi tức của bà đủ đảm bảo cho bà, cho ông, và sống xa hoa nữa?

- Không xa hoa. Không.

Lạy Chúa! Jessie và ông Martin cùng rụt cổ một lúc. Trả lời khá đầy. Nhưng các câu hỏi cứ ồ ạt như đạn bắn ra từ cỗ súng tự động, không đủ thời gian mà né tránh.

- Nhưng lợi tức của bà cũng đủ sức cung phụng cho cả hai người?
- Vâng - Bây giờ anh tái xanh mặt mày. Và vô cùng giận dữ.
- Ông có làm việc?
- Có. Nhưng anh nói giọng yếu xìu, và bà kia mỉm cười.
- Rất tiếc. Tôi nghe không rõ. Ông có làm việc?
- Có.

- Có công ăn việc làm!

- Không, ở nhà. Nhưng cũng là một việc làm. Tôi là văn sĩ.

Tội nghiệp, tội nghiệp Ian. Jessie muốn chạy lên bá cổ anh. Tại sao anh phải gỡ rối tất cả những chuyện này?

- Ông bán tác phẩm được khá chứ?

- Khá đủ.

- Đủ như thế nào? Đủ sống cho ông.

- Lúc này thì chưa. - Quả thật anh không dấu diếm bà ta điều gì.

- Chuyện đó có khiến ông buồn bực không?

Câu hỏi nhẹ như không, như ve vuốt vậy. Mụ này quả là con rắn độc.

- Không. Tôi không thấy buồn bực. Cũng là một cách tạm sống trong lúc này. Bà Jessie nhà tôi rất hiểu biết.

- Nhưng ông đã lường gạt vợ. Bà nhà biết chuyện đó không?

- Phản đối!

- Bác bỏ!

- Bà có biết chuyện đó không?

- Tôi không lường gạt vợ.

- Kìa, kìa. Chính ông khai rằng ông thuận tình lên giường với cô Burton cơ mà. Đó có phải chuyện thường xảy ra trong đời ông không?

- Không.

- Đây là lần đầu?

Anh cúi nhìn chặt xuống đầu gối:

- Tôi không nhớ.
- Ông đã chịu tuyên thệ, hãy trả lời vào câu hỏi.
Giọng mụ rít lên như tiếng răn độc hãm dọa sẽ mổ xuống.
- Không.
- Gì?
- Không. Đây không phải là lần đầu.
- Ông có thường lừa gạt vợ không?
- Không.
- Không thường là như thế nào?
- Tôi không biết.
- Và ông lợi dụng loại đàn bà như thế nào, cùng giới với ông, hay các giới khác, những người đàn bà "thấp hèn", thuộc giai cấp thấp, gái mãi dâm, gái nghèo, sao cũng được?
- Phản đối!
- Bác bỏ!
- Tôi không "lợi dụng" người nào.
- Tôi hiểu. Ông có thể lừa gạt vợ để đi với cô Fifi Estabrook, hay chỉ vì thấy cô ta đẹp?
- Tôi không gặp lại cô ta đã nhiều năm nay. Đã mười, mười một năm rồi.
Hồi tôi cặp bồ với cô, tôi chưa kết hôn.
- Tôi muốn nói: ông có thể lường gạt vợ để cặp với một người đàn bà như cô, hay ông chỉ ngủ với những người đàn bà "rẻ tiền", những người đàn bà mà ông thường gặp trong đời sống xã hội của riêng ông? Xét cho cùng, giao thiệp với mấy bà này dễ gặp rắc rối lắm, chẳng thà kiếm chỗ xa nhà mà chơi cho nó giản dị hơn, có phải không?
- Tôi đã làm vậy.
- Ôi, trời ơi! Không, anh Ian... Không... Ông Martin quay nhìn vào tường, tìm cách dấu không cho thấy nét mặt ông, và Jessie cảm thấy nguy hại gần kề.
- Tôi biết. Ông đã ngủ với những gái "rẻ tiền", giữ cho càng xa nhà chừng nào càng tốt, phải không? Ông có coi cô Burton là một người đàn bà "rẻ tiền" không?
- Không - Nhưng anh coi vậy, tiếng "không" của anh yếu xìu.
- Cô ta không thuộc thành phần xã hội của ông, phải vậy không?
- Tôi không biết.
- Phải vậy không? - Câu hỏi của mụ đã thắt chặt anh rồi.
- Không.
- Ông có nghĩ là cô sẽ đi thưa cảnh sát không?
- Không - Và rồi nghĩ lại, anh ngừng nhìn lên, vẻ khiếp đảm, nói thêm "cô không có lý do để làm vậy". Nhưng trễ mất rồi. Tai hại đã đổ ập xuống. Bà mời Ian ra khỏi vành móng ngựa, nhưng nói trước rằng có thể sẽ gọi anh ra

lần sau. Bà chỉ cần làm sao hạ được anh thôi.

Ian lặng lẽ rời khỏi vành móng ngựa, và nặng nhọc gieo mình ngồi phịch xuống bên cạnh ông Martin.

Năm phút sau, ông chánh án kêu gọi tạm nghỉ để ăn trưa.

Ba người chậm rãi rời phòng xử án, Ian lắc đầu chán nản, vẻ mặt rầu rĩ, cho tới lúc bộ ba ra tới đường phố.

- Quả thật tôi đã làm hư hại tất cả.

Chưa bao giờ Jessie thấy Ian trông bệ rạc như lúc này.

- Ông chẳng tránh khỏi. Mụ thất buộc cho bằng được, con mụ giết người! -

Ông Martin buông tiếng thở dài thườn thượt, và mỉm cười với hai vợ chồng, nụ cười héo hắt - Nhưng bồi thẩm đoàn cũng nhìn ra. Và các vị bồi thẩm không phải ai cũng là người trong trắng cả đâu. Thật ra không có điểm nào khiến Ian cảm thấy rằng vụ án đi đến chỗ tệ hại, nhưng ông Martin lại rất lo lắng. Chuyện lừa dối vợ không làm ông bận tâm lắm, là vấn đề đấu tranh giai cấp kia. - Chiều nay tôi sẽ mời bà Jessie ra trước vành móng ngựa. Ít ra thì bằng cách này, mọi việc sẽ êm xuôi.

- Đúng. Bà ta sẽ hạ sát cả tôi lẫn ông trong cùng một ngày.

Ian tỏ vẻ mệt mỏi và suy nhược, Jessie căng thẳng.

- Anh đừng nói bướng.

- Em tưởng mình là tay đối thủ với bà đấy? - Ian nói giọng châm biếm và chua cay.

- Tại sao không? - Ông Martin vội can thiệp.

- Để tôi nói cho bà hiểu tại sao không được. Vì nếu bà đấu sức với bà ta thì ông nguy mất. Bà phải tỏ ra là người vợ dịu dàng nhất, dễ thương nhất, bình tĩnh nhất trên đời. Bà mà hùng hùng hổ hổ, bà ta đánh gục bà ngay. Chúng ta sẽ giải quyết mọi việc êm xuôi vào kỳ nghỉ cuối tuần này. Bà hiểu việc phải làm chứ?

Jessie buồn bã gật đầu, và Ian thở dài. Ông Martin đã lo đầy đủ mọi chuyện, nhưng con mụ ác ôn này hỏi theo kiểu lắt léo, và chỉ có Chúa mới biết mụ sẽ hỏi Jessie ra sao.

- Đồng ý chứ?

- Đồng ý - Jessie khẽ mỉm cười.

Họ từ biệt. Ông Martin phải trở lại văn phòng, và anh chị quyết định về nhà nghỉ ngơi. Jessie muốn để một thời gian săn sóc cho chồng. Sau một buổi sáng mệt nhọc, anh cần được săn sóc. Chị không nghĩ đến những điều cần phải nói vào chiều nay nữa.

Khi về đến nhà, chị bắt anh nằm dài ra ghế nệm, tháo giày, cởi cá vạt cho anh, và đưa tay xoa nhẹ nhẹ trên tóc anh. Anh nằm yên một lát, ngó chị.

- Jessie này... - Anh cũng không biết nói sao, nhưng chị hiểu ý anh.

- Anh đừng làm chuyện gì hết, cứ nằm đây nghỉ ngơi. Em sẽ làm vài món để

ăn trưa.

Anh không bàn tán lời nào, quá mệt mỏi không thiết làm một việc gì, chỉ nằm dài. Lúc chị trở lại, bung một bát xúp bốc khói, có đầy cái đĩa lên trên, và một khay chất đầy bánh sandwich, thì thấy anh đang thiêu thiêu. Anh có vẻ mặt chán nản thảm thương, vẻ mặt của một người có người thân mới mất, hay có đứa con ốm nguy kịch, hay có việc làm ăn thất bại. Bỗng thiết kế hỏng rồi, người ta chợt thấy mình ở nhà, quần áo nhàu nát, với vẻ mệt mỏi và sợ hãi. Chị ngừng chân, cúi nhìn anh một lúc, cảm thấy tình thương tràn ngập trong lòng. Tại sao chị cảm thấy muốn bao bọc anh? Tại sao chị cảm thấy anh không thể vượt qua được tất cả những chuyện này, mà chị làm được? Tại sao chị không nổi giận? Tại sao lúc này chị không có vẻ như vậy? Chị đã giận anh, lúc anh ở tù, nhưng bây giờ anh đã có mặt tại đây, chị có thể đụng đến anh, nắm chặt lấy anh và săn sóc anh. Mọi chuyện khác không phải hiện thực. Nó có thể rất xấu, nhưng không kéo dài. Nó có thể làm anh thương tổn, choáng váng, nhục nhã, có thể làm đủ thứ chuyện bực mình, nhưng không giết anh. Và cũng không thể lôi anh đi xa. Chị ngồi lặng lẽ bên anh, nâng tay anh đặt lên vạt áo chị, và chị biết không điều gì có thể lôi anh xa rời chị. Margaret Burton không thể, biện lý cũng không, tòa án cũng không, và ngay cả nhà tù cũng không. Margaret nên biến ngay đi, Matilda Howard nên qua vụ án khác mà xét xử, cả ông Martin với ông chánh án cũng nên rút lui, và mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi. Chẳng qua chỉ là vấn đề chịu lệnh đênh một thời gian cho đến khi bão tố qua đi. Chị tha thiết cần đến anh Ian, có thể bỏ hết mọi chuyện ngay đến tình cảm riêng của chị cũng bỏ luôn, nhà có thứ gì cũng đem bán hết. Chị không cho phép mình nổi giận, chị không thể chịu nổi điều đó.

Về chưa xốt thoáng ánh lên trong mắt chị, lúc chị nhìn về vùng biển và nghĩ đến ba chị. Có lẽ ông không làm một điều như thế, không để cho má chị phải chịu khổ vì việc làm của ông. Ông đã bảo vệ bà nhiều hơn Ian bảo vệ chị. Nhưng đó là ba chị, và đây là Ian. So sánh không ích lợi gì. Chị đã có anh Ian, chuyện đơn giản thế thôi. Chị đòi hỏi anh rất nhiều, nên cũng phải cho anh lại nhiều. Chị muốn vậy, và lúc này là lúc chị phải cho lại anh đây. Cúi xuống nhìn anh, lúc anh đang nằm trên chiếc váy màu xám của chị mà ngủ, trông anh rất giống một cậu bé mệt mỏi. Chị gạt nhẹ mớ tóc khỏi trán anh, hít vào thật lâu, nghĩ đến chuyện chiều nay. Bây giờ đến lượt của chị, chị không thể buông xuôi. Chị đã quyết định như vậy, sau buổi sáng tai hại. Chị phải thắng kiện. Có thể thôi. Để nó sa lầy sâu đến thế, chẳng phải là điên khùng lắm sao? Nó đã đi quá xa rồi, Jessie không chịu nổi nữa đâu.

Trước lúc hai giờ một chút, Ian thức dậy, ngạc nhiên nhìn lên.

- Anh lăn ra ngủ say hả?

- Không. Em cầm chiếc giày đánh vào đầu anh, và anh bất tỉnh.

Anh mỉm cười, ngáp dài, hít chiếc váy của chị:

- Em thơm lừng. Em biết không, mỗi mẫu trên quần áo của em đều sực nức mùi thơm.

- Anh ăn chút xíu xúp nhé? - Chị mỉm cười trước lời khen của chồng. Anh đã đưa hai vợ chồng vào một vụ án bản thiêu và rắc rối, nhưng chỉ có một điều là chắc chắn: chị rất thương yêu anh. Làm sao chị có thể giận anh được? Làm sao chị dám đòi hỏi anh giúp đỡ, khi mà số phận đã bắt tay anh bị trói chặt? Anh chị đã chịu đựng quá nhiều rồi. Bây giờ là lúc phải chấm dứt.

- Chúa ơi, vẻ mặt em sao cương quyết thế? Em tính chuyện gì?

- Em vừa quyết định một việc. Anh muốn ăn xúp không?

Chị nhìn anh với vẻ quyền rũ, một tay cầm chén xúp, một tay cầm chiếc muỗng bạc của má chị.

- Em tôi kiểu cách quá! - Anh ngồi dậy và hôn chị, rồi nhìn vào chiếc khay.

- Em biết không, Jessie, em là người đàn bà xuất sắc nhất mà anh được biết. Và tốt nhất!

Chị muốn chọc anh, hỏi anh coi chị có hơn Fifi Estabrook chẳng, nhưng chị không dám. Chị nghĩ rằng những vết thương sáng nay vẫn còn rướm máu.

- Ông thì cái gì mà chẳng nhất.

Chị thận trọng múc xúp măng tây ra chén, và đặt thêm hai chiếc bánh sandwich kẹp thịt bò lên một chiếc đĩa. Có cả xà lách nữa.

- Em là người đàn bà duy nhất anh được biết có tài biến món sandwich thành bữa tiệc tốt nhất.

- Vì em yêu anh - Chị vòng tay ôm lấy cổ anh, thả thả bên tai, rồi vươn người, đứng dậy.

- Em không ăn à?

- Em mới ăn lúc nãy.

Chị đã nói dối, chị không ăn nổi miếng nào, mãi nghĩ đến chuyện phải ra trước vành móng ngựa, trong vòng chưa đầy một giờ đồng hồ nữa. Chị nhìn đồng hồ đeo tay, và ló đầu vào phòng ngủ:

- Em đánh phấn lại sơ qua. Mười phút nữa chúng mình phải đi rồi.

Anh đang ăn dở nửa bữa, vui vẻ vẫy tay với chị, và chị biến vào phòng ngủ.

- Xong chưa? - Năm phút sau anh bước vào phòng ngủ, thắt cà vạt và soi gương, ngắm mớ tóc rối - Trời ời! Trông anh như người vừa ngủ suốt ngày.

- Quả vậy, anh mới ngủ một giấc rất ngon, cưng ạ.

Chị tỏ vẻ hài lòng. Giấc ngủ ngắn ngủi chừng giờ đồng hồ đã khiến anh khỏe khoắn. Thời gian ở nhà cũng khiến cả hai người tỉnh táo. Jessie cảm thấy mạnh mẽ hơn mấy tuần qua. Margaret Burton chẳng dám đụng tới vợ chồng chị đâu. Làm sao đụng tới được? Jessie quyết định không biết ả nữa, thoát hẳn ra ngoài quyền lực của ả. Hình như Ian cũng cảm thấy vợ anh vừa

sống lại.

- Em biết không, anh cảm thấy khá hơn. Quả thật sáng nay anh hết bát quá - Và anh bức bối không muốn nghĩ đến chuyện Jessie phải làm gì để vượt qua chiều nay, nhưng anh thấy dường như chị rất sẵn sàng - Em thay đổi quần áo?

- Em nghĩ rằng bộ này trông thích hợp hơn.

Đó là chiếc áo dài trang nhã, tuyệt đẹp, chị có thể mặc để đi dự buổi tiệc trà, bằng lụa màu xám, tay áo rộng, và có thắt lưng. Nhìn toàn thể, chiếc áo dài này giản dị, trang nhã, không kiêu cách, nó muốn phô trương - ta đây giai cấp thượng lưu.

- Chúng muốn đánh giá chúng ta là giai cấp thượng lưu, thì ta cứ ăn mặc cho ra vẻ sang trọng. Em chán mấy chiếc váy bằng vải thun quá rồi, và hôm nào vụ này xong đi, em sẽ đem đốt hết ráo.

- Coi em rực rỡ.

- Quần áo quá sang trọng chứ?

- Hoàn hảo.

- Tốt.

Chị quên những câu nói đùa, đeo bông tai vào, nhấc túi xách lên, và ghé nhìn vào tủ áo, lấy chiếc áo khoác màu đen. Ian thành thật nghĩ rằng vợ anh đẹp lộng lẫy. Anh rất hãnh diện, không hẳn vì vẻ đẹp của chị, mà vì cách thức chị làm cho mình nổi bật.

Ông Martin không được hài lòng lắm, khi thấy vợ chồng Jessie bước vào phòng xử án. Ông nhận ra chiếc áo khoác màu đen và ánh lụa màu xám. Đó chính là điều ông không muốn. Thứ gì trên người chị cũng có vẻ đắt tiền.

Như thể chị đã phô trương ra để chứng nhận tất cả những điều mà bà Matilda Houward Spencer đã gọi ra. Lạy Chúa tôi, đầu óc vợ chồng nhà này để đâu? Bọn trẻ điên thật, họ không nhận định được chuyện gì sẽ xảy ra hay sao? Họ quá tự tin, cứ việc ngồi vào chỗ của mình, xếp đặt mọi chuyện đâu vào đó, không còn điều gì phải lo lắng đến nữa. Đây là lúc khó khăn, không thể phô trương lực lượng, dù là theo cách tế nhị đi nữa. Tuy nhiên, có lẽ cũng chỉ vì họ cảm thấy thân thiện, tin cậy nhau hơn. Sáng nay hai vợ chồng đều coi vẻ hết bát cả.

Vẻ tin cậy mới mẻ này nổi bật ở tình quyến luyến giữa hai người. Người ta luôn luôn nhận thức được điều đó. Nhận thức họ là một cặp, không phải Ian và Jessie, mà cả hai ràng buộc với nhau. Thật khủng khiếp mỗi khi nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra cho cả hai người, nếu có kẻ nào cố tình cắt đứt chuyện quyến luyến đó. Lỡ anh chị thất kiện?

Jessie tỏ ra vô cùng bình thản, lúc chị bước lên chỗ đứng dành cho chứng nhân. Chiếc áo dài xám lượn lờ rất duyên dáng, theo chuyển động của chị, những cánh tay áo rộng vuốt ve thân hình nổi bật của chị. Chị tuyên thệ và

nhìn anh Ian trong giây lát, rồi mới quay qua, chú ý đến ông Martin. Chỉ bằng những câu hỏi thôi, ông vẽ ra được một cặp vợ chồng trung thành với nhau, người vợ quá kính trọng chồng, không ngờ rằng anh vừa kể cho mình nghe chuyện thật. Ông tỏ ý hài lòng thấy Jessie giữ được vẻ đĩnh đạc, trầm lặng, và lúc trả lời người chứng cho công tố ủy viên được chất vấn, ông phải nén một nụ cười. Ông rất muốn thấy hai người đàn bà này vén cánh tay áo, đi quanh phòng đấu khẩu với nhau. Quả là kỳ phùng địch thủ, ít nhất ông cũng hy vọng như vậy.

Với Jessie, Matilda Houward Spencer không để mất thời giờ.

- Cho chúng tôi biết, bà Clarke ạ, bà có nhận thức được rằng chồng bà đã lừa gạt bà trước đây không?

- Một cách gián tiếp.

- Bà nói vậy là ý thế nào? - Bà biện lý tỏ vẻ bối rối.

- Tôi muốn nói: tôi đoán chừng có thể xảy ra chuyện này, nhưng đó không phải là điều nghiêm trọng.

- Tôi hiểu. Chẳng qua chỉ là trò vui vẻ trẻ trung?

Bà ta đã quay về đường lối cũ rồi đây, nhưng Jessie cũng thấy được hướng đi.

- Không. Không có chuyện như vậy. Anh Ian không đùa cợt với bất cứ chuyện gì. Anh là người tế nhị. Nhưng tôi thường khi phải đi đây đi đó. Và chuyện gì xảy ra đã xảy ra.

- Nó có xảy ra đối với bà nữa không? Đôi mắt bà biện lý lại sáng rực.

- Không. Nó không xảy ra.

- Bà đã tuyên thệ nói sự thật đấy, bà Clarke ạ.

- Tôi nhận định rõ điều đó. Câu trả lời là: không.

Bà biện lý tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nhưng bà không để ý chuyện chồng bà rong chơi lang thang hay sao?

- Không nhất thiết. Còn tùy hoàn cảnh.

Jessie giữ được đầy đủ cốt cách của một bà phu nhân, và Ian rất hãnh diện về vợ.

- Và trong những hoàn cảnh đặc biệt này, bà cảm thấy ra sao, thưa bà Clarke?

- Tin cẩn.

- Tin cẩn? - Người chất vấn Jessie tỏ ra lép vế, ông Martin đứng ngồi không yên - Làm sao bà có thể tin cẩn, và tin cẩn như thế nào?

- Tôi tin rằng sự thật trong vụ này sẽ lộ ra, và chồng tôi sẽ thoát tội.

Ông Martin ngó bồi thẩm đoàn. Họ tỏ vẻ ưa thích Jessie. Nhưng phải làm sao để họ cũng ưa thích anh Ian nữa. Và hơn thế, họ phải tin lời anh.

- Tôi khâm phục tính lạc quan của bà. Bà có phải người đứng ra chi trả cho vụ này chăng?

- Không, quả thật không - Ian rút cổ lo sợ. Chị đã tuyên thệ mà còn nói dối - Sau lần bán sách cuối cùng, chồng tôi đã nghĩ ra cách đầu tư vốn hết sức khôn ngoan. Vốn đầu tư đó anh để cho tôi được quyền trông nom, và chúng tôi quyết định bán đi để trả phí tổn vụ kiện. Vì thế tôi có thể nói rằng tôi không phải là người đứng ra chi trả.

Hoan hô! Thì ra là chiếc xe Morgan! Và chị đã nói sự thật. Anh muốn nhảy cõn lên, ôm lấy chị.

- Bà có thể nói là bà đã có cuộc hôn nhân hạnh phúc chứ?

- Vâng.

- Rất hạnh phúc?

- Vô cùng hạnh phúc - Jessie mỉm cười.

- Nhưng chồng bà ngủ với những người đàn bà khác cơ mà?

- Có thể.

- Ông có kể với bà về Margaret Burton không?

- Không.

- Ông có kể với bà về người nào trong số tình nhân của ông không?

- Không. Và tôi nghĩ rằng không nhiều.

- Bà có khuyến khích ông đi ngủ lang không?

- Không.

- Chẳng nào bà thấy là những người thân phận hèn hạ, thì bà không quan tâm chút gì, phải vậy không?

- Phản đối.

- Bác bỏ. Đã lái chứng nhân theo ý mình.

- Rất ân hận, thưa quý tòa - Bà ta quay lại phía Jessie.

- Chồng bà có tỏ ra thô bạo với bà lần nào không?

- Không.

- Không bao giờ?

- Không bao giờ.

- Ông uống nhiều chứ?

- Không.

- Ông có nêu vấn đề thân phận người đàn ông, vì bà trả tiền chi phí không?

- Không.

- Bà yêu ông nhiều chứ?

- Vâng.

- Bà có bảo bọc ông ấy không?

- Bà muốn nói gì?

- Tôi muốn nói: bà có che chở cho ông tránh được những chuyện khó chịu.

- Tất nhiên. Tôi làm mọi việc phải làm để tránh cho chồng tôi khỏi bị những chuyện khó chịu. Tôi là vợ ảnh mà.

Khuôn mặt Matilda Howard Spencer lộ ngay một nụ cười hài lòng:

- Kể cả việc nói dối trước tòa để bên vực ông ấy?

- Không.

- Chứng nhân được miễn chất vấn.

Bà biện lý quay gót, trở lại chỗ ngồi. Jessie ngồi ngáp trên ghế dành cho chứng nhân đặt trước vành móng ngựa. Mụ đàn bà trời đánh lại chơi cái mừng cũ.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 18

Sáng hôm sau, mọi người lại ngồi vào chỗ cũ để nghe luật sư và biện lý trình bày kết luận tội trạng trước bồi thẩm đoàn . Ian và Jessie rất hài lòng về những ý kiến của ông Martin và cách ông trình bày ý mình với bồi thẩm đoàn, và họ có cảm tưởng rằng ông đã khiến được mọi người có cảm tình rất nhiều với bị cáo .

Rồi Matilda Howard Spencer đứng dậy . Quả là tay cáo già . Bà vẽ ra hình ảnh của một cô gái đau khổ, bị đối xử bất công, tan nát tim vàng, và bị lợi dụng tàn nhẫn - là cô Margaret Burton sống trong sạch và làm việc vất vả . Bà cũng lên án nặng nề những người đàn ông, như Ian Clarke, tự cho mình cái quyền bạ đầu cũng chim chuột, muốn ai lợi dụng người đó, chọn ai hãm hiếp người đó, để rồi đá đít người đàn bà, về nhà với vợ là những người sẵn sàng chịu đựng, có thể "làm mọi chuyện để bảo vệ chồng" như lời Jessie đã tự thú nhận . Ông Martin phản đối, và bị cho qua.

Về sau ông có giải thích với vợ chồng Jessie rằng ít khi ông phải phản đối trong một cuộc tranh cãi trước phiên tòa xử kín, nhưng mụ đàn bà này, chỉ cần nhắc đến tên anh Ian thôi, là đã bùng bùng nổi giận . Và Jessie vẫn còn sôi gan ứa mật khi tòa đình lại để ăn trưa.

- Anh có nghe mụ đó nói gì không ?

Giọng chị rất to và the thé, ông Martin và anh Ian vội đưa mắt bảo chị bớt giận .

- Nói nhỏ bớt chứ, Jessie - Ian năn nỉ .

Lúc này không nên chống đối một người nào . Trong bồi thẩm đoàn có mấy người ra trẻ, vừa đi ngang qua để về ăn trưa. Ian thấy có hai người nhìn Jessie lúc chị đang mở miệng nói:

- Tôi cóc cần . Con mụ này ...

- Im đi, cô nhỏ mồm - Anh vội đưa tay ôm ngang người chị, siết thật chặt .

Nhưng vẫn yêu em lắm !

Chị thở ra thật dài, rồi mỉm cười:

- Em bức với chuyện này quá .
- Ô kê ! Anh cũng vậy . Thôi, ta nên tạm quên chuyện dơ bẩn này để đi ăn trưa. Đồng ý ? Không nói về vụ án nữa nhé ?
- Ô kê ! Nhưng chị vẫn cứ càu nhàu mãi, trong lúc hai người đi theo hành lang.
- Không nói "Ô kê". Anh muốn một lời hứa long trọng kia. Anh không bằng lòng cho bữa ăn trưa của chúng ta mất vui. Luôn luôn coi mình đang ra trước bồi thẩm đoàn, và không có quyền bàn cãi gì hết .
- Anh thật sự tin rằng họ để ý đến chuyện vừa rồi ?

Ian hờ hững nhún vai, và nắm tóc vợ:

- Anh không cần để ý đến việc chúng làm . Chỉ cần nói cho anh biết em có chịu hứa với anh không. Không nói đến vụ án nữa . Được chứ ?
 - Được . Em hứa . Khó chịu với anh lắm .
 - Đúng, anh là thằng khó chịu, thằng chồng ưa gây gổ của em.
- Anh có vẻ bức bối trong lúc hai người chạy xuống những bậc thềm, ra ngoài đường, nhưng rồi anh lại tỏ ra rất vui vẻ .

Họ về nhà ăn trưa. Jessie ngó qua xấp thư từ, trong lúc Ian đọc tờ "Tuần san Phát hành sách", rồi quay qua vừa đọc báo, vừa ăn bánh xăng-uych chị đã làm sẵn .

- Hôm nay anh dữ dằn quá ! - Chị gặm khúc bánh xăng-uych kẹp thịt gà, và liếc nhìn vào giữa trang báo anh đang đọc, nhăn mặt .
- Hử ?
- Em nói rằng anh khó chịu lắm .
- Gì ? Anh nhìn xuống và nhăn mặt:
- Ồ, tội nghiệp mà !
- Được . Lên tiếng nói chuyện với em vài câu chứ . Em cô đơn quá .
- Anh mới đọc báo có năm phút, mà em đã kêu là cô đơn.
- Hử ! Anh muốn chút rượu vang đưa miếng ăn chẳng ?
- Không. Anh sẽ chịu nổi . Nhà còn Coca-cola không ?
- Để em coi lại xem sao.

Chị đi tìm, anh tiếp tục đọc báo . Lát sau chị trở lại, cầm theo một lon Coca-cola ướp lạnh, nói:

- Nghe em nói này, anh ...
- Suyt ! Anh nóng nảy vậy tay bảo chị im đi, tiếp tục đọc báo . Rồi một điều gì hiện ra trên nét mặt anh, trên ánh mắt nữa . Anh có vẻ xúc động mạnh .

Chị hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Anh quên hẳn chị, đọc cho dứt bài báo, cuối cùng mới nhìn lên, vẻ chán nản .

- Đọc đây thì biết ! Anh chỉ một bài báo bốn cột, trang hai.
 Jessie muốn đứng tim, khi đọc thấy tiêu đề: "HIẾP DÂM - ĐÃ ĐẾN LÚC CẦN CỨNG RẮN". Bài báo thuật lại cuộc hội nghị của ban tư pháp hình sự mới nhóm hôm trước, bàn về hình phạt đối với những kẻ can tội hiếp dâm. Bài báo viết với giọng cứng rắn: Không có hưởng án treo, không điều tra lâu lắc để giảm nhẹ tội trạng, và bớt khe khắt đối với các bài tường thuật về tội hiếp dâm. Nghe giọng tác giả bài báo cứ như thể muốn anh nào can tội hiếp dâm là đem treo cổ, không cần xét xử lời thôi. Thật là điều không may lại có bài báo này đúng vào ngày mà bồi thẩm đoàn nhóm họp để quyết định tội trạng .
- Anh có nghĩ rằng việc này sẽ gây ảnh hưởng đến vụ án của chúng ta không, Ian ? - Ông chánh án có khuyên mấy người rằng đừng để chuyện gì tác động đến ...
- Ô, chuyện vớ vẩn thôi, Jessie. Giả sử như bây giờ anh nói với em một chuyện gì, lại có kẻ bảo em đừng nên nghe, thì em có nghe hay không ? Em sẽ nhớ chuyện đó hay không ? Chẳng qua họ cũng là những con người trần tục thôi. Đương nhiên họ cũng chịu ảnh hưởng những điều nghe được chứ . Em cũng vậy, anh cũng vậy, ông tòa cũng thế .
 Anh đưa tay vuốt tóc, rồi gạt khay thức ăn qua một bên. Jessie gấp tờ báo, để vào trong ngăn kéo .
- Ô kê. Vì thế, có thể họ đã đọc tờ báo hôm nay, cũng có thể không. Nhưng chuyện này, ta chẳng làm gì được, tại sao không gạt nó qua một bên, hả anh cưng ? Quên nó đi là xong. Chúng ta có thể ráng làm nổi chuyện đó không ? Chính ta là người đã bắt em phải hứa là không bàn tới chuyện vụ án nữa, anh nhớ chứ ? - Chị dịu dàng mỉm cười với anh. Hai mắt anh như hai hạt xaphia, đen láy và lấp lánh, nhưng bối rối .
- Đúng, nhưng Jessie ạ ...Trời ơi ... em nói phải . Em đúng . Anh ân hận .
 Nhưng sau đó bữa ăn rất căng thẳng, cả hai người không ai ăn hết phần bánh xăng-uych của mình .
 Trên cuộc xe tới tòa Thị sảnh, họ giữ yên lặng, và Jessie nghe được tiếng gót giày của chị nện trên sàn nhà đá hoa, lúc hai người bước vào . Tim chị đập thùm thụp đồng bộ với tiếng vang của gót giày, vắng vắng như hồi chuông báo tử .
 Ông chánh án ngó ý với bồi thẩm đoàn chưa tới nửa giờ đồng hồ, sau đó họ lặng lẽ ra khỏi phòng xử án, tới họp kín tại một phòng bên kia hành lang, gài chốt bên trong và có thừa phát lại đứng gác bên ngoài .
- Sao bây giờ, hả hai ông ? - Ông Martin và Ian tới ngồi cạnh bên Jessie.
- Chỉ việc đợi thôi. Nếu họ không đi đến quyết định thống nhất, ông chánh án sẽ cho tạm nghỉ và trở lại vào sáng mai.
- Và thế là xong ? - Jessie tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Đúng . Thế là xong.

Lạ nhỉ ? Mọi việc xong xuôi, hay hầu như vậy . Bao chuyện phiền phức, buồn bực, có lần cả căng thẳng thần kinh và bị kịch đột ngột, mà rồi mọi việc xong xuôi. Hai phe tranh luận hăng hái, ông chánh án nói vài câu với bồi thẩm đoàn, kéo nhau vào một phòng khóa kín, nói chuyện với nhau, phán câu phân xử, ai về nhà nấy, và vụ án xử xong. Nghe sao như định mạng, như một trò chơi, hay một buổi khiêu vũ vậy . Mọi việc được tổ chức khiếp đảm, đúng thủ tục . Như một tục lệ trong bộ lạc vậy . Ý nghĩ đó khiến chị muốn cất tiếng cười, nhưng Ian và ông Martin có vẻ nghiêm nghị quá . Cuối cùng chị ngược nhìn chồng mỉm cười, và ông luật sư nhìn chị với vẻ lo lắng . Quả thật chị không hiểu gì cả . Ông cũng không chắc dạ là Ian có hiểu, có lẽ anh cũng như vợ anh thôi.

- Ông nghĩ sao, ông Martin ? - Ian quay lại hỏi ông luật sư, nhưng ông Martin có cảm tưởng rằng anh hỏi câu đó vì Jessie hơn vì bản thân anh.

- Tôi không hiểu . Ông đã coi báo sáng nay chưa ? - Ian đã bình thản nét mặt trở lại - Có . Vào bữa trưa. Không có lợi, phải không ?

Ông luật sư lắc đầu, Ian lại nói:

- Tốt . Ít nhất chúng ta cũng đã trình diễn ngoạn mục .

- Có thể được ngoạn mục hơn, nếu Green tìm ra được thứ gì vững chắc hơn về Burton và Knowles. Tôi chỉ biết chắc rằng đó là điểm then chốt của vụ án này .

Ông Martin giận dữ lắc đầu, và Ian vỗ nhẹ vai ông.

Jessie tỏ ý thắc mắc,

- Ắ có trở lại để nghe tuyên xử không ?

- Không. Cô ta không trở lại tòa nữa .

- "Chó thật!" - Tiếng nói đó ngán ngùi, và nhỏ, từ trong ruột chị tuôn ra.

- Jessie! - Ian vội vã bảo vợ im đi, nhưng chị không thể im được .

- Hay nhỉ ? Ắ phá hoại cuộc sống của vợ chồng mình, làm chúng mình điêu đứng, chưa kể đến chuyện thần kinh chúng mình bị căng thẳng, thế rồi ả bỏ đi khơi khơi, an nhiên tự tại . Anh mong muốn tôi phải đối xử với ả như thế nào đây ? Tạ ơn nữa chắc ?

- Không phải vậy . Nhưng không có điều nào ...

- Tại sao không ? - Jessie to tiếng hơn, và Ian hiểu chị bực bội ra sao - Đây, ông Martin, sau khi thắng kiện chúng tôi có thể kiện lại ả không ?

- Có . Tôi hy vọng là có, nhưng bà lấy lý do gì để kiện ? Cô ta có làm điều gì đâu?

- Vậy thì, ta kiện Nhà nước .

- Trước kia, chị chưa hề nghĩ đến chuyện này .

- Đây, tại sao cả hai ông bà không dạo chơi chỗ hành lang một lúc ? - Ông đưa mắt cho Ian và anh gật đầu - Có lẽ chỉ một lát nữa bồi thẩm đoàn sẽ trở

lại, có thể vậy đó . Nên đi gần gần thôi, đừng rời toà nhà .

Jessie gật đầu, đứng dậy, nắm cánh tay Ian. Ông Martin từ giã, trở lại bàn giấy . Khiếp đảm thật, Jessie cứ nhất định không chịu chấp nhận chuyện vợ chồng chị có thể thua kiện .

- Em muốn chúng mình kiếm miếng nước uống . - Jessie chậm rãi tiến vào hành lang, đứng dựa vào tường đợi Ian đốt thuốc cho cả hai người . Chân chị run run, và chị tự hỏi không hiểu chị còn đứng vững được bao lâu trước mặt bà lạnh lùng. Chị muốn ngã quy xuống sàn nhà, ôm chặt lấy đầu gối Ian trong niềm thất vọng. Anh phải đứng vững . Anh phải ... anh phải ... chị muốn đập cửa phòng họp của bồi thẩm đoàn ... để ...

- Mọi việc sẽ nhanh chóng êm xuôi, Jessie. Ta nên ngừng lại chỗ này .

- Vâng - Chị mỉm cười nửa miệng, và móc cánh tay chị vào cánh tay anh, và hai người bắt đầu trở lại trên chỗ hành lang.

Hai người giữ im lặng hồi lâu và Jessie để tâm trí chị được tự do phiêu lưu, lúc lang thang, lúc xông tới, nhảy từ ý tưởng này qua ý tưởng kia, trong lúc chị hút thuốc, bước đi, và nắm chặt anh Ian. Phải mất cả giờ đồng hồ đầu óc chị mới ngừng quay cuồng, bớt suy bại . Chị cảm thấy cô đơn, mệt mỏi và buồn bã . Nhưng không bao lâu, chị cảm thấy được như chị chạy sai tốc độ, chị đã sai lầm một điều gì .

Chị quyết định gọi về cửa tiệm, chị để coi việc buôn bán ra sao. Lúc này không phải lúc gọi điện thoại, nhưng đột nhiên chị muốn bắt nắm một điều gì thân thuộc, để được biết rằng thế giới vẫn vững vàng, không đơn giản sụp đổ thành một hành lang bất tận ở đó chị và anh Ian bị bắt tội phải suốt đời đi mãi đi mãi, trong sự yên tĩnh khủng khiếp . Chị thấy thiếu thốn những tiếng ồn ào trong cửa tiệm, những công việc tầm thường, và những khuôn mặt quen.

Nghe hai cô kể lại những chuyện xảy ra, Jessie cảm thấy khỏe ra. Cũng như lúc đi coi hát bóng với bà Astrid. Toàn những chuyện bình thường thôi, không có chiều sâu của những chuyện đã xảy ra cho anh chị mấy tuần nay, và chị cũng không thể chịu đựng lâu hơn.

Lúc bốn giờ chiều, anh Ian cũng có vẻ thư giãn tinh thần, và hai vợ chồng rủ nhau chơi trò đánh đố . Lúc bốn rưỡi, anh chị đang mê say với trò chơi đó:

- Cái gì màu xám có bốn chân và có vòi ?

- Con voi ?

Chị cười khinh khích - Không phải, ngu lắm, con chuột đi nghỉ hè .

Ian nhả mặt, vui thích với trò chơi. Họ như hai học sinh kém bị đuổi ra ngoài hành lang.

Hai người đang vui cười thì thấy ông Martin ở đầu hành lang kia vẫy gọi họ, khẩn cấp lắm . Trò chơi đành bỏ dở . Ian là người đứng dậy trước . Anh nhìn vào mặt Jessie, thấy chị tái xanh, khiếp đảm . Có chuyện xảy ra rồi đây,

không còn vui đùa để tự tin rằng chuyện đó không bao giờ xảy ra.

- Jessie, đừng khiếp hãi quá ! - Anh có thể thấy rõ sự khủng khiếp trên nét mặt chị, anh ôm nhẹ chị vào lòng, giữ chặt - Anh yêu em. Đó mới là chuyện quan trọng: anh yêu em. Chỉ nên nghĩ đến điều đó, và không điều gì có thể thay đổi và em phải mạnh khỏe . Được không ? - Chị gật đầu, nhưng lúc anh nhìn lên, vẫn thấy cảm của chị rung động - Em tốt lắm . Và anh yêu em.

- Anh cũng tốt, và em yêu anh... Em muốn nói ...

Chị cười, cười ra nước mắt, và anh ôm chặt thêm.

- Em mới tốt, đồ ngu. Anh không tốt .

- Anh không tốt ? - Chị đã cảm thấy khá hơn. Chị vẫn được vậy, mỗi khi anh ôm chị .

- Ô, Jessie ... Anh nói cho em biết: anh muốn lúc nào cũng giữ được vững vàng - Hai người cùng cười, và anh đẩy chị ra xa.

- Mọi việc rồi sẽ êm xuôi. Thôi, ta vô.

- Em yêu anh, anh cưng. Em muốn anh hiểu em yêu anh như thế nào .

Nước mắt chị ràn rụa, trong lúc chị bước bên anh, vội vã, muốn nói nhiều với anh, trong thời gian quá ngắn ngủi .

- Có em ở đây là đủ với anh mọi chuyện rồi . Bây giờ, hãy bỏ hấn nét mặt bi thảm đó đi.

Chị cười gằn, đưa tay vuốt má . Quả thật có những vết nước mắt trên tay chị

- Trông em khiếp đảm lắm hả ?

- Tuyệt đẹp .

Họ đã tới cửa phòng xử án .

- Ô kê ? - Anh nhìn chị thật lâu, thật kỹ, trong lúc hai người cùng đứng nhìn vào mặt nhau. Viên thừa phát lại nhìn hai người rồi quay mặt đi.

- Ô kê ? Chị gật đầu lặng lẽ, và hai người nhìn nhau, mỉm cười .

Họ vào phòng xử án, và bồi thẩm đoàn đã lục tục ngồi vào ghế, ông chánh án cũng đã trở lại ghế ngồi .

Bị cáo được mời đứng dậy, và Jessie cũng nhòe người dậy, cùng lúc với chồng, nhưng chị nhớ lại, đành ngồi xuống . Chị nhắc thầm với chị: "Ô kê... Ô kê... Ô kê". Ngón tay chị bấu chặt lấy lòng ghế, và chị nhắm mắt lại . Mọi việc có thể êm xuôi, nhưng chờ đợi là chuyện khủng khiếp . Chị nghĩ rằng chuyện này cũng chỉ như gấp viên đạn ra khỏi cánh tay, chẳng chết người, nhưng lạy Chúa, gấp đạn ra cũng đau đớn lắm .

Ông chánh án yêu cầu vị niên trưởng bồi thẩm đoàn đứng ra đọc bản án .

Jessie nín thở, ước mong được đứng gần bên chồng .

Thế là xong.

- Bồi thẩm đoàn nghĩ sao về tội cưỡng bức hãm hiếp đối với bị cáo ?

Họ xem lại bản cáo trạng, và làm việc theo đường lối riêng của họ ... Jessie

nóng lòng chờ đợi .

- Có tội !

Jessie mở bừng hai mắt, chị thấy Ian nao núng, tưởng như anh vừa bị roi quất giữa mặt . Nhưng anh không nhìn quanh để tìm chị .

Chị bàng hoàng ngồi yên, anh đứng không nhúc nhích .

Ông Martin đưa mắt nhìn Jessie, chị cảm thấy nước mắt chị bắt đầu tuôn ra trên mặt, trong lúc bồi thắm đoàn lục tục giải tán, rời phòng .

Ian ngồi xuống và Jessie tiến lại bên anh. Chị nhìn vào mắt anh, thấy trắng dã . Chị không nghĩ ra điều gì để nói với anh và trên mặt anh hai dòng nước mắt đã lăn tăn rơi xuống cằm .

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 19

- Anh không làm chuyện này, Jessie ạ. Anh không để tâm đến chuyện khác, nhưng em phải hiểu cho anh. Anh không hăm hiếp cô ta.

- Em hiểu - Tiếng nói của chị thoáng qua như thì thầm, và chị đeo lấy tay anh.

Bà biện lý mạnh mẽ yêu cầu bị cáo phải được tổng giam, trong lúc đợi thành án. Chuyện chỉ xảy ra trong vòng năm phút. Người ta dẫn Ian đi, và Jessie ở lại phòng xử án, đeo cứng lấy ông Martin. Chị cô đơn trên thế giới này, bám lấy một người đàn ông ít quen biết, Ian đã bỏ đi, đời chị cũng bỏ đi, mọi thứ đều bỏ đi. Hình như có người nào đã cầm búa đập đời chị, đập nát đời chị.

Chị không còn phân biệt được thứ này với thứ khác, ai là Ian, ai là Jessie.

Chị không thể cử động, không thể mở miệng, thở không ra hơi và ông Martin đã dẫn chị ra khỏi phòng xử án, chậm chạp và thận trọng. Người thiếu phụ cao lớn, có vẻ mạnh khỏe đột nhiên bỗng biến thành con cù lằn.

Dường như không còn thứ gì trong người chị, toàn bộ thể chất của chị đã bẹp xuống. Mắt chị cứ dính chặt vào cánh cửa chúng đã dẫn anh đi qua, tưởng chừng như thế nào rồi anh cũng đi qua cửa đó mà trở lại với chị. Ông Martin không biết phải làm sao với chị. Chưa bao giờ ông phải ở lại một mình với một thân chủ trong tình trạng như thế này. Ông tự hỏi không hiểu có nên gọi tới cô thư ký hay vợ ông không. Phòng xử đã vắng tanh, chỉ còn ông thừa phát lại đợi khóa cửa. Lúc rời ghế, ông chánh án có nhìn chị, hồi tiếc, nhưng Jessie không nhận thấy. Chị không thấy Houghton bỏ đi, ngay sau anh Ian một lát. Chị chỉ nghe được có một tiếng, cứ vang vọng trong đầu óc chị: có tội... có tội... có tội.

- Bà Jessie, tôi đưa bà về nhé! - Ông Martin cầm tay chị, nhẹ nhàng dẫn chị đi, và mừng thầm rằng chị chịu nghe theo. Ông không biết chắc rằng chị có nhận ra ông là ai, dẫn chị đi đâu, nhưng ông vui mừng thấy chị không chống cự, không đánh ông. Cuối cùng, Jessie ngừng bước, đưa cặp mắt hờ hững nhìn ông Martin:

- Không. Tôi... Tôi đứng đây đợi anh Ian. Tôi... tôi muốn... tôi cần anh ấy. Chị đứng bên ông luật sư đứng tuổi, khóc như một đứa bé, hai tay ôm mặt và đôi vai rung rung. Ông Martin Schwartz dìu chị ngồi xuống một chiếc ghế chỗ hành lang, đưa cho chị chiếc khăn tay và vỗ vỗ trên vai chị.

Chị đã giữ chiếc ví, đồng hồ đeo tay và chìa khóa xe của anh Ian, nắm chặt trong tay như bảo vật để lại. Anh đã xa chị, túi rỗng không, cặp mắt ráo

hoảnh.

- Bây giờ... chúng sẽ... làm... làm gì anh ấy? - Chị nói lấp bắp qua dòng lệ - Anh... anh... có thể về nhà không?

Ông Martin biết rằng Jessie đã gần với tình trạng mê sảng, không chịu nghe một điều gì gần gũi với sự thật đâu. Ông chỉ vỗ nhẹ lên vai chị, và đỡ chị đứng vững.

- Để tôi đưa bà về nhà trước đã. Sau đó, tôi cũng cần xuống đó thăm ông Ian. Ông tưởng nói vậy là vỗ về được chị, nhưng lại chỉ kích thích chị thêm.

- Tôi nữa chứ. Tôi cũng muốn thấy mặt anh ấy.

- Tối nay chưa được, bà Jessie ạ. Ta về nhà.

Vậy là đúng rồi. Chị đứng vịn cánh tay ông, theo ông ra khỏi tòa nhà cao tầng. Đi với chị chẳng khác nào với con búp bê chạy bằng máy.

- Ông Martin?

- Hử?

Hai người đã tới chỗ thoáng đãng, chị hít vào thật sâu và ông quay nhìn chị.

- Ta có thể chống... chống án?

Chị đã bình tĩnh hơn. Vẫn còn bồng bềnh giữa lý trí và vô trí, nhưng chị đã hiểu được sự việc xảy ra.

- Chúng ta sẽ bàn bạc về chuyện đó.

- Ngay bây giờ. Tôi muốn thảo luận ngay bây giờ.

Chị đang đứng trên bậc thềm Tòa Thị sảnh, trong tình trạng hoang mang và mê sảng, vào lúc sáu giờ tối. Khó mà tin nổi người đàn bà rũ rượi này lại là nàng Jessie Clarke tự tin và ưa ngụy biện.

- Không, bà Jessie, bây giờ chưa được. Tôi muốn bàn lại với ông Ian trước đã. Và tôi muốn đưa bà về. Nếu biết tôi không đưa bà về tận nhà, ông Ian sẽ rối trí rất nhiều.

Ôi, lạy Chúa, chị gây đủ chuyện khó khăn. Nội cái việc đưa chị vào xe cũng đủ mất bao nhiêu thời giờ.

- Tôi muốn đi thăm anh Ian - Chị đứng trên bậc thềm hờn dỗi như con nít, lại mất lý trí - Tôi... tôi cần anh Ian... - Và nước mắt lại tuôn xuống, và nhờ vậy mà việc đưa chị vào xe được dễ dàng hơn. Nhưng chị lại chợt nhớ ra rằng chị cần lái chiếc xe Volvo về. Xe của anh Ian cơ mà.

- Ngày mai, tôi sẽ sai người đưa về cho bà, bà Jessie ạ. Chỉ việc đưa tôi tấm phiếu giữ xe của bà.

Chị đưa cho ông, và ông mở máy chiếc Mercedes màu nâu sô cô la. Lúc lái xe đưa chị về, ông luôn luôn để mắt nhòm chừng. Trông chị lơ đãng, đầu tóc bù xù, và ông tự hỏi lúc đưa chị về nhà rồi có nên kêu bác sĩ riêng của chị không. Ông vừa hỏi tới, chị phản đối rầm rĩ, ông vội hỏi:

- Một bà bạn được chẳng? Gần đây có người nào tôi có thể mời tới không?

Ông rất ngại để chị ở một mình. Nhưng chị chỉ lắc đầu quây quây, im lặng,

mắt nhìn hờ hững. Chị đang nghĩ tới bồi thẩm đoàn... tới Margaret Burton... thanh tra Houghton... chị muốn giết cả bọn chúng... chúng đã cướp anh Ian...

- Jessie, Jessie!

Chị đưa cặp mắt trắng dã nhìn ông Martin. Hai người đã tới trước căn nhà đường Vallejo.

- Ô! - Chị lại lặng lẽ gật đầu, cẩn thận mở cửa xe phía bên chị - Tôi... Ông có đi thăm anh Ian ngay lúc này không?

- Có. Bà có điều gì muốn nhắn không?

Chị vội gật đầu, cố giữ giọng nói được bình thường.

- Chỉ cần nhắn rằng... rằng... - Nhưng chị thỏ thức, nói không được.

- Tôi sẽ nói rằng bà nhắn gửi tình yêu nhé! - Chị gật đầu tỏ ý hàm ân, và nhìn vào mắt ông với vẻ hầu như đã trở lại bình thường. Nét hoang mang đã mờ nhạt. Ông chỉ còn thấy vẻ xúc động và đau khổ - Bà Jessie, tôi... rất buồn.

- Tôi hiểu.

Chị quay đi, đóng cửa xe, và chậm rãi tiến lại gần nhà. Chị di chuyển như một bà lão, và chiếc Mercedes màu nâu từ từ chạy đi. Nhìn chị lúc này là sai lầm. Cứ để chị với nỗi đau khổ riêng tư lại tử tế hơn. Nhưng không bao giờ quên nỗi đáng điệu của chị, chậm chạp bước trên lối đi lát gạch, đầu cúi xuống, tóc tai bù xù, tay nắm chặt những di vật của Ian. Ông không chịu nổi cảnh tượng đó.

Chị nghe tiếng nổ máy chạy đi, và hờ hững nhìn bồn hoa của vợ chồng chị, trong lúc tiến lại gần nhà. Đây có phải căn nhà chị mới ở đó ăn bữa trưa nay với anh Ian chẳng? Có phải ngôi nhà anh chị đã chung sống chẳng? Chị ngừng đầu nhìn lên tường như chưa hề được thấy nó lần nào, và chị ngừng chân tưởng như không tài nào tiến thêm một bước. Chị cất cao một chân, chậm chạp bước lên thềm nhà, nhưng chân kia sao nặng quá, cất không nổi. Chị không làm nổi, cũng chẳng muốn làm. Chị không thể vào căn nhà này. Thiếu anh Ian, vô làm chi? Lẽ loi vô làm chi... không... không thể như vậy...

- Ôi! Chúa ơi! Không được! - Chị quỵ gối trước bậc thềm trước nhà, nức nở, đầu cúi xuống, tay nắm chặt những đồ vật trước đây chất đầy túi anh Ian. Có tiếng người gọi tên chị. Chị không quay lại. Không phải tiếng Ian. Việc gì phải bận tâm trả lời... không phải tiếng anh Ian... anh đã đi rồi.

Mọi người đã đi rồi. Chị có cảm tưởng anh đã chết trong phòng xử án - Hay là chị đã chết? Người kia lại cất tiếng gọi chị và chị có cảm tưởng đã tan biến trong nền gạch thềm nhà. Đồ đạc trong túi xách của chị vương vãi trên bậc thềm, gấu váy của chị đã đụng phải gạch, tóc chị xõa xuống che lấy khuôn mặt lợt lạt, như tấm mạng của quả phụ.

- Jessie, Jessie!

Chị nghe tiếng chân chạy hối hả phía sau, nhưng chị không tài nào quay lại.

Chị không đủ sức. Mọi chuyện hết cả rồi.

- Jessie... em cũng... có chuyện gì bất ổn?

Đó là bà Astrid. Jessie quay lại nhìn vào mặt bà, nước mắt lại tuôn như mưa.

- Chuyện gì xảy ra? Nói cho chị biết? Mọi việc sẽ êm xuôi thôi. Hãy yên tâm.

Bà vuốt tóc Jessie, dỗ dành như dỗ trẻ, lau nước mắt cho chị, nhưng nước mắt chị cứ tiếp tục chảy xuống.

- Có phải tại Ian không? Nói cho chị biết đi, em cũng, có phải tại Ian không? Jessie gật đầu, vẻ hoang mang và đau khổ, và bà Astrid nghe trái tim bà ngừng đập... Ồ, không, lẽ nào Ian lại tệ vậy?... Nếu phải anh Tom, không thể có chuyện này đâu. Không!

- Anh ấy phạm tội hiếp dâm - Jessie có cảm tưởng như những lời chị nói như ở miệng một người khác tuôn ra, chứ không phải miệng chị, và bà Astrid tưởng như chính mình bị sỉ nhục - Anh đang ngồi tù.

- Lạy Chúa, không! Jessie!

Nhưng đó là dự thật. Bà biết rõ, khi thấy Jessie gật đầu, chịu cho bà dịu dàng dẫn vào nhà, đặt lên giường. Máy viên thuốc bà Astrid đưa cho đã khiến chị dễ chịu cấp kỳ. Từ ngày chồng mất, bà luôn luôn đem thuốc bên mình.

oOo

Lúc ba giờ rưỡi sáng, Jessie thức dậy. Ngôi nhà yên tĩnh, có thể nghe tiếng tic-tắc của đồng hồ. Phòng ngủ tối om, nhưng phòng khách có bật đèn. Chị lắng nghe tiếng động của Ian: tiếng gõ máy chữ, tiếng ghế cọt kẹt. Chị ngồi dậy trên giường, lắng nghe, nhưng không tiếng gì, và đầu óc chị quay cuồng. Rồi chị nhớ tới máy viên thuốc, bà Astrid, đến mọi chuyện đã xảy ra thế nào. Chị ngồi trên giường, với tay lấy bao thuốc, đôi tay run run. Chị vẫn còn mặc áo thun, mang vớ. Chiếc áo khoác và chiếc váy vắt qua một chiếc ghế. Chị không nhớ nổi đã lên giường bằng cách nào. Chị chỉ nhớ giọng nói của bà Astrid, thật dịu dàng, nói nhiều câu, nhưng chị không hiểu rõ, rồi chị lăn ra ngủ. Nhưng phải có một người nào ở đây chứ?... Có một người nào đó chứ?... Không, lúc này chẳng có ai, chị ở một mình.

Chị cứ nằm hút thuốc trong phòng ngủ tối om, mắt khô ráo, hơi lợm giọng và còn say thuốc. Đột nhiên, chị đưa tay với lấy ống điện thoại, dò số và gọi.

- Nhà tù thành phố đây, Langdorf đây.

- Tôi muốn nói chuyện với ông Ian Clarke. Ông làm ơn...

- Ông nhà làm việc ở đây ư? Giọng viên trung sĩ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Không. Anh bị đưa về trại giam ngày hôm qua. Sau một phiên tòa.

Chị không muốn khai thật tội trạng và chị ngạc nhiên không hiểu tại sao giọng chị cứng cỏi. Chị không thấy mình cứng cỏi, nhưng chị biết rằng nếu chị giữ được giọng bình thản, họ có thể thỏa mãn yêu cầu của chị. Chị cần phải giữ giọng cho thật bình thản, và oai vệ một chút...

- Thừa bà, ông ấy đang ở nhà giam của quận, chứ không ở đây. Và dù sao chẳng nữa bà cũng không thể nói chuyện với ông đâu.

- Tôi hiểu. Ông có số điện thoại chỗ đó chẳng?

Chị định nói là có chuyện khẩn cấp nhưng lại thôi. Chị rất sợ nói dối với họ. Viên trung sĩ trực cho chị số điện thoại trại giam quận, ở Pháp đình, và chị vội gọi về chỗ đó. Nhưng không được việc. Họ nói rằng ngày một chị mới được phép thăm chồng. Và anh không có quyền nhận điện thoại gọi tới. Rồi họ gác máy.

Jessie khẽ nhún vai và bật đèn lên. Trong phòng rất lạnh. Chị khoác áo ngủ, và để nguyên bút tắt, bước ra phòng khách. Chị đứng giữa phòng, nhìn quanh. Căn phòng bừa bộn, không đến nỗi bừa bãi quá, nhưng cũng đủ nhắc nhở chị, gợi cho chị nhớ lại cảm giác êm ái khi nằm trên ghế nệm, và trên chiếc gối, chị còn thấy dấu lõm xuống, rành rành có người đã ghé đầu vào, chị thấy cuốn sách anh đã đọc vào kỳ nghỉ cuối tuần, đôi giày của anh dưới gầm ghế... của anh... Chị cảm thấy nước mắt dâng lên, nghẹn ngào, và chị quay đi, bước xuống nhà bếp tìm một thứ gì để uống... trà... cà phê... Coca... một thứ gì... miệng chị khô rang, đầu chị lùng bùng, nhưng mọi vật khác đều rõ ràng. Chị cảm thấy chén đĩa ăn trưa vẫn còn trong chậu rửa bát, và tờ báo vẫn nằm nguyên trong ngăn bàn, gấp lại ở bài báo viết về tội hiếp dâm. Hình như anh vẫn còn ở trong phòng, mới chạy quanh đâu đây, hình như... Jessie ngồi xuống trước bàn nhà bếp, gục đầu và òa lên khóc.

Phòng làm việc ở trong tình trạng rất xấu. Tệ hại. Đen thui, trống rỗng và hoang vắng. Hình như nó đang trông đợi anh xuất hiện, nhưng anh không về nên sinh hoạt trong đó phải ngừng trệ. Nó cần có anh mới hoạt động, anh là linh hồn của phòng làm việc. Và của chị nữa, của Jessie. Chị cần anh hơn là phòng làm việc cần đến anh. Chị nhón gót, từng bước chân, như một đứa bé hoang mang, đứng chỗ cửa, đưa tay sờ từng cuốn sách của anh, chiếc áo sơ mi của anh, cầm đôi giày của anh ôm sát vào người, nhảy dưng mỗi lần thấy một bóng đen khác lạ. Chị cô đơn quá, lẻ loi trong ngôi nhà này, giữa đêm khuya, lẻ loi trong thế giới. Không có người nào giúp đỡ chị, săn sóc đến chị, hay làm một điều gì, dù tệ hại đi nữa, cho chị. Chị mở miệng định la, nhưng không ra tiếng. Chị ngồi bệt xuống sàn nhà, cầm đôi giày, chờ đợi. Nhưng chẳng người nào tới. Chị lẻ loi.

oOo

Lúc đó là chín giờ rưỡi sáng, Jessie đang ngồi trong bồn tắm, cố xua đuổi những nỗi bức bối hoang mang, thì chợt nghe tiếng chuông reo ngoài cửa. Bây giờ mọi chuyện êm xuôi rồi. Phải, mọi chuyện đã qua rồi. Chị sẽ ngồi trong bồn tắm một lúc lâu, sau đó làm một chén trà, ăn sáng qua loa, rồi mặc áo quần để ra tiệm. Có thể chị sẽ nằm nhà suốt ngày, hay... Nhưng mọi chuyện êm xuôi rồi. Trước hết là tắm nước nóng, rồi... Nhưng chị không thể

gọi cho anh Ian. Chị không được phép nói chuyện với anh, trong lúc chị rất cần nói chuyện với anh. Jessie hít vào thật sâu, và lắng nghe. Dường như tiếng chuông reo ngoài cửa thì phải, hay chỉ là tiếng nước chảy, đánh lừa tai chị? Nhưng không phải. Tiếng chuông cứ tiếp tục reo. Nhưng chị cần gì phải trả lời nhỉ? Lúc này chị chỉ cần hít thở đều đặn, giữ cho bình thần, nước nóng sẽ khiến tâm trí chị thư giãn. Anh Ian đã chỉ cho chị cánh này, cách giữ cho bình thần, tránh bức bối hoang mang, hồi mà má chị... và cậu Jake... Nhưng tiếng chuông ngoài cửa cứ reng mãi. Jessie nhảy ra khỏi bồn tắm, với lấy chiếc khăn lau, chạy ra cửa lỗ đó là anh Ian thì sao? Chị nắm hết chìa khóa của anh rồi mà. Lỡ ra... Jessie từ phòng tắm chạy ra cửa trước, nước chảy ròng ròng khắp nhà. Chị tươi cười, đôi mắt long lanh sáng rực, chiếc khăn tắm vắt ngang thân hình. Chị kéo mạnh cánh cửa, quên cả chuyện hỏi ai ở ngoài ở ngoài đó, và chị nhảy lùi lại ngạc nhiên. Chị kinh ngạc quá đỗi, không nghĩ đến chuyện đóng cửa trở lại, cứ đứng yên tại chỗ, tim đập thùm thụp.

- Chào bà. Ở địa vị bà, tôi chẳng mở cửa tiếp khách theo cách bắt nhả như thế đâu.

Chị ngó vội xuống, nắm chặt chiếc khăn tắm. Người gọi cửa là thanh tra Houghton .

- Tôi... ông mạnh chứ? Tôi giúp được cho ông điều gì chẳng?

Chị đứng thẳng người, oai vệ, dù chỉ mang trên người mình có chiếc khăn tắm.

- Không có chi. Tôi chỉ có ý đến thăm coi bà ra sao thôi.

Trong ánh mắt hần có một vẻ điều cốt, đặc thẳng, ánh mắt mà hôm trước ở ngoài tòa chị đã không để ý, bây giờ nó gọi cho chị ước muốn móc mắt hần.

- Tôi vẫn mạnh. (Cái mặt đều giả của anh ạ). Có chuyện gì khác chẳng?

- Mời bà đi uống cà phê, được không bà Clarke? – Thái độ mời mọc của hần có vẻ dối trá.

- Quả thật không được, ông thanh tra ạ. Tôi không uống đâu. Và lại tôi cũng sắp sửa phải đi làm rồi. Nếu có chuyện gì muốn bàn bạc với tôi, xin ông cứ vô một tiệm nào ở đường Thống Nhất làm một ly, rồi một giờ sau lại gặp tôi tại văn phòng.

- Giờn hả? Dầu sao thì hôm qua bà cũng bị xúc động mạnh?

Chị nhắm mắt lại, cố nén cơn buồn nôn dâng lên cổ họng. Thằng cha này thật thô bỉ, Nhưng lúc này chị không thể tỏ thái độ nhút nhát nữa. Không thể. Chị còn nghe văng vẳng lời anh Ian nói với chị “Ô-kê?” theo cách đặc biệt của riêng anh, và chị đã lặng lẽ gật đầu đáp khẽ “Ô-kê”.

- Vâng, quả là cơn choáng váng. Ông thích thú chuyện đó chứ, ông thanh tra? Tôi muốn nói là vui sướng trước cảnh bắt hạnh của kẻ khác.

- Tôi không nhìn sự việc theo cách đó.

Hắn rút bao thuốc ra mời chị một điếu. Chị lắc đầu. Chuyện này thì hắn thích thú là cái chắc.

- Tôi không dè dặt. Cô Burton hẳn phải là vui thích lắm.

- Rất nhiều.

Hắn mỉm cười nhìn chị qua khói thuốc, và chị phải tự trấn áp để đừng đánh hắn, và đừng vả miệng hắn. Tự kiềm chế còn cực hơn giữ cho khỏi đau yếu.

- Bây giờ bà tính sao?

À, thì ra mục đích của hắn đây rồi.

- Ông muốn nói gì?

- Bà có chương trình gì chẳng?

- Có, làm việc. Và ngày mai đi thăm chồng. Và tuần sau, đi ăn tối với bạn bè...

Hắn lại mỉm cười, nhưng không có vẻ vui thích.

- Ông đi tù rồi, thì cuộc hôn nhân của ông bà có thể hư hỏng nhiều đó, bà Clarke. Giọng hắn nghe có vẻ rất tử tế.

- Có thể. Hầu như chuyện gì cũng có thể khiến hôn nhân bị hư hỏng nếu ta muốn để cho nó hư hỏng. Tất cả tùy thuộc có chỗ cuộc hôn nhân của ta có thật tốt đẹp không, và ta có cố gắng giữ cho nó được tốt đẹp hay không.

- Cuộc hôn nhân của bà tốt đẹp tới mức nào?

- Tuyệt vời. Và ông thanh tra Houghton ạ, trong thâm tâm tôi, tôi cảm ơn ông đã quan tâm đến. Tôi đoán chắc với ông rằng tôi sẽ đề cập đến chuyện này với chồng tôi cũng như với luật sư của chúng tôi. Tôi biết rằng ông Clarke nhà tôi sẽ xúc động sâu đậm. Ông biết chẳng, quả thật ông là con người rất nhiều tình cảm đấy, ông thanh tra ạ, hay nói cho đúng ông đặc biệt ưa thích xía vô chuyện hôn nhân đấy.

Đôi mắt hắn long lanh nhìn vào mắt chị, nhưng muện mắt rồi: hắn đã xía vô chuyện người khác, đã tới nhà chị, đã rung chuông, và sáng nay hắn đã mắc sai lầm.

- Ông biết chẳng, cụ thể hóa sự việc, tôi nghĩ rằng có thể sẽ gọi điện thoại cho thượng cấp của ông, báo cho họ biết ông là người ưa soi mói thế nào: ông tưởng rằng có quyền quan tâm đến cuộc hôn nhân của tôi?

Hắn nhét lại bao thuốc lá vào trong túi, nụ cười tắt hẳn.

- Được rồi. Tôi đã nắm được vấn đề.

- Thật ư? Của tôi? Sao nhanh thế, ông thanh tra?

Hắn rít hàm răng – Con chó!

- Ông muốn tôi phải xin lỗi ông nữa ư?

- Tôi nói “con chó!” đấy, bà kể luôn chuyện đó với thượng cấp của tôi xem sao. Nhưng cô bé ạ, nếu phải địa vị của em, anh chẳng bận tâm thừa gửi đâu. Em đã gặp nhiều chuyện phiền phức lắm rồi, và còn lâu lắm mới được gặp mặt anh chồng. Nếu quên đi thì hay hơn, em ạ. Em và anh chàng văn sĩ ba

xu của em sẽ bỏ nhau thôi. Vậy nên khi nào em chán không thiết ngồi một mình chỗ tối tăm nữa, thì bắt đầu ngo ngoe đi là vừa. Ngoài kia thiếu gì những người ngon lành hơn anh chàng em đang quyến luyến.

- Ô, thật ư? Chắc người là một trong những con người có thờ đó?

Chị giận run lên, giọng nói cao lên, đốp chát thẳng thừng.

- Em muốn lựa chọn ai tùy ý, nhưng chắc rồi em cũng chẳng lựa được người nào cho hay đâu. Hẹn em hai tháng nữa, anh sẽ trở lại.

- Ra khỏi đây ngay, thanh tra. Và nếu ta còn thấy người héo lánh gần đây, dù đem theo lệnh xét nhà hay không, ta cũng gọi cho ông chánh án, ông thị trưởng, hay đội chữa lửa. Cũng có thể ta kêu cứu bất cứ người nào. Cũng có thể ta đứng chỗ cửa sổ nhắm bắn ngay người.

Hắn nhướn cặp lông mày, tỏ vẻ quan tâm:

- Cô có súng?

- Lúc này thì chưa, nhưng sẽ có. Rõ ràng ta cần đến một khẩu.

Hắn mở miệng định nói câu gì, nhưng chị đã lùi một bước, xô cửa đánh sầm. Về mặt chiến thuật, thì hành động này rất dở, nhưng nhờ vậy mà chị cảm thấy dễ chịu hơn. Trong nhất thời, khi trở vào nhà, chị vội chạy xuống bếp, và phải hai tiếng đồng hồ sau chị mới thôi xúc động.

Bà Astrid tới vào lúc mười một giờ, mang theo bó hoa, và thịt gà chiên mua cho Jessie, cùng với một túi xách đựng đầy trái cây và một lọ nhỏ đựng thuốc viên màu vàng. Nhưng bà kiên trì đứng ngoài cửa, bấm chuông cả hai chục phút vẫn không thấy người lên tiếng. Bà biết chắc Jessie ở nhà, vì bà đã gọi điện thoại, hỏi ở tiệm cho chắc ăn. Cuối cùng bà bối rối quá chừng, gõ cửa nhà bếp ầm ầm. Jessie cẩn thận, hé rèm cửa nhòm ra, và khi thấy bà Astrid, chị vội nhảy xuống ghế. Chị cứ tưởng Houghton trở lại.

- Trời ơi! Em! Chị cứ tưởng có chuyện gì. Tại sao chị bấm chuông em không chịu lên tiếng? Sợ rắc rối với bọn nhà báo hả?

- Không! Không có vấn đề đó, chỉ tại... ồ... em không biết là chị. – Jessie lại rung rung nước mắt, đứng lặng như đứa trẻ mới lớn, và chị kể cho bà Astrid nghe chuyện Houghton tới thăm – Em không chịu nổi. Hắn... ác độc quá hắn tỏ vẻ vui sướng về việc mới xảy ra. Hắn nói tới... cuộc hôn nhân của chúng em...

Chị kể đến đâu, khóc đến đấy, và bà Astrid phải đỡ chị ngồi xuống.

- Tại sao em không tới ở với chị một thời gian, hả Jessie? Chị sẽ để riêng cho em một chỗ phòng khách, và em tránh đi vài ngày?

- Không!

Jessie nhảy xuống, và đi tới đi lui quanh phòng, đập tay vào chiếc ghế lúc đang ngang qua, hoặc nhặt một vật nào đó lên, lại để xuống liền. Một loạt những cử động thừa thãi nhưng bà Astrid lại nhận ra ngay: hồi ông Tom mới

mất, bà cũng hoạt động y hệt.

- Không, cảm ơn chị Astrid. Nhưng em muốn ở lại đây với... với...

Chị mê đi, không biết mình muốn nói gì.

- ... Với những đồ vật của anh Ian.

- Chị hiểu, nhưng ý kiến đó chưa phải là ý kiến tốt. Và lại, em sẽ tránh được đụng chạm với những người như tên cảnh sát kia. Lỡ có kẻ ra mắt kiểu đó thì sao? Em muốn giải quyết cách nào?

- Em không mở cửa cho vô nữa.

- Em không thể sống kiểu đó, Jessie. Ian không muốn em như vậy đâu.

- Vâng, anh ấy không muốn vậy. Quả thật... đúng vậy... em... Ồ, lạy Chúa!

Chị Astrid ơi, em điên lên mất. Em không thể... thiếu Ian, em không biết phải làm gì.

- Nhưng em có mất Ian đâu? Em sẽ đi thăm chú ấy. Chị vẫn chưa hiểu rõ chuyện, nhưng em sẽ giải quyết được êm xuôi. Chú ấy không đi luôn, Jessie ạ. Lạy Chúa thương chúng con, anh Ian không chết. Em cứ cư xử như có Ian ở nhà vậy.

- Nhưng anh không ở đây - Giọng chị nghe thê thảm, đáng thương – Em cần có anh ở đây. Thiếu anh, em hóa điên, em sẽ... em sẽ...

- Không, không được làm vậy. Dù muốn điên, em cũng không được làm vậy. Giữ vững tâm trí, Jessie, và ngồi xuống đây. Túc khắc. Nào, ngồi xuống đi chứ.

Jessie cứ nhảy chồm chồm giữa mấy chiếc ghế như con chơi chơi, trong năm phút đồng hồ. Bà Astrid cất giọng thê lương: - Em ăn sáng chưa?

Jessie lắc đầu, định nói chị không muốn ăn, nhưng bà Astrid đã buông tay chị ra, biến vào nhà bếp. Năm phút sau, bà ló mặt ra, bưng ra bánh mì nướng, mút và trái cây cùng với một ly cà phê bốc khói.

- Em muốn uống cà-phê không?

Jessie lắc đầu, nhắm mắt lại một lát.

- Em không tin nổi những chuyện xảy ra, chị Astrid ạ.

- Đừng nên nghĩ đến vội. Em không giữ nổi lý trí để suy nghĩ đâu, và vì thế không nên cố gắng, Bao giờ em được thăm anh Ian?

Jessie vừa nghe hỏi, liền mở mắt ra, và thở dài.

- Ngày mai.

- Được rồi. Vậy thì điều cần nhất bây giờ là cố giữ cho được bình thần, đợi ngày mai. Em làm được vậy chứ, phải không?

Jessie gật đầu, nhưng chị cũng không dám chắc. Vậy là còn một ngày, một đêm, và một buổi sáng nữa, mà ban đêm là lúc tệ hại hơn cả. Biết bao ma quái, tiếng nói, tiếng vọng thật là khủng khiếp. Và phải ráng sống cho đến lúc thấy mặt Ian.

Nhưng có một điều chị muốn làm ngay. Ngay bây giờ, trước khi gặp Ian. Đó

là chuyện bàn luận với ông Martin về kháng án. Lúc chị gọi tới, ông đang có mặt tại văn phòng, và tỏ ra chịu nhún.

- Jessie, bà khỏe hẳn chứ?

- Tôi mạnh. Anh Ian thế nào? - Giọng chị nhấn mạnh từng chữ, và ở đầu dây bên kia, ông Martin cau mặt. Ông nhớ lại vẻ mặt chị vào tối qua, lúc ông thả chị xuống xe.

- Ông nhà đã lại tinh thần, nhưng vẫn còn xúc động.

- Tôi có thể tưởng tượng ra được. - Giọng chị thật nhẹ, và chị lơ đãng mỉm cười – xúc động? Thì cả hai người đều bị, nào phải chỉ một mình anh? Ông Martin ạ, tôi gọi đây nói là muốn hỏi ông một điều, ngay lúc này đây, vì ngày mai tôi phải đi thăm anh Ian rồi.

- Chuyện chi?

- Tôi muốn biết chúng tôi phải làm gì để chống án, thủ tục ra sao? Ông có lo dùm chẳng. Lo hết mọi việc. (Và chúng tôi phải trả bao nhiêu tiền nữa đây? Đó là vấn đề khác đây nhỉ?)

- Được rồi, chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau khi thành án, bà Jessie ạ. Nếu ông được hưởng thời gian thử thách, thì không vội gì mà phải tính chuyện thượng tố, trừ phi cần cho tư pháp lý lịch của ông thì không kể, nghĩa là muốn cho lý lịch của ông không ghi một tội trạng nào thì không kể. Có lẽ ông cũng muốn vậy. Nhưng theo tôi nghĩ, bà nên đợi sau khi thành án rồi hãy quyết định. Thời gian hạn định để làm thủ tục thượng tố không nhiều, nhưng cũng dư thời giờ cho bà quyết định.

- Bao giờ thì thành án?

- Kể từ ngày mai, còn bốn tuần lễ nữa.

- Tại sao phải đợi đến tận lúc đó?

- Là vì, bà Jessie ạ, bà không biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu họ cho ông về, hưởng thời gian thử thách, thì ông Ian không cần tốn đồng xu các bậc trong món tiền còn lại của ông hay của bà, để kháng án. Đây không phải trường hợp của ông, vì ông có nghề nghiệp nhất định đâu mà cần tư pháp lý lịch phải trong sạch. Đúng đó, nếu ông có nghề nghiệp đòi hỏi tư pháp lý lịch, thì vụ án này có thể gây hại cho ông đó. – Ông dẫn đo một hồi rồi nói tiếp – Và nếu ông được tự do, bà còn cần phải lo nghĩ đến chuyện gì nữa?

- Ông nói “nếu được tự do” là nghĩa làm sao? – Jessie lại cảm thấy rối bời.

- Được rồi. Trong trường hợp phủ định, họ sẽ không cho ông hưởng thời gian thử thách, sẽ tổng ông vào ngục. Trong trường hợp đó, bà có thể làm đơn thượng tố. Nhưng bà Jessie ạ, bà làm đơn thượng tố thì có nghĩa là phải ra một tòa án khác, lại phải đeo đuổi mọi thủ tục xét xử như trước, và chúng ta vẫn phải trưng ra được thêm bằng chứng nào, không chuyện gì thay đổi hết. Vì thế, bà lại phải qua mọi giai đoạn cũ, mà có lẽ chẳng được lợi gì thêm. Theo tôi nghĩ, việc chúng ta cần thúc đây bây giờ là xin được hưởng thời

gian thử thách. Và chúng ta có thể lo chuyện kháng án sau khi biết rõ chuyện xảy ra thế nào. Đồng ý?

Jessie miễn cưỡng đồng ý, và gác máy. Ông ta muốn nói gì, “nếu” chúng cho Ian được tự do là nghĩa làm sao? Chữ “nếu” ấy là thế nào?

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 20

- Em mạnh chứ?
- Mạnh! - Chị mỉm cười với anh, và tự động đưa tay sờ hạt đậu vàng đeo ở cổ, mân mê một lát, và nhìn chồng. Chị đã sống qua hai mươi bốn tiếng đồng hồ, và không thấy Houghton trở lại - Em yêu anh, Ian.
- Em cũng, anh cũng yêu em. Em thật sự mạnh khỏe chứ? - Anh có vẻ lo lắng nhiều về chị.
- Em rất mạnh khỏe. Còn anh thế nào?
- Đôi mắt anh đã nói lên tất cả. Bây giờ anh đã ở trại giam của quận, mặc bộ quần áo lao động dơ bẩn người ta phát cho. Chúng đã gói ghém quần áo anh vào một túi xách đi chợ, gửi lại cho ông Martin, và ông đã trao trả cho Jessie tối hôm trước, cùng lúc với chiếc xe Volvo. Sau đó chị đã uống hai viên thuốc của bà Astrid để lại cho chị.
- Ông Martin nói rằng họ có thể cho anh hưởng thời gian thử thách. Nhưng cả hai người đều nhớ bài báo đã đọc vào hôm tòa tuyên án. Họ đề nghị thử thách đối với các vụ án hiếp dâm. Dư luận quần chúng không khoan hồng nữa.
- Để rồi xem sao, Jessie ạ, nhưng chẳng trông mong gì được đâu. Cứ cố gắng đợi vậy thôi. - Ian mỉm cười, và Jessie lại sụt sùi. Chuyện gì xảy ra nếu anh không được hưởng thời gian thử thách? Chị vẫn chưa thể nghĩ đến chuyện đương đầu với sự kiện đó. Đợi chờ? Lại đợi chờ một phiên tòa nữa, một vụ tuyên án nữa. - Em đã biết tự cư xử chưa? Không khiếp sợ nữa, không cư xử bất thường nữa nhé. - Anh đã hiểu chị rất rõ.
- Em rất bình thường. Và chị Astrid đã săn sóc em như một đứa trẻ. - Chị không dám kể anh nghe về Houghton, cũng như chuyện chị đã khóc lóc, vật mình vật mảy vào đêm trước, và chị đã phải uống mấy viên thuốc mới sống nổi.
- Chị ấy có theo em lại đây không? - Anh đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy bà Astrid.
- Có, chị ấy đợi ở nhà dưới. Chị ngại anh sẽ lúng túng, và chị cũng nghĩ rằng vợ chồng mình cần nói chuyện riêng với nhau.
- Nói với chị là anh rất yêu quý chị nhé. Anh rất vui thấy em không lẻ loi. Jessie, anh rất rầu rĩ lo lắng vì em. Hãy hứa là không làm điều gì rồ dại nhé. Anh van em, hứa đi. - Anh nhìn chị, vẻ năn nỉ.
- Em hứa. Thành thật đấy, anh cũng ạ. Em rất mạnh khỏe.

Nhưng trông chị không có vẻ mạnh khỏe. Cả hai người đều có sắc diện rất xấu: hoảng hốt, xúc động, riêng Ian trông càng tệ hại, vì hai ngày không cạo, râu mọc tua tủa.

Trong nửa giờ đồng hồ, hai người nói với nhau, toàn những câu chuyện thường nhật và không ăn nhập với nhau, câu chuyện của hai người vẫn chưa thoát khỏi cơn xúc động. Jessie cố gắng để khỏi khóc lóc, và chị giữ được cho đến lúc gặp bà Astrid ở nhà dưới, và hai chị em nức nở, vì giận dữ và đau đớn.

- Chúng nhốt ảnh trong cái chuồng, như nhốt thú vật.

Và cô ả trời đánh kia chắc hẳn lúc này đang ở tại văn phòng của ả, làm việc, sống cuộc đời riêng. ả đã trả được thù, bây giờ phải sung sướng lắm. Trong khi đó, Ian khốn khổ trong tù, và Jessie lẻ loi về nhà lúc đêm tối, đau khổ điên cuồng.

Bà Astrid dẫn Jessie về nhà, nấu bữa ăn tối cho chị, và đợi cho đến lúc chị thiêu thiêu ngủ. Đêm nay đỡ khổ cho Jessie, phần lớn chỉ vì chị đã quá hoang mang, không còn thời giờ để nghĩ ngợi lôi thôi, tự hành hạ mình. Chị chỉ nằm xuống ngủ ngay. Sáng hôm sau, bà Astrid tới sớm, mang theo dâu tươi, một tờ "Nữ Ước Thời báo" và tờ tạp chí "Trang phục Phụ nữ". Có lẽ vấn đề thời trang vẫn là điều Jessie quan tâm đến đây!

- Em ạ, không bận tâm sóc em chẳng hiểu chị sẽ làm gì đây!

- Thì chị ngủ nán thêm chút nữa chứ gì? Nhưng chị ạ, giờ này mà em đã thức dậy rồi, thì hẳn là em đã qua khỏi đấy. - Jessie lắc đầu, ôm chặt lấy bạn, trong lúc bà Astrid rót ra hai tách trà. Chị đã đi được một chặng đường dài, và may mắn cho chị là có bà Astrid giúp đỡ. Còn hai mươi bảy hôm nữa mới tới ngày thành án, và chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Jessie còn có cửa tiệm phải lo toan, nhưng lúc này chưa phải lúc để tính đến chuyện đó. Chị chỉ lo nỗi việc ấy bằng cách lâu lâu gọi dây nói hỏi thăm sơ qua, và đặt hết tin tưởng vào Katsuko. Bà Astrid dẫn chị tới những nơi quen thuộc của bà, như tới tiệm uốn tóc chẳng hạn, cốt ý để săn sóc đến chị hơn là nghĩ đến chuyện khác. Jessie chỉ được thăm Ian một tuần hai lần, thời gian còn lại không có chuyện gì làm thật là khủng khiếp. Nhiều khi chị định nói gì lại quên ngay; lấy vật gì ra khỏi túi xách lại hỏi không hiểu vì sao mình lấy ra; đang nghe bà Astrid nói chuyện bỗng trở mặt nhìn, như thể này giờ chị không trông thấy bà, không nghe bà nói. Chị không có đủ lý trí, nhìn theo cách mình cảm nghĩ, như một đứa trẻ xa nhà, chán nản bám lấy một bà mẹ mới: bà Astrid. Thiếu anh Ian, không còn điều gì có ý nghĩa với chị.

Thiếu hẳn sự sống. Và thiếu giao thiệp, chị khó lòng nhớ ra rằng chị vẫn tồn tại. Bà Astrid cũng chỉ ráng giữ chị sống vất vưởng cho đến ngày chị có thể gặp anh lần sau.

oOo

Sau ngày tuyên án, báo chí có đề cập đến vụ án Ian, nhưng chỉ đăng vài dòng ở trang cuối. Không ai gọi tới hỏi thăm, trừ hai ông bạn đã ra tòa làm chứng cho Ian. Họ tỏ vẻ xúc động trước nguồn tin. Jessie nhờ bà Astrid trả lời dùm chị, và cũng chỉ cho biết sơ qua vài chi tiết. Chị không muốn nói chuyện với một người nào nữa.

Ngày thứ hai, chị đi làm. Jessie và Katsuko đều tỏ ý buồn rầu. Cô Kat có đọc được tin đăng trên báo, nhưng không dám dấn động tới trong các cuộc điện đàm, muốn đợi gặp chị Jessie rồi nói gì hãy nói. Qua giọng nói của Jessie trong điện đàm, cô biết rằng chị không muốn cho hai cô biết. Khi Jessie theo bà Astrid bước vào cửa hàng, chị rất đau khổ. Vừa nhìn thấy mặt hai cô kia là chị hiểu ngay, và Zina thấy chị liền ứa nước mắt. Chị ôm chặt cả hai cô. Bây giờ hai cô đã hiểu vì sao Houghton tìm tới cửa hàng, vì sao chị Jessie điên cuồng, vì sao chiếc Morgan biến mất. Cuối cùng họ đã hiểu hết.

Katsuko lên tiếng nói thay cho cả hai:

- Chị Jessie, chúng em có làm được chuyện gì chăng?
- Có một điều duy nhất thôi: đừng bao giờ nói đến chuyện này nữa. Lúc này, chị không thể nói được điều gì đâu. Nói nhiều chẳng được chuyện gì.

- Anh Ian ra sao?

- Vẫn sống. Chỉ nên biết vậy thôi.

- Chị có nghĩ được chuyện gì sẽ xảy ra không?

Jessie lắc đầu và lặng lẽ ngồi vào chiếc ghế hàng ngày chị vẫn ngồi.

- Không. Chị chẳng có ý nghĩ nào. Trả lời vậy đã đủ chưa?

Chị nhìn vào mặt hai cô gái, và cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Cuối cùng Zina lại lên tiếng.

- Chị có cần giúp đỡ tại nhà không, chị Jessie? Hẳn là chị phải cô đơn lắm. Nhà em cũng gần nhà chị.

- Cám ơn em cung. Chị sẽ cho biết ý kiến sau.

Chị ôm chặt cô gái, rồi tiến về văn phòng, bà Astrid theo bèn gót. Chị rất cần có Zina đêm hôm chia sẻ tâm sự với mình. Nhưng có thể việc đó còn tệ hại hơn nỗi kinh sợ những lúc ở một mình. Tới cửa văn phòng, chị quay lại, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Có một điều này, hai em ạ. Trong những tuần tới đây, chị không rảnh thời giờ quanh quẩn chỗ này. Chị có nhiều việc phải lo cho anh Ian, phải gặp vài người để bàn về chuyện thành án, và có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Lúc nào tới được chị sẽ tới, nhưng hai em phải thay chị trông nom mọi chuyện đấy. Coi như hai em đang làm chuyện gì, thì cứ vậy mà làm tiếp. Đồng ý?

Katsuko cúi chào, và Jessie nở nụ cười:

- Hai em dễ thương quá! Được trở lại đây, chị thấy vui quá.

Bà Astrid nhìn Jessie với vẻ quan tâm, lúc Jessie ngồi xuống trước bàn giấy.

- Chị vô giúp đỡ em được không?

- Nói thật với chị, em cần đến chị ở chỗ khác hơn là ở cửa tiệm này. Kat đã trông nom chỗ này rất hoàn hảo. Điều cần chăm sóc là bản thân em đây: buổi sáng, buổi tối và cả đêm khuya nữa... lúc nào chị cũng phải chăm nom, chị hiểu chứ?

Dĩ nhiên là Astrid hiểu. Tám rưỡi sáng bà đã phải tới nhìn mặt chị, hai giờ chiều phải gọi điện thoại để nghe tiếng chị. Đêm khuya mới thật là lúc có chuyện: nỗi khiếp sợ không biết có sống nổi đến sáng, không biết Ian có thể trở lại nhà nữa không, vũ trụ có thể đè ập xuống, chôn vùi chị, thanh tra Houghton có thể sấn vào hăm hiếp chị. Có cả những nỗi sợ chính đáng lẫn những nỗi sợ không thực, những bóng ma chị tưởng tượng ra, và những người đàn ông không đáng chị quan tâm đến.

- Em nghĩ coi có thể làm việc trong bao lâu? Chị sẽ tới đón em nhé. Tối nay, chúng ta có thể ăn tối tại nhà chị, nếu em đồng ý.

- Chị rất tử tế với em.

Thật lạ lùng, với một thời gian quen biết rất ngắn mà hai chị em đã thông cảm nhau nhiều. Nhưng bà Astrid hiểu tại sao : bà rất cảm phục những việc làm của Jessie.

oOo

Phần lớn những cố gắng của Jessie dành cho chuyện thành án của Ian. Đã hai lần chị gặp vị sĩ quan phụ trách việc cho hưởng thời gian thử thách, nghe ông tả chi tiết của vụ án, và ngày đêm chị để tâm tới ông Martin. Ông đang làm gì đây? Ông nghĩ sao về vụ án? Đã nói chuyện với vị sĩ quan phụ trách công việc chưa? Cảm tưởng của vị sĩ quan đó ra sao? Có một hôm, chị đã tìm gặp và nói chuyện với ông chánh án vào giờ ăn trưa. Ông tỏ ra là con người có cảm tình, nhưng không chịu áp lực về vấn đề thành án. Jessie có cảm tưởng rõ ràng rằng chị với vẻ quý phái hơn hôm ra tòa, và trong cuộc tiếp đón này có lẽ ông chánh án cũng bớt hiền từ hơn. Ông tiếp đón chị không được nồng hậu lắm. Chị đã gom được một số thư của những người bạn thân, chứng minh anh Ian có tính nết rất tốt. Chị cũng xin được một lá thư của nhân viên nhà in mong mỗi thấy Ian được tự do để hoàn tất cuốn sách của anh, nói thêm rằng việc đi tù có thể phá hoại văn nghiệp của anh. Ngày lễ Tạ ơn đã đến, không khác gì một ngày thường, hay ít nhất Jessie cũng làm cho nó có vẻ như vậy. Chị chỉ coi nó như một ngày không phải làm việc, không cho phép mình nghĩ đến những ngày lễ Tạ ơn trước kia. Chị không tổ chức tiệc tùng. Chị không chịu nổi như vậy. Chị ở chơi với bà Astrid, trong lúc Ian cũng trong tù. Hôm đó, tại nhà giam quận, người ta không cho thăm viếng: anh ăn bánh sandwich thịt gà đã cũ, và đọc một lá thư của Jessie.

Bà Astrid ăn thịt bò với Jessie, quên hẳn ngày lễ năm nay, hy sinh kỳ nghỉ cuối tuần, không về ở chơi với bà mẹ trong trại chăn nuôi. Bà rất lo sợ cho

Jessie, luôn luôn di chuyển như đi trong đám sương mù, lúc ngừng lúc đi, lúc la hét: chị say thuốc và uống nhiều cà phê quá.

Và chị hùng hục làm việc tới ngày. Đang nghĩ đến chuyện phải làm gì cho ngày thành án, thì đột nhiên chị lại đổ hết nỗ lực cho Lady J, tưởng như chị đã bỏ bằng không trông nom đến nó đã mấy năm nay. Chị làm việc cả ngày thứ bảy. Ở nhà, chị không nghỉ tay, chị phải làm một việc gì, làm đủ mọi việc: lau nhà, quét dọn lại nhà xe, xếp dọn lại các ngăn tủ, thu vén phòng làm việc... đủ thứ chuyện, miễn là khỏi suy nghĩ. Và có thể.... có thể là nếu chị làm mọi việc hoàn hảo, thì biết đâu chừng cuối tháng này anh lại chẳng được về? Có thể họ cho anh hưởng trường hợp thử thách lắm chứ, biết đâu chừng?... Chị di chuyển như một thầy pháp quay cuồng. Nhưng chị cần phải làm vậy. Để tâm trí bị đè nặng, chị không chịu nổi đâu. Và thường xuyên lo sợ, không tránh đâu được, khiếp đảm quá. Quá sức của con người. Mà chị cũng chẳng còn là con người nữa, ăn rất ít, ngủ khó khăn. Chị không còn cảm thấy mình là một con người, không dám tin vậy. Chị xa lánh mọi người, tách rời hẳn ra... và đó là điều chị sợ hơn cả. Anh Ian cũng hiểu điều đó, nhưng bây giờ anh không thể ngăn cản chị. Anh không đụng được tới chị, ôm chị, cảm nhận chị, hay khiến chị cảm nhận được anh. Anh không thể làm được điều gì, chỉ đành đứng nhìn qua cửa sổ, nói chuyện với chị qua điện thoại của nhà tù, trong lúc chị bực bội mân mê sợi dây điện thoại, dí sát miệng vào ống nói mà đầu óc để đâu đâu.

Và bây giờ trông anh càng ngày càng bệ rạc: râu không cạo, quần áo dơ dáy, kém ăn và quầng mắt anh, mỗi lần thăm viếng, chị lại thấy có vẻ thâm hơn.

- Ở đây anh không ngủ được ư? - Giọng chị cao hơn, the thé hơn và bối rối hơn. Anh thương chị, mà không làm được điều gì cho chị. Cả hai đều hiểu như vậy, và anh tự hỏi không hiểu bao lâu nữa chuyện này sẽ khiến chị chán ghét anh. Vì anh đã để chị phải thất vọng. Và anh kinh hãi nghĩ đến một ngày nào đó, anh không còn giữ nổi lòng thương yêu của chị, chị sẽ quay mặt đi. Chị đòi hỏi quá nhiều, vì chị cần đến nhiều điều.

- Lâu lâu anh cũng ngủ được. - Anh cố nở nụ cười, gắng quên đi mọi chuyện, không suy nghĩ gì nữa - Còn em thế nào? Hình như dưới mắt em có quầng thâm lắm đó, em cưng ạ. Anh nói phải không?

- Anh có sai lầm bao giờ đâu?

Chị lại mỉm cười, ghé sát vào ống nói, nhún vai. Chị đã sụt mất sáu ký, nhưng ngủ được khá hơn. Chị không để ý tới chuyện đó. Những viên thuốc màu đỏ đã giúp đỡ chị. Thuốc đỏ tốt hơn thuốc vàng, chỉ thua có những viên thuốc nhỏ màu xanh, mà mãi sau này bà Astrid mới đưa cho chị, và có tác dụng với chị hơn. Mấy thứ thuốc đó cùng một loại, thứ yếu thứ mạnh thôi. Thuốc đỏ cũng có tác dụng chừng mực đối với chị. Chị không dám nói cho Ian biết. Anh khó khăn với chuyện đó lắm, nên chị phải cẩn thận. Nhưng quả

thật thuốc viên đã làm được điều tốt cho chị. Hai lần gặp nhau ngắn ngủi trong tuần là thời gian chị dễ sống nhất. Ngoài ra chị phải cố gắng để sống qua ngày. thuốc viên đã giúp chị việc đó. Và bà Astrid chỉ đưa ra từng viên, nhất định không chịu để lại nguyên lọ. Ian mà biết được, anh sẽ điên lên. Hồi cậu Jake mất đi, chị có long trọng hứa với anh là không dùng tới thuốc viên. Anh đã đứng bên chị suốt đêm, coi người ta bơm rửa ruột cho chị, và sau đó chị đã hứa. Đôi khi cần uống thuốc viên, chị lại nhớ đến chuyện này. Nhưng hiện giờ, chị cần đến thuốc, quả thật chị phải uống, nếu không chị cũng chết, bằng cách này hay cách khác. Chị đã nghĩ đến những chuyện như nhảy qua cửa sổ, dù rằng chị chẳng muốn chút nào. Chị nghĩ đến ma quỷ túm lấy chị, bắt chị làm những chuyện chị không muốn. Chị không thể nói chuyện với khách hàng, ở lì tại văn phòng vì chị rất sợ không hiểu mình sẽ nói bậy bạ những gì. Chị không tự kiểm soát được. Chị không thể làm chuyện gì, không thể ngồi sau tay lái.

oOo

Bốn tuần từ ngày tuyên án đến ngày thành án, đã qua như một cơn ác mộng liên tục, nhưng cuối cùng ngày thành án cũng tới. Ông chánh án đã nghe tranh cãi về việc cho hưởng hay không cho hưởng trường hợp thử thách. Lần này Jessie được đứng bên Ian để chờ đợi. Chị bớt khiếp sợ hơn, có thể nắm tay, nhìn mặt anh. Người anh hơi quá, móng tay để rất dài. Trong tù họ đã đưa cho anh dao cạo chạy điện, và mặt anh bị xước nhiều đường. Nhưng dầu sao vẫn là anh Ian, chị đã có thể sờ tới một thứ gì thân thuộc nhất trên đời, bây giờ đã bắt đầu thấy xa lạ với chị. Bây giờ chị đứng bên anh, thuộc về anh. Chị đã hầu như quên hẳn tính cách long trọng của buổi thành án. Nhưng các thủ tục trong phòng xử lại lôi chị trở về với thực tại: viên thừa phát lại, phóng viên săn tin tòa án, lá cờ... tất cả đều hiện thực.

Ian không được chấp thuận cho hưởng trường hợp thử thách. Ông chánh án cho rằng tội trạng này quá nghiêm trọng. Và sau, ông Martin giải thích rằng trong không khí chính trị hiện nay, ông chánh án khó lòng làm khác được. Ian bị kết án bốn năm tù, giam tại nhà tù của tiểu bang, và anh phải ở tù một thời gian tối thiểu là một năm.

Thừa phát lại dẫn anh đi, và lần này Jessie không khóc.

oOo

Ba ngày sau, Ian được chuyển từ trại giam quận sang trại giam tiểu bang. Như tất cả các tù nhân đàn ông khác, anh được tới Bắc California, ở Trung tâm y tế California, tại tỉnh Vacaville để khám tổng quát.

Hai ngày sau, Jessie và bà Astrid đi xe tới đó, trên chiếc jaguar màu đen. Chị dắt ở thắt lưng hai viên thuốc màu vàng. Bà Astrid nói rằng đó là những viên cuối cùng bà có thể đưa cho chị. Nhưng lần nào bà chẳng nói vậy? Chị biết bà rất rầu rĩ vì chị.

Trừ ổ sống lộ ra ở cổng chính, và chiếc máy dò tìm vũ khí, thì trại giam Vacaville trông vô hại . Bên trong có một quầy hàng bán những mẫu hàng xấu xí làm trong tù, và bàn giấy đặt chỗ cửa ra vào cho người ta cảm tưởng lối vào một bệnh viện . Thứ gì cũng bằng kền, gắn kiếng . Bên ngoài trông rất giống một nhà rửa xe tân tiến .

Hai người xin phép được vào thăm Ian, điền vào nhiều mẫu giấy tờ, và được mời ngồi ở phòng đợi, hoặc có thể dạo quanh chỗ tiền sảnh . Mười phút sau, một người lính gác xuất hiện, mở cửa cho họ vào sân trong, dẫn họ đi qua sân đó, tới một cửa không khóa .

Những người ở đây mặc quần áo Jeans màu xanh, áo sơ mi, và mang đủ thứ giày, từ những đôi ủng tới những đôi giày nhẹ . Bà Astrid nhướn đôi lông mày nhìn Jessie: nơi đây chẳng giống một nhà tù chút nào . Người ta có thể chơi những trò chơi điện tử hoặc nói chuyện với bạn gái . Nó rất giống với một trường trung học vào giờ ra chơi, ngoại trừ đây đó có một khuôn mặt buồn bã hay một bà mẹ rung rung ngăn lệ .

Nhìn cảnh tượng chung quanh, Jessie thấy phấn khởi trong lòng . Chị có thể gặp anh ở chỗ nào trong sân cũng được, có thể nắm tay anh, cười với anh. Lấy nhau bảy năm rồi mà bây giờ trở lại cái thừa mới gặp, kể cũng điên thật, nhưng dầu sao cũng hơn rất nhiều so với những lần thăm viếng ở nhà giam quận, chỉ được nhìn nhau qua cửa sổ .

Nhưng Jessie đã lầm; chưa có điều thay đổi tốt đẹp hơn, là vì phải vài tháng nữa anh Ian mới được phép tiếp thân nhân ở ngoài sân, nếu như anh ở đây luôn. Cũng còn nhiều thủ tục rườm rà . Lần đầu tiên này anh chị cũng chỉ được nhìn mặt nhau trên một khung kiếng và liên lạc với nhau qua điện thoại thôi. Jessie cảm thấy tức giận muốn đập vỡ cái khung kiếng đó, trong lúc chị cố nở một nụ cười . Chị hy vọng được sờ vào mặt anh, đụng vào cánh tay anh, ngửi thấy hơi hướng tóc anh. Nhưng chị chỉ có trong tay có một ống điện thoại bằng nhựa màu xanh thôi. Bên cạnh chị là một cái màu hồng, và xa hơn là một cái màu vàng . Một kẻ nào đó óc hài hước đã nghĩ ra chuyện đặt dài dài ở đây những ống nói đủ màu sắc tươi vui. Cứ như trong một bảo sanh viện vậy: chị có thể nhắc ống nội đàm để "Âu, âu ! Em bé đây ư ?" Với đứa bé mới sanh thân yêu của chị . Nhưng Jessie cần là cần chồng chị kia, chị cần gì cái ống nói ?

Nhưng trông anh đã khá hơn, gầy hơn một chút, nhưng sạch sẽ . Anh cũng đã cạo râu, đợi cuộc thăm viếng . Hai vợ chồng đã có thể vui vẻ đùa cợt nhau những câu trước kia vẫn thường chọc ghẹo nhau, thỉnh thoảng bà Astrid cùng dành lấy điện thoại, nói một câu. Được ngồi đây nói chuyện với hai người đàn bà, nhìn nhau qua một khung kiếng, Ian thấy cũng hay hay. Về căng thẳng chỉ nói lên trong đôi mắt anh thôi, và trong câu chuyện vui đùa giữa ba người cũng gọn chút chua cay.

- Nơi đây hầu như một thư phòng . Một thằng can tội hiếp dâm mà được vậy là nhất rồi ! Anh bức bối nhả mặt nói câu khôi hài không vui.

- Có khi họ tưởng anh là thằng ma cô đấy . Tiếng cười của họ như tiếng sắt va chạm .

Sự thật là anh phải ở đây. Ít nhất là một năm. Jessie tự hỏi không biết chị có thể chịu đựng được bao lâu. Có lẽ chị cũng không cần phải chịu đựng . Có lẽ cả hai người đều vậy . Chị muốn hỏi anh về chuyện kháng án .

- Anh đã nói với ông Martin chưa ?

- Đã . Có lẽ không nên thượng tố - Anh trả lời long trọng, giọng nói có vẻ cương quyết .

- Sao ? Giọng chị run run.

- Em nên nghe anh mới được . Anh biết phải làm gì, Jessie. Lần xử sau cũng không có gì thay đổi đâu. Ông Martin cũng cảm nghĩ như anh. Chỉ mất thêm năm, mười ngàn đô la nữa, chúng mình mang công mắc nợ thêm, mà lên tòa trên, chúng ta cũng chẳng tìm được điều gì khác để khai ra. Dựa vào những bằng cứ mà chúng ta đang nắm, thì những điều nghi ngờ về người chồng ả ta là không thể chấp nhận được . Ta nắm được gì nào ? Chỉ là một bức hình chụp cũ rích và những suy nghĩ hoang tưởng thôi. Không có người nào chịu đứng ra làm chứng . Không có gì vững chắc, chỉ là hy vọng hão huyền .

Chúng ta đã làm một lần rồi, mà có cách nào khác đâu ? Một lần nữa, chúng ta vẫn không giải quyết được . Một tòa án mới được triệu tập vẫn làm theo đường lối cũ, và chỉ làm mấy người ở tòa điên lên thôi. Ông Martin nghĩ rằng anh nên chịu khó sống qua ngày, ráng tỏ ra con người dễ thương, và có thể họ sẽ cho anh được thả trước hạn . Dầu sao, anh đã quyết định rồi, và anh cho rằng anh nghĩ đúng .

- Ai nói anh nghĩ đúng ? Và tại sao không ai hỏi tội một tiếng ?

- Anh bàn với ông ta là bàn về thời hạn của anh nằm đây, có phải của em đâu ? Đây là quyết định của anh.

- Nhưng nó có ảnh hưởng đến cuộc sống của em nữa .

Mắt chị lại long lanh giọt lệ . Chị cần một vụ thượng tố, một cơ hội khác, một điều gì đó, điều gì cũng được . Chị không thể chấp nhận chuyện chờ đợi thả trước hạn . Người ta đang bàn đến vấn đề thay đổi các đạo luật của bang California về thủ tục thành án, nhưng ai mà đợi cho được ? Ông Martin cũng có nói một lần rằng anh Ian có thể ở tù hai năm. Hai năm ? Lạy Chúa, làm sao chị có thể sống nổi đến đó ?

- Jessie, em phải tin cần anh. Ta phải đi theo con đường đó . Quan trọng gì đâu ?

- Ta có thể bán bớt đồ đạc: căn nhà hay một thứ gì đó .

- Và chúng ta lại thua kiện nữa . Lúc đó sẽ ra sao ? Ta nên can rằng chịu cho qua đi. Anh van em, Jessie, anh van em ráng chịu đựng . Hiện giờ, anh

không thể làm điều gì cho em, nhưng anh yêu em. Em phải ráng giữ cho thật mạnh . Có thể cũng không lâu đâu, có lẽ không quá một năm đâu.

Anh cố lấy giọng nói cho thật vui vẻ . Chỉ vì chị .

- Lỡ hơn một năm thì sao ?

- Chúng mình sẽ tính sau.

Nước mắt chị lại chảy rờn rờn trên mặt . Tại sao anh với ông Martin quyết định mà không nói cho chị biết ? Tại sao hai người không nói cho chị biết ?

Tại sao hai người không muốn thử thách một lần nữa ? Có thể thắng kiện lắm chứ ... có thể ... Chị nhìn lên, thấy anh trao đổi ánh mắt với bà Astrid, rồi lắc đầu:

- Em cưng, em nên nhờ đến chị Astrid, chị em nâng đỡ lẫn nhau.

- Để làm gì vậy ?

- Vì anh.

- Em rất mạnh khỏe .

Anh lắc đầu, nhìn chị:

- Anh chỉ mong sao em được như vậy !

Nhờ Chúa thương, chị đã có bà Astrid.

Hai vợ chồng nói chuyện với nhau một hồi nữa . Anh kể về mấy người bạn mới quen, về mấy cuộc thử nghiệm ở đây để xem anh có tài năng gì, và mong ước của anh được ở lại đây hơn là được chuyển sang một trại giam khác . Dầu sao thì Vacaville cũng có vẻ văn minh, và anh hy vọng rằng có thể viết tiếp cuốn sách của anh, sau khi được ở đây một thời gian, và ổn định tinh thần . Ít nhất anh vẫn còn sống, về mặt tâm trí và tinh thần . Nhưng Jessie thấy rằng những chuyện đó chị chẳng quan tâm. Bản thân chị thì sao đây ? Sau khi cãi cọ với chồng về việc chống án, chị cảm thấy cô độc hơn. Chị cố nở một nụ cười, nhưng rất đau lòng không thể đưa tay ra đụng tới anh, không được anh ôm vào lòng .

Anh nhìn vào mặt chị một lúc, chỉ mong ước một điều là có thể đụng đến chị . Anh không kiếm được câu nào để nói . Trước nay anh chị vẫn thường có những lúc yên lặng như vậy .

- Cửa tiệm thế nào ?

- Tốt . Quả thật rất tốt . Công việc rất phát triển .

Chị đã nói dối . Việc làm ăn còn lâu mới có thể gọi là phát đạt . Từ ngày chị mở tiệm Lady J đến giờ, chưa năm nào tệ hại như năm nay . Nhưng chị biết nói gì với anh bây giờ ? Nói thế nào để khỏi có vẻ than vãn, oán trách, khỏi khóc lóc thất vọng ? Điều gì còn lại nữa đây ? Vẫn còn nguyên sự thật là công việc làm ăn thất bại, lẽ ra anh phải ở nhà làm việc để giúp đỡ chị thanh toán các hóa đơn ... Sự thật là lẽ ra anh không ở tù ... Sự thật về mặt anh rất khủng khiếp, mái tóc hớt ngắn khiến anh trông già và mệt mỏi ... Sự thật là chị rất lo lắng chỉ sợ anh trở thành đồng tính luyến ái trong tù, và tệ hại hơn,

có kẻ sẽ giết anh ... Sự thật là chị không biết cách nào để thanh toán các hóa đơn, chị rất sợ không biết có sống nổi qua những đêm cô đơn... là chị muốn chết ... là anh không nên cặp với Margaret Burton. Anh là thẳng đều, và chị bắt đầu chán ghét anh, vì anh không ở gần bên chị nữa ... anh đã đi khỏi . Có quá nhiều sự thật, và chị biết rằng những điều đó sẽ giết anh.

Ian lại lên tiếng, Jessie phải nhìn lên, để tâm chú ý đến anh.

- Jessie, anh muốn nhờ em, hôm nay về nhà, làm ngay cho anh một việc. Dem cuốn sách của anh đi chụp lại, bảnh sao gửi cho ngân hàng giữ dùm, bản chính gửi cho anh. Anh đã được giấy phép đặc biệt để viết tiếp cuốn sách. Đừng quên nhé. Ráng lo gửi liền cho anh.

Lúc anh nói mấy câu đó, trong ánh mắt của anh có vẻ nồng nhiệt, nhưng bà Astrid nhìn vào mặt Jessie tỏ ý thắc mắc. Chị có vẻ ngạc nhiên vô cùng. Anh mới bị kêu án tù, mà đã nghĩ ngay đến cuốn sách được sao?

Chừng hơn một giờ đồng hồ trò chuyện, cuộc thăm viếng đã đáo hạn. Người ta vội vã từ biệt nhau qua điện đàm. Ian vui vẻ tạm biệt bà Astrid, nói mấy câu thân ái với Jessie . Riêng chị ghen ngào không nói nổi câu giã từ.

Người ta đâu có hiểu chị muốn giữ anh lại mãi mãi, đâu có hiểu điều chị cần nhất trên đời là anh Ian?

Chị nhìn anh, miễn cưỡng bước đi, thật chậm chạp, chẳng muốn giã từ, nhưng trên mặt anh còn giữ mãi nụ cười trẻ trung, trong lúc chị cố mỉm cười đáp lại. Chị thầm mừng là giờ thăm viếng đã hết. Bây giờ, mỗi lần gặp anh, chị lại thấy xót xa, có lẽ còn khó khăn cho chị hơn hồi ở trại giam quận. Chị muốn cầm một vật gì ném vỡ khung kiếng, muốn la hét... làm một chuyện gì. Nhưng chị mỉm cười với anh lần cuối cùng, và lặng lẽ theo bà Astrid ra xe.

- Chị còn viên thuốc thần diệu nhỏ nhỏ nữa không?

- Không, chị không có. Chị không mang theo.

Bà Astrid không nói gì thêm, khẽ nắm tay Jessie, ôm chị, rồi mở cửa xe. Bà không thể nói thêm tiếng nào, lờ đi như không thấy nước mắt của chị, để chị khỏi hổ thẹn, và hai người lặng lẽ trong chuyến xe trở về, nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng phát ra từ máy thu thanh gắn trong xe.

- Em muốn chị thả em xuống đây, đi bộ về nhà cho thư giãn tâm trí một lúc chẳng?

Bà Astrid mỉm cười hỏi Jessie, trong lúc xe phải đậu lại vì đèn đỏ ở Broadway. Chỗ này xe hơi của họ từ con đường trông vắng đổ về con đường đông đúc, kẹt xe. Còn hai dãy nhà nữa là tới quán Enrico.

- Không. Đây là chỗ mà chuyện bắt đầu xảy ra.

- Em nói gì?

Bà Astrid chưa nhận ra chuyện gì, quay lại thì thấy Jessie nhìn đăm đăm dãy bàn kê sát nhau ở chỗ lối đi bên dưới những máy sưởi. Lúc này trời lạnh,

nhưng vẫn có vài người gan dạ ngồi ngoài trời.

- Quán Enrico. Đây là nơi anh đã gặp ả. Không hiểu lúc này ả đang làm gì? Chị có vẻ mặt hồ hững, và chị nói như đang nằm mơ.

- Jessie, đừng nghĩ đến nữa.

- Tại sao không?

- Vì không còn gì quan trọng nữa, mọi việc đã qua rồi. Em cần phải nhìn về phía trước, như người đang đi trong đường hầm, cần phải nhìn về phía đầu hầm đằng kia, và trước khi em biết được...

- Ô, chuyện vớ vẩn. Chị nói cứ như chuyện cổ tích vậy. Chị có biết em cảm thấy gì không, khi em nhìn thấy ảnh của chồng em trên khung kiếng, mà không thể nào đụng được vào người anh.... Ôi, trời ơi! Chị tha lỗi, em không thể chịu đựng nổi, chị Astrid ạ. Em không thể chấp nhận chuyện đó, không muốn nó xảy ra cho cuộc đời em, em không muốn cô đơn. Em cần anh ấy.

Chị nói câu cuối thật nhẹ, dường như nước mắt chặn lấy cổ họng.

- Nhưng em vẫn còn có chú ấy. Dầu sao, đó là điều quan trọng. Đồng ý rằng chú ấy chỉ hiện lên ở khung kiếng, nhưng chú vẫn còn đó mãi mãi. Em nghĩ coi có thể giống như chị nhìn anh Tom nằm trong quan tài được chẳng? Anh không bao giờ nói chuyện với chị nữa, không nhìn chị nữa, không ôm chị, không cần chị, không yêu chị nữa. Không bao giờ, Jessie ạ, không bao giờ. Giữa em và Ian chỉ là một thời gian xa cách. Em chỉ thiếu có một điều là không được thấy mặt chú ấy ở nhà và lúc đêm khuya, còn những chuyện khác em vẫn có đầy đủ.

Nhưng đó mới là điều mà Jessie cần đến: sự hiện diện của Ian. Những chuyện khác là chuyện gì? Chị không thể nhớ nổi.

- Và em cũng cần ngưng ngay việc sử dụng thuốc men đi, Jessie ạ.

Câu nói của bà Astrid đã đưa Jessie trở lại thực tại. Còn cách có mấy căn nữa là tới nhà chị rồi.

- Tại sao? Thuốc viên có hại gì đâu. Chúng chỉ... chúng chỉ trợ giúp, thế thôi.

- Trong một thời gian ngắn thì chưa hại gì đâu. Nếu lúc này chúng chưa có tác dụng xấu thì rồi chúng cũng làm em suy sụp thần kinh thôi. Và lại, nếu em không để ý thì rồi em sẽ lệ thuộc vào chúng, và lúc đó quả thật là một vấn đề tồi tệ với em đấy. Chị đã bị rồi và phải khốn khổ mới cai được. Chị đã phải về ở trại chăn nuôi của má chị mất nhiều tuần mới “đuổi” đi được. Em nên vì quyền lợi của bản thân mà bỏ đi ngay từ bây giờ.

Jessie lờ đi không biết tới câu gợi ý đó, lấy trong túi xách ra chiếc lược chải đầu.

- Vâng. Có lẽ em lại thẳng cửa tiệm đây.

- Tại sao em không về nhà, ở lại vài phút cho đầu óc bớt căng trước đã? Em

thấy thế nào?

- Đồng ý, nếu chị cũng vô chơi, uống tách cà-phê – Jessie không muốn ở lại một mình – Em phải thu nhật sách của anh Ian, đưa đi chụp lại cho ảnh. Ảnh muốn bắt đầu làm việc liền.

Bà Astrid nhận thấy giọng nói của Jessie có vẻ gay gắt. Chị ghen chăng? Hình như không có chuyện đó. Nhưng mấy ngày gần đây, chuyện gì cũng có thể xảy ra với Jessie .

- Ít nhất, họ cũng để cho chú ấy được soạn sách.

- Bề ngoài là vậy – Jessie nhún vai, trong lúc bà Astrid cho xe vào lối đi.

- Việc đó rất tốt cho chú.

Jessie lại nhún vai, ra khỏi xe.

- Trà hay cà-phê?

- Trà. Cảm ơn. – Bà Astrid mỉm cười, ngồi vào chiếc ghế, đưa mắt nhìn quanh.

- Cần chị giúp một tay chăng?

Jessie lắc đầu, và bà Astrid tìm cách thư giãn tâm trí. Lúc này ở với Jessie rất khó khăn. Nhìn thấy chị cũng đủ thấy đau khổ, mà không giúp được gì nhiều, ngoài việc có mặt ở bên chị thôi.

- Mùa Giáng Sinh này em định làm gì?

Jessie xuất hiện, bung hai tách trà đầy ắp, cất tiếng cười đau khổ:

- Biết đâu chừng? Có thể chị sẽ thấy em treo cổ lủng lẳng dưới sợi dây làm bằng chiếc vớ nối lại với nhau.

- Jessie, em nói đùa không vui chút nào!

- Còn chuyện gì vui nữa chăng?

Bà Astrid thở dài thườn thượt, đặt xuống bàn tách trà Jessie vừa đưa.

- Jessie, em phải ngừng lại, đừng nghĩ chuyện buồn rầu về bản thân, kéo mà sẽ có lúc bằng cách nào đó, ở một chỗ nào đó, em sẽ tìm ra cách treo cổ. Chị nói là vì em, chứ không phải vì Ian. Em còn cửa tiệm, còn một số bạn bè, còn chị, hay đi nhà thờ, thiếu gì chuyện khiến em dễ tâm? Nhưng em phải nắm lấy một chuyện gì để sống. Em không thể sống như hiện nay. Không những vì cuộc hôn nhân của em, mà còn vì chính bản thân em mà em phải sống.

Đó chính là điều mà Ian đã khiếp hãi, bà Jessie cũng hiểu. Một hai lần gì đó anh đã đưa mắt cho bà, bà đã hiểu và tiếp:

- Chuyện này không kéo dài mãi mãi, em cũng biết đấy. Em sẽ trở về với những gì có trước kia. Chưa dứt đâu em ạ.

- Chưa dứt? Làm sao chị biết được? Chính em cũng không biết mà. Đến nước này, chính em cũng không hiểu chúng em đã có được những gì, và có đáng cho ta ham muốn quay lại nữa chhang. - Mỗi lời nói lại khiến chị xúc động mạnh, nhưng chị không kìm lại được, hai bàn tay run run nắm chặt lấy

nhau:

- Chúng em có được điều gì? Em chịu đựng Ian, và vì thế mà anh ấy ghét bỏ em đến độ phải ra ngoài tìm cách ăn ngủ với nhiều người đàn bà khác, để thấy mình là kẻ nam phi Hình ảnh tuyệt đẹp về chuyện hôn nhân đấy nhì, phải vậy không chị Astrid?

Đúng là chuyện mơ tưởng của mấy cô bé mới lớn.

- Có phải đúng là điều em cảm nghĩ lúc này chẳng? – Bà Astrid nhìn vào nét đau khổ trên khuôn mặt Jessie, và trái tim bà dòn cả về chị - Theo chị thấy, trong cuộc hôn nhân của hai em còn có nhiều điều hay ho.

Hồi mới gặp hai người, bà thấy họ trẻ và rất hạnh phúc, nhưng bây giờ bà hiểu rằng còn nhiều điều bà chưa biết. Chắc chắn là có. Bà bắt gặp trong ánh mắt của Jessie và đau khổ cho chị. Trong những tháng tới đây, chị còn khám phá ra nhiều điều.

- Em không hiểu, chị Astrid ạ. Em cảm thấy dường như em đã làm điều gì sai lầm, và em muốn tu chính tức thời. Nhưng muộn mất rồi. Ảnh đã đi khỏi. Em không để ý đến những điều chị nói, trong thâm tâm em cảm thấy rằng không bao giờ anh trở lại nhà nữa. Em đánh bài một mình, lắng nghe tiếng chân anh, em đi quanh quần trong phòng làm việc của anh... và rồi chúng ta lên đó, thấy anh giống như con khỉ bị nhốt trong chuồng. Chị Astrid ạ, anh là chồng em, mà chúng đem nhốt như súc vật vậy! – Đôi mắt chị long lanh ngấn lệ.

- Có phải quả thật đó là điều khiến em bận tâm không Jessie?

Chị tỏ vẻ bức bối trước câu hỏi đó:

- Tất nhiên. Chị nghĩ sao?

- Chị cũng nghĩ rằng em bận tâm, nhưng có nhiều điều khác em bận tâm không kém. Chị cho rằng em sợ mọi chuyện sẽ thay đổi; trước hết là chú ấy. Bây giờ chú đã muốn cuốn sách, và điều đó khiến em khiếp sợ.

- Em không khiếp sợ đâu, chỉ buồn phiền thôi. - Cuối cùng chị đã thành thật, đã chịu thú nhận.

- Tại sao chuyện đó lại làm em buồn lòng?

- Bởi em ngồi đây, muốn điên lên, phải đương đầu với thực tế, mà anh ấy muốn làm chuyện gì? Đâm đầu vào cuốn sách, coi như không có chuyện gì xảy ra. Và... Ồ... em không biết, chị Astrid ạ. Chuyện này rắc rối quá! Em không còn hiểu gì nữa. Mọi chuyện chỉ khiến em điên lên thôi. Em không chịu nổi nữa. Em không chịu nổi nữa rồi.

- Em có thể chịu nổi, cả Ian cũng vậy. Hai người em đã vượt qua giai đoạn xấu nhất. Vụ án này là điều tệ hại.

Jessie buồn bã gật đầu:

- Vâng, nhưng nó sẽ còn tệ hại hơn nữa. Hết hẩn rồi!

- Không phải vậy đâu, Jessie ạ. Em còn nhiều điều phải nghĩ tới. Ian cũng

vậy.

Bà nói những lời đó, và cũng hy vọng là mình nghĩ đúng.

- Làm sao chị có thể tin chắc như vậy? Thử nhớ lại vẻ mặt anh ấy ngày hôm nay coi, chị Astrid. Chị nghĩ coi anh ấy chịu đựng được việc này trong bao lâu? Anh ấy hư hỏng rồi, hư hỏng tệ hại, quen sống cuộc sống thoải mái với những con người văn minh. Bây giờ anh sống trong đó. Chúng ta không thấy rõ vẻ mặt thật của anh ấy ra sao, nhưng chị nghĩ sao về chuyện xảy ra khi có kẻ lúi cho anh một dao, hay có kẻ muốn yêu đương với anh? Khi đó mới sao đây? - Giọng Jessie cao hẳn lên, đến độ như mê sảng – Và chị có hiểu rõ sự thật về toàn bộ câu chuyện dơ bẩn này không? Anh mắc phải cũng vì em, không phải vì tại Margaret Burton. Vì em! Vì em “thiên” anh kỹ quá, nên anh cần chứng tỏ một điều gì. Em đã làm chuyện đó. Chính em đã hạ thủ. Điều thâm trầm trong chuyện này là bà Astrid biết rằng mình cũng tin tưởng rõ ràng. Bà lại gần Jessie, đưa tay ôm ngang thân hình chị, trong lúc chị thốn thức.

- Jessie, không... em cung ả. Em biết rằng...

- Em biết chứ. Đó là sự thật! Và anh cũng biết nữa. Cả cô ả khốn nạn kia cũng biết. Chị phải nhìn vẻ mặt ả, lúc ả ngênh em ngoài tòa, chị mới hiểu được. Chỉ có Chúa mới biết anh đã nói gì với ả, Nhưng em nhìn thấy ả là sôi gan lộn tiết, em căm thù ả, trong lúc ả nhìn em với vẻ thương hại. Tiên sư cha nó. Astrid chị ơi, làm ơn cho em vài viên thuốc.

Jessie ngược mắt nhìn Astrid, vẻ mặt thiểu não nhưng bà bạn lắc đầu:

- Không được.

- Tại sao không? Em đang cần.

- Em cần nghĩ lại, ngay lúc này. Thật rõ ràng. Không mù mờ. Tất cả những điều em vừa nói với chị hoàng toàn là nhắm nhí và những gì em suy nghĩ cũng tầm bậy hết ráo. Em phải suy nghĩ lại cho thật đúng đắn, và giải quyết gọn gàng, Thuốc viên chẳng giúp gì được.

- Chúng sẽ giúp em qua khỏi. - Chị lại van nài.

- Không, chúng không giúp được. Em không còn nhìn nhận được những chuyện xảy ra, và thuốc viên chỉ làm cho việc đó tệ hại thêm. Và chị có thể nói một điều chắc chắn: nếu em không suy nghĩ lại cho đúng đắn, thì sự việc sẽ đi đến chỗ tệ hại, và em không thể nổi lại cuộc hôn nhân, lúc Ian được tha. Rất có thể đi đến chỗ em chán ghét anh ắt, cũng như rất có thể lúc này em khinh ghét bản thân em vậy. Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ. Em cần phải suy nghĩ cho thật chín chắn, Jessie!

- Chị thấy rằng em đã tới độ đó rồi, phải không?

Giọng Jessie rất chua chát.

- Không, chị không hề nghĩ vậy. Chị không thể ép buộc em chuyện suy nghĩ, nhưng chị không đưa em thêm một thứ gì làm mờ ám đầu óc em. Chị không

thể làm vậy, Jessie ạ. Chị không thể.

Jessie cảm thấy bị thôi thúc, chỉ muốn đứng dậy xô xát với bà Astrid, nhưng chị biết làm vậy là hóa điên mất rồi. Muốn đụng tới bà Astrid là tầm bậy quá rồi. Nhưng đó là sự thật. Chị tha thiết ham muốn mấy viên thuốc.

- Sớm muộn gì em cũng phải đương đầu với thực tế, bằng cách này hay cách khác.

Đột nhiên nước mắt lại dâng lên mắt Jessie:

- Lỡ em phát điên thì sao? Quả thật em đang muốn điên lên đây.

- Tại sao em đến nỗi vậy?

- Vì em không còn giữ nỗi nữa. Em không thể giữ nỗi.

Bà Astrid thấy lòng băng khuâng trống trải, và bà không hiểu hồi xưa mẹ bà đã nâng đỡ bà ra sao, khi bà cũng ở trong tình trạng như thế này, lúc ông Tom mất đi. Vì thế bà nảy ra một ý nghĩ.

- Jessie này, tại sao mùa Giáng Sinh này em không theo chị về ở trại chăn nuôi? Có lẽ bà má chị rất thích, và chuyện đó cũng tốt cho em.

Bà Astrid chưa nói hết câu, Jessie đã lắc đầu:

- Em không thể.

- Tại sao không?

- Giáng Sinh này em phải ở chơi với Ian - Chị buồn rười rượi khi nghĩ đến chuyện đó.

- Em không “cần phải” vậy đâu.

- Đúng lắm. Em muốn vậy. Giáng Sinh mà thiếu Ian? Đâu được!

- Dù chỉ nhìn nhau trên khung kiếng?

Jessie gật đầu.

- Trời ơi, tại sao phải vậy? Em coi là một hình phạt phải trả cho tội lỗi mà em tưởng tượng ra để ray rứt trong lòng hay sao? Jessie, đừng lố bịch thế chứ. Có lẽ Ian rất vui lòng được biết em làm một việc gì vui vui, như tới ở chơi trại chăn nuôi chẳng hạn.

Jessie không đáp. Bà Astrid ngừng giây lát rồi nói lên những suy nghĩ chân thật của mình:

- Có lẽ em sẽ làm khổ chú ấy nếu em muốn cho chú thấy em đã chịu đau khổ trong mùa Giáng Sinh như thế nào.

Jessie trợn trừng hai mắt:

- Lạy Chúa, chị nói như thế em muốn làm khổ anh ấy vậy đó.

- Có lẽ em muốn làm vậy. Chị nghĩ rằng hiện nay em cũng không quyết định rõ được mình ghét bỏ người nào hơn: chú ấy hay chính em. Và chị nghĩ rằng cả hai người đều đã chịu trừng phạt đầy đủ. Ian trong tay nhà nước, và em trong tay em. Em không thể bắt đầu tha thứ cho bản thân em hay sao Jessie? Và có lẽ em cũng nên tử tế với chú ấy đi thì vừa.

Trong những lời của bà Astrid nói có nhiều phần đúng, nhưng Jessie chưa

thể sẵn sàng nghe theo.

- Em có thể quan tâm đến bản thân, Jessie ạ. Và Ian sẽ quan tâm đến em, dù là ở xa. Bạn bè sẽ giúp đỡ em. Nhưng điều cần nhất là em phải thấy em có nhiều khả năng hơn em tưởng.

- Làm sao chị biết được.

- Chị biết. Em bị thương tổn, và như vậy là đúng. Nhưng bây giờ em phải bình tĩnh lại chút đã, và sẵn sóc đến bản thân mình, thật dịu dàng, như vậy em sẽ bớt bị thương tổn. Chúng cứ từ từ mà làm, không vội vã gì.

- Và ngưng thuốc ngay?

Bà Astrid gật đầu, Jessie giữ yên lặng. Chị chưa sẵn sàng chấp nhận chuyện đó. Chẳng cần thử qua, chị cũng biết là chuyện nên làm.

Nhưng chị đã cố gắng thử thách, vì bà Astrid ra về, không để lại cho chị viên thuốc nào. Rồi chị ra bưu điện, sau đó tạt về cửa hàng. Chị ở lại tiệm Lady J gần một giờ đồng hồ, rồi đi bộ về nhà. Chị qua đêm trên chiếc ghế xích đu trong phòng khác, buồn nôn, run rẩy, mắt mở trừng trừng, chị mặc chiếc áo thun của Ian, còn ngửi thấy mùi nước hoa trên đó, và cảm thấy gần gũi với anh. Chị cảm thấy như anh đang nhìn chị ngồi trước lò sưởi. Chị thấy nhiều khuôn mặt trước ngọn lửa: của Ian, má chị, cậu Jake, ba chị. Họ đến với chị lúc đêm hôm khuya khoắt. Rồi chị nghe như có tiếng động kỳ lạ ở nhà để xe. Chị muốn kêu lên, nhưng không được. Chị muốn uống thuốc, nhưng không có viên nào. Đêm đó chị không vô giường, và bảy giờ sáng chị gọi điện thoại mời bác sĩ. Ông cho chị mọi thứ chị muốn.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 21

Lễ Giáng sinh năm đó, bà Astrid về trại chăn nuôi, ở chơi với mẹ ba tuần. Jessie bận bù đầu ở cửa tiệm. Chị đã quen với việc thăm viếng Ian: hai buổi sáng ngày thường và ngày chủ nhật, chị lái xe đi thăm anh. Mỗi tuần chị bắt chiếc xe chạy bốn trăm dặm đường, và máy của chiếc Volvo không còn chịu đựng nổi nữa. Chị bắt đầu tự hỏi không hiểu lúc nào chị và chiếc xe cùng chết với nhau, rất đơn giản là chiếc xe lật úp bên lề đường, người và xe đều tiêu tùng. Trường hợp của chiếc Volvo là tình trạng cũ kỹ, còn của chị là quá căng thẳng và hoang mang. Và vì uống nhiều thuốc viên nữa. Nhưng hiện nay, chị đã quen với thuốc, hoạt động điều hòa nhờ thuốc. Phần đông không ai có thể chê trách chị được. Ngay anh Ian cũng không dám hỏi han về chuyện thuốc men. Chị nghĩ chẳng qua anh không muốn biết tới những chuyện xảy ra. Và như vậy là tốt với chị rồi.

Năm nay, chị không thể gửi quà Giáng sinh cho anh. Anh chỉ được phép nhận tiền, vì thế chị gửi cho anh một tấm chi phiếu. Chị cũng quên cả quà Giáng sinh cho hai cô gái trong tiệm. Chị chỉ nghĩ nổi chuyện đổ xăng vào xe, sống nhờ những buổi thăm viếng Ian qua khung kiếng, và mua thuốc theo toa bác sĩ. Dường như mọi chuyện khác không thành vấn đề. Mọi năng lực chị đổ ra là để lo thanh toán các hóa đơn. Chị đang suy tính trong đầu nhiều biện pháp về tài chánh, và sáng dậy chị nghĩ xem làm cách nào để thanh toán món tiền này, vay mượn món tiền kia., hay có thể tạm đình thanh toán đến một ngày nào được không... Chị hy vọng rằng lợi tức bán hàng nhân dịp Giáng sinh có thể giúp chị giải quyết hết mọi việc. Nhưng Lady J có vấn đề riêng, có chuyện không giải quyết được, và chị cũng không thể để hết tâm trí săn sóc đến cửa hiệu như trước kia vẫn thường làm. Bây giờ chị còn là một công việc, chứ không phải là trò chơi nữa. Nó là một phương tiện giúp chị thanh toán các hóa đơn, là nơi hàng ngày phải tới làm việc, chị có thể ẩn núp trong văn phòng nhỏ bé ở phía sau cửa hàng và đánh vật với những hóa đơn. Ít khi chị ra ngoài tiếp khách. Mới nói chuyện vài phút, nỗi sợ hãi quen thuộc lại dâng lên, khiến chị nghẹn ngào, phải xin từ tạ, để dùng tới... một viên thuốc màu vàng... viên xanh... hay tộp một ngum Scotch... một thứ gì có thể trấn áp kinh sợ. Ngồi phía sau, để hai cô gái tiếp khách, thấy dễ dàng hơn. Nhưng chị cũng rất bận rộn, theo cách của chị: bận với những hóa đơn, và cố tìm cách để đừng suy nghĩ. Muốn khỏi suy nghĩ, cũng mất công rất nhiều, đặc biệt là vào những lúc đêm hôm khuya khoắt, hay lúc sáng tinh

mơ. Đột nhiên, lần đầu tiên kể từ nhiều năm nay, chị hồi tưởng rất rõ giọng nói của bà mẹ, tiếng cười của ông bố. Chị đã quên những người đó lâu rồi, bây giờ họ lại trở về. Ông bà nói nhiều điều... về chuyện riêng của ông bà... về chị... về Ian... và họ đều nói đúng cả. Họ muốn chị phải suy nghĩ. Có một lần, cả cậu Jake cũng lên tiếng. Nhưng chị không muốn suy nghĩ. Chưa phải lúc. Chị không phải nghĩ... chị không muốn... không thể... mấy người đó không thể bắt buộc chị... họ...

oOo

Ngày Giáng sinh không trùng với ngày thăm viếng, nên chị không thể ở chơi với Ian. Chị ở nhà một mình, với ba viên thuốc đỏ và hai viên vàng. Bốn giờ chiều ngày hôm sau chị mới thức dậy, nên cũng không thể tới cửa hàng. Chị muốn ghi ra vài món hàng, hạ giá bán. Trong dịp lễ Giáng sinh chị đã chi tiêu quá nhiều, phải tính chuyện thu về. Bán đại hạ giá may ra gỡ lại được. Chị phải gửi thiệp mừng cho một số khách hàng quen thuộc.

Chị phải tính toán sổ sách cho tới Năm mới, và cuối cùng chị nhớ ra, đã gửi Zina và Kat hai tấm chi phiếu thay cho quà Giáng sinh mà chị đã quên của hai cô. Chị nhận được ba món quà tặng và một bài thơ của anh Ian. Zina và Kat cũng gửi cho chị mấy món quà nho nhỏ, có ý nghĩa: Zina tặng một chiếc bình đựng xác hoa ướp, Kat tặng một tranh vẽ nho nhỏ, có khung bằng bạc. Vào đêm Giáng sinh, chị đã đọc đi đọc lại bài thơ của anh Ian. Chị bỏ vào túi xách đem theo tới văn phòng lấy ra đọc suốt ngày. Sau khi nhận được một ngày, chị đã thuộc lòng bài thơ.

Katsuko và Zina thắc mắc không hiểu sao chị làm gì mà ở lì trong văn phòng. Chị chỉ ló mặt ra để uống cà phê, hay tìm một thứ gì đó trong nhà kho, nhưng ít khi nói chuyện với hai cô, và không bao giờ nói câu đùa rờn nữa. Hết rồi những ngày ngồi tay ba nói chuyện thoải mái và thân mật như chỗ bạn bè. Hình như Ian đi rồi, Jessie cũng biến đi luôn. Hết buổi mới thấy chị ló ra ở cửa văn phòng, cây bút chì gài trên mái tóc, mặt mày bơ phờ, tay cầm một xấp mỏng những tờ hóa đơn, đôi khi mắt chị sưng húp và bên trong có tia máu. Chị dễ dàng gây gổ với mọi người, và mất bình tĩnh vì những chuyện không đâu. Và trong mắt chị luôn luôn có nét buồn chết chóc, ánh mắt đó nói lên rằng đêm qua chị đã nằm thức trắng, nói lên rằng chị khiếp sợ và không muốn cho hai cô biết là chị khiếp sợ; đó là ánh mắt hờ hững của người say thuốc.

Chỉ những ngày chị đi thăm Ian về, mới có thay đổi đôi chút: nhìn chị có vẻ sinh động hơn. Một chút gì lấp lánh phía sau bức tường chị đã tự tạo ra để ngăn cách chị với thế giới bên ngoài. Một điều gì khác lạ vừa xảy ra trong ánh mắt chị, nhưng chị chẳng muốn chia sẻ với một người nào. Ngay cả với bà Astrid nữa. Hồi này bà thường bỏ ra nhiều thì giờ để ở lại cửa hàng, làm quen với Zina và Katsuko. Có thể nói bà đã thay thế cho Jessie. Bà có tính

dễ dãi mà Jessie vẫn có trước kia. Bà vui với cửa tiệm, khách hàng, quần áo và hai cô gái. Bà ưa thích chỗ này, thấy rõ. Bà bỏ nhiều thời giờ để nói chuyện và cười với hai cô. Bà lại có nhiều ý kiến mới lạ. Hai cô bắt đầu mến bà. Cả những ngày Jessie đi thăm Ian, bà cũng ghé chơi cửa tiệm.

- Hai cô biết không, đôi khi tôi nghĩ rằng tôi ngồi đây, chứ chẳng biết được lúc nào chị ấy về. Tôi cứ lo không hiểu chị ấy lái xe có ngon lành không.

Katsuko lắc đầu:

- Chúng cháu cũng vậy.

- Chị ấy nói với cháu rằng có hôm chị buông tay lái cho xe chạy "tự động" - Giọng Zina không được thoải mái - Chỉ nói rằng đôi khi chị không nhớ được mình đang ở đâu và làm gì, cho đến lúc chợt nhận ra bằng hiệu lưu thông.

- Khủng khiếp! - Bà Astrid uống ngụm cà phê và lắc đầu.

- Và buồn thảm nữa chứ, phải không? Cháu không hiểu chị còn chịu đựng được bao lâu. Chị không thể kéo lê cuộc sống như thế này. Phải đi chơi vài nơi, thăm vài người, có nhiều dịp mỉm cười, và ngủ cho nhiều - Và có điều Katsuko không nói, nhưng ai cũng hiểu cả - Chị không còn là con người cũ. Cháu không hiểu lúc này anh ấy ra sao.

- Khá hơn chị ấy một chút. Nhưng mấy lúc gần đây, tôi không được thấy anh ấy. Tôi nghĩ là anh bình tĩnh hơn, ít sợ hãi.

- Chị ấy bị như vậy ư? - Zina tỏ vẻ kinh ngạc - Cháu tưởng chị ấy chỉ hoang mang đôi chút thôi chứ.

- Cũng đúng. Nhưng quả là chị ấy sợ hãi - Bà Astrid nói giọng ngân ngừ, không muốn tranh cãi.

- Và gặp áp lực nữa. Gần đây, Lady J đã khiến chị gặp khó khăn.

- Ô, bận rộn lắm hả?

Katsuko lắc đầu, không muốn nói thêm. Gần đây, cô thường phải nghe điện thoại của những chủ nợ gọi cho Jessie. Lần đầu tiên, công việc gặp rắc rối, và không còn đủ tiền để trả nợ. Jessie đã tiêu cho Ian đồng xu cuối cùng trong số tiền tiết kiệm của hai vợ chồng. Đã đến lúc tiền trong két tiệm Lady J cũng phải bỏ ra để chi tiêu cho anh.

Jessie vừa bước vào cửa tiệm câu chuyện đành ngưng lại. Trông chị gầy gò, hốc hác, nhưng ánh mắt sáng long lanh, dường như có điều gì không xác định nổi mà anh Ian vừa trút vào tâm hồn chị: sức sống.

- Tốt, hai em. Hôm nay hai em bận rộn lắm chứ? Và chị Astrid, chị tính đem tiền lại đây tiêu hết hay sao?

Jessie ngồi xuống, cầm tách cà phê nguội của một người nào đó, uống một ngụm. Đồng thời, chị cho vào miệng một viên thuốc màu vàng, thật nhanh, khó nhận biết. Nhưng bà Astrid nhận ra:

- Không. Hôm nay, chị chẳng tiêu một cắc. Chỉ ghé lại nói chuyện chơi và uống cà phê thôi, Ian thế nào?

- Tốt, em đoán vậy. Ảnh bận bịu với cuốn sách. Hàng họ hôm nay thế nào? - Hình như chị không muốn nói chuyện về Ian. Hồi này, ít khi chị muốn nói về những chuyện quan trọng liên quan với chị. Ngay cả với bà Astrid.

- Hôm nay cửa hàng khá ế ẩm - Katsuko vội đáp về việc làm ăn cho chị biết, trong lúc Zina nhìn vào đôi bàn tay hơi run run của chị.

- Khủng khiếp. Việc làm ăn chết dở, chiếc xe cũng tiêu tùng luôn. Chiếc Volvo đã hết thở rồi.

Chị nói giọng tỉnh queo, như thể quả thật không thành vấn đề với chị, cứ như chị có sẵn mười hai chiếc xe trong nhà.

- Trên đường về hả?

- Tất nhiên. Em xin quá giang với hai thanh niên ở Berkeley. Trên chiếc xe tải, hiệu Studebaker, 1952. Xe sơn màu hồng xanh lá cây, và hai anh chàng đó gọi đùa là Trái Dưa Bở. Chiếc xe chạy cũng ngon lành lắm.

Jessie cố mô tả tai nạn xảy ra, trong lúc ba người kia nhìn chị chăm chú.

- Vậy chiếc xe của em đâu rồi.

- Ở một ga ra sửa xe tại Berkeley. Người chủ đòi em bảy mươi lăm đô la tiền công sửa, đồng ý bỏ không tính tiền công kéo về.

- Chị tính bán luôn? - Katsuko tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Không. Chị không thể làm vậy. Xe của anh Ian mà. Nhưng có lẽ chị cũng phải bán. Chiếc xe này cũng đến thời của nó rồi! - Và chị đây cũng vậy. Jessie không nói ra nhưng nghe giọng chị ai cũng hiểu cả - được đấy, mất đấy, cũng chẳng sao. Chị sẽ kiếm chiếc xe nào rẻ tiền một chút để đi thăm anh Ian.

- Nhưng đào đâu ra tiền?

- Chị sẽ lái xe đưa em đi - Giọng bà Astrid nhỏ nhẹ và bình thản lạ thường. Jessie ngược nhìn lên gật đầu. Không lý gì để từ chối. Chị biết rõ là chị rất cần giúp đỡ, nào phải chỉ ở một cuộc xe?

Từ đó mỗi tuần ba lần, bà Astrid lái xe đưa Jessie đi thăm Ian. Nhờ vậy đỡ cho Jessie khỏi nỗi khổ tâm lúc chờ đợi thăm chồng, chị bớt được hai viên thuốc vàng phải uống lên đây. Như thế, chị chỉ còn uống hai viên vào lúc sáng, và hai viên sau khi đã thấy mặt anh. Đôi khi chị nuốt một viên nửa đen nửa xanh lá cây. Nhưng thuốc men chẳng giúp được chị bao nhiêu.

Và bà Astrid không còn nói phải trái được với chị nữa rồi. Dù cố gắng cũng không ích gì. Bà chỉ còn biết có mặt, và đứng bên chị, khi mà cuối cùng tai họa đổ ập xuống Jessie. Việc phải đến, đành cho nó đến. Không cách gì ngăn cản lại được. Ngay anh Ian cũng không làm gì được. Bà Astrid thấy rất rõ. Anh không thể đương đầu với những chuyện xảy ra cho Jessie, bởi vì anh không giúp được gì. Mà không giúp gì được thì không muốn nhìn. Mỗi lần thấy Jessie xuất hiện, khổ sở hơn, hoang mang hơn, tiêu tụy hơn, thì Ian lại đau lòng xót dạ hơn. Anh cảm thấy tội lỗi lớn hơn, mang công mắc nợ nhiều

hơn, và chính anh đau khổ nhiều hơn. Ít khi hai người dám nhìn vào mắt nhau, mà chỉ nói chuyện thôi. Anh nói về cuốn sách, chị nói về cửa tiệm. Không bao giờ nói về quá khứ, tương lai, hay những điều hiện thực của hiện tại. Họ không bao giờ nói về cảm nghĩ của họ, mà chỉ tuôn ra mấy câu - Anh yêu em, em yêu anh - thật đều đặn, như tụng kinh vậy.

Nhìn họ thấy chán nản quá, và bà Astrid ghét những cuộc thăm viếng. Bà chỉ muốn bắt tay, nói câu từ biệt, khỏi phải nhìn đến nữa. Hai người đang chết dần chết mòn, ở hai bên bức tường kiếng, trong nhà tù riêng của họ - Ian với tội lỗi của anh, Jessie với sai lầm của chị - và cả hai đều mù quáng về chính họ, và về những người khác. Trong lúc đó bà Astrid đứng nhìn, câm lặng và kinh hãi. Chỉ cần họ có thể nâng đỡ lẫn nhau, là họ sẽ sống trong thực tế. Nhưng họ không thể, họ không làm nổi. Bà Astrid hiểu rõ điều đó trong lúc bà đứng quan sát họ. Bà có thể thấy điều đó trong mắt Jessie. Luôn luôn thấy sự đau khổ triền miên, nhưng cũng có ánh mắt của một đứa trẻ không hiểu biết. Chồng chị đi khỏi thì đúng rồi, nhưng một người chồng thì là cái gì mới được chứ? Và anh ấy đi đâu? Thuốc viên đã giúp cho Jessie tự dìm mình xuống một miền biển là sự mơ hồ - và ít khi chị trồi lên khỏi mặt nước. Chị sắp sửa chết chìm rồi, và bà Astrid cũng chẳng biết chắc Ian có sắp chết chìm hay không. Chẳng cần những cuộc thăm viếng, bà cũng có thể giúp đỡ được vợ chồng này. Nhưng cả ba người đang bị giới hạn trong vai trò của họ: vợ, chồng và bạn.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 22

Tháng giêng chạy qua tháng hai, lại sang tháng ba. Mất hai tuần liền hầu như cửa tiệm không hoạt động gì. Mọi người đều bận việc hoặc đi xa hoặc cảm thấy tiền bạc eo hẹp. Những món hàng cuối cùng trong đợt hàng bán vào mùa đông không thấy bán hàng, kinh tế yếu hèn, những món xa xỉ chẳng ai mua đến nữa. Lady J không còn là cửa hàng cung cấp những nhu cầu thông dụng. Chỉ còn một số khách chọn lọc ưa những mặt hàng xa xỉ theo kiểu quốc tế. Và chồng của mấy bà khách quen đã bảo vợ đừng mua hàng nữa. Việc buôn bán ế ẩm. Chẳng ai còn thiết mấy chiếc áo gió xinh xinh, hay chiếc váy kiểu cách, mà giá bán sơ sơ cũng gần hai trăm đô la.

- Trời ơi! Chúng ta làm gì với những mặt hàng vô giá trị này đây?

Jessie đi tới đi lui, bóc một bao thuốc lá mới. Sáng nay chị vừa đi thăm Ian. Vẫn nhìn nhau qua khung kiếng thôi, mãi mãi vẫn vậy. Chị có ảo tưởng rằng đến lúc gặp anh, đụng vào người anh, thì khi đó hai vợ chồng đã già khản cả rồi. Chị không còn mơ tưởng lúc anh trở về nữa, miễn sao đụng được tới anh là đủ rồi.

Katsuko nhìn quanh, vẻ suy nghĩ:

- Khi đợt hàng mùa xuân về tới, là chúng ta có vấn đề phải giải quyết đây, chị Jessie.

- Đúng. Tuần tới là hết hạn, mà sao nó về trễ quá!

Chị chạy vào nhà kho, coi trong đó còn thứ gì. Chị có vẻ buồn phiền, nhưng không đến nỗi đau khổ.

- Chị biết chứ: em đang suy nghĩ - Katsuko đã theo Jessie vào nhà kho, và đang nhìn chị chăm chú.

- Có buồn phiền lắm không? - Jessie nhìn lên, mỉm cười lúng túng, rồi nhún vai - Xin lỗi nhé. em đang nghĩ gì vậy, Kat? - Đúng giọng nói của Jessie trước kia. Nhưng chuyện đó rất hiếm hoi.

- Em nghĩ về mặt hàng bán vào mùa thu. Chị có định hôm nào đi Nữ Ước một chuyến không? (Để mua gì vậy? Cán chổi hả?)

- Chị cũng chưa biết.

- Chúng ta làm gì với mặt hàng mùa thu, nếu chị không đi mua hàng mới?

Jessie tỏ vẻ bối rối. Hầu như không còn tiền để mua những mặt hàng mới, và còn nhiều hóa đơn chưa thanh toán chất đống trên bàn giấy của Jessie.

- Chị không biết, Kat ạ. Để coi lại xem sao.

Chị bước vào văn phòng, xô mạnh cửa, miệng dùm lại. Zina và Kat đưa mắt

cho nhau. Có tiếng chuông điện thoại reo, và Zina đứng ra trả lời. Điện thoại gọi cho Jessie. Có lẽ của một tiệm thuê băng gọi tới. Zina báo vào cho văn phòng Jessie, và đứng ngó chị nhắc ông điện thoại.

Tại văn phòng của mình, Jessie đang tẩy máy đùa nghịch với cây bút chì trên mặt bàn, tay chị run run. Lại một trong những cú điện thoại cũ đây. Chắc chắn là có chuyện làm lẫn gì đây, nhất định là chị đã quên gửi chi phiếu trả cho một món nợ đáo hạn... hay ít nhất thì những cú điện thoại này cũng tỏ ra lịch sự. Hôm qua, phòng mạch của bác sĩ gọi tới cho chị, mà còn hăm dọa sẽ kiện cáo nữa. Mà món tiền có nhiều nhận gì cho cam: năm chục đô la! Một bác sĩ tính thua kiện để đòi chị năm chục đô? Rồi ông nha sĩ đòi nợ chín mươi tám đồng. Cửa hàng rượu đòi một trăm năm mươi lăm đồng tiền rượu vang của anh Ian... Và chị thiếu tiền giặt ủi là hai mươi sáu đồng, nhà thuốc tây ba mươi ba đồng, hóa đơn chi phí về điện thoại là bốn mươi một đồng... Và bao nhiêu tiền chi phí khác: nguyệt liếm đóng cho câu lạc bộ tennis của Ian, tiền mua cây mới để trưng bày cửa tiệm, hóa đơn tiền trả cho thợ điện đã sửa điện nhân ngày lễ Giáng sinh vừa qua, tiền sửa ống nước trong nhà... và bao nhiêu thứ tiền khác. Rồi chiếc xe Volvo phải đem đi bán, Lady J xuống dốc, Ian đi tù... mọi việc càng ngày càng xấu. Trong khi đó bà Astrid mua áo gió của chị với giá đại hạ giá, mua vòng vàng ở hiệu Sereve, và ba ngày lại đi làm đầu, mỗi lần tốn tới hai mươi lăm đô la. Bây giờ lại có chuyện mặt hàng mùa thu phải nghĩ tới: vé máy bay là ba trăm đô la, rồi tiền khách sạn, chưa kể đến tiền phải bỏ ra để mua hàng. Chị sẽ ngập đầu vì nợ, mà không có cách chọn lựa nào khác. Không có mặt hàng mùa thu, chị đành đóng cửa Lady J vào ngày Quốc tế Lao động này. Nhưng đã đến lúc chị rất lo sợ mỗi lần phải bước vào ngân hàng để xin thanh toán một chi phiếu. Chị ngần ngừ mãi rồi mới dám rí tai người điều khiển ngân hàng, đợi người ta hỏi tới hỏi lui, xét đi xét lại bao nhiêu vấn đề, lâu thật là lâu. Chị không biết mình có đủ kiên nhẫn chờ đợi không đây.

Jessie đang suy tính coi chi phiếu cho một chuyến du hành Nữ Ước lên tới bao nhiêu, thì nghe máy nội đàm kêu ù ù, báo cho chị biết có người gọi điện thoại. Chị lơ đãng nhắc ông nghe lên, không cần hỏi lại Zina coi người gọi đó là ai.

- Hi! Hay quá! Muốn rủ chị chơi một cầu tennis đây, nghĩ sao.

Giọng nói rất vui vẻ, nghe lại có vẻ ngà ngà.

- Ai đấy? - Chị ngờ rằng có người gọi lộn số, nghĩ đến chuyện gác máy thì nghe người ở đầu dây bên kia nuốt ừng ực. dường như uống la-ve thì phải.

- Barry đây. Chị mạnh giỏi chứ?

- Barry nào? - Chị giật mình, lùi lại như thấy con rắn. Chị có quen biết người nào tên vậy đâu.

- Barry York. Biết rồi mà. Ở văn phòng chương khế Yorktown.

- Chi? - Chị ngồi thẳng dậy, tưởng như vừa bị ai tát vào mặt.

- Tôi nói rằng...

- Tôi biết ông nói gì rồi. Gọi điện thoại rủ tôi chơi tennis chứ gì?

- Đúng. Chị không chơi? - Giọng nói tỏ vẻ ngạc nhiên, như của một cậu bé vừa bị trách phạt nặng nề.

- Này ông York, không hiểu tôi có nghe đúng ý ông chẳng? Ông muốn chơi tennis với tôi?

- Đúng. Sao? - Có tiếng ợ khẽ trong điện thoại.

- Ông có xin đấy không?

- Tất nhiên là không. Còn chị?

- Không, tôi không say. Và tôi không hiểu vì sao ông lại gọi đến tôi - Giọng chị lạnh nhạt, xa cách.

- Tốt. Vì chị là người đàn bà xinh đẹp, và tôi đang muốn chơi Tennis, nghĩ rằng có thể chị cũng thích chơi. Quan trọng gì đâu? Nếu chị không thích tennis, thì mời chị đi ăn tối vậy. Ở nhà hàng nào cũng được.

- Ông có mất trí không? Ai xui ông nghĩ là tôi thích đi chơi tennis, hoặc đi ăn tối, hoặc làm một điều gì với ông?

- Tốt. Việc gì mà nóng nảy đến thế, má non? Vui đi, em cung, cho đời lên hương.

- Tôi là gái có chồng! - Chị như thét vào ống điện thoại. Ở bên kia cửa, Zina và Kat nghe được tiếng của chị. Họ thắc mắc không hiểu người nào gọi. Kat nhướn cặp lông mày, và Zina ra tiếp một bà khách. Bên trong, cuộc điện đàm vẫn tiếp tục.

- Đúng, thì em là gái có chồng. Và thằng chồng em đang ngồi tù. Tệ quá đi mất, nó để em ở ngoài này với những người như chúng anh đây, thích chơi tennis, thích đi ăn tối, thích đủ mọi trò.

Jessie cảm thấy buồn nôn. Chị nhớ tới mái tóc đen rậm rạp của hấn, mùi hôi của hấn, và chiếc nhẫn xấu xí gắn mặt đá màu hồng. Không thể tưởng tượng nổi. Thằng cha này, thằng con heo kinh tởm này, hoàn toàn xa lạ lại gọi điện thoại cho chị, nói chuyện vui chơi. Chị ngồi đó mà xanh xám mặt mày và run bần bật, nước mắt lại rung rung. Chị muốn bật khóc, muốn về nhà, muốn... Chỉ tại Ian bỏ chị ở đây. Với những thằng như Barry York trên đời, với những người réo tên chị hỏi về những chi phiếu mà chị "quên" gửi cho họ, và có thể chị còn tiếp tục quên ít ra là sáu, bảy, hay chín tuần nữa, có thể cả năm không chừng. Đã đến lúc chị sợ không dám bước vào tiệm bán hoa, vì có thể chị còn thiếu tiền nhà hàng. Chị nợ đủ mọi thứ. Và bây giờ thằng súc vật này gọi điện thoại cho chị, rủ rê chơi bời.

Jessie nhìn ống điện thoại, tay run run, cảm rung động, nước mắt rơi lã chã, môi dưới thều ra, như một đứa bé có con búp bê bị người ta đập nát. Bây giờ chị đã bị đời đập cho tơi tả, đủ thứ chuyện xảy đến cho cuộc đời chị. Jessie

mệt nhọc lắc đầu và nhẹ nhàng gác máy.

oOo

- Hẹn gặp lại hai em.

Jessie nhấc túi xách, sửa soạn ra khỏi cửa tiệm. Lúc này đang đầu tháng tư, một buổi sáng thứ sáu ấm áp và đẹp trời. Xuân về muôn nơi.

- Chị tính đi đâu đấy, chị Jessie? – Zina và Kat cùng ngạc nhiên nhìn lên.

- Đi thăm anh Ian. Ngày mai chị có vài công việc phải làm nên nên tới thăm hôm nay cho xong đi.

- Cho chúng em gửi lời thân ái.

Jessie mỉm cười với hai cô gái, và lặng lẽ rời khỏi tiệm. Chị cứ giữ mãi vẻ yên lặng. Bực bội đi qua đi, từ hôm Barry gọi đây nói đến nay đã ba tuần rồi còn gì. Chị không kể cho Ian nghe chuyện này. Nhưng trên nét mặt chị vẫn còn hiện rõ vẻ suy nhược.

York, Houghton, những người gọi tới đòi thanh toán hóa đơn, tất cả chẳng đáng quan tâm. Đó là lỗi của chị, chị đã tự giải quyết lấy. Nàng Jessie vĩ đại, tài năng biết đủ thứ, là bà Jessie Clarke đủ tài trả mọi khoản tiền cho ông chồng xuất sắc là ông Ian Clarke. Bây giờ thì chị hiểu rõ rồi. Những đêm không ngủ đã bắt chị phải trả giá, không còn chạy đi đâu được. Chị bắt đầu phải suy nghĩ, phải nhớ, phải hiểu. Chị nghe như băng thâu thanh cũ phát lại vào những lúc đêm khuya. Chị không biết làm gì khác ngoài việc nhớ lại... những tai biến xảy ra, những tiếng nói, những sự kiện vớ vẩn. Không phải giọng nói của má chị nữa, không phải giọng Jake nữa, mà là giọng của chính chị, và Ian - Truyện ngụ ngôn hả anh cưng? Bán được không? - Giọng tha thiết như chỉ có chuyện đó là quan trọng. Anh viện dẫn cả năm, sáu lý do, giải thích này nọ, như anh mắc nợ chị và truyện ngụ ngôn hay lắm đó.

Những chuyện đó có quan trọng gì đâu? Chị đã giết chết tài năng anh từ trong trứng nước, bằng một câu nói duy nhất thôi: Bán được không? Ai thêm quan tâm đến chuyện sách có bán được hay không? Có lẽ vì vậy mà anh đã cố năn nỉ xin vay tiền trước của nhà xuất bản để mua cho chị chiếc Morgan. Đó là cách đau khổ nhất anh có thể nghĩ để trả lời chị.

Rồi những lần khác.

- Nhạc kịch hả anh cưng? Tại sao lại phải coi nhạc kịch? Mắc thấy mô.

- Nhưng chúng ta sẽ thích thú. Em không thích ư, Jessie? Anh tưởng em thích đây.

- Có.... Nhưng... Ồ thôi, thôi kìa. Em sẽ lấy tiền nhà ra trả.

- Ồ, cần gì phải vậy? - Ngừng lại một lúc lâu – Anh sẽ sẵn sàng mua vé, Jessie ạ. Bằng tiền “của anh”.

Nhưng rồi anh quyết định bỏ lửng, vào phút chót quyết định ở lại làm việc.

Và suốt mùa đó không đi coi nhạc kịch.

Có những giây phút ngắn ngủi, vài câu nói ngắn ngủi đã đâm vào tim người ta, như một nhát dao bén, để lại những vết sẹo trên cuộc đời, trên cuộc hôn nhân, trên danh dự người đàn ông. Chị đã đòi hỏi anh quá nhiều, đã cần đến anh và biết rằng anh không cần đến chị cùng một cách như của chị.

- Nhưng anh cũng cần đến ta. - Giọng chị vang lên, thật cao trong chiếc xe yên tĩnh. chị không bằng lòng để bà Astrid lái xe đưa chị đi, mỗi tuần ba lần nên chị đã thuê một chiếc xe con để lên thăm anh, thêm một món phí tổn mà chị phải ráng chịu đựng. Trong lúc lái xe, Jessie suy nghĩ. Tại sao lại phải có những chuyện gai góc này? Phải có những xích mích nho nhỏ suốt mấy năm? Có phải để cắt cánh cho anh không bay đi chăng? Vì nếu anh bay đi, chị không sống nổi. Nhưng tức cười ở chỗ anh vẫn bay đi. Vào một buổi chiều, và có lẽ cả ngàn buổi chiều trước đó, nhưng chỉ một buổi chiều hôm đó thôi cũng đủ đem lại mọi điều tai hại cho anh chị. Anh đã cần đến một cô ả không chịu kín miệng. Một ả không cần đến anh, không yêu anh, không làm thương tổn anh theo cách của chị.

Quả thật là chuyện điên rồ. Chị có thương yêu anh mới làm thương tổn anh chứ? Những gì chị làm, chỉ vì sợ mất anh thôi. Đầu óc lu bù với những ý tưởng: có lẽ chị đã đi lầm đường, và chị vẫn còn trầm tư lúc đứng đợi hình anh xuất hiện trên khung kiếng. Ngay cả lúc anh tới rồi, mà hình như tâm trí chị vẫn còn đặt tại quá khứ hơn là hiện tại. Và chính anh cũng suy có vẻ suy nghĩ lung. Chị ngược nhìn anh, cố nở một nụ cười. Chị nhúc nhích đầu khựng khiếp và rất mệt mỏi. Chị nhìn hình chị phản chiếu chắn giữa hai người. Nó cho chị cảm tưởng đang nói chuyện một mình.

- Hôm nay anh có vẻ không thích nói chuyện đây. Có điều chi bất ổn?

- Không, có lẽ chỉ tại anh đang nghĩ đến cuốn sách đấy. Đã đến lúc anh không muốn kể lể nhiều, nên anh để hết tâm trí vào cuốn sách này.

Anh chợt nhận ra có tia kỳ lạ trong ánh mắt chị, lúc anh vừa nói xong, định kể tiếp về cuốn sách. Chị để anh lảm nhảm vài phút, rồi ngắt lời anh.

- Anh biết không? Anh là con người lạ lùng. Em đi bao đường đất tới đây để coi anh ra sao, và nói chuyện với anh về những việc xảy ra trong đời em, mà anh lại đem chuyện sách vở ra kể với em.

- Có điều gì không ổn cho em? – Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn chị chăm chú qua khung kiếng – Em định nói về Lady J?

- Hai chuyện khác nhau chứ, Ian. Lady J là chuyện thực tế.

Giọng chị the thé khiến anh bực bội.

- Đúng. Cuốn sách cũng là chuyện thực tế, đối với anh.

- Thực tế đến độ anh không thể bỏ ra một tiếng đồng hồ trong thời giờ quý báu của anh để nói chuyện với em hay sao? Anh ngồi cả giờ đồng hồ để nói về cuốn sách chết tiệt của anh, và mỗi lần em mở miệng định kể cho anh

nghe về chuyện của em, thì anh lại tảng lờ.

- Em nói vậy không đúng, Jessie – Anh tỏ vẻ bức bối, tìm một điều thuốc lá

- Cuốn sách này anh đang viết ngon trớn, và anh muốn kể cho em nghe chuyện đó. Anh nghĩ chưa lúc nào anh được gọi hứng như lúc này. Có vậy thôi.

Anh biết là mình đã lỡ lời, khi vừa nói ra khỏi miệng. Nhìn mặt chị là đủ thấy rõ.

- Jessie, có chuyện gì bất ổn với em vậy? Trông em cứ như người chín nút thua ba tây vậy đó.

- Đúng. Hay một người bị tát vào mặt? Lạy Chúa, anh ngồi đó kể lể chuyện viết lách hay ho ra sao, khoe rằng “chưa bao giờ có hứng viết” như lúc này, anh có biết chuyện gì xảy đến cho đời “tôi” hay không?

Chị hít vào thật dài, và anh cảm thấy như thể chị đang đổ thuốc độc cho anh qua ống điện thoại. Chị đã mất tự chủ, và không thể nào ngừng nói.

- Quả thật anh muốn biết chuyện gì xảy đến cho tôi, trong lúc anh có “hứng viết” phải không? Được rồi, tôi nói cho anh biết, cung ạ. Lady J đang phá sản, người ta bu lại ngày đêm, réo tên tôi bảo phải thanh toán hóa đơn liền, và hăm dọa kiện tôi. Chiếc xe của anh rã bèn rồi, và dây thần kinh của tôi căng thẳng vì chuyện đó. Mỗi đêm tôi mơ thấy những cơn ác mộng về thanh tra Houghton, và ba tuần trước viên chương khế gọi cho tôi, hẳn tưởng tôi muốn chơi bời, có lẽ thằng con chó đó nghĩ đúng, chỉ có bộ mặt hăn thì tôi không thêm thôi. Tôi chẳng thiết đụng tới tay anh nữa, như tôi đã tha thiết mấy tháng nay, và tôi đang điên lên đây. Cuộc đời tôi đang chìm nổi, mà anh lại có hứng viết văn! Anh thấy có điều gì khủng khiếp như thế nữa chẳng? Chị cứ thế đổ nọc răn vào tai anh, và những người khác trong phòng đưa mắt nhìn anh, trong lúc anh ngồi ngơ ngác, hoài nghi. Chị không cần giữ kín bí mật phòng the với người nào nữa.

- Hay lắm, anh Ian ạ. Trong lúc lái xe lên đây, tôi đã tự trách mình, không biết lần này là lần thứ mấy, tôi đã trách tôi về những việc sai lầm tôi đã mắc phải trong cuộc hôn nhân của chúng ta, về những áp lực tôi đã gây cho anh, về những câu nhảm nhí tôi đã nói. Anh có cho rằng lúc này tôi đang diễn lại những cảnh xáo xáo trong cuộc sống hôn nhân, những điều sai lầm tôi đã làm khiến anh phải đi ngủ với một đứa không ra gì là Margaret Burton, có hay không? Ngay lúc chuyện đó xảy ra, tôi đã tự trách mình rồi. Tôi trách tôi đã nâng đỡ sự nghiệp văn sĩ của anh, nghĩ rằng như vậy là tôi đã phạm đến phẩm cách nam nhi của anh. Và trong lúc tôi tự dằn vặt như thế, thì anh biết anh làm gì chẳng? Hứng viết văn cao nhất trong đời! Mà anh hiểu chuyện đó ra sao không? Anh khiến tôi muốn bệnh. Trong lúc anh ngồi đây, trong tháp ngà của các văn sĩ vinh quang mà người ta gọi là nhà tù, thì cả cuộc đời tôi tan nát, và anh chẳng làm điều gì để lo cho tôi, cung ạ. Anh không làm gì cả.

Tôi cũng nói thêm cho anh biết: tôi chán ngấy khung kiếng này, lượn tới lượn lui để chỉ thấy mặt anh, chứ không thấy hình ảnh của chính mình. Tôi chán quá, tay đồ mồ hôi, tai ù, đầu nhức, để nói chuyện với anh qua ống điện thoại chết tiệt này... tôi chán muốn chết, trước toàn bộ câu chuyện bản thủ này. - Chị lo to quá đến nỗi mọi người trong phòng phải đồ dờn mắt lại, nhưng cũng chẳng ai buồn để ý vì người ta quen lắm rồi.

- Em tưởng anh vui sướng được ở đây?

- Đúng, tôi nghĩ là anh vui sướng chứ. Lãnh địa của các văn sĩ ăn bám mà.

- Đúng, em cưng ả. Đúng là như vậy. Và ở đây, anh cũng chỉ biết làm có một việc là viết lách. Anh không nghĩ gì đến vợ anh, không nghĩ vì sao anh tới đây, cũng không nghĩ đến cô ả trời đánh, hay đến vụ kiện nữa. Anh chẳng bao giờ đi mê mấy thằng đực rựa. Nghe đây, cô nàng: nếu cô nghĩ rằng đó là lý tưởng cuộc sống của tôi, cô cứ nhổ vào mặt tôi. Và tôi cũng nói thêm cho cô biết: Nếu cô nghĩ tôi coi hôn nhân là lý tưởng cuộc sống, cô cũng có thể làm y hệt như trên. Tôi chỉ nghĩ rằng chúng ta đã có một cuộc hôn nhân, và như vậy là chúng ta được gì nào? Không được gì hết. Không danh dự, không con cái, chỉ được hai sự nghiệp dở dang, chẳng đáng một xu. Và theo cách nhìn của tôi, thì chúng ta cũng là hai con người dở dang. Sáu năm trời rồi, mà cô chẳng trưởng thành gì cả. Từ ngày ba má cô mất đđ, cô trở thành con người què quặt. Lúc đó chẳng hiểu sao tôi thấy mình có tội, và thương hại cô, mới ra tay săn sóc và nâng đỡ cô. Tôi cũng khá ngu đàn đã thương yêu cô, và cũng tại tôi ham muốn sự nghiệp văn chương nữa. Những điều tôi cần là cần một người vợ, chứ không phải một người chi tiền hay một đứa trẻ mắc bệnh thác loạn thần kinh. Cô tin hay không là tùy cô, chứ có lẽ lúc này tôi rất sung sướng được rơi vào cái chỗ tù túng này. Tôi đang viết, và cô không cần nâng đỡ tôi nữa. Tôi chỉ còn mắc nợ cô có một điều là cô đã dẫn dắt tôi suốt thời gian xử án, và cô đã tỏ ra một con người tuyệt diệu. Nhưng rồi đây, lúc nào tiện dịp, tôi sẽ trả lại cô đầy đủ số tiền cô đã chi tiêu. Còn bây giờ, nếu cô có ý nghĩ muốn hành hạ tôi tới đâu, muốn khiến tôi cảm thấy tôi có lỗi trước những nỗi đau khổ cô đã chịu, trước vấn đề hóa đơn không thanh toán, chiếc xe rã bèn, thì xin mời cô đi chỗ khác. Tôi nằm trong này không thể làm là tỏ lòng biết ơn cô được. Tất cả những gì tôi có thể làm là tỏ lòng biết ơn cô đã tới thăm tôi, giúp tôi hoàn tất cuốn sách. Và nếu cô không cần phải tới thăm tôi nữa, thì lại càng là ơn lớn cho tôi, và tôi khuyên cô đừng tới đây nữa. Không thăm viếng tôi vẫn sống được vậy.

Jessie cảm thấy nỗi kinh sợ quen thuộc lại dâng lên, chen lấy họng chị, trong lúc chị nhìn anh chăm chú. Nhưng lần này tệ hại hơn nhiều. Trước nay, không bao giờ hai người nói với nhau những câu như vậy. Nhưng chị không thể ngừng lại. Chị cảm thấy tức giận ỏi máu:

- Tại sao anh không muốn em tới thăm anh nữa, anh cưng? Anh kiếm được người yêu khác trong này rồi hả? Phải vậy không, anh cưng? Có phải chàng đực rựa, có chàng đực rựa khác để yêu thương không?

Ian đứng dậy, có vẻ như muốn đánh vợ, ngay qua khung kiếng, mê đi trước đám đông yên lặng ở cả hai bên cửa kiếng.

- Phải vậy không anh cưng? Anh đã tìm được thú vui rồi hả?

- Cô làm tôi muốn bệnh.

- Ô, đúng rồi, em quên. Trông anh đâu có giống con người “phạm tội ô nhục, phản tự nhiên”. Phải vậy không?

Chị làm bộ hết sức dịu dàng lúc chị nhướn cặp lông mày, nhưng tim chị lại đập thùm thụp. “Có lẽ quả thật anh đã hãm hiếp cô ả.”

- Đây cô, nếu tôi không kẹt trong này, tôi thôi cho cô một đám vào giữa mặt cô đây.

Cây chắn trước cửa chiếc xe mượn xô vào hàng rào trước nhà trong lúc Jessie lái xe vào lối đi. Chị gục đầu xuống tay lái, và cảm thấy hơi thở chẹn ngang cổ họng. Một tiếng nấc nằm đâu đó, nhưng kẹt lại, không thoát được. Đầu chị đặt nặng lên chiếc còi và tiếng kèn xe như từ đầu chị phát ra, nghe hay hay, chị không tài nào nhấc đầu ra khỏi tay lái, cứ ngồi yên đó cho đến lúc hai người đàn ông đi ngang qua, vội vã đi chân đất chạy lại chỗ lối đi. Họ gõ vào cửa kính, chị mới từ từ nghiêng đầu qua một bên, nhìn họ, rồi cất tiếng cười, một chuỗi cười âm ỉ điên dại. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, mở cửa xe, nhẹ nhàng đỡ Jessie cho ngồi lại ngay ngắn. Chị đưa mắt nhìn từ người nọ qua người kia, lại cất tiếng cười điên dại, rồi tiếng cười thu lại thành tiếng khóc nức nở, rồi nó ồ ồ trong cổ họng, thành tiếng khóc than buồn bã lê thê. Jessie lắc đầu nhẹ nhẹ, và một tiếng nói phát ra giữa hai tiếng thốn thức:

- Ian!

- Đây, cô say rượu phải không?

Người lớn tuổi có vẻ nóng nảy và khó chịu. Ông nghĩ là chị bị thương hay bị ốm đau, mới đến nỗi gục đầu xuống tay lái, khiến cho còi xe cứ kêu hoài như vậy. Bây giờ chị ngồi đây, không biết là say rượu, điên rồ, hay là đau khổ chuyện gì. Người trẻ hơn đưa mắt nhìn chị, nhún vai và nhăn mặt. Jessie từ từ lắc đầu, từ bên nọ qua bên kia, rồi vẫn nói được một tiếng:

- Ian!

- Đây cô em, cô đau hả? Chị không đáp. Người trẻ tuổi lại nhún vai và nhăn mặt. “chuyện rắc rối đây”.

- Ian!

- Ian là ai? Bạn trai hả?

Lại khe khẽ lắc đầu.

Hai người đàn ông lại đưa mắt nhìn nhau, đóng cửa xe. Ít nhất thì còi xe

không kêu nữa, và cô nàng cũng không thể ngồi thõn thức hàng giờ đồng hồ. Hai người bỏ đi, người trẻ trẻ có vẻ vui vui, người già không được vui.

- Anh tin chắc là cô ấy bị đau khổ chứ? Theo tôi, cô ấy bị rối trí. Tôi muốn nói là đau về mặt tinh thần. Điên vì thất tình.

- Điên vì đau khổ.

Người trẻ tuổi cười ròn, vỗ vào bụng, và đưa tay ôm ngang người bạn. Đúng lúc đó, bà Astrid lái xe chạy ngang qua, nhận ra hai người bước ra khỏi lối đi, cười cợt có vẻ vui thích. Bà ngừng xe, cau mặt, cảm thấy một cơn sợ dâng lên theo cột xương sống. Hai người đàn ông này không có vẻ là cảnh sát, nhưng họ đã nhận ra bà đang chăm chú nhìn họ. Người trẻ vẫy tay, và người già mỉm cười. Bà Astrid không hiểu chuyện gì, chỉ thấy hai người lách mình vào một chiếc xe du lịch đồ, hình như muốn lấy lại thời giờ đã mất. Hành động của họ vội vã, cũng chẳng có vẻ gì là lén lút, và bây giờ bà Astrid đã nhận ra Jessie trên chiếc xe mướn. Vậy là không có tiếng gì rồi. Bà bóp kèn, nhưng Jessie không quay lại. Bà lại nhấn kèn, nhấn nữa, và hai người đàn ông cười phá ra.

- Lại đến lượt bà nữa hay sao đây? Đừng nhấn kèn nữa, bà chị. Cô ngồi trong xe mệt nhọc quá, nên chúng tôi phải giúp cô ngồi lại, không gục xuống tay lái nữa.

Họ vẫy tay về phía lối đi nhà Jessie, mở máy cho xe chạy, ra khỏi chỗ đậu xe. Bà Astrid nhảy ra khỏi xe, chạy lại.

Jessie vẫn ngồi yên, nức nở, thõn thức, miệng vẫn nói một tiếng duy nhất “Ian!” Bà Astrid không tin rằng Jessie đau ốm. Nếu có thì cũng chỉ đôi chút thôi và theo như bà thấy thì chị ta bị xúc động, có lẽ đúng hơn.

- Jessie! – Bà lách một cánh tay ngang người chị, nói năng dịu dàng, trong khi Jessie lún người xuống một chút trên ghế ngồi. – Hi Jessie! Chị đây mà! Astrid đây!

Jessie nhìn lên và gật đầu. Hai người đàn ông đã đi rồi. Mọi người đã đi rồi. Cả anh Ian cũng đi luôn.

- Ian! - Chị phát thanh đã rõ ràng hơn.

- Ian làm sao?

- Ian!

Bà Astrid lấy khăn tay lau mặt cho Jessie thật nhẹ nhàng.

- Nói chị nghe về Ian coi!

Tim bà Astrid đập rộn ràng. Bà cố giữ cho đầu óc mình mẫn, và nhìn thẳng vào mắt Jessie. Bà không nghĩ đây là tình trạng uống thuốc quá liều lượng, mà thấy có vẻ giống với tình trạng lo lắng quá độ. Bà biết trước rằng cuối cùng Jessie cũng lãnh đủ thôi.

- Ian thế nào hả cưng? Nói chị nghe coi. Hôm nay chú ấy đau hay sao?

Jessie lắc đầu. Ít nhất hãy biết chú ấy không sao. Bà lo nhất chuyện đó.

Những chuyện kinh hoàng trong nhà tù, báo đăng dài dài, đã lướt qua đầu óc bà. Nhưng Jessie đã cho biết là “không” .

- Có chuyện bất ổn?

Jessie hít thật dài rồi gật đầu. Lại hít thật dài, rồi ngả người trên ghế:

- Chúng em... chúng em đã... cãi lộn. – Jessie nói rất khó nghe nhưng bà Astrid gật đầu.

- Về chuyện gì?

Jessie nhún vai, tỏ vẻ bối rối, và lại cất tiếng:

- Ian!

- Hai em cãi cọ chuyện gì hả Jessie?

- Em... em không... không biết.

- Có nhớ được không?

Jessie lại nhún vai, nhắm chặt hai mắt:

- Về... đủ thứ chuyện... em nghĩ vậy. Cả hai đứa... đã nói ... những câu khủng khiếp. Hết rồi!

- Điều gì hết rồi? – Bà hỏi vậy, nhưng cũng hiểu ra mang máng.

- Hết rồi. Mọi chuyện hết rồi.

- Cái gì mà mọi chuyện hết rồi hả Jessie? - Giọng bà Astrid thật êm dịu, nước mắt lại tuôn ra trên mặt Jessie, mạnh mẽ hơn.

- Cuộc hôn nhân của chúng em đã... tất cả... hết rồi - Chị lặng lẽ lắc đầu, lại nhắm mắt lại.

- Ian!

- Không có chuyện tất cả hết rồi đâu Jessie . Em hãy bình tĩnh lại đã. Có lẽ cả hai người đều có chuyện âm ứ trong lòng, tiện dịp là xả ra cho bằng hết. Nhưng hai em đã cùng nhau qua những lúc khó khăn, gặp nhiều nổi xúc động, thế nào rồi mọi chuyện sẽ qua đi.

Nhưng Jessie lắc đầu:

- Không. Hết rồi. Em đã.. em đã đối xử rất tồi với anh. Em luôn luôn... xấu với anh. Em ... - Và rồi chị không thể nói thêm.

- Tại sao em không vô nhà, nằm nghỉ một lát?

Jessie lắc đầu. Chị không thể động đây. Bà Astrid đã tìm được cách khiến chị phải chú ý:

- Jessie, nghe nói một lát đã. Chị muốn đưa em tới một chỗ nào đó.

Jessie mở bừng mắt, khiếp sợ.

- Một chỗ thật xinh xắn, em sẽ ưa thích. Hai chị em mình cùng đi với nhau.

- Một bệnh viện?

Lần đầu tiên bà Astrid mỉm cười, và giữ nụ cười thật lâu:

- Không, đồ ngu. Trại chăn nuôi của má chị. Chị nghĩ rằng nơi đó giúp em được nhiều điều tốt.

Jessie vẫn bướng bỉnh lắc đầu:

- Không, em...

- Sao? Tại sao không?

- Ian!

- Nhảm nhí! Chị dẫn em xuống đó, và em sẽ nghỉ ngơi khỏe khoắn. Chị nghĩ rằng em đã chịu đựng quá mức, phải vậy không?

Jessie lặng lẽ gật đầu, nhắm mắt lại.

- Jessie, hôm nay em đã uống nhiều thuốc viên phải không?

Chị lắc đầu, nhưng rồi thôi, và nhún vai.

- Bao nhiêu? Nói cho chị biết.

- Em không rõ... không biết chắc.

- Thì cho biết đại khái thôi. Hai? Bốn? Sáu? Hay mười? – Bà van vái cho đừng nhiều đến thế.

- Tám... Em không biết... Bảy... Chín... (Lạy Chúa tôi!)

- Có trong túi xách của em đây không?

Jessie gật đầu. Bà Astrid nhẹ nhàng nhấc túi xách ra khỏi ghế ngồi.

- Cho chị xin nhé, Jessie . Đồng ý?

Lần đầu tiên Jessie mỉm cười. Và chị hít vào thật dài. Trông chị có vẻ trở lại con người cũ rồi.

- Em... không được quyền chọn lựa cách khác?

Hai người cùng cất tiếng cười, một người nhẹ nhàng, người kia cười gằn, và Jessie chịu cho bà bạn đỡ chị vào nhà. Chị không có vẻ đau đớn lắm, chỉ mệt mỏi thôi. Chị thả người xuống ghế trong phòng khách, và rồi không nhúc nhích cho đến khi nghe tiếng bà Astrid lịch kịch trong phòng ngủ và phòng tắm. Thật dễ chịu được đi xa khỏi đây, cũng chẳng cần nhìn Ian phía sau khung kiếng nữa. Chị biết rằng chị sẽ không bao giờ gặp anh ở chỗ đó nữa. Sau này sẽ giải quyết tiếp, bây giờ hãy tạm biệt vậy. Chị thở một tiếng thật dài, và thiu thiu ngủ trên chiếc ghế, cho đến lúc bà Astrid đánh thức chị, và dẫn ra chiếc xe Jaguar đậu bên ngoài.

Đồ đạc của chị đã được gói ghém, căn nhà khóa lại. Jessie cảm thấy mình trở lại là một đứa bé, được chăm sóc và thương yêu.

- Chị làm gì với chiếc xe đây?

- Chiếc xe mượn hả? – Nó vẫn nằm rất chững ở lối đi, và Jessie gật đầu.

- Chị sẽ nhờ người tới dẫn nó đi. Đừng lo.

Quả thật Jessie chẳng lo vì đã có bà Astrid . Hạnh phúc thay kẻ có tiền, có người để nhờ “dẫn nó đi”, và làm những công việc trong nhà.

- Và chị sẽ gọi cho hai cô gái, bảo hai cô là em đi xa với chị. Ngày mai em có thể gọi cho hai cô, hướng dẫn công việc cho họ làm.

- Ai sẽ... ai sẽ... điều hành công việc?

Đầu óc Jessie vẫn còn lu bu đủ thứ chuyện, bà Astrid mỉm cười, vỗ nhẹ vào má Jessie:

- Chị sẽ lo chuyện đó, và sẽ làm ngay không thể chờ đợi. Chị em mình thỏa thuận nhau nhé: cùng một chuyến đi với nhau, mà em được nghỉ ngơi, chị có công việc làm.

Jessie mỉm cười, lại có vẻ là con người cũ:

- Còn mặt hàng mùa thu?

Bà Astrid nhíu mày, ngạc nhiên, trong lúc mở máy cho xe chạy.

- Em phải giản tiện đi mới được. Với sự đồng ý của em, chị sẽ sai Katsuko đi lo việc đó. Chị sẽ lo vấn đề tài chánh, và em trả lại chị sau.

Jessie lắc đầu, nhìn lại bà bạn:

- Em không thể trả lại chị đâu, chị Astrid. Lady J phải gắng gượng mới sống nổi. Đó là một trong những lý do mà em không thể cử một người nào đi Nữ Ước lúc này.

- Lady J có chấp nhận cầm thế cho chị được không? Jessie mỉm cười.

- Lady J biết gì mà chấp nhận? Nhưng bà chủ nó có thể đấy. Chị cho em một thời gian suy nghĩ được không?

- Tất nhiên. Đợi Katsuko trở về, chị sẽ cho em biết tin tức. Trong hai tuần tới đây, em không được phép có một quyết định nào hết. Tuyệt đối không, kể cả vấn đề ăn uống của em. Đó là một phần trong những điều lệ đặt ra cho em về cuộc đi nghỉ của em. Chị ứng tiền cho mặt hàng mùa thu, và chúng ta sẽ giải quyết sau.

- Em... nhưng...

- Im đi!

- Chị biết không? – Jessie nhìn bà bạn với nụ cười héo hắt, mệt mỏi, đôi mắt sưng húp. – Có lẽ em sẽ nhận. Em cần mặt hàng mùa thu để chấn chỉnh lại, kéo tiệm Lady J sẽ sụp đổ. Không hiểu Katsuko có vui vẻ đi lo công việc này không?

- Em nghĩ gì thế?

Hai người lại mỉm cười và bà Astrid cho xe đậu lên lề trước nhà bà.

- Em có mang dùm chị đồ đạc lên lầu được không?

Jessie gật đầu, chậm rãi theo bà Astrid vào nhà.

- Chị chỉ cần chút ít đồ đạc thôi. Chúng ta sẽ đi luôn đêm nay. Chị muốn làm việc vào ngày mai.

Bà Astrid nói mấy câu đó, mặt mày sáng rực. Và mười lăm phút sau, hai người lại ra xe, cho chạy hướng về phía xa lộ. Jessie có cảm tưởng trái bom đã nổ trong cuộc đời chị. Bây giờ mọi chuyện chuyển biến rất nhanh.

Những lời Jessie đã nói với Ian lại trở lại trong đầu chị. Trong chuyến xe, hai người đàn bà giữ yên lặng. Jessie nhắm mắt lại và bà Astrid tưởng chị đang ngủ. Nhưng chị rất tỉnh táo, quá tỉnh táo, còn hơn cả những ngày trước đây. Chị cần một viên thuốc, nhưng bà Astrid đã ném hết vào cầu tiêu sau nhà rồi. Ném hết cả những viên thuốc màu đỏ, màu xanh, và vàng, và

nửa đen nửa xanh lá cây, không còn lại viên nào. Bây giờ, đầu óc chị lung bung với những câu của Ian, khuôn mặt anh. Tại sao họ lại cư xử với nhau như thế? Tại sao lại nói với nhau những câu ác độc, với sự hận thù và giận dữ? Không có nghĩa gì với chị cả, có thể họ đã luôn luôn ghét nhau, có thể những lúc êm đẹp chỉ là giả dối. Bây giờ chị khó lòng nghĩ ra những chuyện đó, và có lẽ cũng trễ mất rồi. Tìm cách trả lời những câu hỏi đó chẳng khác nào tìm cái bao ngón tay bằng bạc của bà ngoại trong ngôi nhà cháy rụi. Cả hai người, chị và anh Ian đã châm lửa vào cuộc hôn nhân của họ, cùng đứng nhìn ngọn lửa, nhất định không chịu rời bỏ, chờ khi ngọn lửa tàn rồi mới thôi.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 23

Bà Astrid đung vào vai Jessie, chị thức dậy, kinh hãi và bối rối không hiểu mình đang ở đâu. Thuốc đã già rồi, bây giờ chị cảm thấy ngầy ngật.

- Yên tâm đi, Jessie. Em đang ở trại chăn nuôi. Gần nửa đêm rồi, và mọi việc tốt đẹp.

Jessie vươn vai, nhìn quanh. Trời tối thui, nhưng mấy vì sao lấp lánh trên đầu. Không khí mát mẻ, và chị nghe ngựa hí xa xa. Ngay trước mặt hai người là một ngôi nhà rộng xây bằng đá, có cửa chớp sơn màu vàng tươi. Nhà cửa thấp sáng, và sừng sững một cánh cửa mở rộng.

Bà Astrid đã vào nói chuyện với mẹ bà một lát, rồi mới đánh thức Jessie. Bà mẹ không tỏ vẻ xúc động hay kinh ngạc. Bà đã từng gặp chuyện khủng hoảng trước kia: với Astrid, với bạn bè, và với gia đình nhiều năm trước. Người ta gặp chuyện rắc rối là thường, xúc động một thời gian, nhưng phần đông đều qua khỏi. Một số ít không chịu nổi, phần đông đều sống, và trại chăn nuôi là nơi rất tốt để lấy lại tinh thần.

- Vô đi, cô bé ngủ mơ, bà má đã có sẵn cacao nóng và bánh sandwich đợi em đây. Không hiểu em thế nào, chứ chị đang đói mềm.

Bà Astrid đứng bên chiếc xe đã mở cửa, Jessie chải lại mớ tóc, nhăn mặt, vẻ ần ần.

- Bà má ấn định về thuốc viên thế nào?

- Cụ không dùng.

Bà Astrid nhìn Jessie với vẻ thắc mắc.

- Thuốc hại lắm.

Jessie gật đầu, rồi sau nhún vai.

- Nhưng em vẫn sống. Cacao nóng hử? Có sánh nổi với một viên Seconal chẳng?

Bà Astrid nhăn mặt, rồi lấy va-li ra khỏi thùng xe.

- Sau khi anh Tom mất đi, chị cũng qua cảnh này. Chị về ở đây, và má liệng hết. Không thuốc men gì cả. Và lúc đó chị khăng khăng giữ lấy thuốc, không biết đều bằng em chiều hôm đó đâu.

- Vì em quá đau khổ, không muốn phản ứng. Chị có phước lớn. Thôi, để em mang đỡ.

Chị đưa tay với lấy chiếc va li, và bà Astrid trao liên:

- Anh Ian thường nói rằng một nữ tặc như em...

Chị ngừng lại, giọng kéo dài. Bà Astrid nhìn Jessie cúi đầu, lặng lẽ tiến lại

ngôi nhà. Bà mừng là đã lòi chị về đây, chỉ tiếc rằng sao không làm việc đó sớm hơn. Bà thắc mắc không hiểu hai vợ chồng đã cãi cọ dữ dội đến độ nào. Bà cảm thấy rằng chuyện xích mích giữa hai vợ chồng thật sự nghiêm trọng, nhưng bà không rõ nguyên nhân.

Gót giày của hai người lạo xạo trên lớp sỏi lồi lõm đi dẫn vào nhà, và chỗ nào cũng thấy mùi hoa và cỏ tươi. Jessi nhận ra rằng: dù trong đêm tối, nơi này cũng có vẻ vui mắt. Quanh nhà là một dãy hoa muôn màu, và gần cửa lại trồng quá nhiều. Jessie mỉm cười lúc đặt chân lên bậc thềm nhà duy nhất.

- Coi chừng đụng đầu!

Bà Astrid cất tiếng gọi, lúc thấy Jessie suýt đụng đầu vào khung cửa, và hai người đi song song tiến vào tiền sảnh. Có một chiếc đàn dương cầm, nhỏ và sơn đỏ, một tấm gương dài, một số ống nhổ bằng thau, và một dây mũ sặc sỡ kiểu khác lạ treo trên tường. Sàn nhà bằng gỗ thông và trải thảm, mấy chiếc ghế nệm nằm rất êm ái, và một chiếc ghế xích đu kê gần lò sưởi. Có nhiều tranh sơn dầu coi đẹp mắt và một kiểu hiện đại và kiểu từ thời nữ hoàng Victoria, giản dị, vui mắt và thích hợp với nhau. Nhiều cây trồng kê bên một máy khâu bằng cũng sơn đỏ như chiếc dương cầm, vài cuốn sách phát hành lần đầu, và một ghế nệm kiểu hiện đại, bọc da màu vàng nhạt rất đẹp. Nhiều bức rèm che cửa sổ, và ở góc nhà kê một bếp dầu. Cả căn phòng trông ấm cúng, vui tươi và có vẻ sang trọng.

- Chào chị.

Jessie nghe tiếng chào, quay lại, thấy một bà nhỏ nhắn đứng ở cửa nhà bếp. Bà cũng có mái tóc vàng ngả xám như con gái bà, và có cùng cặp mắt xanh sáng rực và tươi tắn. Câu "chào chị" nghe cũng vui vui. Bà chậm rãi tiến lại phía Jessie, chìa ra một bàn tay:

- Chị tới đây là tôi thích lắm rồi. Tôi tin chắc Astrid đã kể với chị rằng tôi là một bà lão quạu quọ, và trại này là nơi buồn chán. Nhưng tôi vui thích thấy chị đã tới đây.

Ánh mắt bà như một ngọn lửa nhảy múa.

- Con chẳng kể với em nó những điều như vậy đâu, má à. Con chỉ than phiền lối sống ở đây thôi, vì thế má nên thay đổi nếp sống cho đàng hoàng thôi.

- Trời ơi, tẻ nhĩ? Vậy là má sẽ dấu kỹ mấy cuốn sách khiêu dâm và cấm bọn thanh niên tới đây nhảy nhót, phải vậy không? Chán quá nhĩ?

Bà vỗ tay đồm độp như thể phiền lòng rất nhiều, nhưng rồi lại cất tiếng cười khanh khách, thật trẻ trung. Bà đi đứng tự nhiên, tiến lại chỗ ghế nệm và hai chị em đi theo, tới chỗ ghế gần lò sưởi. Đã có sẵn cacao nóng, đợi rót ra những tách bằng sứ vẽ hoa rất đẹp.

- Đẹp lắm, má ạ. Có mới không?

Bà Astrid tự rót cho mình một tách cacao nóng, ngắm nhìn bộ đồ sứ.

- Không, con ạ. Rất cổ xưa. Đầu chừng vào năm 1880.

Hai mẹ con liếc nhìn nhau, vẻ tinh nghịch. Có thể thấy ngay không những là má con, mà còn là bạn bè nữa. Jessie cảm thấy ganh với hạnh phúc đó.

Nhưng cũng thấy âm áp trong lòng.

- Con muốn nói: có mới đổi với má hay không?

Bà Astrid nhấp một ngụm cacao nóng.

- Ô, ý con muốn hỏi vậy ư? Quả thật cũng có.

- Tội nghiệp chưa? Con đã nhận ra, và biết rằng má đem sử dụng ngay tối nay là có ý muốn đem khoe.

Bà tỏ ý vui thích trước lời khen ngợi kín đáo, và bà mẹ cất tiếng cười ròn.

- Con nói rất đúng! Đẹp, phải không nào?

- Rất đẹp.

Ánh mắt hai mẹ con đều vui, như ngọn lửa nhảy múa, và Jessie mỉm cười, hòa mình vào khung cảnh. Chị rất ngạc nhiên trước vẻ ngoài trẻ trung của bà mẹ Astrid, và trước vẻ lịch sự bà vẫn giữ được, dù đã nhiều tuổi và đã sống lâu năm ở trại. Bà mặc quần xám bằng vải Gabardine và chiếc áo choàng rất đẹp bằng lụa, Jessie biết chắc phải mua ở Ba Lê đem về. Quần áo bà ánh lên màu xanh, hợp với màu mắt bà. Bà đeo chuỗi hạt trai, và mấy chiếc nhẫn vàng, rộng bản, có một chiếc nạm một viên kim cương rất lớn. Trông bà có vẻ là dân Nữ Ước hay Connecticut, hơn là dân sống ở trại chăn nuôi. Jessie muốn cất tiếng cười thật lớn khi nhớ tới hình ảnh bà Astrid đã tả mấy tháng trước về bà lão mặc quần áo cao bồi. Khác xa với cảnh tượng Jessie đang thấy.

- Chị đến đúng lúc lắm đó, chị Jessie. Vào thời kỳ này trong năm, phong cảnh ở đây rất đẹp và tươi tốt. Xanh mơn mớn trông thích mắt lắm. Tôi mua trại cũng vào mùa này, và có lẽ vì vậy mà tôi mê liên. Về mùa xuân, đất đai hấp dẫn lắm.

Jessie cười:

- Thừa bà Williams, quả thật cháu không nhìn theo cách đó. Chồng cháu đi tù, và cháu thân tàn ma dại vì mấy viên thuốc ngủ, thuốc an thần và bà thấy đó cháu cố gắng thoát khỏi cơn suy nhược thần kinh rất là khó khăn và sáng nay vợ chồng cháu cãi cọ chẳng còn ra sao, và... - Chị cất tiếng cười và lắc đầu - Cháu không biết tính sao. Và bà đã quá tử tế cho cháu ở đây, không thắc mắc gì.

- Không có chuyện gì đâu - Bà mỉm cười, nhưng cặp mắt bà đã nhìn thấy hết mọi sự kiện. Bà đã nhận thấy Jessie không ăn tí gì, chỉ nhấm nhấp chút cacao nóng. Và đã hút tới điều thuốc thứ hai từ lúc hai chị em vào đây. Bà ngờ rằng Jessie gặp những vấn đề cũ của Astrid, hỏi mà Tom mới mất: thuốc viên - Cháu cứ coi đây như nhà mình, cháu thân yêu, và muốn ở đây lâu mau tùy ý.

- Cháu sẽ ở lại mãi mãi.

- Tất nhiên là không rồi. Ở chừng một tuần là cháu chán liền.
Mắt bà lão lại long lanh sáng, và bà Astrid cất tiếng cười:

- Má ở đây đâu có chán?

- Ô, có chứ. Má cũng chán vậy. Nhưng rồi má đi Ba Lê, Nữ Ước hay Los Angeles, hoặc là tới thăm con ở lăng mộ chán ngấy của con đó.

- Kìa má!

- Đúng vậy, và con cũng hiểu mà. Một lăng mộ rất đẹp, nhưng nói nào ngay... con cũng hiểu ý má rồi. Năm ngoái, má có nói với con có lẽ con nên bán cái nhà ấy đi, mua nhà mới, nhỏ hơn, tươi vui hơn và trẻ trung hơn. Ngay như má đây cũng chưa đến nỗi già để sống ru rú ở chỗ đó. Hồi còn sinh thời thằng Tom, má cũng có nói với nó, mà sao lúc này má nói với con lại không được nhỉ?

- Jessie có một ngôi nhà, hẳn là má ưa thích lắm.

- Ô! Một túp lều tranh tại Tahiti, chắc thế.

Ba người cùng cười ròn, và Jessie thêm ăn một miếng bánh sandwich. Ruột gan tức anh ách, nhưng chị hy vọng ăn một chút gì, thì tay sẽ đỡ run. Chị ước đoán còn phải gặp khó khăn chừng hai hôm nữa, nhưng cuối cùng ở chơi với mẹ con nhà này sẽ thoải mái. Chị đã bắt đầu yêu quý bà mẹ Astrid nói thẳng ruột ngựa.

- Cô ấy sống trong ngôi nhà xanh và trắng tuyệt đẹp, ngay bên cạnh khu nhà chúng con. Căn nhà có trồng nhiều bông hoa đằng trước, đó má!

- Má cũng nhớ được mang máng. Xinh xắn, nhưng hơi nhỏ, phải vậy không?

- Đúng lắm! - Jessie vừa nhai vừa đáp. Bánh sandwich có kẹp phô mai, thịt băm, và thêm mấy lát cà chua rất mỏng.

- Tôi không chịu nổi thành phố nữa rồi. Trừ ra thăm viếng thì được, nhưng cũng chỉ ở chơi một thời gian ngắn thôi. Về nhà sướng hơn. Tôi chán nhạc giao hưởng, chán những người phục sức quá tỉ mỉ; khách sạn nấu ăn dờm ờm và xe cộ nhộn nhịp phát ón. Ở đây buổi sáng tôi cưỡi ngựa, đi chơi trong rừng, và ngày nào cuộc sống cũng như phiêu lưu mạo hiểm. Tôi già quá rồi, không sống nổi ở thành phố. Cháu có biết cưỡi ngựa không?

Cử động của bà rất nhanh nhẹn, giỏi lắm thì cũng chỉ tưởng bà mới hơn năm mươi lăm, nhưng Jessie biết rõ bà đã bảy mươi hai. Nghe hỏi, chị mỉm cười:

- Nhiều năm nay rồi cháu không cưỡi ngựa, nhưng cháu rất thích.

- Vậy thì cháu sẽ được vừa ý. Cháu thích thứ gì cứ việc làm nấy, và bất cứ lúc nào cũng được. Tôi ăn sáng vào lúc bảy giờ, nhưng cháu chẳng cần phải thức dậy. Ăn trưa thì tùy lúc, và bữa ăn tối vào lúc tám giờ. Tôi không thích giờ giấc thôn quê: ăn tối vào lúc năm, sáu giờ khó chịu lắm, và thường là trễ trễ tôi mới thấy đói. À này con gái tôi nó giới thiệu tôi là bà Williams, nhưng tên tục của tôi là Bethanie, và tôi thích cái tên đó hơn.

Bà ưa hờn giận, nhưng đôi mắt xanh lại dịu dàng và cái miệng luôn luôn

muốn cười.

- Tên đẹp lắm!

- Quả vậy. Nào, hai chị, chúc ngủ ngon. Tôi muốn sáng mai dậy sớm để cưỡi ngựa.

Bà mỉm cười nồng hậu với khách, hôn trên đỉnh đầu con gái, rồi bước lên làng lên cầu thang, về phòng ngủ, trước khi bảo Jessie hãy yên tâm, Astrid sẽ cho chị được quyền chọn một trong ba phòng. Cả ba phòng này phòng nào cũng sẵn sàng cho khách sử dụng. Bà Astrid giải thích rằng má Bethanie thường có khách tới thăm luôn luôn, hiếm khi có tuần lễ mà không có người nào chơi ở trại. Có những người bạn từ Âu Châu qua, quen nhau trong một chuyến du hành, có những người khác từ Nữ Ước đáp máy bay tới bờ biển miền Tây, thuê xe hơi đi thăm bà, và lại có một số bạn ở Los Angeles nữa. Tất nhiên có cả Astrid.

- Chị Astrid, nơi đây thật tuyệt diệu! - Jessie còn thấy choáng ngợp trước toàn cảnh: căn nhà, bà má và tính hiếu khách của bà, tính cởi mở cũng như tính hay hờn giận - Và bà má thật xuất sắc.

Bà Astrid mỉm cười, hài lòng.

- Chị nghĩ rằng anh Tom sợ dĩ cưới chị cũng vì quyến luyến với bà. Anh khâm phục bà, và bà cũng quý mến anh - Bà Astrid lại mỉm cười, tỏ ý hài lòng thấy nét mặt tươi tỉnh của Jessie.

- Em có thấy vì sao anh ấy quý bà má. Có lẽ anh Ian gặp bà cũng mê luôn. Giọng chị đã thay đổi khi nói câu đó, và chị cảm thấy mình như bị trôi dạt đi, một lát sau chị mới chú tâm trở lại với bà Astrid.

- Chị nghĩ ở đây sẽ tốt cho em lắm đó, Jessie.

Jessie khẽ gật đầu:

- Có vẻ khó chịu, nhưng em đã thấy khá hơn. Xúc động đôi chút... - Chị đưa tay cho thấy những ngón tay run run, và nhãn mặt với vẻ hiền lành - nhưng vẫn còn hơn. Như thể con bệnh hồi phục, không còn lo sợ phải qua một đêm cô đơn nữa tại nhà. Chị biết đấy, em cảm thấy muốn điên. Em là một người đàn bà đã trưởng thành, mà không hiểu sao mình lại bết bát đến thế. Tệ hại lắm chị Astrid. Hầu như em vái cho căn nhà đáng nguyên rủa đó cháy rụi trong lúc em đi vắng.

- Đừng nói vậy.

- Em nói thật đấy. Em bắt đầu ghét căn nhà đó. Nghĩ đến chuyện đã có lần thấy hạnh phúc tại đây em cảm thấy mình chán ghét nó gấp đôi. Và phòng làm việc của anh ấy nữa, dường như nó gợi nhớ tất cả những việc thất bại của em.

- Em có thật lòng tin rằng mình thất bại không, Jessie?

Jessie gật đầu khe khẽ, nhưng cương quyết.

- Vì không có giúp đỡ?

- Hầu như vậy.
- Chị mong rằng em sớm nhận định điều vô lý này.
- Chị có hiểu điều gì khiến em thương tổn nhất không? Đó là sự kiện em nghĩ chúng em đã có được một cuộc hôn nhân tuyệt vời, cuộc hôn nhân đẹp nhất trên đời. Và bây giờ... thấy khác hẳn. Anh che đậy hờn giận của mình, và em cư xử theo cách của em. Anh lừa gạt em và không nói với em, em cũng phỏng đoán nhưng không muốn biết. Lộn xộn vô cùng. Em đang cần có thời giờ để giải quyết dứt khoát đây.
- Em có thể ở đây bao lâu tùy thích. Bà má không bao giờ chán em.
- Có thể, nhưng em không muốn lạm dụng lòng hiếu khách của bà đâu. Em nghĩ rằng chỉ cần ở lại một tuần, thì không những là em thấy sung sướng mà còn cảm ơn bà suốt đời.

Bà Astrid mỉm cười, qua tách cacao nóng của bà. Nhiều người cũng nói vậy, bảo là chỉ ở vài ngày hay một tuần, mà rồi lưu lại tới năm tuần. Bà Bethanie chẳng để tâm, chừng nào mấy người kia đừng đụng tới sở thích của bà. Bà có thời khóa biểu riêng, bàn bệ riêng, cách làm vườn, sách vở, và dự tính riêng. Bà thích sống theo lối sống của bà, và để người khác theo cách của họ, nhờ vậy một phần nào ai cũng thấy bà là con người quyền rũ và khéo cư xử với khách. Bà có tinh thần tự do rất cao, tuyệt đối tôn trọng ý thích riêng của mọi người, kể luôn của bà nữa.

Bà Astrid chỉ cho Jessie chọn phòng vừa ý chị, và Jessie chọn được một căn phòng nho nhỏ, ấm cúng, sơn màu hồng, có gối nhồi bông đặt trên giường, và có những bình bông đồng treo chỗ lò sưởi. Có trần nhà cao và nghiêng nghiêng, khá cao không đến nỗi để Jessie phải đụng đầu mỗi lần ra khỏi giường. Có một cửa sổ thấp, có thể ngồi lên thành cửa sổ, và có ghế xích đu kê gần lò sưởi.

Jessie thở dài một tiếng ngồi lên giường.

- Chị biết không, chị Astrid, em sẽ không bao giờ trở lại nhà em nữa.

Chị mỉm cười nói câu đó, rồi ngáp liền.

- Chúc em ngủ ngon. Lên giường đi. Sẽ gặp lại em ở bữa điếm tâm.

Jessie gật đầu, ngáp thêm cái nữa. Chị vẫy tay lúc bà Astrid đóng cửa rồi nói câu cuối cùng giọng ngái ngủ.

- Cám ơn!

Chị cần phải viết thư cho Ian, ngay sáng mai, để cho anh biết chị đang ở chỗ nào. Phải nói với anh một điều gì. Nhưng đợi đến mai hãy hay. Lúc này chị xa lánh mọi vấn đề rồi: cửa tiệm, anh Ian, hóa đơn, và khung kiếng không tài nào chịu nổi ở Vacaville. Tất cả những vấn đề đó, không điều gì là hiện thực nữa. Chỗ này mới là nhà của chị. Chị cảm nhận như vậy, và mỉm cười với ý nghĩ đó, trong lúc đốt lò sưởi, bỏ thêm đi rồi mới khoác áo ngủ. Mười phút sau chị thiêu thiêu giấc. Lần đầu tiên từ bốn tháng nay, chị mới ngủ dễ dàng

đến thế, mà không cần thuốc men gì.

oOo

Có tiếng gõ cửa, Jessie ngạc nhiên: vừa nhắm mắt mà ai đã gõ cửa thế nhỉ? Nhưng mở mắt ra, chị thấy ánh sáng mặt trời đã tràn vào phòng qua tấm rèm cửa màu trắng, và một chú mèo ngái ngủ đang ngáp ở vùng ánh sáng trên giường chị. Đồng hồ treo tường lên tiếng: mười giờ mười lăm.

-Jessie? Em dậy chưa?

Bà Astrid ló đầu vào, mang theo một khay đầy ắp những thức ăn ngon lành.

- Ô! Đứng! Ăn điểm tâm trên giường ư? Astrid, chị làm em hư hỏng mất.

Hai chị em cười ròn, và Jessie ngồi dậy trên giường, mớ tóc vàng xõa trên vai, thành núi rối bời. Trông chị như một cô thiếu nữ, nghỉ ngơi thoải mái.

- Sáng nay trông bà khỏe khoắn lắm rồi, thưa bà!

- Và đói bụng thấy mò. Em ngủ lăn quay, như một khúc gỗ.

Trước mặt chị là bánh kếp, thịt nướng, hai quả trứng chiên, và một tách cà phê bốc khói, và tất cả đều dọn ra trên đồ sứ có vẽ hoa. Ở một góc khay là một bình nhỏ cắm bông hồng màu vàng.

- Em có cảm tưởng hôm nay là ngày sinh nhật em, hay một ngày lễ nào đó.

- Chị cũng vậy! Và chị sốt ruột không đợi được, muốn tới cửa hàng ngay đây! Bà Astrid cười khúc khích, ngồi vào ghế xích đu, trong lúc Jessie tấn công bữa điểm tâm.

- Lễ ra chị nên để em ngủ thêm chút nữa, nhưng chị muốn trở lại thành phố. Má cũng quyết định hôm đầu em tới đây phải cho em hưởng bữa điểm tâm trên giường.

- Em rất bối rối - Jessie cười khinh khích xông vào món bánh kếp - Nhưng chẳng vì vậy mà không ăn hết chỗ này đâu. Em đói quá.

- Phải vậy thôi, tối qua em có dùng bữa tối đâu?

- Sáng nay bà má làm gì?

- Có Chúa mới biết. Bà cười ngựa hồi tám giờ, trở về thay quần áo, và vừa lái xe đi được có mấy phút. Bà sống theo cách của bà, và không ưa hỏi han đâu.

Jessie mỉm cười, ngồi lại trên giường, miệng đầy bánh kếp:

- Chị biết không, lễ ra em phải cảm thấy tội lỗi, ngồi ăn như thế này, trong lúc anh Ian ngồi trong tù. Nhưng lần đầu tiên từ năm tháng nay, em không thấy như vậy nữa. Em còn thấy vui vui là khác. Nói cho cụ thể, em thấy khoái lắm. Và nhẹ nhõm nữa.

Thật nhẹ nhõm khi không phải làm việc gì: không phải ra cửa hàng, không phải lái xe đi thăm Ian, không phải mở coi các hóa đơn, hay trả lời điện thoại gọi tới. Bây giờ chị đang ở trong một thế giới khác. Chị được tự do.

- Em cảm thấy dư thừa, chị Astrid ạ.

Jessie nhăn mặt, vươn vai và ngáp, với một bụng đầy thức ăn sáng, nhìn

những tia mặt trời chiếu ngang trên giường.

- Vậy thì, cứ hưởng thụ đi. Em đang cần một nếp sống như thế này. Chị muốn đem em về đây, ngay từ mùa Giáng sinh kia. Nhớ không?

Jessie hồi tiếc gật đầu, nhớ lại những việc đã làm lúc đó: chị đã qua mùa Giáng sinh với một năm thuốc viên!

- Phải chị em biết vậy?

Chị vỗ vỗ chú mèo, và chú liếm ngón tay chị, trong lúc bà Astrid ngồi ghé xích đu, đu đưa nhẹ nhẹ, nhìn cô bạn. Qua một đêm ngủ ngon giấc, chị có vẻ khá hơn trước. Nhưng vẫn còn nhiều vấn đề cần giải quyết. Còn công việc trông nom cửa tiệm chị phải nhờ cậy đến bà Astrid đây, và biết rằng bà chẳng nề hà hay ganh tị với chị đâu.

- Tại sao chị không ở lại một hai hôm đã, chị Astrid?

Bà Astrid nguyền chị, và lắc đầu:

- Và để mất thú vui điều hành cửa tiệm hay sao? Em điên rồi. Em có trối chị vào cọc cũng không giữ được chị ở lại đây. Bao nhiêu năm rồi, chị có cái thú là đi coi mấy cửa tiệm buôn.

- Astrid, chị đỡ hơi lắm, nhưng em yêu chị. Nếu không vì chị, em chẳng ngồi đây làm cô tiểu thư nhàn rỗi đâu. Thôi thì chị tới Lady J, tìm lại những ngày vui cũ đi. Bây giờ, nó thuộc về chị hoàn toàn rồi đấy!

Và rồi Jessie tỏ ý khẩn cầu:

- Em ước sao không bao giờ phải quay lại chỗ đó nữa.

- Em muốn bán lại Lady J cho chị chứ?

Trong giọng nói của bà Astrid có một điều gì khiến Jessie phải nhìn lên:

- Chị nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Rất nghiêm chỉnh. Có thể là chuyện hùn hạp, nếu em không muốn bán đứt. Nhưng chị còn cần suy nghĩ kỹ lại đã. Chị chưa biết mở lời với em ra sao đây.

- Thì chị vừa bàn rồi đó. Nhưng em chưa bao giờ nghĩ tới. Có thể là ý kiến hay đấy. Để em suy tính kỹ lại đã nhé. Còn phải coi xem lúc em vắng mặt, chị có thích thú với cửa tiệm chẳng. Có thể chỉ cuối tuần là chị đã chán rồi. Nhưng, nghe giọng của Jessie, bà Astrid thấy chị ta không có ý định để lại Lady J. Vẫn còn vẻ kiêu hãnh của chủ. Lady J là của chị, chưa có chuyện bỏ cho người khác vào lúc này.

- Nhân tiện cho em hỏi: chị đã suy nghĩ nghiêm chỉnh về vấn đề gởi Katsuko đi Nữ Ước rồi chứ?

Jessie rất ngạc nhiên trước những chuyện xảy ra trong hai mươi bốn giờ đồng hồ.

- Chị đã nghĩ kỹ, đã nói với cô ấy thu xếp ra đi vào ngày mai. Như vậy, em có thể cho cô những điều hướng dẫn theo ý em muốn. Chuyện tiền bạc chúng ta sẽ thanh toán sau, lâu lâu cũng được. Vì thế, đừng tăng thêm những

điều lo lắng của em, vốn đã chất đống lên rồi. Còn về mặt hàng mùa thu, em nghĩ sao? Có điều gì cần dặn: có thêm ý kiến, mệnh lệnh, yêu cầu, phản kháng nào không?

- Không có điều gì. Em đã mặc nhiên tin cần cô ấy rồi. Cổ có khiếu buôn bán hơn em nữa đó. Và cổ đã quen việc từ lâu, biết rõ những điều cần làm. Sau vụ bán hàng vừa rồi, em chẳng biết chắc mình còn đủ tài năng đứng bán chỗ đó nữa không.

- Ai cũng có lúc lỡ thời.

- Vâng. Cuộc đời xoay vần.

Jessie mỉm cười, và bà Astrid nhìn lại cô bạn, ánh mắt thân yêu:

- Thôi. Ta nên tắt bớt câu chuyện này đi. Chị phải lái xe đi một chặng đường rất xa. Em có cần nhắn chị điều gì về vấn đề nhà cửa không?

- Có. Có một điều - Jessie nhăn mặt, ngả đầu ra sau, cất tiếng cười - Vĩnh biệt.

- Nhảm nào? Ở chơi cho vui nhé. Chỗ này đã cho chị em mình được sum họp lại đây.

- Và chị tốt với em quá chừng! - Jessie uể oải leo xuống giường, vươn vai và ôm bà Astrid - Chị đi cho được an toàn, và cho em gửi lời thân ái đến hai cô gái.

Chị đứng nhìn bà Astrid rời xa, và từ chỗ cửa sổ phòng ngủ đưa tay vẫy. Chị còn lại một mình trong nhà, với con mèo, đang đi tới đi lui ở thành cửa sổ.

Bên ngoài có những tiếng động của thôn quê, và quanh chị là sự yên tĩnh kỳ thú, trong ngôi nhà thoáng đãng và sáng sủa. Chị đi chân đất lang thang chỗ hành lang trên lầu, nhòm vào các phòng, mở coi mấy cuốn sách, và xoay mình chạy từ chỗ này đến chỗ kia, ngắm mấy bức tranh, đuổi theo con mèo, rồi xuống nhà dưới cũng làm y như thế: chị được tự do. Lần đầu tiên từ bảy năm nay, cho tới mười năm, năm chục năm, và mãi mãi, chị được tự do.

Được thoát khỏi mọi gánh nặng, trách nhiệm, và nỗi kinh hoàng. Hôm trước, chị đã như ngôi nhà mà nền móng sụt lở, đổ xuống ầm ầm... nhưng chị đã không ngã xuống. Bà Astrid đã đỡ dậy, đem chị đi xa. Chị sẽ nhớ mãi suốt đời cái lúc mà hai người đàn ông xa lạ lôi chị ra khỏi tay lái, để đầu chị khỏi nhấn vào nút kèn. Chị đã quyết định đưa mình vào tình trạng điên rồi, rơi vào quên lãng, không bao giờ trở lại miền đất của những điều xa lạ, điều ác, điều chết, miền đất của "sự sống". Nhưng chị đã không điên. Và bây giờ chị ở đây, lang thang quanh ngôi nhà tuyệt diệu miền quê, đi chân đất, mặc áo ngủ, bụng ních chặt thức ăn sáng, và mặt nở một nụ cười.

Và điều kỳ diệu nhất là chị không cần đến anh Ian nữa. Thiếu anh, mái nhà có sụp đổ lên đầu chị đâu? Đó là một ý tưởng mới lạ đối với Jessie, và chị cũng biết sử dụng điều ấy như thế nào. Nó đã thay đổi mọi việc.

oOo

Gần cuối buổi chiều ngày thứ nhất ở trại, Jessie quyết định ngồi viết thư cho Ian. Chị muốn cho anh biết chỗ đang ở, cảm thấy rằng cần phải dứt khoát. Nhưng giải thích với anh vì sao ở đây cũng là việc khó khăn. Bao lâu rồi, đứng ra đương đầu với mọi việc, bây giờ ẩn mặt phía sau, chị rất khó nói cho anh biết tâm trạng của chị như thế nào. Hôm trước chị đã hất tung thể đứng của mình, bây giờ chị phải ngồi lại, nói với anh cho thật bình thản. Mọi điều "hay ho" chị đã nói với anh bỗng thấy là chuyện nói dối cả, phần lớn là láo khoét. Chị đã không sẵn lòng thú nhận với chính mình rằng còn lâu chị mới được kể là hay ho, và bây giờ chị phải làm công việc đó với cả hai người: thú nhận với chính bản thân, và với anh. Không kết tội nhau, nhưng cũng không giải thích dài dòng.

Những chữ để viết ra chẳng đến với chị một cách dễ dàng. Biết nói gì đây? Em yêu anh, em cung, nhưng em cũng ghét anh lắm ... em luôn luôn sợ mất anh, nhưng bây giờ em chẳng còn chắc dạ ... giữ được anh chút nào ... chị nhả mặt với ý nghĩ đó, và cố giữ vẻ nghiêm trang. Bắt đầu từ đâu? Biết bao câu hỏi. Đột nhiên chị muốn hỏi không hiểu những người đàn bà khác, có nhiều câu hỏi như chị không. Và tại sao? Vì chị không khéo xử, hay tại anh quá nóng giận, hay vì anh cần phô trương một điều gì, hay ... tại sao? Ba má chị không bao giờ chát vắn nhau, nhưng ông bà đã sai lầm, hay ít nhất theo ý chị là sai lầm. Chị theo gương ba má, nhưng bây giờ muốn được trả lời, hay nghĩ rằng muốn vậy. Nhưng chị công nhận rằng có lẽ câu trả lời muốn tìm kiếm lại câu hỏi của chị. Chị có yêu Ian không? Hay chỉ cần đến anh thôi? Chị có cần đến anh không, hay một người nào khác cũng được? Và những vấn đề trong bảy năm làm sao giải quyết trong nửa trang giấy? ... anh có tôn trọng tôi không? Tại sao? Như thế nào? Chị không dám chắc chị có yêu anh không, có tôn trọng anh, hay tôn trọng chính mình đủ mức độ chưa.

Chị muốn theo cách giản tiện là chỉ kể với anh về bà Williams và trại chăn nuôi, nhưng như vậy có vẻ không thành thật. Vì thế chị bỏ ra hai giờ để viết lá thư. Dài có một trang thôi. Chị kể với anh rằng hôm trước chị thấy cần nghỉ ngơi, bà Astrid đã giải quyết bằng một đề nghị tuyệt diệu: về trại của bà má.

"Đúng là nơi mà cuối cùng em đã tìm được, để thư giãn tâm trí, lấy lại lý trí, hít thở điều hoà, và trở lại với bản ngã. Bản ngã của em, những ngày gần đây, là sự phối hợp không chặt chẽ giữa cái tôi thường ngày của em, cái tôi mà em đã phóng lên trong khoảng thời gian sáu tháng qua, và cái tôi em đang trở thành. Nó đã khiến em khiếp sợ nhiều, nhưng nó đang thay đổi theo một cách nào đó, Ian ạ. Em mệt với chuyện cứ luôn luôn bị khiếp sợ. Nỗi sợ liên tục của em hẳn là gánh nặng cho anh lúc này đây. Nhưng em đang lớn lên, có thể là "dứt khoát", em cũng chưa hiểu rõ. Anh cứ chuyên

tâm vào cuốn sách đi, anh đúng đó, em rất ân hận chuyện hôm trước . Em tiếc cái thời mà chúng ta sống rất đàng hoàng và biết tự chủ . Có thể rằng nếu chúng ta được la hét, kêu gào, đập đá, bứt đầu bứt tóc ở phòng xử án, thì bây giờ cả hai ta đều sống ra hồn . Sớm muộn gì thì chuyện đó cũng tới, và lúc này em đang gắng sức đây. Đúng không ? Đúng đấy, anh cưng ạ . Em yêu anh.

Ký tên: J"

Chị ngần ngừ, giữ mãi lá thư trên tay, rồi sau gấp nó lại, cẩn thận bỏ vào phong bì . Chị kể lể như vậy là quá nhiều rồi, không muốn nói ra những chuyện như thế. Chị nắn nót viết tên anh trên bao thư; không đề tên mình, cho rằng anh sẽ nghĩ chuyện thiếu tên người gửi chỉ là sai sót thôi. Không phải vậy đâu.

Jessie theo bà má Astrid vào phòng khách để làm một chén rượu sau bữa tối

- Cháu không tưởng nổi cháu đã khiến Astrid sung sướng đến độ nào đâu, cháu thân yêu. Nó cần một công việc gì để làm lụng . Gần đây nó làm được có một việc là tiêu tiền, nhưng việc đó không lành mạnh . Có tiền nhiều quá chẳng biết làm việc gì cho có ý nghĩa, chỉ giết thời giờ thôi. Nó cũng chẳng thích thú gì, chỉ là lấp đầy một khoảng trống thôi. Nhưng cửa tiệm của cháu lấp khoảng trống theo kiểu hay ho.

- Nói thật với bà, cháu gặp chị ở cửa hàng . Một hôm chị vào mua hàng, thế rồi chúng cháu quý nhau. Chị rất tử tế với cháu . Chị hy vọng quả thật chị vui thích với việc bán hàng trong tuần này . Cháu rảnh rang cũng thấy khỏe khoắn lắm .

- Astrid có nói rằng gần đây cháu gặp khó khăn.

Jessie gật đầu công nhận .

- Cuối cùng thì cũng giải quyết xong thôi. Nhưng đời sống khó chịu biết mấy mỗi lần cứ giải quyết rắc rối !

Bà cất tiếng cười, phía sau ly rượu Campari và Jessie mỉm cười .

- Tôi chúa ghét những trường hợp sửa đổi tính . Nhưng xét cho cùng thì cũng đáng cho mình để tâm chứ gì ?

- Cháu không chắc trường hợp của cháu có đáng để tâm hay không. Cháu e rằng sẽ đến chỗ đoạn tuyệt hôn nhân đấy .

Trong ánh mắt Jessie, có một nỗi buồn triền miên, nhưng lúc này chị biết chắc rằng đầu óc rất tỉnh táo . Chẳng qua chỉ là chị không muốn chịu thú nhận trước đây thôi.

- Có đúng là bây giờ cháu muốn vậy không ? Tự do, không ràng buộc với hôn nhân.

Bà ngồi lặng lẽ trước lò sưởi, nhìn chăm chú vào mặt Jessie.

- Không. Quả thật không phải là tự do. Cháu chưa bao giờ có rắc rối về vấn

đề "tự do" của cháu . Cháu vui lòng được có chồng mà . Nhưng cháu nghĩ rằng đã đến thời kỳ mà hai đứa chúng cháu phá hoại lẫn nhau, và sự kiện càng ngày càng tệ hại . Xét lại việc cũ, cháu tự hỏi không hiểu hai đứa đã phá hoại nhau chưa. Nhưng bây giờ đã khác rồi . Cháu thấy rõ . Mà đã thấy thì không lẽ gì mà để cho nó tiếp tục .

- Tôi cho rằng cháu phải nắm vấn đề thật vững . Chồng cháu cảm nhận như thế nào ?

Jessie ngần ngừ giây lát:

- Cháu không biết. Anh ấy ... anh đang ở tù - Chị không nghĩ ra là chị đã kể với ai khác chưa, và không hiểu bà Astrid đã nói với mẹ chưa, dường như bà Bethanie biết chuyện đầy đủ theo cách riêng của bà .

- Chúng cháu gặp hoàn cảnh căng thẳng, và rất khó nói chuyện với nhau. Nghĩ đến chuyện đó cũng đủ khó chịu rồi . Phải tỏ ra chân thành, can đảm và cao thượng, không dám tự thú, cùng lờ nhau đi, làm như đã rõ cả rồi .

- Mà cháu biết rõ chưa ? - Bà mỉm cười hiền dịu, nhưng Jessie không đáp lại, chỉ gật đầu - Khó cho cháu nhiều đấy, Jessie ạ . Là vì xét tới tội bỏ rơi người khác trong hoàn cảnh khó khăn.

- Cháu nghĩ vì vậy mà cháu đã không cho phép mình suy nghĩ . Không được nghĩ quá một giới hạn nào . Vì cháu không dám "phản bội" anh, dù trong tư tưởng . Và vì cháu muốn tự đánh giá là cao thượng và giỏi chịu đựng . Và vì cháu ... bị thương tổn . Cháu sợ rằng nếu mình cứ buông thả, thì không thể tìm đường trở lại .

- Điều tức cười là mọi người đều làm như vậy . Chúng ta ai cũng khắc nghiệt hơn mình tưởng .

- Cháu nghĩ rằng cháu đã bắt đầu hiểu ra. Phải một thời gian lâu lắm, nhưng hôm qua mọi việc đã tan rã rồi . Ian và cháu đã có một cuộc đấu khẩu kịch liệt, có gì tuôn ra bằng hết, và cháu đã lùi lại . Hầu như cháu đã muốn liều thân với số mạng . Và ... Chị xòe hai tay, nhún vai ra vẻ triết nhân - Và cháu vẫn còn đây. Vẫn còn nguyên vẹn .

- Chị ngạc nhiên lắm sao ? Bà lão tỏ ý vui thích .

- Rất nhiều .

- Trước đây chị chưa từng gặp khủng hoảng ư ?

- Có . Hồi ba cháu mất . Và em cháu bị giết ở Việt Nam. Nhưng ... cháu có Ian. Anh săn sóc mọi chuyện, đóng đủ mọi vai trò, và chăm nom đến cháu từng li từng tí .

- Vậy là nhiều lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa ?

- Không phải là nhiều, mà là quá nhiều . Có lẽ vì vậy mà anh vô tù .

- Tôi hiểu . Cháu tự trách mình ?

- Theo một cách tự nhiên nào đó .

- Nay Jessie, tại sao cháu không thể để Ian nhận lấy trách nhiệm lỗi lầm của

chính anh ? Dù điều gì đưa anh ấy vô tù đi nữa, thì cũng không nên xét nó liên hệ xa gần đến cháu . Anh làm lỗi điều gì, bất luận là điều gì, thì cũng là quyền tự do của anh, anh có quyền làm những việc đó chứ ?

- Đó là tội hiếp dâm.

- Tôi biết . Và chị nhận tội hiếp dâm thay anh ấy ?

Jessie cười khúc khích, nhưng tỏ ý bức bối:

- Không. Tất nhiên là không. Cháu ...

- Cháu cái gì ?

- Vâng. Cháu đã làm anh mất hạnh phúc . Lấn át anh nhiều, chi trả các hóa đơn, làm anh mất phẩm cách nam nhi ...

- Chị đã làm tất cả những chuyện đó với anh ấy ?

Bà lão mỉm cười, Jessie cũng cười theo.

- Chị không nghĩ chuyện anh ấy có thể nói "không" hay sao ?

Điều đó Jessie đã nghĩ tới, nên chị gật đầu .

- Có thể anh nói không. Có thể anh e ngại không dám từ chối .

- À . Vậy thì đâu phải trách nhiệm của chị, phải không nào ? Tại sao chị lại chuốc lấy nhiều tội đến thế ? Chị thích chuyện đó ư ?

Jessie lắc đầu, quay chỗ khác .

- Không. Và điều nghịch lý là anh không hề phạm tội hiếp dâm. Cháu biết rất rõ . Nhưng vấn đề chính yếu trong toàn bộ chuyện này là tại sao anh ấy lại ở vào tình thế bị buộc tội hiếp dâm. Cháu không thể tự tha thứ cho mình .

- Cháu không thể tha thứ cho cô kia, dù là người thế nào chăng nữa ?

- Tất nhiên, cháu ...

Jessie ngược nhìn lên, kinh ngạc . Chị đã quên Margaret Burton rồi . Chị đã quên hẳn, không biết đến cô ta nữa . Chuyện đụng độ với Margaret Burton đã qua rồi, và trước kia nó cũng chẳng đè nặng tâm trí chị bao nhiêu.

- Cháu chưa hề nghĩ đến chuyện đó, cả trước kia cũng như sau này .

- Tôi hiểu . Nhân tiện, tôi muốn biết cháu đã làm mất phẩm cách nam nhi của chồng cháu ra sao.

- Cháu nâng đỡ anh ấy ?

- Anh ta không làm việc .

Giọng bà Bethanie không có vẻ phán xét, chỉ là một câu hỏi .

- Anh làm rất hăng say. Anh là văn sĩ .

- Có sách được in ?

- Vài lần: một cuốn tiểu thuyết, một cuốn sách ngụ ngôn, vài bài báo, bài thơ.

- Có gì hay chăng ?

- Rất hay. Về mặt tài chánh thì chưa thành công lắm, nhưng anh sẽ kiếm ra tiền.

Giọng kiêu hãnh của chị khiến chính chị ngạc nhiên, bà Bethanie thì không.

- Vậy thì buồn thay cho chị đã khuyến khích anh ấy . Việc làm khó chịu biết mấy!

Bà Bethanie mỉm cười, nhăm nháp ly rượu Campari.

- Không. Cháu ... Chính vì vậy mà cháu nghĩ anh đã ghét cháu về tội đã "giữ" anh .

- Có thể anh ấy ghét cháu thật . Nhưng cũng có thể vì vậy mà anh ấy yêu cháu . Tấm huy chương nào cũng có hai mặt, cháu đã biết, Jessie. Tôi tin chắc anh ấy cũng hiểu . Nhưng tôi chưa rõ vì sao chị muốn đoạn tuyệt hôn thú .

- Cháu không nói vậy . Cháu chỉ nói rằng cháu nghĩ là cuộc hôn nhân của chúng cháu sẽ đi đến chỗ kết thúc .

- Tự nó ? Không cần ai thúc đẩy ? Cháu thân mến, chuyện lạ lùng nhỉ ?

Hai người cùng cười, rồi bà Bethanie tỏ ý chờ đợi . Bà rất lão luyện về vấn đề hỏi dò . Có thể bà Astrid biết rõ bà má biết chuyện, mà vì một lẽ gì đó bà không báo trước cho Jessie. Bà Bethanie tỏ vẻ suy nghĩ .

Yên lặng hồi lâu, Jessie ngược nhìn lên, qua ánh mắt bà hiểu được lòng dạ . Chị nhìn thẳng vào mắt bà:

- Cháu nghĩ rằng cuộc hôn nhân đã đến hồi kết thúc . Hoàn toàn tự nó . Không ai giết nó . Chúng cháu chỉ để mặc cho nó chết đi, không đưa nào đủ can đảm giết nó, hay cứu nó . Chúng cháu chỉ sử dụng nó cho mục đích riêng của mỗi người, và rồi để nó tàn lụi . Cũng giống như một tấm thẻ đọc sách thư viện, tại một thành phố mà ta không cư ngụ nữa .

- Thư viện tốt không ?

- Tuyệt diệu . Ở lúc này .

- Vậy thì chớ liệng tấm thẻ ấy đi. Có thể sau này cháu lại cần đến nó, hoặc là muốn xin gia hạn .

- Không hiểu cháu có muốn vậy không.

- Thì ra anh ấy khiến cháu mất hạnh phúc ?

- Tệ hơn nữa . Cháu đã huỷ diệt anh ấy .

- Ô, lạ Chúa ! Phiền cho cháu lắm nhỉ ... cháu đã tỏ ra cao thượng . Vậy thì đừng nghĩ đến anh ấy nữa, mà nên nghĩ đến bản thân. Tôi biết chắc rằng anh ấy cũng làm như vậy, hay ít nhất tôi cũng mong như thế .

- Nhưng nếu như cháu không tốt với anh, và chưa bao giờ tốt với anh thì sao ? Và ... nếu như cháu chán ghét cuộc sống mà cháu đang theo đuổi, nghĩa là không thích sống để chờ đợi anh thì sao ? - Họ đã tới cội rễ của vấn đề rồi đây - Nếu như cháu e rằng cháu chỉ lợi dụng anh, và cháu không biết chắc mình còn thương yêu nữa không thì sao ? Có thể rằng cháu chỉ cần một người nào đó, không nhất thiết phải là Ian.

- Vậy thì cháu đã có chuyện phải nghĩ tới rồi đó . Từ ngày anh ấy đi, cháu đã gặp người đàn ông nào chăng ?

- Chưa. Tất nhiên là không.

- Tại sao không ?

Jessie tỏ vẻ xúc động và bà Bethanie cười lớn .

- Đừng nhìn ta kiểu đó, cháu thân yêu. Có thể tôi hơi xưa, nhưng vẫn còn là người ở thế gian này . Tôi cũng đã từng nói những lời như vậy với Astrid. Tôi không hiểu nổi thế hệ của các anh các chị . Ai cũng cho mình là có tinh thần tự do lắm, mà tất cả đều nghiêm nghị và tự ái dễ sợ . Chính vì thế mà mấy người mới đòi hỏi được yêu thương. Tôi không bao giờ phải đứng góc đường bán rẻ thân mình, nhưng chị có thể tìm một bạn trai vui vẻ cũng được vậy .

- Cháu nghĩ rằng cháu không thể làm vậy, và cũng không thể ở lại với Ian.

- Vậy thì cháu phải rời xa anh ấy một thời gian, coi lại xem cháu muốn gì . Có thể anh ấy là một phần trong cuộc đời quá khứ của cháu . Điều chính yếu là đừng bỏ phí hiện tại . Tôi không bao giờ làm vậy, và vì thế tôi mới là bà già hạnh phúc .

- Bà không phải bà "già" đâu.

Bà Bethanie nhăn mặt trước lời khen ngợi đó:

- Nịnh hót chẳng được điều gì ! Tôi biết có vẻ già vô cùng . Mỗi khi soi gương. Nhưng ít nhất tôi cũng biết hưởng thụ theo cách của mình . Tôi không nói tôi là con người phóng đảng . Tôi không phải vậy . Tôi chỉ nói rằng tôi không ngồi trong cung cấm, rồi thấy mình ghét một người nào đó, trách móc không làm cho tôi một điều mà lẽ ra tôi làm lấy cũng được . Chính cháu đang làm vậy đó . Cháu hành hạ anh chồng chỉ vì một việc mà anh không thể giúp được cho cháu, và nghe chừng tôi thấy đã bị hành hạ quá đủ, lại bắt công nữa . Điều mà bây giờ cháu phải nghĩ tới, và suy nghĩ thật nghiêm chỉnh nữa, là coi xem cháu có thể chấp nhận hay không thể chấp nhận những chuyện xảy ra. Nếu cháu làm được vậy, thì có lẽ mọi việc tự giải quyết . Nhưng nếu cháu định dứt khoát với anh ấy, giải thoát cho cuộc sống của đôi bên, thì cháu có thể làm ngay từ bây giờ . Cháu không làm được điều gì cả, đã lâu rồi chỉ hành hạ anh ấy, khiến anh ấy cảm thấy tội lỗi . Người đàn ông không thể chịu đựng nhiều chuyện như thế đâu, và phản ứng của anh ta sẽ khó chịu lắm đấy .

- Đã xảy ra rồi - Jessie nhớ lại chuyện cãi cọ ở Vacaville, trong lúc chị mơ màng nhìn ngọn lửa .

- Không người đàn ông nào chịu đựng được chuyện đó quá lâu. Đàn bà cũng vậy thôi. Ai lại muốn suốt đời cảm thấy mình tội lỗi ? Ta mắc lỗi, nói câu ân hận, trả nợ bằng một giá nào đó, thế là xong. Cháu không thể đòi hỏi anh phải trả, trả, trả hoài . Cuối cùng anh sẽ ghét cháu vì chuyện đó, Jessie ạ . Và có lẽ không phải cháu chỉ bắt anh ấy chịu khổ vì việc hiện tại, mà cháu coi đó là một cơ hội để đòi lại nợ cũ . Có thể tôi lầm, nhưng đôi khi chúng ta

đều làm vậy cả .

Jessie buồn bã gật đầu . Quả thật đó là điều chị đang làm: bắt anh trả nợ cho quá khứ, cho sự yếu kém của anh, và của chị nữa . Cho những điều bất an và bất ổn định của chị . Chị đang suy nghĩ thì bà Bethanie đã cất tiếng dịu dàng, đập vào tư tưởng của chị .

- Có lẽ cháu muốn bảo tôi hãy để ý đến công việc riêng của tôi chẳng ?

Jessie mỉm cười ngồi ngay ngắn lại trên ghế:

- Không. Cháu nghĩ rằng có lẽ bác nói đúng . Cháu chưa nhìn những chuyện đó với tầm mắt rộng như thế, và bác đã cho cháu nhiều lý trí . Có nhiều điều cháu chưa nhận định được hết, vẫn còn ...

- Cháu là người chịu nghe rất giỏi, cháu ạ .

Hai người lại mỉm cười với nhau, và bà lão đứng dậy vươn vai, mấy chiếc nhẫn hột xoàn lấp lánh trước ánh lửa . Bà mặc quần đen, và chiếc áo thun màu xanh, cùng màu với đôi mắt . Jessie nhìn chăm chú, nghĩ thầm hồi thừa còn trẻ chắc hẳn bà lão phải là người xinh đẹp lắm . Bây giờ mà bà vẫn còn những nét đẹp lạ lùng rất nhiều nữ tính, và nữ tính đó thể hiện ra rất dịu dàng ở lời ăn tiếng nói . Hiện nay bà còn đẹp hơn con gái: dịu dàng hơn, nồng hậu hơn, đẹp hơn, và có lẽ chính vì vậy mà bà là con người rất sinh động .

- Tha lỗi nhé, chị Jessie, có lẽ tôi đi ngủ đây. Tôi muốn dậy sớm cười ngượng, và không dám hỏi chị đi đâu. Tôi thường thức dậy vào cái giờ thiếu vắng mình như thế đây .

Bà cất tiếng cười ròn, đôi mắt long lanh, và bà cúi xuống hôn lên trán Jessie. Chị đưa cao một cánh tay, ôm lấy bà .

- Bà Williams, cháu yêu quý bà . Bà là người đầu tiên đã ngồi rất lâu, giảng giải cho cháu nhiều điều hay lẽ phải .

- Nếu vậy, cháu thân yêu ạ, cháu làm ơn đừng gọi tôi là "bà Williams" nữa . Tôi ghét lắm . Tại sao không thể gọi là "Bethanie", hay "dì Beth", nếu cháu thích ? Mấy đứa con của bạn tôi đều gọi tôi như vậy, ngay cả mấy người bạn của Astrid cũng vậy .

- Dì Beth. Nghe dễ thương đấy chứ ?

Và đột nhiên, Jessie cảm thấy mình có một bà mẹ mới, có một gia đình . Đã lâu rồi chị chẳng có người thân nào, ngoài Ian. Dì Beth! Chị mỉm cười, cảm thấy ấm áp trong lòng .

- Chúc cháu ngủ ngon, cháu thân yêu. Ngủ cho đầy giấc nhé . Gặp cháu vào sáng mai.

Hai người lại ôm nhau, và nửa giờ sau, Jessie lên lầu, nghĩ mãi những lời của bà Bethanie. Trừng phạt Ian?... chị cứ thắc mắc hoài . Chị đã giận Ian như thế nào ? Tại sao ? Vì anh đã lừa gạt chị ư ? Hay vì anh đang ngồi tù, không ở quanh bên chị để bảo vệ ? Vì anh đã ngủ với Margaret Burton ?

Nếu chị không phải đương đầu với chuyện đó, thì liệu nó có thành vấn đề quan trọng đến vậy không ? Hay đó là một điều gì khác ? Có phải tại sách bán không được, tại tiền chị một mình kiếm ra, hay tại anh ham mê viết văn ? Chị chẳng biết chắc một điều gì .

oOo

Sáng hôm sau, Jessie xuống nhà dưới thì thấy bữa điểm tâm đã dọn sẵn . Một mảnh giấy ký tên "Dì Beth" ghi rằng có bánh cuốn hâm nóng trên bếp, những lát thịt nướng, và có một bát đậu tươi. Mảnh giấy đó còn ghi thêm rằng chiều nay sẽ có đi chơi quanh các ngọn đồi bằng xe Jeep.

Họ đã đi chơi, và có một buổi du ngoạn rất thú vị . Dì Beth kể cho Jessie nghe nhiều chuyện về những con người "ma quái" đã sống ở trại trước kia, và đã để ngôi nhà chính trong tình trạng man rợ .

- Dì dám cá rằng người chủ đó là họ hàng rất gần của Attila, người Hung Nô, và các con của ông ta đều khủng khiếp cả .

Từ nhiều năm nay, Jessie không cười dễ dàng và giả dối như lần này, và trong lúc chạy xe qua các ngọn đồi, chị đã vui cười thoải mái, chẳng cần đến thuốc viên. Không thuốc ngủ, không thuốc an thần, chị vẫn sống, nhờ được ở bên dì Beth, nhờ ánh nắng, và cười rơn nhiều .

Bữa tối, hai dì cháu cùng nấu bữa tối . Họ nấu món xốt măng tây khét lẹt, và chiên thịt lại chưa chín tới, và mỗi lần làm lỡ điều gì lại cùng nhau cười rộ . Jessie có cảm tưởng mình có một cô bạn chung phòng đồng tuổi, và chị không phải khách của má bà bạn .

- Cháu biết không, ông chồng đầu tiên của dì thường nói: Nếu ông không cẩn thận, dám có một ngày nào đó dì sẽ đầu độc ông . Dì là tay đầu bếp "một cây", đến nay, cũng chẳng khá hơn chút nào . Dì chẳng dám tin chắc rằng món măng tây này nấu chín tới .

Bà nhá thử một đợt măng, tỏ vẻ hài lòng .

- Dì lấy chồng lần thứ hai chứ ?

- Không. Ba lần lận . Ông chồng đầu tiên mất hồi dì mới ngoài hai mươi, nghĩ lại còn ân hận . Ông còn trẻ, dễ thương lắm . Mất trong một tai nạn săn bắn, hai năm sau ngày cưới . Và rồi dì có một thời kỳ vui vẻ .

Bà long lanh ánh mắt và kể tiếp:

- Rồi lấy ba của Astrid hồi dì được ba mươi tuổi . Dì được Astrid hồi ba mươi hai, và ba nó mất hồi nó mới mười bốn . Ông chồng thứ ba của dì hiền lành, nhưng ưa quấy rầy . Dì ly dị với ông cách đây năm năm, và từ đó cuộc sống rất hấp dẫn.

Bà coi một đợt măng nữa, và ăn luôn. Jessie cười:

- Dì Beth, dì nhộn lắm . Ông dựng thứ ba thế nào ?

- Hầu như là chết, có điều rằng chẳng ai dám nói cho ông biết . Người già thường hay sống buồn tẻ như thế đó . Phải ly dị với ông, dì cũng bối rối lắm

. Tội nghiệp ông già đã xúc động mạnh, nhưng rồi ông cũng qua đi. Hồi ở Nữ Ước, dì có lại thăm ông . Vẫn khó chịu như cũ, tội nghiệp ông .

Bà mỉm cười hiền lành, và Jessie cất tiếng cười ròn để đánh lạc câu chuyện . Dì Beth không hẳn nhẹ dạ như bà cố làm ra vẻ, nhưng chắc chắn bà cũng không sống cuộc đời buồn tẻ .

- Còn bây giờ ? Không lấy chồng nữa ư ?

Hai người đã là chỗ bạn bè, chị có thể hỏi han tự nhiên.

- Ở tuổi này ư ? Đừng lo bịch chứ . Ai muốn một bà già ? Dì hoàn toàn hài lòng với cuộc sống hiện nay, vì lúc trẻ dì cũng hưởng thụ đầy đủ rồi . Không gì tệ bằng một bà già lại làm ra vẻ mình không già . Cũng như một cô còn trẻ lại làm ra vẻ đã già . Cháu với Astrid đóng vai trò đó xuất sắc lắm đấy .

- Cháu không thường làm vậy .

- Nó cũng chẳng làm, hồi mà thằng Tom còn sống . Bây giờ là lúc nó nên tìm lấy một người khác, và đốt rụi căn nhà mồ của nó đi. Dì thấy căn nhà đó khiếp đảm quá .

- Nhưng căn nhà đó đẹp đấy chứ, dì Beth. Quá đẹp là khác .

- Nghĩa trang cũng đẹp vậy, nhưng dì chẳng mơ ước sống trong một căn nhà như mồ, cho đến lúc nào không có quyền chọn lựa mới thôi. Chừng nào mình còn quyền chọn lựa, ta phải sử dụng cái quyền đó . Nhưng Astrid đang đi đến chỗ chọn lựa rồi . Dì cho rằng cửa tiệm của cháu có thể làm điều tốt cho chị ấy đấy . Tại sao cháu không bán lại cho chị ?

- Rồi cháu sẽ làm gì ?

- Một việc gì khác . Cháu có cửa tiệm đó bao lâu rồi ?

- Tới mùa hè này là sáu năm.

- Khá lâu rồi đó . Tại sao cháu không thử tìm việc gì khác ? Đối với một cuộc hôn nhân, sáu năm cũng là khá lâu.

- Anh Ian muốn cháu làm việc nhà và có con. Ít nhất cũng là điều anh mới nói với cháu . Mấy năm trước, anh hoàn toàn hài lòng với những điều hiện có .

- Có lẽ cháu mới vừa tìm ra một trong những câu giải đáp mà cháu đang tìm kiếm .

- Nghĩa là ? - Jessie vẫn không hiểu .

- Là mấy năm trước, anh ấy "hoàn toàn hài lòng với những điều hiện có". Trong mấy năm đó đã có những thay đổi lớn như thế nào ? Có lẽ cháu đã quên không biết làm thay đổi nàng Jessie. Phải trưởng thành !

- Chúng cháu trưởng thành ...

Nhưng trưởng thành như thế nào ? Chị cũng không dám chắc hai người có trưởng thành hay không.

- Tôi muốn nhấn mạnh là chị không muốn có con.

- Không, chẳng phải là cháu không muốn có con, mà chưa phải lúc . Còn

sớm quá, và chúng cháu sống không bận bịu thấy có hạnh phúc .

- Không con có điều gì là quấy đâu ? - dì Beth nhìn thẳng vào mặt chị, quá chăm chú một chút - Astrid cũng chưa bao giờ muốn có con. Không phải tại chị ấy, và dì cho rằng chị ấy nghĩ rất đúng . Theo dì nghĩ, chị ấy chẳng hối tiếc đâu. Vả lại, lúc hai đứa nó thành hôn, anh Tom cũng đã quá tuổi . Chồng cháu còn trẻ, phải không Jessie ?

Chị gật đầu .

- Và anh ấy muốn có con ? Tốt thôi, cháu thân yêu, cháu vẫn có thể xài thuốc ngừa thai, nhưng nói với anh ấy là đang để mang bầu, được không ? Bà lão nhìn soi mói vào mặt Jessie. Chị né tránh cặp mắt đó, tỏ vẻ tự lự .

- Cháu không thể làm việc đó .

- Ô, cháu không thể, không được ư? Tốt thôi.

Jessie lại đưa mắt nhìn vào cặp mắt dì Beth.

- Nhưng cháu có nghĩ tới .

- Tất nhiên là cháu có nghĩ tới . Dì tin chắc là nhiều người đàn bà cũng suy nghĩ . Nhưng có lẽ một số làm hơn là nghĩ . Dì tưởng nhiều khi cũng là chuyện tế nhị . Trong những việc này mà thấy mình không thành thật, chẳng đáng tội nghiệp hay sao ? Cháu biết không, dì cũng không dám chắc là dì có ham muốn con hay không. Trường hợp có Astrid cũng là chuyện bất ngờ đấy .

Dì Beth hầu như đỏ mặt, nhưng cũng không hoàn toàn như thế . Trong ánh mắt bà có vẻ gì êm dịu khi bà nhìn lại quá khứ, có lúc quên hẳn Jessie đi - Nhưng thật tình dì rất yêu thương chị ấy . Hồi nhỏ, nó dịu dàng lắm, chỉ gần đây mới hay bực bội thôi. Nhưng theo chỗ thân tình mà xét thì chị ấy vẫn rất dịu dàng . Hiện nay dì rất hài lòng - Bà phân tích Astrid như xét một cuộc phiêu lưu hơn là một con người, và Jessie mỉm cười, nhìn thẳng vào mặt bà - Hồi ba nó mất, nó rất tử tế với dì . Dù thế giới này có sụp đổ, thì tình của nó vẫn còn .

Jessie nghe chuyện mà ghen với bà Astrid có một người mẹ thật lòng thương yêu.

- Cháu nghĩ là cháu vẫn sợ, dì ạ . Cháu sợ có con, vì cháu nghĩ rằng nó có thể là một chương ngại vật giữa cháu và Ian. Cháu nghĩ là nó có thể khiến cháu cảm thấy cô đơn hơn.

Bà Bethanie mỉm cười, lắc đầu:

- Không, Jessie ạ . Nếu chồng cháu thương yêu cháu thì không thể có chuyện đó, mà vì đứa con, anh ấy chỉ càng thương yêu cháu nhiều hơn. Nó là sợi dây thắt chặt hai cháu, đồng thời lại nói rộng thêm tình cảm của cả hai, kết hợp những điều hai cháu yêu nhất, ghét nhất, cần nhất và vui thích nhất, của cả hai người . Đó là điều rất đáng yêu. Dì có thể nghĩ ra rất nhiều nguyên nhân để sợ có con, nhưng một đứa thì chẳng sao. Cháu không thể

yêu quá một người hay sao ?

Câu hỏi rất hay, và Jessie quyết định phải tỏ ra thành thật .

- Cháu không nghĩ vậy, dì Beth ạ . Chưa hề . Trong một thời gian lâu dài, cháu không thương yêu ai ngoài anh Ian. Vì thế cháu đoán rằng cháu không tưởng tượng nổi chuyện anh thương yêu một người khác bên cạnh cháu, dù là thương con chẳng nữa . Cháu cũng biết nói vậy là ích kỷ, nhưng quả thật cháu đã cảm nhận như thế .

- Không phải ích kỷ . Nghe thì khiếp đảm lắm, nhưng quả thật không phải ích kỷ.

- Có lẽ một ngày nào đó cháu sẽ thay đổi ý nghĩ .

- Tại sao ? Vì cháu nghĩ là bắt buộc hả ? Hay vì cháu muốn vậy ?

- Tại sao ? Vì cháu nghĩ là bắt buộc hả ? Hay vì cháu muốn vậy ? Hay nhờ vậy cháu có thể trừng phạt chồng thêm chút nữa ? - Dì Beth không có ý gay gắt - Hãy theo lời khuyên của dì, Jessie ạ . Nếu như quả thật cháu muốn có một đứa con thì không kể, ngoài ra chớ bận tâm. Những chuyện đó chán chết đi được, còn bức hơn chuyện có mấy con mèo nhảy lên đồ đạc nữa - Bà nói vậy và đánh nét mặt, đuổi chú mèo nằm trên đầu gối . Jessie cười, ngạc nhiên trước câu nhận xét đó - Dì cũng yêu súc vật, nhưng vẫn thích ngựa hơn. Có thể để chúng ở ngoài nhà, mà không thấy áy náy gì - Bà nhìn lên, mỉm cười thật hiền lành, và Jessie nhả mặt - Đừng bao giờ coi chuyện của dì là nghiêm trọng . Có con hay không quả thật chỉ là vấn đề ý thích của mỗi người . Dù cháu làm việc gì đi nữa, thì cũng đừng chịu áp lực của người khác, họ nghĩ gì hay nói gì kệ người ta, nhưng chồng nói thì nên nghe. Bậy thật, dì đã dẫm chân lên những vấn đề mà thánh nhân cũng ngại không dám đề cập tới, mà cháu không giận đấy chứ ?

Hai người cùng cười ròn, và chuyển sang đề tài khác . Nhưng Jessie ngạc nhiên thấy mình nhận định được chiều sâu của những vấn đề đã thảo luận . Chị đã thổ lộ với dì Beth những cảm nghĩ và tâm sự của chị, là những điều mà trước nay chị chỉ đem kể với Ian. Hình như chị đã liên tục phô ra cho dì Beth thấy hết phần này đến phần khác trong tâm hồn chị, muốn lôi ra trưng bày, quét bụi, lau chùi kỹ càng bằng cách hỏi han, và chị bắt đầu cảm thấy đã nhìn được toàn bộ tâm hồn chị .

Những ngày ở trại thật thích thú và thoải mái, với không khí mát mẻ và những buổi sáng vui vẻ, ngồi trên mình ngựa rong chơi có ngọn đồi, cho ngựa chạy nước kiệu hoặc thả cho đi từ từ . Và những buổi tối qua mau, vì có dì Beth ở bên cười đùa . Buổi chiều, Jessie ngủ những giấc ngắn ngắn, đọc truyện của bà Jane Austen mà từ hồi thời trung học đến giờ chị mới đọc lại, hoặc chị vẽ vài nét ký họa trong cuốn sổ của chị . Chị ghi lại vài nét, để sau này có thể dùng là tài liệu vẽ chân dung nguyên vẹn của dì Beth. Chị cảm thấy xấu hổ lúc lên tiếng mời bà bạn mới ngồi xuống để chị vẽ chân

dung. Đây là họa phẩm đầu tiên của chị, kể từ hồi chị vẽ chân dung anh Ian, cách đây nhiều năm. Chị rất hài lòng với bức họa, và coi là một món quà tặng rất đẹp dành cho bà Astrid, mãi hai tuần sau mới xuất hiện, trong lúc Jessie cứ nóng lòng trông đợi .

- Chị coi em đã nên trở lại nhà lúc này chưa?

Bà Astrid có vẻ mệt mỏi, nhưng sung sướng, và Jessie có cảm tưởng rầu rĩ mà chị đã thấy một lần, hồi chị còn bé đi ăn sinh nhật con bạn, mà má chị tới sớm, lôi chị về .

- Em chưa được về, Jessie Clarke! Chị ghé nhà là để coi Má làm gì đấy thôi.

- Em ở chơi với má rất vui.

- Vậy thì, đừng vội về . Em mà trở lại thành phố, giựt của chị món đồ chơi, thì chị đau khổ lắm đấy .

Bà Astrid kể cho Jessie nghe về chuyến đi Nữ Ước của Katsuko, và cho biết mặt hàng mùa xuân bán chạy bất ngờ, Jessie chẳng dám mong. Jessie có cảm tưởng thời gian đã kéo dài nhiều năm, kể từ lúc này đến hồi chị đi mua son phấn, về nhà, rồi anh Ian bị bắt giữ, và thời gian xử án đến giờ là hàng thế kỷ .

Con xúc động của tất cả những chuyện đó đã bắt đầu phai nhạt, và vết sẹo chỉ thấy mờ mờ . Chị đã lên được hai ký rưỡi và nghỉ ngơi khỏe khoắn .

Bà Astrid có mang về một lá thư của Ian, và Jessie cất đi, mãi sau mới mở:

"... Anh không tin nổi chuyện đó . Jessie em. Anh không tin nổi anh có thể nói với em những lời như thế . Có lẽ cuối cùng chuyện tai hại kia đã gây tác hại . Em có mạnh không ? Anh thấy lạ lùng sao em vẫn yên lặng, càng lạ lùng hơn sao em vắng mặt . Quả thật anh cũng không hiểu anh muốn gì: muốn em xuất hiện trở lại, hay muốn khung kiềng đáng nguyên rửa ngăn cách đôi ta, hãy biến đi. Anh biết em ghét nó ra sao, em cưng ả . Anh cũng ghét nhiều như em vậy . Nhưng chúng ta cũng sẽ thoát được nó . Và chuyện đi nghỉ của em ra sao ? Chắc hẳn có nhiều chuyện tốt đẹp . Quả thật em sẽ được lợi rất nhiều nhờ chuyến nghỉ ngơi đó . Anh nghĩ có lẽ vì vậy mà không thấy tin tức gì của em, em "bận nghỉ ngơi", có lẽ đúng vậy . Vẫn như mọi khi, anh vui đầu vào sách . Cuốn này hay không thể tưởng nổi, và anh mong rằng ... "

Phần cuối lá thư đều nói về sách . Chị xé làm đôi, vắt vào lửa .

Lát sau, bà Astrid đi ngủ rồi, dì Beth chế riều Jessie về lá thư. Giữa hai dì cháu có sự đồng loã với nhau, gạt hẳn Astrid ra ngoài .

- Ô . Ảnh nói là ảnh yêu cháu, và cuốn sách đang viết hay lắm . Vẫn cái giọng đó! - Chị cố nói giọng thật vui vẻ, nhưng làm nổi là bớt chua chát phần nào thôi.

- A Ha! Cháu ghen với tác phẩm của anh ấy!

Đôi mắt dì Beth rực sáng . Bà đã thấy một điều mà trước đây bà chưa thấy,

hay chưa thấy rõ . Bây giờ nó hiển hiện lên tiêu điểm ống kính .

- Cháu không ghen với tác phẩm của anh. Chẳng là kỳ cục hay sao ?

- Dì đồng ý hoàn toàn . Nhưng tại sao cháu lại bức tức với chuyện viết lách của anh ấy ? Chuyện gì sẽ xảy ra, Jessie, nếu cháu không cần phải nâng đỡ anh ấy nữa ? Bây giờ cháu không thể kiểm soát anh ấy nữa, phải không ?

Nếu anh vẫn thành công thì sao ? Bây giờ cháu sẽ làm gì ?

- Cháu mừng cho anh - Nhưng giọng nói của chị chẳng có vẻ thuyết phục, dù là với chính chị .

- Cháu làm nổi không ? Cháu nghĩ coi cháu có thể chấp nhận điều đó không, hay cháu lại ganh ghét hơn, dù là cháu cố gắng để lờ nó đi ?

- Vô lý quá vậy ? - Chị không thích giọng bà Beth nêu lý thuyết đó .

- Đúng . Vô lý . Nhưng dì nghĩ là chưa chắc cháu đã hiểu . Vấn đề là anh ấy yêu cháu hay không yêu cháu . Nếu anh ấy không yêu thì cháu không thể giữ nổi . Nếu có, có lẽ cháu không buông nổi . Và nếu cháu cứ tha thiết nâng đỡ anh mãi thì, cháu thân yêu ạ, anh ấy sẽ bay đi, tìm một người nào mà anh ấy có thể nâng đỡ, và người đó cho anh cảm tưởng mình là kẻ nam nhi. Một người nào có thể cho anh ấy một đứa con. Cứ ghi vào sổ những lời của dì . Jessie lặng yên, và hai người đi ngủ . Nhưng những lời của dì Beth đã bắn trúng đích . Chính anh cũng đã nói với chị những lời như thế, chỉ theo cách riêng của anh thôi. Ở Carmel anh đã nói với chị rằng mọi việc phải thay đổi . Đúng, chúng đang thay đổi . Nhưng không theo cách suy nghĩ của anh.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 24

- Chào dì Beth... chị Astrid.

Jessie ngồi xuống dùng điểm tâm với hai mẹ con, và trên nét mặt chị có vẻ cương quyết. Nét mặt đó là điều mới lạ đối với hai người bạn của chị.

- Trời ơi! Cháu làm gì mà dậy sớm thế.

Từ ngày ở trại, hiếm khi Jessie dậy trước mười giờ, nên dì Beth ngạc nhiên.

- Dạ! - Chị nhìn chăm chú bà Astrid, biết rằng bà sẽ thất vọng ra sao - Cháu muốn hưởng một ngày cuối cùng ở đây. Chị Astrid, em quyết định hôm nay theo chị về nhà.

Vừa nghe, bà bạn xụ mặt xuống liền:

- Ô, không, Jessie! Tại sao?

- Vì em có việc trên thành phố. Em đã lười biếng khá lâu rồi, chị yêu quý ạ. Nếu em không về hôm nay, sợ rằng em ở đây luôn không bao giờ về được nữa.

Chị cô lấy giọng thật dịu, nhưng biết rằng những lời nói ra vẫn là cái tát đối với bà Astrid, và rất khổ tâm phải rời trại. Riêng dì Beth vẫn đứng đưng như không. Bà Astrid đã nhận ra nét mặt của bà mẹ.

- Em có nói với má trước khi nói với chị không, Jessie?

Dì Beth vội đáp:

- Không thấy nó nói. Nhưng tôi qua má đã cảm thấy đã đến lúc. Và Jessie, dì nghĩ rằng cháu về lúc này là phải lắm rồi. Đừng làm bộ mặt đó chứ, Astrid, nó sẽ khiến mặt con nhăn nhoe, xấu lắm. Con nghĩ gì? Tưởng em nó không bao giờ trở về với cửa tiệm nữa hay sao? Đừng ngu như thế. Hai đứa bay có đứa nào muốn cưới ngựa, chơi với má sáng nay không?

Bà trét bơ vào bánh mì nướng, và Astrid nghe mẹ không nhăn mặt nữa. Tất nhiên, bà má nghĩ phải về việc Jessie trở lại nhà. Nhưng Astrid đang mê thích cửa tiệm, bà không ngờ mình say mê nó đến thế. Jessie nhìn mặt bạn, tỏ ý hối tiếc:

- Em ân hận, chị yêu quý ạ. Em buồn đã phải làm chuyện đó với chị.

Hai chị em yên lặng và dì Beth lắc đầu.

- Tao chán cả hai đứa bây. Tao đi cưới ngựa đây, mặc cho hai đứa ở lại mà rầu rĩ với nhau. Một đứa thì lúc nào cũng cảm thấy tội lỗi đến là kỳ cục, một đứa thì chán nản kiêu con nít, và cả hai đều làm chuyện điên rồ. Tao ngạc nhiên không hiểu tại bây kiếm đâu ra thời giờ để làm những chuyện vô lý đó.

Jessie và Astrid cười rộ, quyết định đi cưỡi ngựa cho vừa lòng bà lão. Buổi cưỡi ngựa rất vui, và ngày hôm đó là một ngày lý thú, và lúc từ biệt dì Beth, Jessie tỏ ý tiếc. Chị hứa rằng sẽ cố gắng sớm trở lại thăm trại, vất vả tìm mấy lời diễn tả ý nghĩa của hai tuần vừa qua đối với chị.

- Chúng đã bồi dưỡng cháu.

- Cháu tự bồi dưỡng thì có. Bây giờ về thành phố, đừng có làm những chuyện rò dại mà hỏng mất sự bồi dưỡng đó.

Thì ra dì đã biết. Thật lạ lùng, chẳng dấu nổi bà điều gì.

- Dì không chấp nhận cho cháu làm chuyện ngu đần đâu. Và nhìn vào mắt cháu, dì chẳng yên tâm chút nào.

- Kìa, má! - Bà Astrid đã nhận ra vẻ khó chịu của Jessie, và bà Bethanie ngần ngừ, rồi bỏ đi luôn không đề cập tới nữa. Bà chỉ đưa cho hai người một giỏ bôm, một hộp bánh nhà làm và vài chiếc bánh sandwich.

- Hai đứa bây phải ăn cho sượng miệng trước khi về đến nhà! - Giọng bà dịu hẳn lại và bà ôm nhẹ ngang lưng Jessie - Sớm trở lại nhé! Văng cháu, dì nhớ lắm đó, hẳn cháu cũng biết - Vòng tay ôm áp của bà có vẻ dịu dàng, và ánh mắt bà có một vẻ ấm áp, và Jessie cúi xuống hôn lên má bà.

- Cháu sẽ sớm trở lại.

- Tốt. Và Astrid, lái xe an toàn nghe con.

Bà đứng ở bậc cửa đưa tay vẫy cho đến lúc chiếc xe Jaguar màu đen quẹo ở đầu đường, rồi tăng tốc độ biến mất.

- Chị biết không: quả thật em chẳng thích rời khỏi đây. Hai tuần qua là những tuần đẹp nhất, nhiều năm nay em mới có được.

- Mỗi lần rời khỏi chỗ này, chị cũng có cùng cảm tưởng như em.

- Tại sao chị không dọn về ở đây, chị Astrid? Ở địa vị chị, em làm liền. Cảnh đẹp quá!

- Trời ơi, chị buồn bực muốn chết, Jessie ạ. Em ở lại lâu lâu, thử coi!

Jessie khe khẽ lắc đầu, hơi nhú mày với vẻ trầm tư:

- Không. Em nghĩ là em chẳng buồn bực đâu. Em chưa hề nghĩ vậy.

- Tốt, chị đã thấy. Dù là có má ở bên cạnh. Chẳng có việc gì làm ngoài chuyện cưỡi ngựa, đọc sách và đi dạo. Chị vẫn cần nếp sống cuồng loạn của thành phố.

- Em chẳng thấy vậy. Hầu như em chán ghét phải trở lại.

- Vậy thì em có thể ở lại trại - Trong một giây phút ngắn ngủi, Astrid lại có giọng của đứa bé hư hỏng.

- Em không thể ở lại, chị Astrid ạ. Em phải về. Phải về săn sóc cửa tiệm trở lại, em có cảm tưởng ruồng rẫy bà má, nếu có thể nói vậy. Quả thật chị đã cho em một thời gian nghỉ ngơi tuyệt diệu.

Bà Astrid nghe vậy mỉm cười:

- Đừng buồn nữa. Hai tuần qua là món quà đẹp chị muốn dành cho em.

Bà khẽ thở dài, nhìn con đường quê yên tĩnh. Mặt trời đã lặn phía sau đồi, và trong không khí có hương thơm của hoa. Trên cánh đồng xa xa, còn thấy mấy con ngựa trong cảnh hoàng hôn.

Jessie nhìn một vòng khung cảnh đồng quê, lúc này đã quen thuộc với chị. Chị ngả người trên ghế, mỉm cười với mình. Chị phải quay về, phải trở lại nhà, nhưng chị tưởng mình đã bỏ lại đây một mảnh tâm hồn, và một người bạn mới.

- Bà biết không, bà Bonner?

Astrid nhả mặt đáp lại:

- Chi, bà Clarke?

- Em mê bà má!

- Thì chị cũng vậy - Hai người cùng mỉm cười, và Astrid liếc trộm Jessie - Bà tốt với em lắm hả? Hay bà quấy rầy em? Nhiều khi bà khó lắm, chị đã có lúc e ngại bà không khoan dung với em. Có không?

- Không hẳn. Má thẳng tính, chứ không khó. Không bao giờ nói ám chỉ, cứ nói thẳng thừng. Đôi khi cũng thấy thấm thía, đau lắm, nhưng thường thì má nói rất đúng. Và má khiến em phải suy nghĩ nhiều. Phải nói là má đã cứu cuộc đời em. Em không còn mê muội nữa.

Jessie cười lớn tiếng, cắn một trái bôm:

- Chị làm một trái chãng?

- Không, cảm ơn. Chị rất hài lòng thấy mọi việc đã giải quyết. À này, trong lá thư chị mang về, Ian nói giọng gì vậy? Chị muốn hỏi mà rồi quên khuấy đi mất.

Jessie nghiêm nét mặt, nhưng Astrid bận nhìn con đường phía trước, nên không nhận ra.

- Chính vì lá thư đó mà em trở lại nhà đây.

- Có điều chi bất ổn? - Astrid nhìn trộm.

- Không. Để gặp ông Martin.

- Martin? Luật sư cãi cho Ian? Vậy thì phải có điều gì không ổn chứ?

- Không, không phải... không có chuyện đó? - Jessie quay mặt đi, nhìn những ngọn đồi lướt qua cửa kiếng.

- Em về để xin ly dị.

- Em sao vậy? - Astrid hăm bót xe quay nhìn tận mặt Jessie, ngạc nhiên vô cùng - Không, Jessie! Em không muốn chuyện đó chứ! Phải không?

Jessie gật đầu cầm ruột trái bôm trong bàn tay run run.

- Có, em muốn vậy.

Qua trăm dặm đường đất tiếp theo đó, họ không nói chuyện với nhau nữa.

Bà Astrid không nghĩ ra điều gì để nói.

Sáng hôm sau, Jessie gọi ông Martin, được ông cho biết rất rảnh để tiếp chị. Chị tới thẳng văn phòng, được dẫn qua hành lang quen thuộc, và mỗi lần đi

qua chị lại thấy đau khổ. Hình như lần nào chị tới cũng ở vào thời điểm thương tâm nhất trong cuộc đời chị.

Như mọi khi, ông Martin đang ngồi chỗ bàn giấy, vẽ mặt luôn luôn cau có và cặp mắt kiếng đưa cao lên tận trán. Từ tháng chạp năm ngoái, chị không gặp ông.

- Tốt, bà Jessie, hồi này bà ra sao?

Ông hờ hững nhìn chị, đứng dậy chìa tay. Mỗi lần gặp ông, chị đều cảm thấy chán nản, dường như gọi lại cho chị nỗi đau khổ, giống như thanh tra Houghton đã làm vậy. Thời gian qua là cả một kỷ nguyên, trong đó ông Martin đóng một vai trò quan trọng. Nhưng cuối cùng thì kỷ nguyên đó cũng sắp chấm dứt rồi.

- Cám ơn ông. Tôi rất mạnh khỏe.

- Sắc diện bà tốt đấy - Quá tốt khiến ông phải kinh ngạc - Mời ngồi, và cho tôi biết có chuyện gì bà phải tới đây. Tuần trước, tôi có nhận được thư của ông Ian, nghe chừng lo lắng chuyện gì - Trong ánh mắt ông Martin, thoáng hiện một điều gì. Hồi hận? Buồn chán? Tội lỗi? Hay chỉ là Jessie ước mong như thế. Tại sao ông không đủ tài năng giữ cho Ian được tự do? Tại sao ông không bàn với anh về chuyện thượng tố, và có thể thắng kiện? Nếu ông làm vậy thì hẳn là chị chẳng phải tới văn phòng ông lúc này. Có lẽ chị cũng tới, nhưng để bàn chuyện khác.

- Vâng, tôi nghĩ là ảnh vẫn sống.

- Trong thư, ông có đề cập tới chuyện ông nghĩ là có thể bán được sách. Hình như ông đang đợi coi nhân viên nhà in trả lời thế nào.

- Ô! - Chỉ là tin tức thôi - Tôi cũng mong là ảnh bán được. Nếu vậy thì tốt cho anh ấy rất nhiều - Đặc biệt là vào lúc này. Nhưng tất cả kỳ vọng của anh chỉ đặt vào cuốn sách, không vào chị. Một cuốn sách? Lần này lại là cuốn sách hay, hốt bạc? Có sách rồi, anh cần quái gì đến chị? Dù là mất chị đi nữa!

- Vậy thì, bà vẫn chưa cho biết vì lẽ gì bà tới đây.

Cuộc đình chiến đã chính thức bãi bỏ rồi. Jessie nín thở, nhìn thẳng vào mắt ông kia.

- Tôi đến đây, ông Martin ạ, là vì chuyện ly dị.

Nhưng nét mặt ông Martin vẫn không biểu lộ điều gì:

- Ly dị?

- Vâng. Tôi muốn ly dị với Ian - Chị nói câu đó, lòng hơi rung động, quay chỗ khác và ngáp, cố bám víu lấy tình vợ chồng đã cũ rồi. Nhưng chị không thể dễ vậy. Dù bây giờ chị có rớt xuống vực thẳm cũng chẳng thành vấn đề. Chị phải chịu đựng, và chị biết rằng ở dưới vực thẳm chẳng nữa, chị vẫn sống. Chị sẵn sàng để nằm ở chỗ đó.

- Jessie, bà chán rồi không muốn đợi ông nữa ư? Hay là có người khác?

Câu hỏi có vẻ bất nhã, nhưng có lẽ ông đã hiểu chuyện.

- Không. Quả thật không phải một trong hai điều đó. À đúng, có lẽ hơi chán phải chờ đợi. Nhưng lý do chính chỉ vì tôi nghĩ rằng khi anh ấy ra tù thì cuộc hôn nhân này cũng đang dở. Vậy nên... chờ đợi làm chi?

- Bà có cuộc hôn nhân tốt đẹp đấy chứ? - Ông đã từng thắc mắc, nhưng không dám chắc. Xem chừng vợ chồng nhà này rất gắn bó với nhau, đồng lòng với nhau ngay cả trong tội trạng, nhưng chỉ nhìn bề ngoài thì không biết được điều gì.

Jessie nghe hỏi gật đầu, rồi quay nhìn chỗ khác, tay nắm chặt lấy vạt áo.

- Tôi nghĩ rằng vợ chồng tôi đã có cuộc hôn nhân tốt đẹp. Nhưng... tôi đã tự vẽ ra lắm chuyện thần tiên.

- Chẳng hạn như?

Jessie thắc mắc không hiểu có cần phải bàn luận vào lúc này không.

- Chẳng hạn như tôi nghĩ rằng chúng tôi rất sung sướng. Đó là điều giả tạo, trong nhiều điều giả tạo khác. Quả thật chưa bao giờ anh Ian có hạnh phúc với tôi. Biết bao chuyện đều đi theo con đường đó: cửa tiệm của tôi, việc làm của anh ấy, và bao nhiêu chuyện khác. Nếu có hạnh phúc, anh đã chẳng cặp với cô gái kia.

- Quả thật bà tin vậy chứ?

- Tôi không dám chắc hẳn. Tôi cần anh ấy, nhưng không rõ tôi có kính trọng anh ấy không. Và không bao giờ tôi muốn cho anh biết tôi cần đến anh tha thiết ra sao. Tôi luôn muốn anh phải nghĩ rằng anh là người cần đến tôi. Đẹp đấy nhỉ?

- Không. Nhưng cũng không phải là bất bình thường. Vậy thì tại sao phải li dị? Bà chỉ việc gột rửa những điều thơ mộng, và nắm vững những điều hiện có, không được hay sao? Như vậy vẫn tốt hơn là cực đoan, và bà sẽ có hạnh phúc. Bà thấy được lỗi lầm chứ người cực đoan không thấy đâu. Ông Ian có nhìn rõ sự việc như bà chẳng?

- Tôi không nghĩ tới.

- Bà chưa nói với ông về chuyện này phải không? - Ông Martin tỏ vẻ xúc động thấy Jessie lắc đầu - Ông không biết là bà muốn li dị?

Chị lại lắc đầu và nhìn thẳng mặt ông.

- Không anh chưa biết. Và... ông Martin ạ, quả thật là tôi muốn làm như vậy. Tôi đã suy nghĩ nhiều, và biết đó là con đường phải. Chúng tôi không có con, và... đã có một thời kỳ tốt đẹp.

Ông Martin gật đầu, cắn cái gọng kiếng.

- Tôi hiểu được sự suy nghĩ của bà, Jessie ạ, và biết bà còn trẻ. Quả thật là điều khổ tâm phải gắn bó với một người chồng đã ở tù vì tội hiếp dâm. Có lẽ bà lấy lại tự do, làm cuộc đời mới là đúng.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Nhưng tại sao chị vẫn còn cảm thấy như đã phản bội Ian? Dường như là một điều xấu xa không nên làm... nhưng phải làm. Bắt buộc. Chị muốn làm việc này chỉ vì bản thân chị, và đã quyết định. Nhưng chị vẫn tưởng như nghe tiếng di Beth, ngay trước khi rời trại vào tối hôm trước - Di không chấp nhận cho cháu làm chuyện ngu dốt đâu - Nhưng chuyện này đâu phải ngu dốt. Chuyện đúng đắn mà. Nhưng anh Ian sẽ nói gì nhỉ?... Và tại sao chị lại cần quan tâm? Nhưng vẫn cứ phải quan tâm. Chết tiệt nhỉ, cứ phải quan tâm.

- Nếu như ông bán được cuốn sách mới, thì có tác động chút nào tới quyết định của bà không, bà Jessie?

Chị suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu:

- Không, nó không ảnh hưởng. Bởi vì không chuyện gì có thể thay đổi nữa. Cho dù ảnh có về nhà, cần nhàn về thời gian anh ở tù, hay là có thể cần nhàn tôi, vì tôi đã nâng đỡ ảnh suốt thời gian qua, thì cũng không chuyện gì thay đổi. Tiền nhuận bút chẳng bao lâu sẽ hết, trừ phi cuốn sách đó là một tác phẩm thành công.

- Bà không nghĩ rằng ông có khả năng viết nổi một cuốn sách cho ra trò?

Nghe giọng ông Martin, chị thấy xấu hổ quá, cúi nhìn xuống.

- Tôi không định nói vậy. Và đó cũng không phải điểm chính yếu. Mọi việc vẫn còn nguyên như cũ. Tôi vẫn còn cửa tiệm, còn tiền gửi ngân hàng...

Không, ông Martin ạ, đây là điều tôi muốn nói, tôi tin chắc hoàn toàn.

- Tốt, bà Jessie, bà đã trưởng thành, đủ chín chắn để quyết định. Bao giờ bà sẽ nói cho ông Ian biết?

- Tôi nghĩ rằng tối nay tôi sẽ viết cho anh ấy. Và... - Chị ngần ngại, nhưng chị cần phải hỏi ý ông Martin - Tôi muốn nhờ ông xuống thăm anh ấy.

- Để công bố tin tức này - Ông Martin có vẻ chán nản phải hỏi câu đó. Chị khe khẽ gật đầu - Thành thật mà nói, bà Jessie ạ, thường thường tôi không muốn dính tới việc họ. Bà biết đấy. Hộ luật không phải phần chuyên môn của tôi.

Và chuyện này sẽ đưa tới chỗ tù mù. Nhưng Ian là thân chủ của ông, người vợ thân chủ đang ngồi đối diện với ông đây, nhìn ông như trách ông có lỗi đã đưa bà ta đến chỗ phải li dị chồng, chỉ vì ông mà cuộc hôn nhân này phải tan nát. Và quả thật mỗi lần cãi thua cho thân chủ, ông đều cảm thấy mình có lỗi.

- Thôi được rồi tôi sẽ lo việc này cho bà. Có thể có chuyện phiền phức lắm không.

- Không. Giả dối vô cùng. Cửa tiệm đó là của tôi, căn nhà thuộc về đôi bên, và nếu ảnh muốn, tôi sẽ bán nó đi, đặt phần của ảnh vào tài khoản riêng cho ảnh. Có vậy thôi. Ảnh thích giữ cây trồng thì để cho ảnh, và ảnh được giữ cái tủ trong phòng làm việc của ảnh nữa. Chấm dứt một cuộc tình!

oOo

Cửa tiệm trưng bày rất nổi. Ở phòng chính có nhiều mặt hàng mới và tủ kính trông như cảnh mùa xuân thu gọn. Bà Astrid đã tự tay xếp đặt. Và những mặt quần áo, son phấn Jessie mua ở Nữ Ước về sáu tháng trước cũng được trưng bày lại, trông rất đẹp mắt. Trong văn phòng của Jessie có hai chậu cây kiểng mới, với những bông hoa màu vàng tươi đang nở rộ, và không khí trong cửa tiệm có vẻ ấm cúng, hầu như chị quên mất rồi. Chị mới vắng mặt có hai tuần lễ, mà Lady J đã được hồi sinh, cũng như chủ nó vậy. Nó có vẻ mặt của ngày đầu chị mới mở, cửa những ngày mà chị say mê đặt cả con tim và tâm hồn chị vào ngày khai trương. Bây giờ nó có dấu ấn tình yêu và lòng nhiệt thành của bà Astrid. Về cơ bản bà không thay đổi gì, mà chỉ xếp đặt lại cho mọi vật ăn khớp với nhau. Ngay đến Katsuko và Zina cũng có vẻ vui sướng hơn.

- Chị đi nghỉ ra sao? – Katsuko nhìn lên, vui thích được thấy bà chủ. Nhưng cô hỏi vậy là thừa; Jessie trông giống như nàng Jessie ngày trước, còn vui tươi hơn là khác.

- Đúng là điều chị cần tới. Ngó lại chỗ này thử coi! Hình như mới sơn phết hay làm một điều gì! Vui mắt và đẹp ghê!

- Đây là mặt hàng mới trưng bày. Coi đẹp và tốt quá.

- Việc mua bán ra sao?

- Đắt như tôm tươi. Và em đang đợi coi chị tính ra sao cho mặt hàng mùa thu. Thứ gì cũng màu đỏ và vàng cam. Nhiều mặt hàng màu đen, và vài đồ đan len tuyệt đẹp màu trắng để đi dự dạ hội!

Những quần áo màu nâu mặc vào mùa đông đã bị bỏ quên. Năm tới phải là màu đỏ. Sáng sủa, sinh động, náo nhiệt, có lẽ đó là dấu hiệu của nếp sống mới của chị... Nếp sống mới, lạ Chúa tôi! Chị chưa muốn nghĩ tới vào lúc này. Rồi thiên hạ còn xầm xì bàn tán... giải thích này nọ.

Jessie ngồi vào văn phòng, nhìn quanh tỏ ý vui thích, và rộn rã với cảm tưởng được trở lại nhà. Gánh nặng sáng nay, cuộc gặp gỡ với ông Margaret đã thấy nhẹ nhõm. Chị cố xua đuổi nó ra khỏi tâm trí. Có thể tới nay chị sẽ viết thư cho Ian. Lần cuối đây thôi, chị không muốn thư từ lằng nhằng với anh nữa. Cũng khỏe cho anh, thư từ có thể là ... thừa thãi. Vợ chồng chị có thể giải quyết mọi việc, thông qua luật sư chung. Càng nói ít với nhau, dù là qua thư từ càng tốt. Chị đã quyết định rồi, bây giờ chỉ việc xúc tiến, và đó là điều tốt nhất. Bây giờ chị phải nhìn về phía trước tỏ ra cứng rắn với bản thân để đừng nhìn lại những năm chung sống. Những ngày đó đã qua rồi, chỉ còn là một phần của cuộc đời quá vãng, như những kiểu quần áo lỗi thời vậy.

Nàng Jessie và chàng Ian là thuộc về quá khứ.

- Chị Jessie, cho em một phút được chẳng?

Mái tóc quăn của Zina lộ ra ở cửa, và Jessie ngược nhìn lên. Chị cảm thấy mình già hơn, lạng lẽ hơn, nhưng không mệt mỏi nữa. Chị cảm thấy mình rất

mạnh. Lần đầu tiên trong nhiều tháng trời, những đêm cô đơn không khiến chị khiếp sợ nữa. Căn nhà không còn là nhà có ma. Cuộc đời chị không bị quý ám nữa. Cuối cùng chị đã có thể trở lại nhà, vô cùng bình yên.

Jessie không suy nghĩ nữa, để tâm tới Zina, vẫn đang do dự chỗ cửa:

- Tất nhiên chứ, Zina em! Chị rảnh quá mà.

Chị vẫn giữ được nếp sống không hối hả của thôn quê. Chẳng việc gì phải vội vã, và chị thích lối sống đó.

- Coi em có vẻ khỏe mạnh đấy.

Zina ngồi xuống chiếc ghế gần bên bàn giấy của Jessie, coi bộ hơi khó chịu.

Cô hỏi sơ qua vài câu về chuyến đi nghỉ của Jessie, ngần ngừ, đắn đo mãi.

Cuối cùng Jessie không chịu nổi nữa.

- Ô kê, cô bé, em có chuyện gì trong đầu?

- Em không biết phải nói sao với chị, Jessie ạ, nhưng...

Cô nhìn lên, và đột nhiên Jessie cảm nhận liền. Những tháng khó khăn đã tác động đến mọi người, không riêng gì chị. Và chị hầu như ngạc nhiên không hiểu sao trước đây cô nào tỏ lộ điều gì. Có thể chỉ vì họ quá trung thành với chị. Chị hít vào thật sâu, nhìn thẳng vào mắt Zina:

- Em tính nghỉ?

Zina gật đầu:

- Em sắp lấy chồng – Cô nói như tự thú.

- Lấy chồng? – Jessie không hề hay biết là Zina có bồ. Lần cuối cùng chị em còn nói chuyện với nhau, nhất định cô ta chưa có bạn trai mà... Vậy có hồi nào nhỉ? Tháng trước? Hai tháng trước? Nghe chừng sáu tháng rồi thì phải. Từ lúc đó chị quá bận rộn lo chuyện riêng của chị, có hỏi han, để ý gì được?

- Ba tuần nữa, chúng em là đám cưới.

- Zina, tin mừng đấy. Vậy sao em lại lo lắng quá như thế, hờ con nhãi ranh?

Jessie cười toét miệng, và Zina thấy an tâm vô cùng.

- Phải xa chị, em buồn lắm. Chúng em rời về Memphis.

Jessie cười ròn. Nghe như số mạng khủng khiếp, nhưng chị biết rằng Zina chẳng nghĩ vậy, và bây giờ báo tin được rồi, cô ta có vẻ khoan khoái.

- Em gặp anh trong buổi dạ hội đêm Giáng Sinh, và ồ... kìa chị Jessie! Ảnh đẹp trai nhất đám, đủ mọi nét hay! Và em đã yêu ảnh! Và chúng em sẽ có thật nhiều bé cháu khính! – Cô cười ngượng nghịu tỏ vẻ hài lòng lắm, và Jessie đứng bật dậy, ôm cô đầm thắm – Và chị coi chiếc nhẫn đính hôn của em nè! – Cô đúng là phụ nữ miền Nam chân thật, và chiếc nhẫn cô đưa khó lấp lánh những hột xoàn nho nhỏ.

- Em đã đeo trước khi chị đi nghỉ hả? – Jessie bắt đầu thắc mắc không biết có phải mình đã quên lãng, không để ý đến chuyện này không.

- Không. Ảnh mới trao cho em tuần rồi. Nhưng em không muốn viết thư cho chị hay, đợi chị về – Và chắc chắn là bà Astrid đã ngăn cấm không cho làm

rộn đến chị, chị như những tin tức về các chủ nợ cứ gọi tới đòi thanh toán các hóa đơn chị chưa trả vậy - Chiếc nhẫn xinh đẹp quá chị nhỉ?

- Tuyệt đẹp. Và em điên rồi! Nhưng chị rất thương yêu em, vui sướng trước hạnh phúc của em!

Chị thoáng đau thắt ruột gan: Zina lấy chồng, chị xin ly dị. Tới đi, vô đi, bắt đầu rồi cũng chấm dứt, nhào vô rồi cũng lại thả ra thôi, và có thể còn phải thử thách lần khác. Mới thử thách lần đầu, nhưng có thể thành công chứ? Có thể. Hay có lẽ cũng chẳng quan trọng gì. Jessie thành thật mong cho Zina thành công ở lần thử thách đầu tiên này.

- Báo cho chị tin tức ngắn ngủi này, em rất buồn, chị Jessie ạ. Nhưng chúng em đã quyết định rồi!

Cô bé cúi đầu, nhưng nụ cười toét miệng thế kia thì đâu nổi ai?

- Chị van em đừng biện minh nữa! Chị mới về nhà còn đang vui đây. Đám cưới tổ chức ở đâu?

- Tại New Orleans. Má em nhất định đòi cho bằng được. Bà cụ đang điên lên, để lo đám cưới và hai tuần nữa em phải đáp máy bay về nhà. Chúng em đã định không cho cụ biết chi tiết, mà tối hôm qua cụ gọi đây nói hỏi em tới bốn lần.

Hai người cười khanh khách, và Jessie bắt đầu lo nghĩ.

- Em có cần một chiếc áo dài không?

- Em tính bận chiếc áo dài của bà cố của em.

- Nhưng em cũng cần một bộ trang phục cô dâu. Phải không? Và một chiếc áo dài đi chơi xa, và...

- Ô, chị Jessie, vâng. Nhưng... không... em không thể để chị lo...

- Hãy lo chuyện riêng của em, kéo chị bắn chết bây giờ!

Chị chĩa một ngón tay vào Zina, và hai người cùng cười rộ. Jessie mở tung cửa văn phòng, đẩy Zina ra phòng chính trong tiệm và hai người ngừng chân trước mặt Katsuko, kinh hãi chẳng hiểu chuyện gì.

- Kat, chúng ta có cô khách hàng mới. Tay tổ đấy nhé!

Đây là cô Nelson, đang cần một bộ trang phục cô dâu.

Katsuko kinh hãi nhìn lên, nhưng hiểu ra liền, cười theo hai người kia. Cô an tâm thấy mọi chuyện êm xuôi, cô đã lo lắng nhiều vì Zina. Hai tháng gần đây, đụng tới Jessie là thấy khiếp hãi, nhưng lúc này chỉ khoẻ lắm rồi, hai cô có thể nói chuyện tự nhiên. Hiện giờ chị cuống quýt về bộ đồ cưới cho Zina.

- Những mặt hàng mùa xuân màu sắc rất đẹp, thứ nào cũng hoàn hảo. Kat này, Zina nó lấy thứ gì cũng bớt cho nó mười phần trăm trên giá bán nhé, và chị sẽ cho nó bộ đồ đi chơi xa, như một quà tặng đám cưới. Nó tình thật... chị cũng chẳng biết bộ đồ nào thích hợp nữa.

Chị long lanh cặp mắt, bước vào nhà kho, và trở ra với một bộ đồ màu nâu vàng, sản phẩm của Ba Lê, gồm có một chiếc váy và một chiếc áo khoác rất

vừa với khổ người Zina. Chị lôi ra thêm một chiếc áo choàng bằng lụa màu xanh lá cây lạt để đi đôi với bộ quần áo kia, và Zina sướng như điên.

- Đi thêm đôi dép màu nâu, đội cái nón nữa thì... Zina ạ, em đẹp không tưởng tượng nổi!

Ngay cả Katsuko nhìn bộ đồ trên tay Jessie cũng sáng mắt lên.... Zina tỏ vẻ xúc động.

- Không, chị Jessie! Em không thể! Em không dám nhận bộ đồ này.

Cô nói lướt qua như một tiếng thì thầm. Bộ đồ này giá bán trên bốn trăm đô la.

- Đúng, bộ đồ này, em ạ! - Giọng chị thật dịu dàng - Trừ phi em thích bộ khác hơn thì không kể.

Zina trân trọng lắc đầu, và Jessie ôm hôn cô đầm thắm và mỉm cười xôn nhẹ, sau đó chị trở lại văn phòng. Sáng nay là một buổi sáng vui thích, và chị cũng nảy ra một ý nghĩ vui vui.

Chị gọi cho bà Astrid lại tiệm uốn tóc.

- Có chuyện gì bất ổn vậy em?

Bà ngại rằng có thể Jessie không vừa ý với cách trưng bày cửa tiệm, hay không thích cách thu dọn kho hàng. Trong lúc xịt dầu thơm vào đôi giày mới, bà đã lo lắng cất tiếng hỏi Jessie.

- Không chị ạ. Không có điều gì đâu. Chị muốn có việc làm không?

- Giỡn hả?

- Không. Zina vừa mới xin thôi. Cô ấy sắp lấy chồng. Em sướng như điên, vì nếu có chị ở cửa tiệm thì ba chúng ta dựng nổi cơ đồ. Chỉ sợ chị chê không xứng với chị thôi, còn không thì có việc làm cho chị đấy, và em sẽ để cho chị toàn quyền quyết định công việc cửa hàng.

- Jessie! Bắt liền! – Bà cười toét miệng, quên cả việc xịt nước hoa vào giày.

- Vậy là chị nhận? Ta đi ăn trưa chẳng?

- Chị sắp xong! À không, không được, tóc chị còn ướt... ồ... tiếc quá! – Hai người cùng cười lớn, và nụ cười của bà Astrid có vẻ mở rộng hơn - Một giờ nữa chị sẽ có mặt tại đó. Và Jessie này... cảm ơn nhé. Chị yêu em.

Hai người cùng buông điện thoại với nụ cười sung sướng, và Jessie hài lòng là đã gọi đến bà Astrid.

Bốn người cùng đồng ý đóng cửa tiệm Lady J ngay lúc năm giờ, thay vì năm rưỡi, và Jessie lấy ra chai rượu sâm banh chị đã nhờ mua lúc buổi chiều. Vì có bà Astrid thể chân, Zina quyết định nghỉ sớm hơn một tuần so với dự định. Nửa giờ sau, họ đã quất hết cả chai, và Astrid lái xe đưa Jessie về.

- Muốn lại chỗ chị làm một châu nữa không? Chị vẫn chưa khao chỗ làm mới của chị.

Jessie mỉm cười, lắc đầu. Chị bắt đầu cảm thấy hiệu quả của những việc xảy ra trong ngày, bắt đầu bằng việc tới thăm ông Martin về vụ ly dị. Thật kỳ

cục, việc gì chị phải cố tìm cách đề quên đi? Dường như buổi sáng nay đã đẩy nhẹ những năm taáng qua trở về dĩ vãng. Chị mong rằng vụ ly dị này cũng mau chóng được lãng quên.

- Không. Cảm ơn chị yêu quý. Tối nay không được.

- Lên mặt bà chủ, sợ suồng sã hả?

Jessie cười riếu ý nghĩ lạ lùng đó – Không. Đừng nghĩ vậy. Em đang bối rối. Và lại cũng còn ngây ngật vì châu sâm banh và... em bận viết một lá thư.

Bà Astrid nghe liền ỉu xiu nét mặt – Cho Ian?

Jessie trịnh trọng gật đầu, trong ánh mắt chị không còn vẻ gì là tươi cười nữa.

- Vâng. Cho anh Ian.

Bà Astrid vỗ nhẹ vào tay Jessie, và Jessie vội vã lách mình ra khỏi xe, đưa tay vẫy. Chị mở cửa nhà, và đứng ở hành lang phía trước một lúc, trong cảnh hoang hân. Căn nhà yên tĩnh quá, yên tĩnh đến độ không chịu nổi. Nhưng không hề gây kinh sợ nữa. Chỉ trống vắng thôi. Ai có thể săn sóc chị đến lúc này đây? Chị khó chịu nhận định rằng không ai biết lúc nào chị về, lúc nào chị ra khỏi nhà, và chị ở đâu. Không ai biết, và chẳng ai quan tâm. Tốt, có bà Astrid đây, nhưng có ai để nghe chị kể lể, giải thích, để chị chạy vội về nhà, để chị đi mua đồ lặt vặt cho, để chị đánh thức, báo động, để chị mua thức ăn cho... một cảm giác trống rỗng kinh khiếp tràn ngập lòng chị. Nước mắt lại tuôn xuống trên mặt, lúc chị nhìn quanh nhà, đã có thời là nhà của hai vợ chồng. Bây giờ nó chỉ còn là một chỗ trú ngụ, một viện bảo tàng của những kỷ niệm, một nơi để quay về sau một ngày làm việc. Như tất cả những thứ khác, căn nhà đó bỗng nhiên phóng vào quá khứ, di chuyển thật nhanh.

Người cũ đã bỏ đi, đã thay đổi, chuyển đi xa, người mới sẽ tới chiếm chỗ...

Zina đi lấy chồng.... Astrid tới làm ở tiệm... Ian rời khỏi... và sáu tháng nữa chị sẽ li dị. Jessie ngồi xuống chiếc ghế ở hành lang nhà trước, áo vẫn khoác trên mình, chiếc túi xách treo trên vai, và chị thường thức câu nói lớn tiếng của chị: Ly dị.

Gần nửa đêm chị mới dán con tem lên bao thư. Chị cảm thấy mình già trăm tuổi. Chị đã đẩy Ian ra khỏi cuộc đời chị, và chị quyết giữ lấy quyết định của mình. Nhưng lúc này chị chẳng có ai, ngoài bản thân chị.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 25

- Đó, chị coi lại mình xem có phải đẹp không nào. Tối nay chị tính làm gì? Astrid gài nút chiếc áo lông chồn, tỏ vẻ bối rối. Đã là tháng Năm, nhưng trời vẫn còn lạnh về đêm, và chiếc áo lông rất thích hợp với bà.

Jessie đã khóa cửa tiệm. Hàng họ hồi này bán chạy. Chị cùng với Katsuko và Astrid coi nhau như chỗ chị em. Họ hợp thành một nhóm tài năng, rất ưa thích công việc, và cửa tiệm phát đạt hơn trước rất nhiều. Chủ nợ gọi tới đòi nợ cũng thừa thốt. Nhìn nét mặt Jessie cũng thấy chị đã an tâm.

- Tốt thôi, cô bé ưa hỏi han - Astrid ngó Jessie, nhìn chăm chú với vẻ vui thích - Chị có cái hẹn đấy.

Bà nói giọng của cô gái mười sáu, hơi đỏ mặt, và Jessie cười phá ra:

- Việc gì mà phải nhăn nhó ra vẻ tội lỗi lắm vậy? Khứa nào đấy?

- Một anh chàng ngớ ngẩn chị mới quen qua một người bạn - Bà có vẻ mặt đau khổ thật tình.

- Bao nhiêu tuổi? - Jessie vẫn ngờ rằng Astrid đặc biệt mê mấy ông lão sáu chục, chị vẫn nghĩ đến trường hợp ông Tom.

- Bốn mươi lăm - Với vẻ mặt trinh nữ, Astrid gài xong nút áo.

- Cái tuổi đẹp đấy chứ, đôi gu hả?

- Cám ơn dì Jessie!

Hai người cùng cười ròn, và Jessie rút chiếc lược ra khỏi túi xách.

- Nói thật với chị, em cũng có cái hẹn - Jessie nhìn lên, mỉm cười.

- Ồ! với ai vậy?

Vai trò đã thay đổi, và Astrid tỏ vẻ thích thú. Mấy tuần qua, Jessie thường đi chơi nhiều lần. Trẻ có, già có, khi thì anh phó nháy, khi thì chủ ngân hàng, lại có một lần với chàng sinh viên luật nữa. Nhưng không chơi với văn sĩ. Và chị cũng không bao giờ nhắc nhở tới Ian. Vấn đề đó cấm hẳn, hễ đã động tới Ian là chị im lặng hoặc lạnh tanh nét mặt.

- Em đi chơi với một người bạn, qua lời giới thiệu của một bạn cũ ở Nữ Ước. Anh mới tới San Francisco được một tuần. Kệ cha nó, tội gì không chơi? Nghe giọng nói qua điện thoại thì khứa này cũng có vẻ tử tế. Có vẻ là tay chơi Nữ Ước đấy, nhưng ít nhất cũng thấy là con người lành lợi. Qua điện thoại, khứa có vẻ là người biết hài hước. Em chỉ mong là khứa biết giữ gìn đảng hoàng.

Jessie khẽ thở dài, bỏ chiếc lược vào túi xách. Tóc chị xõa xuống quá vai, màu vàng mượt như xa tanh.

- Em mà còn phải lo chuyện đàn hoàng hay không đàn hoàng? To lớn như em, thừa sức cho chàng đo ván cái rụp.

- Sao vậy?

- Nó ỷ to con hơn em. Cho đáng đời.

Jessie nhăn mặt, gác chân lên bàn giấy.

- Muốn chị lái xe đưa về không, Jessie?

- Không, cảm ơn chị yêu quý. Anh hẹn đón em tại đây. Em tính sẽ dẫn anh đi coi trình diễn ở quán ăn Jerry.

Astrid gật đầu. Nhưng quán Jerry không hợp sở thích của bà. Nó là quán rượu địa phương, dành cho mấy ông thư ký và mấy tay chơi bời, khiến bà có cảm tưởng lẻ loi. Bà thường ăn tối ở quán Etoile, đúng sở thích của bà hơn. Nó cũng có thể hợp với sở thích của Jessie, nếu bà chịu dẫn chị tới. Jessie đang tìm một nếp sống, một nếp sống mới, nếp sống nào cũng được. Chị cũng biết rằng quán Jerry không hợp với chị nhưng chị muốn được coi trình diễn, có một thứ gì đó để nhìn, trong lúc phải nghe những tiếng ồn ào trong quán.

- Hẹn gặp em ngày mai.

Jessie đưa tay vẫy. Bà Astrid bước ra, và đụng một chàng trai đang bước lên bậc thềm. Anh ta cao hơn Jessie một chút và có mái tóc đen bóng láng, mặc chiếc áo thun màu xám, và chiếc quần Jeans. Trông cũng đẹp trai, nhưng coi bộ rất xỉn, bà Astrid nhận định như vậy, và mỉm cười, vượt qua luôn. Bà thắc mắc không hiểu vì sao Jessie lại có thể chịu nổi những người như anh chàng này, coi tất cả như nhau, không kể đến màu tóc, cách ăn mặc và anh nào như anh nấy: ham hố, nhìn đàn bà cứ hau háu. Astrid chợt cảm thấy vui mừng vì mình không còn ở tuổi ba chục nữa. Đàn ông ba chục tuổi đầu chán chết, thương không vô. Bà khẽ thở dài, lách mình vào chiếc Jaguar, mở máy. Bà thắc mắc không hiểu Ian đang làm gì. Hơn một tháng nay bà muốn viết thư cho anh, nhưng không dám. Jessie có thể coi đó là sự phản bội. Hồi này ở chung văn phòng với Jessie, bà được thấy những lá thư của Ian bị xé làm đôi không cần mở ra coi, vất trong sọt rác, mỗi lần bà đem đổ rác. Khi đã quyết định điều gì, Jessie rất ương ngạnh. Mà lúc này chị đã quyết định rồi. Bà thấy cánh cửa tiệm buôn mở ra, và chàng thanh niên bước vào bên trong.
oOo

- Mario hả? Tôi là Jessie đây!

Jessie cho rằng anh chàng mới vào là người thanh niên chị đang đợi, nên chìa tay ra. Hắn lờ đi, mỉm cười theo lối xã giao thôi.

- Tôi biết chắc cô làm công ở đây.

Không chào hỏi, không giới thiệu, chẳng bắt tay, cũng chẳng tỏ ý thân mật. Hắn chỉ liếc sơ qua chị và chỗ làm việc của chị.

OK, anh yêu, cũng được thôi!

- Vâng , tôi làm ở đây - Chị quyết định không cho hắn biết chị đứng chủ.
 - Vâng. Hình như người tôi gặp lúc bước vào đây là chủ của cô thì phải. Bà già mặc áo lông đỏ. Sẵn sàng để đi chứ?
- Jessie đã nổi cựa. Astrid đâu phải là "bà già"? Bạn của chị đấy!
- Hắn có vẻ bức bối không muốn coi trình diễn ở quán Jerry. Nhưng hắn cũng làm hết ly rượu vang đỏ. Hắn kể lể mình là tay soạn kịch, hay đang cố gắng để thành kịch tác gia, và hắn còn xỏ tiếng Anh giọng Ảng Lê, pha thêm cả toán học và tiếng Ý. Hắn lớn lên ở Nữ Ước, thuộc gia đình khá giả miền Tây. Hay ít nhất thì cũng là hắn tự khoe như vậy. Nhưng Jessie thắc mắc: hắn có vẻ là dân trung lưu miền Tây, chứ khá giả nổi gì? Có khi còn là dân ngoại ô không chừng. Chỉ biết rằng bây giờ thấy hắn thô lỗ, khó ưa, và chị thắc mắc đến cả người bạn giới thiệu hắn với chị. Người này là một trong những người bạn quen biết trong việc làm ăn, nhưng vẫn còn... Tại sao họ lại có thể giới thiệu đến chị một đứa như thế này?
- Tốt. Nữ Ước hồi này ra sao? Lâu nay tôi không về thăm.
 - Hử? Bao lâu?
 - Gần tám tháng.
 - Vẫn vậy. Tuần rồi, tôi có tham dự cuộc vui của dân chích choác cô-ca-in lớn lắm. Ở công trường St. Mark đó. Ở đây hoạt động ra sao?
 - Côcain? Tôi không biết đến - Chị nhấm nhấp ly rượu vang.
 - Bò không xài thứ đó hả?
- Hắn vẫn giữ vẻ bức bối, cố làm ra vẻ bất cần đời. Dân thành phố lớn về tỉnh lẻ mà! Jessie rửa cho hắn gục ngay tại chỗ. Hay ít ra thì cút đầu cho rảnh.
- Hắn vẫn đeo đuôi:
- Bò không xài côcain?
 - Không. Nhưng Nữ Ước là thành phố đẹp đấy chứ. Sống ở đó thì sướng lắm.
 - Chán thấy mô.
- Jessie ngược nhìn lên, mỉm cười ngạo nghễ, mong hắn thất vọng. Mario nhà soạn kịch mà là con người khó chịu đến vậy sao?
- Tốt, Mario! Ở đây không hấp dẫn bằng Nữ Ước Miền Tây đâu, nhưng chúng tôi cũng có những chỗ giải trí lành mạnh.
 - Nghe nói đây là vùng đất kém văn hoá mà!
 - Đúng đấy, cưng ạ! Cũng còn tùy. Mà anh định nói tới người nào mới được chứ? Ở đây cũng có vài văn sĩ, những người giỏi nữa. Rất giỏi - Chị nghĩ đến Ian, muốn đem anh ra để hạ nhục thằng khốn nạn này. Ian giỏi lắm chứ, quậy rũ lắm, xuất sắc lắm, lại đẹp trai nữa. Chị sẽ giải quyết với thằng con heo này ra sao đây? Thằng nhà quê này, thằng...
 - Hử? Như những ai?
 - Chi? Tâm trí Jessie nhảy từ Mario qua Ian.

- Cô vừa nói là ở đây có một vài văn sĩ tài ba. Tôi muốn hỏi là người nào. Cô định nói tới những nhà văn viết về khoa học giả tưởng?

Hắn nói giọng dè bủ, và mỉm cười khinh đời khiến Jessie muốn động ly rượu vang vào hàm răng hắn.

- Không, không phải những nhà văn viết truyện khoa học giả tưởng. Tôi muốn nói tới tiểu thuyết, tiểu thuyết chân chính, không phải truyện giả tưởng.

Chị kể một dọc mấy tên, tất cả đều là bạn của Ian. Mario nghe mà không bình phẩm tiếng nào. Jessie giận sôi sùng sục.

- Cô biết tôi khâm phục nhất người nào không?

- Không. Nhưng nói mau cho tôi biết coi nào, tôi sẽ tìm ra.

- Chi?

- Một người đàn bà xuất sắc như cô, bán quần áo ở cửa tiệm. Tôi không biết rõ, nghĩ rằng người đó đang làm một việc gì có tính cách sáng tạo.

- Như là viết văn?

- Nghề văn, hội họa, điêu khắc, một thứ gì có ý nghĩa. Một cuộc sống lạ lùng thay: bán quần áo cho bà già mặc áo khoác lông thú!

- Tốt, anh biết điều đấy. Người ta thường làm việc gì người ta có thể làm được.

Jessie cố giữ cho cặp môi khỏi cong cớn khi chị mỉm cười.

- Anh đang viết những loại kịch bản nào?

- Sân khấu mới. Một màn toàn là vai nữ, khóa thân. Quả thật là một xen vĩ đại đang hoàn thành trong đầu óc tôi, để trình diễn vào hồi thứ hai. Một xen đồng tính luyến ái, tiếp theo xen đàn bà đẻ con. (Thằng cha này bệnh hoạn quá)

- Nghe ngộ ghê!

Giọng chị xoáy vào đầu óc hắn.

- Còn đối không?

Bữa ăn tối còn nguyên trước mặt, vì chị mắc bận ngó hắn. Chị đang định kiểm những câu sắc mắ để cãi lại, cho hắn một mách, một cách nào đó để tổng cổ hắn đi. Nhưng chị phải nhin. Chị đã quen nhin nhiều lần rồi. Nhiều khi không thể chịu nổi mà cũng phải nhin.

- Được. Tôi có thể làm một bữa no say.

Chị gợi ý vài câu, và cuối cùng hắn nhận món ăn kiểu Mêhicô, vì ở Nữ Ước món ăn Mêhicô cho ngon rất hiếm. Cuối cùng hắn đã tỉnh táo lại phần nào, và chị sẽ dẫn hắn lại một khách sạn nhỏ ở đường Lombard. Tình bạn sút mẻ, nhưng món ăn rất ngon.

Sau bữa ăn tối, chị ngáp lớn tiếng vài lần, hy vọng hắn hiểu ý, nhưng hắn lại không chịu hiểu cho. Hắn tỏ ý muốn coi vài cảnh "cuộc sống về đêm", nếu như ở đây có. Tất nhiên là có, nhưng chị không muốn đi. Tối nay nhất định

không đi, với hấn lại càng không được. Chị đề nghị một quán cà phê ở đường Thống Nhất, gần nhà. Chị đã nghĩ ra một chước, cho hấn vào trông. Chị cần cà phê cho tỉnh táo, vì chị đã uống ba bốn ly rượu vang trong bữa ăn tối rồi. Mario đã uống ít ra cũng gấp đôi chị, chưa kể chầu rượu ở quán Jerry. Hấn đã bắt đầu nói ríu rời.

Hai người vào quán cà phê. hấn kêu cà phê đen, chị kêu cà phê sữa. Hấn liếc nhìn chị qua phần trên chiếc ly cà phê.

- Trông em cũng không đến nỗi xấu xí.

Nghe giọng nói, tôi cứ tưởng người đang phân tích các loại máu vậy. Máu anh chắc hấn là máu dê rồi.

- Cảm ơn anh.

- Nhà em ở đâu vậy?

- Cách đây vài ba căn.

Jessie uống hót bọt sữa trên ly cà phê, nghĩ cách tính bài chuẩn. Chị đã quyết định không cho hấn biết số nhà của chị. Chị đã ngán đến căn cổ rồi.

- Nhà cao tầng hả?

- Trung bình. Sao?

- Vì anh không muốn leo mấy chục tầng lầu, em ạ. Chỉ tại vậy thôi. Anh mệt quá trời rồi. Lại đang say oắc cần câu đây.

Hấn búng ngón tay và mỉm cười, liếc mắt đưa tình, khiến chị nhìn hấn phát nực.

- Không sao đâu, Mario. Chúng ta sẽ đón xe bus, và em hân hạnh đưa anh về tận nhà, dù anh ở đâu cũng được.

- Em nói "tôi ở đâu cũng được" là nghĩa làm sao?

Trong ánh mắt hấn có tia tức giận, đổi sang bối rối.

- Anh lịch sự lắm. Anh nghe ra sao?

- Nghe dễ thương lắm. Anh nghĩ là em sẽ mời anh ở lại.

Chị muốn nói với hấn rằng chị đã có chồng, nhưng chị không muốn giải quyết cách đó. Vả lại, làm sao chị có thể giải thích chuyện đi ăn tối với hấn cho êm xuôi?

- Anh Mario nè... - Chị mỉm cười thật hiền dịu - Anh tưởng lầm rồi. Ở tỉnh nhỏ, tụi em không làm theo cách ấy đâu. Hay ít ra là em không làm như vậy.

- Thế là nghĩa làm sao?

Hấn ngồi thụt xuống trên chiếc ghế, vẻ mặt khó chịu.

- Nghĩa là cảm ơn anh đã cho em hưởng một buổi tối thật vui vẻ.

Chị bắt đầu gài nút chiếc áo khoác, đứng dậy, vẻ ranh mãnh trong ánh mắt.

Nhưng hấn đã nhào qua bàn, nắm cánh tay chị, khiến chị đau nhói ở cổ tay.

- Nghe đây, đồ khỉ gió. Chúng ta đã đi ăn chung bữa tối, phải không? Tôi không hiểu cô nghĩ ra sao mà...

Nhìn vào mặt hấn, chị thấy những nét chị không muốn bao giờ phải nhìn lại

nữa, và đột nhiên câu chuyện mới rồi với bà Astrid lóe lên trong đầu chị: "nếu hấn không đang hoang, em có thể cho hấn đo ván..." ... Và chị vận cánh tay khiến hấn phải buông ra, và trên nét mặt nghiêm nghị của chị có một điều nhấn nhủ hấn chớ làm tới.

- Thưa ông, tôi không hiểu ông suy nghĩ ra sao, nhưng tôi biết rõ những điều tôi nghĩ. Và tôi cho rằng nếu ông còn đụng tới tôi, thì phiền cho ông lắm đấy. Chào ông!

Chị bỏ đi liền, hấn không kịp phản ứng. Chỉ tội các cô hầu bàn là những người phải chịu đựng cơn giận của hấn: hấn gạt tay ngang bàn, ly tách rớt xuống sàn, vỡ loảng xoảng. Hai cô năn nỉ hấn, nói cho hấn nghe ra điều hấn cần lúc này là chỗ thoáng đãng.

Jessie đã về gần đến nhà. Chị bước mau qua mấy dãy nhà cuối cùng, không khí ban đêm mát lạnh trên mặt, và chị cảm thấy bình thản lạ lùng. Buổi tối mất vui, nhưng đã thoát khỏi hấn, có lẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa.

Những người đàn ông như thế khiến da thịt chị ngứa ngáy, nhưng ít ra chị cũng biết cách xử sự với họ. Và với bản thân chị. Lúc đầu, những tối như thế này khiến chị khiếp hãi. Nhưng chị đã làm quen đủ mọi hạng người, những thằng khốn nạn trong đám khốn nạn. Những người tử tế đều đã có vợ, hoặc trốn đâu mất. Những đứa còn lại đều cùng một giuộc. Chúng uống như hũ chìm, không hé miệng cười hoặc có cười thì cũng rất khó khăn. Chúng huyênh hoang hoặc thác loạn thần kinh hoặc vui hời hợt. Chúng thuộc nhóm cần sa ma túy hay nhóm yêu vội sống cuồng, hoặc kể lể những chuyện bốn năm về trước các bà vợ trước kia của chúng đã làm những gì mà đến nỗi chúng bị liệt dương. Vì thế chị bắt đầu nghĩ rằng cứ ở nhà lại thấy sung sướng hơn. Cuộc sống trụi lạc chẳng thú vị gì.

- Buổi tối qua của chị thế nào?

Sáng hôm sau, vừa bước vào cửa hàng, Jessie lên tiếng hỏi trước. Chị muốn ngăn chặn Astrid, không muốn bà hỏi han lời thôi. Chị không muốn kể về Mario.

- Hiện thời vẫn là một buổi tối đẹp đẽ. Chị đã bắt đầu ưa thích.

Bà có vẻ vui sướng và thư thái tâm hồn. Trái với Jessie, bà chẳng mong ước được vui vẻ trong một cuộc hẹn hò, nhưng lần này bà thấy vui hơn.

- Buổi tối qua của em ra sao? Hình như chị đã gặp đúng chàng thanh niên của em, lúc chị bước ra thì phải.

- Có lẽ chị đã gặp đúng hấn đấy. Phải chi chị xô té hấn trên đường đi vô, thì đỡ khổ cho em biết mấy.

- Dở lắm hả?

Bà Astrid tỏ cảm tình với Jessie, khiến chị đau khổ thêm.

- Tệ hại lắm. Em đã dứt rồi!

Đúng như ý nghĩ của bà Astrid: thằng cha này không tốt.

- Thôi ta quay lại với quầy hàng cho rồi.

Jessie khẽ mỉm cười, chị lục lọi đồng thư từ, lọc những bức thư ra khỏi đồng hóa đơn. Chị ngừng lại một lát, nhìn một bao thư khổ rộng, màu trắng, xé làm đôi, vất vào sọt rác. Lại một lá thư của Ian. Mỗi lần thấy Jessie làm vậy, Astrid lại thấy đau lòng, bà thấy có vẻ không tử tế, gần như tàn ác. Bà tự hỏi Ian nghĩ sao, nếu biết, hoặc nghi ngờ thôi, chuyện Jessie không thèm đọc thư của anh. Bà cũng thắc mắc không hiểu anh viết gì trong thư.

- Đừng có vẻ mặt như thế, chị Astrid - Giọng Jessie vang lên, cắt đứt tư tưởng của Astrid.

- Như thế nào?

- Như xé nát tim chị, mỗi lần thấy em liệng bỏ thư của anh ấy.

Chị tiếp tục lọc các lá thư, hầu như dừng dừng. Nhưng không hẳn như thế, và Astrid thấy tay Jessie hơi run run.

- Nhưng tại sao em lại làm vậy?

- Vì giữa chúng em không có điều gì để nói nữa. Em không muốn nghe, không muốn đọc, hay mở cho anh một cánh cửa nào. Có thể em sẽ bị lạc hướng. Em không muốn bị thu hút vào một cuộc đối thoại nào với anh ấy nữa.

- Nhưng có lẽ em nên cho chú ấy một cơ hội để nói lên điều suy nghĩ của chú ấy chứ? Cách làm của em có vẻ không đẹp.

Astrid nhìn Jessie với vẻ van nài, nhưng chị đã quay lại với đồng thư từ, đáp:

- Không thành vấn đề nữa rồi. Em không cần biết tới anh muốn nói gì. Em đã nhất quyết rồi. Anh có nói lắm chỉ làm cho câu chuyện nặng nề thêm lên. Anh không thể làm thay đổi chuyện gì.

- Em tin chắc là em muốn ly dị?

Trước khi trả lời, Jessie ngược nhìn lên, nhìn thẳng vào mắt Astrid:

- Vâng, em tin chắc.

Dù chán những thằng đàn ông như Mario, ghét cảnh cô đơn và trống rỗng, chị vẫn tin chắc rằng ly dị là chuyện đúng. Nhưng không có nghĩa là nó không làm thương tổn.

Hai bà khách vừa bước vào tiệm, đỡ cho Jessie khỏi bàn cãi. Katsuko ra ngoài có việc, Astrid đành phải đứng ra tiếp khách. Jessie vào văn phòng, đóng cửa lại. Astrid hiểu ý: vấn đề không bàn cãi nữa. Luôn luôn là như vậy. Sau đó, cả ngày bận rộn, cả tuần, cả tháng bận rộn. Cửa tiệm đã phát đạt, người ta đổ tới sắm quần áo mùa hè.

Lâu lâu ba người cũng nhận được bưu thiếp của Zina. Cô ta đã mang bầu. Katsuko quyết định để tóc trở lại. Cuộc sống trở lại với những chi tiết bình thường: ai sắp đi Âu Châu, đường viên trên quần áo nên như thế nào, nên sơn lại mặt tiền cửa hàng hay không, nên trồng cây phong lữ mới ở khu vườn nhỏ của Katsuko chẳng. Jessie luôn luôn tỏ lòng biết ơn trời đã cho chị

những việc làm tầm thường đó. Cuộc đời chị là một dàn nhạc lâu nay tiết tấu toàn những bản buồn thảm, lúc này là lúc cần những khúc nhạc mới: giản dị, dễ dàng và tươi sáng. Và quyết định xong vấn đề ly dị, thì chẳng còn quyết định nào quan trọng hơn nữa.

Chị cảm thấy như thể câu chuyện khủng khiếp không hề xảy ra. Chiếc nhẫn cẩm thạch của má chị đã an toàn nằm trong két của ngân hàng. Quyền sở hữu căn nhà và cửa tiệm đã giải quyết xong. Cửa hàng lúc này lại vững vàng trở lại. Nhưng vẫn có những thay đổi. Nhiều thay đổi hơn lòng chị muốn công nhận nữa: chị được tự do hơn, bớt khiếp sợ, già dặn hơn. Cuộc đời vẫn biến đổi.

Một buổi sáng ba người cùng uống cà phê tại cửa tiệm, đột nhiên Jessie đứng dậy, ngắm nghía mấy kệ hàng.

- Em phải làm sao thấp bớt chừng hơn một tấc mới mặc vừa!

Bà Astrid mỉm cười nhìn Jessie ước thử chiếc áo khổ số tám.

- Ô, im nào!

Chị quay đầu, nhìn mặt nhìn Astrid, rồi cau mày.

- Kat, thường thường Zina bạn quần áo khổ số mấy?

- Ôi, lạy Chúa tôi! Khó kiếm thứ nào cho vừa với khổ người của nó. Vòng eo khổ số bốn, vòng ngực số mười bốn.

- Khủng khiếp! Về áo sơ mi, thì em nói khổ nào là vừa?

- Số tám.

- Chị đang tính kiếm một chiếc áo khổ như vậy đấy.

Chị vênh mặt nhìn bà Astrid:

- Em nghĩ có lẽ chúng ta nên gửi cho cô ấy một món quà tặng. Cô lấy phải anh chàng không kiếm được nhiều tiền, và đang gặp khó khăn vì lúc này lại đang mang bầu. Chị nghĩ sao về mấy món hàng này?

Chị lôi ra ba chiếc áo dài trong mặt hàng mùa xuân, màu kem, kiểu không cầu kỳ.

- Thượng hạng!

Kat vội công nhận và Astrid tỏ vẻ cảm động:

- Việc làm tốt đẹp quá chừng.

Jessie rất bối rối, đưa cho Katsuko mấy chiếc áo dài.

- A!... của nợ. Ba người cùng cười vang, và Jessie lại ngồi xuống uống cà phê: "Gởi ngay hôm nay cho cô ấy nhé, Kat! Ta có nên gởi gì thêm cho đứa bé không nhỉ?"

Chị cũng không biết tại sao, nhưng chị muốn mừng đứa con của Zina. Cậu bé, hay cô bé đó sẽ là một điều gì đặc biệt đối với chị.

- Chưa nên đâu. Phải vài tháng nữa. Vả lại, đó là tin xấu.

Bà Astrid tỏ vẻ hơi khó chịu:

- Việc gì mà phải quan tâm đến chuyện sinh nở.

- Em chưa bao giờ được làm mẹ, nên em quyết định phải được thú vui làm dì. Vả lại, em nghĩ rằng nếu em sớm lo lắng đến cháu bé, thì có thể cô ấy sẽ mời em làm mẹ đỡ đầu.

Astrid cười ròn, và Katsuko cẩn thận gấp mấy chiếc áo đó lại, bỏ vào hộp, chặn bằng giấy lụa màu vàng. Cô đưa mắt liếc vội Jessie, nhưng chị đã đứng dậy bỏ đi. Đột nhiên chị lại cảm thấy cô đơn. Lần đầu tiên trong đời chị cảm thấy cô đơn vì thiếu đứa con. Sao bây giờ đây? Chị nhận định rằng chỉ vì chị sẵn sàng yêu trở lại một người nào đó.

Katsuko nêu ý kiến thắc mắc:

- Zina yêu quý trẻ con lắm, chị Jessie ạ. Còn chị, ai nói là chị không thể có con đâu nào?

Lần đầu tiên, Jessie nói chuyện thoải mái về vấn đề con cái. Katsuko luôn luôn nghĩ rằng thế nào cũng có lúc Jessie quyết định có một đứa con, nhưng hiếm khi chị mở miệng nói chuyện riêng tư. Chị không thuộc loại những người đàn bà có thể bàn luận về đời sống tình dục, và những giấc mơ thâm kín của mình tại văn phòng. Nhưng dường như bây giờ chị lại đổi tính hay nói... Chị không có Ian để thổ lộ tâm tình nữa. Những ngày gần đây, hình như chị ham muốn có một người nào để nói chuyện. Chị ngồi xuống lần nữa, trước khi chị nói tiếp:

- Chị nói thẳng là chị sẽ không bao giờ làm mẹ. Em có thấy những ngày gần đây ra sao không? Nếu chị gặp toàn những hạng người kiểu mẫu như thế, thì chị nghĩ không nên truyền cái giống nòi đó làm chi. Mấy thằng cha đó lẽ ra nên cho tuyệt giống đi cho rồi.

Hai người cùng cười vang, và Jessie uống cạn ly cà phê.

- Toàn là những thứ không có đầu óc, đầu óc phân nửa, đầu óc u tối và đầu óc to bằng con chó. Đó là chưa kể những thằng cha có đầu óc ngâm vào axit, những thằng chó lừa dối vợ và những thằng cha không có chút tinh thần hài hước nào. Em mong cho chị lấy mấy thằng thân yêu đó, và có con chẳng?

Rồi chị nghiêm nét mặt lại:

-Vả lại chị cũng già rồi!

Bà Astrid lên tiếng trước:

- Đừng lố bịch chứ!

- Em nói đúng đấy đấy. Thành thật đấy! Vào lúc mà em kiếm chồng để có đứa con, thì em đã ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi. Già quá rồi. Phải bằng tuổi Zina kia! Cô ấy bao nhiêu nhỉ? Hai mươi sáu? Hai mươi bảy?

Katsuko gật đầu, tỏ ý suy nghĩ, rồi hỏi Jessie một câu nẩy lửa:

- Chị Jessie... chị có hối tiếc là không có con với anh Ian chẳng?

Im lặng một lúc lâu, Jessie mới lên tiếng trả lời, và bà Astrid rất sợ chị mất bình tĩnh, mất vẻ lạnh lùng. Nhưng Jessie vẫn thản nhiên.

- Chị cũng không biết. Có lẽ chị có hối tiếc. Cũng có thể chị chỉ cho rằng

chưa bao giờ chị nghĩ đến chuyện có con. Nhưng hình như là chuyện rất buồn - Có lẽ còn tệ hại hơn buồn nữa, mà là trống rỗng, hoàn toàn - Chị buồn vì sống bao nhiêu năm với một người đàn ông mà rồi chẳng có gì. Vài cuốn sách, vài cây trồng, chút ít đồ đạc và một chiếc xe rã bèn, thế thôi. Không có thứ gì chân thật, không có thứ gì để lại lâu năm, để có thể nói "Chúng tôi đây", cho dù chúng tôi không còn đây nữa. Không thứ gì có thể nói lên "Em yêu anh", cho dù em chẳng còn yêu anh chút nào nữa - Chị rung rung nước mắt, khẽ nhún vai, đứng dậy. Chị tránh nhìn vào mắt hai người kia, rồi tỏ vẻ bận rộn, trở lại văn phòng - Dầu sao thì chuyện đời là vậy. Trở lại công việc đi, Kat và Astrid. Và đừng quên gói áo dài cho Zina ngay tức thời, Kat nhé!

Đến tận giờ ăn trưa, hai người mới gặp lại Jessie và cả hai không người nào dám dấn động tới câu chuyện cũ.

Nhưng về cơ bản thì ba người đều sung sướng. Jessie rất bức bối, chán mấy người đàn ông đi chơi tối với chị, nhưng không phải vì vậy mà chị thiếu hạnh phúc. Không còn những vết thương lòng, những cuộc khủng hoảng trong đời sống nữa. Astrid vẫn gặp người đàn ông duy nhất bà đã gặp hồi đầu mùa xuân này, và bà vui thích nhiều, nhưng ít chịu công nhận ra mặt. Ông ta đưa bà đi coi hát nhiều lần, sưu tập công trình của các nhà điêu khắc trẻ tuổi chưa nổi danh, có một căn nhà nhỏ ở Mendocino, mà cuối cùng Astrid công nhận sẽ về sống ở đó. Nhiều lần nghỉ cuối tuần, bà đã về chơi đó, và vì thế từ thứ sáu tuần trước tới thứ hai tuần sau, Jessie chẳng nghe ai nói về bà ta.

Jessie cũng rất bận rộn: chị làm việc cả những ngày thứ bảy tại Lady J và luôn luôn có đàn ông mới. Phiền một nỗi không bao giờ có ông "già", có người đàn ông nào để chị quen biết khá lâu, có thể cảm thấy dễ chịu. Chỉ là chỗ quen biết trong một cuộc sinh nhật, không bao giờ có bạn quen biết cũ. Chị chán ngấy những lời giải thích thường xuyên: "Đúng, anh đi trượt tuyết. Đúng, anh chơi tennis. Không, anh không thích đi dạo. Đúng, anh lái xe. Không, anh không bị dị ứng vì món hải sản. Anh thích thứ nộm cứng, anh mang giày hẹp số tám, anh mặc áo khố số mười, cao hai thước, thích cà rá, thích bông tai, ghét hồng ngọc, thích cảm thạch... Cứ như thể đi xin việc vậy".

Chị lại mắc chứng khó ngủ, nhưng từ ngày ở trại chăn nuôi về, chị đã bỏ hẳn thuốc viên. Chị biết rằng thuốc viên không phải cách giải quyết, và một ngày nào đó... một ngày nào đó... sẽ có một người chị có thể gắn bó, có thể mời ở lại. Có thể có. Mà cũng có thể không. Chị xét tới cả trường hợp không thể có người nào đeo đuổi chị mãi, không người nào chị có thể thương yêu. Đó là một ý nghĩ khủng khiếp, nhưng chị công nhận có khả năng đó. Vì vậy đột nhiên chị thấy hồi tiếc vô cùng là đã không có con với Ian. Chị luôn luôn

nghĩ rằng mình có quyền lựa chọn. Bây giờ thì cái quyền đó cũng mất rồi. Nhưng có lẽ cũng chẳng quan trọng gì, nếu chị không bao giờ có con, hay không thể yêu một người đàn ông khác... hay có lẽ cũng chẳng có vấn đề gì. Chị thắc mắc không hiểu ý nguyên của chị đã hoàn toàn chưa. Bảy năm sống với Ian, dùng một cái chấm dứt, một cửa tiệm, vài người bạn, có lẽ chỉ có vậy thôi. Bây giờ cuộc đời chị cứ vậy không đổi, êm dịu và thiếu mục đích, khiến chị ngạc nhiên. Tất cả những việc phải làm lúc này là thức dậy, đi làm, ở lại cửa tiệm suốt ngày, đóng cửa lúc năm rưỡi, về nhà thay quần áo, đi ăn tối, chào từ biệt, về đi ngủ. Ngày hôm sau lại bắt đầu, lại chấm dứt như thế. Chị mệt mỏi nhưng không chán nản. Chị không sung sướng, nhưng ít nhất không bị kinh sợ hay cô đơn. Chị chẳng là gì cả, chỉ là kẻ tê liệt. Ian gửi về một lá thư, qua ông Martin, ngỏ ý rằng không muốn bán căn nhà. Nếu phải mua lại của chị phần phân nửa căn nhà đó, anh cũng sẵn lòng, nhưng nhất định không chịu mất căn nhà. Vì thế chị cứ việc về ở đó. Nhưng bây giờ quả thật nó là một căn nhà. Chị thu dọn lại cho vừa với nhu cầu rất tiện nghi, rất thân thuộc. Bao nhiêu đồ đạc của Ian chị đem tổng hết vào phòng làm việc của anh, khóa cửa lại. Chị làm vậy rồi căn nhà còn lại có phần nửa bề thế của nó, nhưng bây giờ quả thật là một căn nhà. Lady J chỉ là một tiệm bán hàng thôi.

oOo

- Chào bà! Muốn hẹn hò nữa chẳng?

Astrid vác một bó huệ tây bước vào cửa tiệm, vất một cành gân tách cà phê của Jessie.

- Chúa ơi! Làm gì mà sáng nay mặt mày tươi rói vậy?

Jessie nở một nụ cười, rồi nhả mặt tiếc nửa chai rượu vang trắng tối hôm trước. Nhưng chị rất hài lòng thấy Astrid tươi tỉnh, mái tóc gọn gàng rất hợp thời trang, và đôi mắt long lanh hạnh phúc.

- Chịu liên, cô Bình Minh! Hẹn như thế nào?

Chị cố nở nụ cười nửa có ý nghĩa. Nhìn Astrid, chị không nén được nụ cười.

- Hẹn với một chàng trai. Astrid trông rất lẳng lơ.

- Em cũng mong vậy. Hẹn vào lúc tối tăm?

- Không. Chị nghĩ rằng anh chàng này không tối tăm đâu, Jessie, chàng mới ba mươi chín.

Hai người cười lớn, và Jessie nhún vai.

- OK. Tại sao không? Hình dạng thế nào?

- Rất dịu dàng, chỉ phải cái tội "không được cao" một chút.

Astrid nhìn dò xét.

- Có thành vấn đề không?

- Thì ra em phải cúi xuống mỗi khi nói chuyện với chàng?

Astrid cười khúc khích, lắc đầu:

- Không. Anh ấy rất tử tế. Ly dị với vợ.

- Lại thế nữa ư? Jessie luôn luôn ngạc nhiên, mỗi khi nghĩ đến những cuộc hôn nhân thất bại. Trước khi chính chị dứt đơn xin ly dị, chị không hề ý thức chuyện đó. Hình như tất cả những người chị quen biết đều có vợ có chồng. Bây giờ, tất cả những người chị quen biết đều ly dị.

Hai cặp cùng đi ăn tối vào ngày thứ năm. Người tình của Astrid rất thích thú. Ông ta rất lịch sự, vui vẻ và ưa nhìn. Quả thật là người đàn ông đầu tiên từ lâu nay Jessie được gặp và thấy quyến rũ. Ông cũng có ánh mắt dịu dàng như Ian, nhưng tóc ông màu bạch kim, và ông để ria mép cắt tỉa kỹ càng. Ông đã đi du lịch nhiều nơi, thông thạo về nghệ thuật và âm nhạc, kể chuyện rất vui về những cuộc du hành của ông. Astrid rất say mê, Jessie thành thật tán thành tình duyên này, và chị hài lòng nhất đêm nay được thấy hạnh phúc của Astrid. Quả thật bà đã tìm được người hoàn hảo.

Người tình hứa hẹn của Jessie đêm đó tính nết vui vẻ, tử tế nhưng hay soi mói. Ly dị, có ba con, anh ta làm việc ở văn phòng giao dịch trong một ngân hàng. Anh ta cũng cao lớn, nhưng vì Jessie mang giày cao gót, nên hầu như vượt khỏi anh một cái đầu. Nhưng khi Astrid đề nghị khiêu vũ, Jessie không nỡ từ chối. Ít nhất thì lúc ra đến cửa anh ta không đòi hỏi chị. Anh chỉ bắt tay, và lúc chị tỏ ý muốn về, anh nói rằng sẽ gọi đây nói cho chị, rồi ra về một mình. Chị biết chắc rằng sáng mai chị sẽ không nhớ được tên anh. Để tâm làm chi?

Jessie cởi quần áo đi ngủ. Nhưng hai giờ sau chị mới thiêu thiêu. Chị có cảm tưởng mới nhắm mắt thì nghe chuông điện thoại reo, và lúc đó là sáng hôm sau. Ông Martin Schwartz gọi cho chị.

- Bà Jessie?

- Không. Veronica Lake đây! - giọng khàn khàn, và chị còn ngái ngủ.

- Rất ân hận đã đánh thức bà.

- Không sao. Tôi cũng dậy đi làm đây.

- Tôi có chuyện muốn nói với bà.

- Về chuyện ly dị? - Chị ngồi dậy trên giường, với tay lấy bao thuốc lá. Chị chưa sẵn sàng để nghe những tin tức như thế này.

- Không. Chuyện đó phải bốn tháng nữa cơ. Tôi có chuyện khác: một tám chi phiếu!

- Bao nhiêu? Chị rất bối rối.

- Mười ngàn đô la.

- Lạy Chúa! Nhưng tại sao? Và của ai?

- Của nhà xuất bản in sách cho chồng bà gởi tới, bà Jessie ạ. Ông nhà đã bán sách.

- Ô! - Chị thở ra thật dài, rồi cau mặt: - Tốt. Gởi vào tài khoản của anh ấy, ông Martin ạ. Lạy Chúa, có phải của tôi đâu?

- Có. Gởi cho bà đó. Ông nhà chuyển nhượng cho bà mà.
- Được rồi. Chuyển trả trở lại. Tôi không nhận đâu - Tay chị run run, giọng nói cũng vậy.
- Ông nói rằng để hoàn trả bà phí tổn vụ án, trả thù lao cho tôi, cho ông Green, và một số những việc khác.
- Chuyện kỳ cục. Ông chỉ cần nói với anh là tôi không nhận. Tôi thanh toán xong mọi hóa đơn rồi, và anh chẳng nợ nần gì tôi.
- Bà Jessie... ông nhà đã ký chi phiếu chuyển nhượng cho bà.
- Tôi cóc cần. Xóa nó đi. Xé nó đi. Ông muốn làm gì đó cứ việc, nhưng tôi không muốn nhận! Chị rất cao giọng, bực bội.
- Bà không thể nhận cho ông hay sao? Hình như ông tha thiết với chuyện này lắm đó. Tôi nghĩ rằng đây là vấn đề sòng phẳng với ông nhà. Hình như thật sự ông cảm thấy mình mắc nợ bà.
- Tốt. Anh ấy sai lầm rồi.
- Có lẽ tôi sai lầm.

Ông Martin cảm thấy mồ hôi rịn ra trên lông mày ông:

- Có thể ông nhà muốn gởi đến bà như một món quà.
- Có thể là vậy. Nhưng dù sao chẳng nữa, ông Martin ạ, tôi sẽ không nhận tám chi phiếu ấy đâu - Giọng ông Martin muốn năn nỉ, Jessie lắc đầu quầy quậy và cắn nát đầu điều thuốc - Coi kìa, đơn giản quá mà! Anh không nợ nần gì tôi. Tôi không muốn nhận một thứ gì. Tôi không thể chấp nhận. Tôi rất mừng anh đã bán được sách, và đó là điều đặc sắc đối với anh. Và yên thân. Anh sẽ cần đến tiền khi ra tù. Có vậy thôi, ông Martin ạ, tôi không muốn nhận. Hẹn lúc khác, OK?
- OK. Ông nói giọng chán nản và gác máy.

Đầu dây bên này, Jessie run rẩy; đầu dây bên kia ông ngồi ngấm phong cảnh, không biết nên nói sao với Ian. Lúc nói chuyện trả lại tiền cho chị, mắt anh long lanh sinh động vô cùng. Ông Martin phải nói gì với anh đây?

Mới bảnh mắt ra đã gặp chuyện xui xẻo. Jessie cảm thấy ly cà phê nóng cháy lưỡi, và nước bông sen chảy lạnh buốt. Chị đập chân lên giường thành thịch: thằng bé bán báo lại quên giao báo buổi sáng rồi! Lúc tới cửa tiệm, chị còn hằm hằm nét mặt. Astrid ngó lên, làm vẻ hiền lành.

- Đúng rồi, đúng rồi. Chị đã hiểu: em ghét anh ấy.
- Ghét ai? Đột nhiên, khuôn mặt Jessie trắng bệch.
- Anh chàng mà tụi này giới thiệu với em tối hôm qua đó. Chị không dè hấn lại đến đến thế.
- Vâng, quả là anh ta có như vậy. Nhưng không phải vì vậy mà em bực mình đâu. Vì thế, ta nên quên đi - rồi chị nhìn lên, thấy nét mặt Astrid có vẻ áy náy và hờn dỗi, như trẻ con.
- Ồ, chị Astrid, em ân hận. Chỉ tại em có chuyện bực mình đấy thôi. Mới

sáng ra đã có chuyện không hay. Ông Schwartz vừa gọi đây nói cho em.

- Chuyện gì vậy? - Nét mặt Astrid đổi ngay sang vẻ lo lắng.

- Ian bán sách.

- Chuyện đó có gì là không ổn? - Lo lắng lại đổi sang e thẹn.

- Không có chi. Nhưng anh ấy cứ cố ép em nhận món tiền, mà em lại không muốn. Vì thế mới đau khổ, có vậy thôi.

Chị rút cho mình một tách cà phê và ngồi xuống. Nhưng Astrid nghiêm hẳn nét mặt:

- Bây giờ em đã hiểu chú ấy thường cảm nghĩ ra sao chứ: xài tiền của em.

- Chị muốn nói gì?

- Đúng là như vậy đây. Đôi khi đưa tiền dễ hơn nhận tiền.

- Chị nói nghe sao đúng giọng nói của bà má!

- Chị nói nặng hơn má nữa.

Jessie gật đầu, bước vào văn phòng, ở lại đây cho tới tận giờ ăn trưa.

Lúc mười hai rưỡi, Astrid mới tới gõ cánh cửa đóng im ỉm, cố nở một nụ cười để đánh bật nét mặt nghiêm trang... đợi cho Jessie nhìn được nụ cười đó. Bà cố dẹp tâm tình mình sang một bên, để làm ra vẻ bận bịu công việc, giữ nét mặt âu lo, lúc Jessie ra mở cửa.

- Chi nữa?

- Chúng ta có vấn đề, Jessie ạ.

- Chị không thể tự giải quyết được ư? Em đang soát lại các hóa đơn.

- Rất tiếc, Jessie ạ, nhưng chị không thể giải quyết được.

- Khiếp nhỉ! Jessie quay lại, thấy cây bút lên mặt bàn, và bước vào phòng chính. Astrid nhìn Jessie, vẻ căng thẳng, bà đã ký nhận rồi. Có thể Jessie sẽ giết bà, nhưng bà chẳng quan tâm. Vì Ian, bà phải chịu đựng.

Jessie đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy ai trong tiệm, ngoài Katsuko đang bận trả lời điện thoại.

- Sao? Ai đến đây? Vấn đề gì vậy?

Chị bắt đầu tỏ vẻ rất bức bối.

- Có người giao hàng, Jessie ạ. Ở ngoài kia. Họ làm ầm ĩ vì món hàng không thể khiêng vào đây. Nghe chừng như chẳng cần gì, cứ việc quảng đi đại món hàng cho mình, bắt ký biên nhận, rồi lái xe đi luôn.

- Tiên sư chúng nó! Cuối tháng trước, em đã cho chúng một mách, em đã nói với chúng rằng...

Chị mở toang cánh cửa, bước vội ra ngoài, đôi mắt nháng lửa, dò lại phiếu giao hàng. Và chị đã thấy rồi. Đậu tại lối đi, chỗ mà bà Astrid đậu chiếc Jaguar, kia một chiếc xe hơi nhỏ hơn, nhưng mới toanh.

Đó là chiếc xe đua nho nhỏ, màu xanh lá cây, hiệu Morgan, có kẻ sọc đen, và ghế ngồi bọc da. Mui xe được hạ xuống. Chiếc xe tuyệt đẹp, tình trạng hơn hẳn chiếc Morgan cũ hồi mới mua về. Jessie sững sốt một hồi, rồi quay

nhìn Astrid, rồi bật khóc. Chị biết chiếc xe này là của anh Ian gửi cho.

oOo

Vì Astrid nói tới nói lui, Jessie quyết định giữ lại chiếc xe.

- Làm ơn cho chú ấy mà! Chị không muốn thú nhận chị đã yêu chiếc xe vô cùng, và chị vẫn giữ vững lập trường không mở coi thư của anh.

Vào tháng sáu, chị quyết định nghỉ năm ngày về chơi trại, thăm dì Beth.

- Chị Astrid, em đã thu lượm được nhiều. Trại sẽ cho em nhiều điều tốt đẹp - Chị bối rối vẫn vợ không biết có nên đi không, nhưng chị cũng không hiểu vì sao mình lại nghĩ vậy.

- Không việc gì phải lo đến chị. Tháng bảy này, chị cũng đi nghỉ ba tuần.

Astrid sẽ theo tình nhân đáp máy bay sang Âu châu, nhưng bà không muốn bàn tán về chuyện đó. Bà dấu nhem chuyện riêng, ngay cả với Jessie, khiến chị thắc mắc chỉ sợ có điều gì có thể đưa tới đổ vỡ.

Và một buổi chiều thứ tư, Jessie đi sớm. Chị lái chiếc Morgan, tinh thần sảng khoái, mớ tóc tung bay phía sau. Dì Beth thấy chị tới hân hoan là thích thú lắm đây.

- Tốt, tốt. Cháu có chiếc xe mới, dì thấy rồi! Đẹp lắm!

Bà đã nghe tiếng bánh xe lạo xạo trên lớp sỏi, vội chạy ra đón Jessie. Mặt trời đã gác lại sau đồi.

- Quà tặng của anh Ian đấy. Anh bán được sách.

- Món quà rất đẹp. Mạnh chứ, cháu thân yêu?

Bà ôm hôn Jessie thăm thiết, và chị cúi xuống hôn lên má bà. Bàn tay hai người tìm gặp nhau và siết chặt. Cả hai đều vui mừng như nhau về việc tái ngộ.

- Chưa bao giờ cháu mạnh bằng lúc này, dì Beth ạ. Và dì coi cũng tươi tốt lắm.

- Già đi thì có. Và gầy hơn. Người ta bảo với dì như vậy.

Hai người vui cười khúc khích, ôm nhau bước vào nhà.

Ngôi nhà vẫn như cũ, cách đây hai tháng, và Jessie khẽ thở dài nhìn quanh.

- Cháu có cảm tưởng như ở nhà mình.

Jessie nhìn quanh phòng, nhìn tới dì Beth, và nhận ra đôi mắt xanh của bà cũng chăm chú theo dõi chị.

- Quả thật hồi này cháu ra sao, Jessie? Astrid kể rất ít, và thư của cháu viết cho dì còn nói ít hơn. Dì thắc mắc không hiểu mọi việc có trôi chảy không. Chén trà nhé?

Jessie gật đầu, và dì Beth rót cho chị một chén trà thơm.

- Cháu rất mạnh. Cháu vừa về tới là lo ngay chuyện li dị, và trong lá thư đầu tiên cháu đã thừa chuyện với dì rồi mà.

Dì Beth gật đầu, có ý nghĩa: dì mong đợi nhiều hơn. – Cháu có hối tiếc không?

Jessie ngần ngừ giây lát trước khi trả lời, rồi lắc đầu:

- Không. Cháu không hối tiếc. Nhưng nhiều khi cháu tiếc thời quá khứ nhiều hơn là cháu muốn công nhận. Hình như cháu muốn cắt đứt nó ra thành từng mảnh, làm sống lại, suy nghĩ lại giả sử như thế này, giả sử như thế kia. Hình như chẳng phải điểm then chốt.

Chỉ tỏ ý buồn rầu đặt tách trà xuống, ngược nhìn dì Beth.

- Chẳng phải điểm then chốt, cháu thân yêu ạ. Và không có gì đau lòng bằng nhìn lại thời gian sung sướng không còn nữa. Hay chỉ là thời xa xưa thôi, cũng vậy. Cháu có nghe nói tới anh ấy không?

- Có, theo một ý nghĩa nào đó. Chị cố tỏ ra hờ hững.

- Nghĩa làm sao?

- Nghĩa là anh có viết thư cho cháu, và cháu xé thư liệng đi.

Dì Beth nhướn cặp lông mày:

- Đọc rồi mới xé hay xé trước?

- Trước. Cháu không mở coi. Chị cảm thấy mình lảm lẩn, tránh cặp mắt của bà lão.

- Cháu sợ thư của anh ấy, hả Jessie?

Với dì Beth, chị có thể nói hết sự thật, nên chị khẽ gật đầu.

- Vâng. Cháu sợ những lời than trách, biện thuyết và những bài thơ, những câu mà anh biết chắc rằng cháu thích nghe. Muộn quá mất rồi. Hết hẳn rồi. Cho qua luôn. Cháu làm đúng, và cháu muốn dứt hẳn với anh ấy. Cháu đã thấy những người đã làm như vậy, và chẳng có gì quan trọng. Anh ấy chỉ khiến cháu cảm thấy mình tội lỗi thôi.

- Chính cháu đã làm vậy với bản thân. Nhưng cháu biết không, cháu đã khiến dì thất vọng đấy. Nếu như anh ấy không ở tù, thì cháu có thúc đẩy việc ly dị như hiện nay không?

- Cháu không biết. Có lẽ vẫn đưa tới như vậy.

- Nhưng cháu không xét cho tình cảm của anh ấy hay sao Jessie?

Nếu được tự do, anh có thể ép buộc cháu bàn bạc với anh. Bây giờ anh không thể làm gì hơn là viết thư, cháu lại không thèm đọc thư của anh ấy. Dì không rõ có phải là tàn nhẫn, hay sợ hãi, hay chỉ là không tử tế. – Toàn những tiếng nặng nề, nhưng qua ánh mắt có thể thấy bà cố tình nói vậy, không kiên nhẫn - Và dì cũng không rõ về chiếc xe. Cháu nói anh ấy cho cháu chiếc xe mới chứ gì? Cháu nhận xe... mà không nhận thư?

Jessie tỏ ý nao núng:

- Đó là lỗi của chị Astrid. Chị nói rằng cháu không nhận xe là hai đứa còn mắc nợ với nhau. Anh muốn trả lại cháu số tiền bỏ ra lo co vụ án, và cháu đã từ chối không nhận tám chi phiếu trao qua tay ông luật sư. Vì thế Ian nhờ ông ta mua chiếc xe cho cháu, và cháu cho rằng ông ta giữ lại số tiền dư.

- Và cháu không cảm ơn anh ấy về chiếc xe?

Bà nói như giọng má khuyên con gái.

- Sao? Không có mấy chữ cảm ơn gửi cho bà chủ nhà nữa ư? Jessie muốn cười ngất.

- Không, cháu chưa viết.

- Dì hiểu. Bây giờ thì sao?

- Không có chi hết. Vụ ly dị sẽ kết thúc chừng ba tháng nữa. Và chỉ thế thôi.

- Và không bao giờ cháu gặp lại anh ấy nữa? – Dì Beth tỏ ý ngờ vực, nhưng Jessie quả quyết lắc đầu – Dì nghĩ rằng cháu sẽ hối tiếc, Jessie ạ. Phải nói câu từ biệt. Nếu cháu không vui vẻ mà làm, không bao giờ cháu có thể cắt đi được những ray rút nhỏ trong lương tâm cháu. Chúng sẽ khuấy động cháu còn hơn lúc này nữa. Cháu không thể xóa sạch hẳn bảy năm chung sống ra khỏi cuộc đời cháu, nếu cháu không nói câu từ biệt. Cháu làm nổi không?

Tốt, dường như cháu đã biết nghĩ lại phần nào – Bà chăm chú nhìn Jessie cúi đầu, đùa với con mèo – Cháu đã suy nghĩ lại, phải không?

Chỉ vì hạnh phúc của Jessie, bà cương quyết phải đụng tới sự thật.

- Cháu... Vâng, đúng... Ồ, cháu không biết dì Beth ạ. Đôi khi cháu không hiểu gì cả. Cháu đã suy nghĩ và cháu sẽ giải quyết xong, nhưng đôi khi cháu... ồ, cháu cho rằng chỉ là sự hối tiếc.

- Có thể không phải đâu, cháu ạ. Có thể chỉ là sự nghi ngờ. Có thể quả thật cháu cũng không muốn ly dị.

- Cháu muốn ly dị ... nhưng ... nhưng cháu tiếc anh ấy vô cùng. Cháu tiếc cách hai đứa hiểu nhau. Anh là người duy nhất trên đời hiểu cháu rất rõ. Và cháu cũng hiểu anh rõ như vậy. Cháu tiếc điều đó. Và cháu tiếc những điều hai đứa cùng mơ ước, những điều cháu nghĩ về hai đứa, những điều cháu muốn anh ấy trở lên. Tuy vậy, có lẽ cháu cũng chưa hiểu rõ anh ấy. Có thể anh ấy lường gạt cháu. Có thể cô kia là bạn gái của anh, mà rồi đổ cho anh một cái tội hiệp dân chỉ vì cô ta đã diên tiết vì một điều gì đó. Có lẽ anh đã ghét cháu chỉ vì cháu chi trả các hóa đơn, cũng có thể vì vậy mà anh giữ nguyên cuộc hôn nhân với cháu. Cháu không còn hiểu rõ chuyện gì nữa. Chỉ biết rằng cháu tiếc anh ấy. Nhưng chính vì vậy mà những điều cháu tiếc không còn tồn tại nữa.

- Tại sao cháu không hỏi thẳng anh ấy? Cháu không nghĩ rằng lúc này anh có thể nói thật với cháu hay sao? Hay chính vì cháu sợ anh nói thẳng sự thật với cháu?

- Có thể là vậy có lẽ sự thật là điều cháu không bao giờ muốn nghe.

- Vì thế mà cháu đã xé thư cho chắc ăn? Cháu sẽ làm gì lúc anh ấy ra tù?

Chuyện đến một thành phố khác và thay họ đổi tên?

Jessie cười câu gợi ý mà chị coi là vô lý đó.

- Có thể chính anh cũng chẳng muốn nói chuyện với cháu – Nhưng giọng chị không có vẻ tin tưởng như vậy.

- Dừng tính đến chuyện đó nữa. Nhưng có điều quan trọng hơn, Jessie ạ. Cháu có nhận định rõ điều cháu nói chẳng? Cháu nói rằng có lẽ thằng chồng cháu chưa hề yêu cháu, rằng cháu không có điều gì để hấp dẫn yêu, ngoại trừ cái tài chi trả các hoá đơn. Phải vậy không?

- Có lẽ - Mắt chị nặng trĩu. Chị đã chán ngấy chuyện thăm vấn rất đau lòng - Điều khác nhau là như thế nào?

- Khác xa lẫn lộn! Khác ở chỗ biết mình được thương yêu hay chỉ bị lợi dụng. Và lỡ anh ấy lợi dụng cháu, nhưng cũng thương yêu cháu thì sao? Chính cháu có lợi dụng anh ấy không Jessie? Phần đông người ta thương yêu và lợi dụng nhau luôn, và không nhất thiết đó là con đường xấu. Đó là một phần trong cách cư xử để cung cấp đầy đủ nhu cầu cho nhau về mặt tài chính, tình cảm, đủ thứ.

- Cháu chưa bao giờ suy nghĩ theo cách đó. Và điều tức cười là cháu luôn luôn nghĩ mình lợi dụng anh ấy. Ian không sợ cô đơn, mà cháu lại luôn luôn sợ. Sau khi những người thân của cháu mất đi, cháu cảm thấy bị bỏ rơi, không có gia đình. Cháu không còn ai, ngoài anh Ian. Cháu có thể quyết định mọi điều, làm mọi chuyện cháu muốn, tự hãnh diện với mình, chừng nào cháu còn có Ian. Anh chống đỡ cho cháu như vậy, Không có anh, cháu có thể tung hê cả thế giới này, cả bản thân cháu, vì cháu chịu đựng rất khổ. Cháu lợi dụng anh là như vậy, và cháu không hề nghĩ rằng anh biết chuyện đó. - Chị có vẻ hồ thẹn đã phải thú nhận như vậy.

- Nếu như anh ấy biết đi nữa, thì đã sao? Nhận mình nhu nhược, lợi dụng sức mạnh của người mà mình thương yêu, chẳng phải điều tội lỗi. Miễn là mình đừng lợi dụng kiểu bất nhân thì thôi. Và bây giờ cháu sao? Mạnh hơn rồi chứ?

- Mạnh hơn cháu tưởng nữa.

- Và vui sướng? – Đây là điểm then chốt.

Jessie ngần ngừ, rồi lắc đầu – Không, cháu không thấy hạnh phúc. Đời cháu sao mà... trống rỗng quá, dì Beth ơi! Nó thê thảm như chết. Đôi khi cháu cảm thấy không thiết sống nữa. Sống vì lẽ gì? Cho bản thân cháu chẳng? Để mỗi sáng mặc quần áo, sáu giờ tối về thay ra hay đi chơi với một thằng xa lạ ngu đần, không có tâm hồn và nói năng láo lếu ư? Để tưới cây ư? Cháu sống vì lẽ gì đây? Cho một cửa tiệm mà cháu không thiết đến nữa hay sao? Vì lẽ gì?

Dì Beth vẫy tay cho được tập lại.

- Dì không chịu nổi đâu Jessie. Cháu nói đúng giọng Astrid thường dùng. Và toàn là những chuyện vô nghĩa. Thiếu gì chuyện để sống, có hay không những thằng đàn ông nói năng láo lếu cũng vậy thôi. Nhưng ở tuổi cháu, điều trên hết cháu dựa vào để sống là bản thân cháu. Điều ấy cháu có ngay trước mặt đó. Cháu lại có tuổi thanh xuân. Và xem dì đây này. Dì vẫn tìm

được biết bao điều để sống, nhiều lắm. Và không phải miễn cưỡng đâu. Di vẫn hưởng thụ cuộc sống, dù là ở cái tuổi này.

- Vì thế, cháu mới ganh với dì. Đôi khi buổi sáng thức dậy, cháu thường tự hỏi ý nghĩa của cuộc đời.

Sau đó, suốt ngày cháu hoạt động như một người máy. Nhưng cháu có được điều gì nhỉ?

- Cháu có bản thân cháu đó.

- Và đó là cái gì? Một người đàn bà ba mươi một tuổi, làm chủ một cửa tiệm, có nửa căn nhà, vài cái cây, và một chiếc xe thể thao. Cháu không có con, không chồng, không gia đình, không có người nào thương yêu cháu, và không có ai để cháu thương yêu. Chúa ơi, tại sao tôi phải buồn phiền thế này?

Những giọt nước mắt nóng hổi dâng đầy đôi mắt chị.

- Vậy thì hãy tìm một người nào mà thương yêu, Jessie. Cháu chưa thử sao? Tìm người khác với những kẻ không tâm hồn và nói năng láo lếu.

Dì Beth long lanh đôi mắt, Jessie đang khóc cũng bật cười, rồi chị nhún vai.

- Dì ngoáy thử chung quanh mà coi. Chúng tớ lắm! - Nước mắt chị lăn xuống má. Quả thật chúng tớ lắm! Và... không đứa nào hiểu cháu.

Chị nói xong, nhắm chặt hai mắt và gục đầu xuống.

- Astrid cũng thường nói vậy, Jessie ạ. Và bây giờ cháu nhìn lại thử coi.

Dì Beth đi tới đi lui phía sau ghế của Jessie và vỗ nhẹ lên tóc chị.

- Chị nó dẫu dẫu điểm điểm như một cô nữ sinh, cho rằng chuyện của mình là “bí mật phòng the” và đã có một thời gian đẹp đẽ lắm. Nhưng bây giờ dì mừng cho nó. Cuối cùng nó đã thấy hạnh phúc, đã tìm được một người.

Cháu cũng vậy thôi, cháu yêu quý, và phải mất thời gian đấy.

- Bao lâu? – Jessie cảm thấy như mới mười hai tuổi đang hỏi chuyện không thể xảy ra với một người thân biết đủ mọi chuyện.

- Đó là việc của cháu.

- Nhưng bằng cách nào? Cách nào – Jessie xoay mình trên ghế, ngược lên nhìn dì Beth – Chúng đều đáng lắm. Những anh trẻ tưởng mình ghê gớm, chỉ muốn ngủ với ta hay bất cứ người đàn bà nào gặp trên đường phố, vào đến phòng ăn là quăng bữa bãi đôi giày của chúng xuống gầm bàn, dẫu ống thuốc xì ke ma túy trong nhà của ta. Nhiều khi chúng quên hẳn ta đi, cho ta cảm tưởng mình là một đồ vô dụng, không tên tuổi. Những anh già cũng chẳng khác hơn: chúng đều tưởng chúng là ngon lành lắm, đàn bà ai cũng phải mê... nhưng Ian không bao giờ... ồ, chết tiệt! Mọi chuyện đều khiến cháu buồn phiền phát khóc. Việc gì cũng vậy. Những người cháu biết làm cháu buồn phiền, những người cháu không biết cũng làm cháu buồn phiền. Và...

Chị biết mình đang kêu ca than vãn, nhưng giọng chị không phải là buồn

phiền mà là hoảng hốt, khiếp đảm.

- Jessie, cháu yêu quý, cháu làm buồn phiền đến dì. Bằng những chuyện thói tha như thế. Được rồi, cháu cần thay đổi đấy. Chúng ta hoàn toàn đồng ý với nhau. Vậy thì, tại sao cháu không rời xa San Francisco một thời gian? Cháu đã nghĩ tới chuyện đó chưa?

Jessie buồn bã gật đầu, và dì Beth nhìn chị với vẻ nghiêm khắc bà chỉ dành cho những trẻ thật hư hỏng:

- Cháu có nghĩ đến chuyện trở lại thăm Nữ Ước không?

- Không, cháu không nghĩ tới. Có lẽ còn tệ hại hơn, với núi non, bãi biển, hay miền quê, đại loại như thế. Dì Beth ạ, cháu chán hết mọi người.

Chị ngồi xuống, thở dài, lau khô mặt, và duỗi chân. Dì Beth tỏ ý buồn rầu:

- Ô! Im đi! Cháu có biết vấn đề là gì không, Jessie? Cháu hư hỏng quá rồi. Cháu có một người chồng biết quý mến cháu, biết làm cho cháu cảm thấy mình là một phụ nuur, một người phụ nữ được thương yêu nữa, và cháu có một cửa tiệm để vui thú chăm lo, có một ngôi nhà để vợ chồng sớm hôm chia sẻ, và dường như vui thú với nhau nữa. Tốt, theo ý cháu tự lựa chọn, chẳng bao lâu nữa cháu sẽ mất chồng, và cháu đã làm kiệt quệ cửa tiệm rồi, và có thể chẳng bao lâu ngôi nhà cũng thành vô dụng. Vì thế, cháu bán phứt đi, bán hết. Và bắt đầu làm cho mình mới mẻ trở lại. Hồi dì ly dị xong dì cũng làm vậy đó, và lúc đó dì đã sáu mươi bảy tuổi rồi. Jessie, dì làm được, thì cháu cũng làm được vậy. Dì rời bỏ miền đông, mua trại chăn nuôi này, gặp những người mới, và từ đó có một thời gian đẹp đẽ. Và nếu năm năm nữa trại này gây phiền cho dì, dì lại đóng cửa, bán nó đi, làm một chuyện gì khác, nếu như dì vẫn còn sống. Nhưng dì đang sống thì dì sẽ còn sống. Không phải sống theo kiểu vật vờ sống dở chết dở, và dì cũng chẳng quan tâm đến chuyện dì sẽ làm gì. Vậy thì cháu tính làm chuyện gì bây giờ? Đây là lúc cháu phải làm một điều gì. - Cặp mắt bà lão long lanh.

- Cháu đang nghĩ đến chuyện sang lại cửa tiệm, nhưng cháu không thể bán căn nhà, vì một nửa là của anh Ian.

- Sao không cho mượn?

Đó là một ý nghĩ hay, chị chưa hề nghĩ tới. Và chị hơi xúc động với những lời chị vừa nói. Bán cửa tiệm? Chị đã nghĩ tới hồi nào nhỉ? Hay chị đã nghĩ tới dài dài? Những lời chị nói như buột miệng nói ra.

- Cháu phải suy nghĩ kỹ tất cả những chuyện này.

- Đây là chỗ tốt nhất để làm việc đó, Jessie ạ. Dì rất vui mừng thấy cháu trở lại.

- Cháu cũng vậy. Vắng dì, cháu cảm thấy như bị bỏ rơi.

Chị lại bên bà, ôm thắm thiết. Dì Beth trở thành cột buồm chính của chị.

- Cháu đã đói bụng chưa?

- Đã thấy kiến bò rồi đấy.

- Tốt. Dì cháu mình sẽ cùng nhau nấu bữa ăn tối.

Hai người làm món thịt bò băm và món xốt nấu với rau a-ti-sô, món ưa thích của dì Beth. Nhưng lần này họ không để khét lẹt hoặc chưa chín tới. Bữa ăn rất vui và hai dì cháu ngồi chơi đến gần nửa đêm, nói đến những đề tài dễ dãi hơn câu chuyện họ đã bàn bạc trước bữa tối.

Jessie nằm duỗi thẳng người trên giường, trong căn phòng màu hồng, lúc này đã quen thuộc với chị. Chị đang ngắm ngọn lửa thì chú mèo xám lại gần bên chị. Chị cảm thấy vui thích được trở lại đây, có cảm tưởng như ở nhà mình. Đây là nơi duy nhất chị không thấy chán.

Sáng hôm sau, Jessie thức dậy thì dì Beth đã cưỡi ngựa đi chơi, để lại chỗ nhà bếp một mảnh giấy viết mấy chữ chỉ cho Jessie con ngựa nào nên cưỡi nếu chị cần chọn lựa. Trong lần trước chị đã dò hỏi biết địa phương khá rõ để có thể tự mình cưỡi ngựa đi chơi vùng đồi núi.

Quá mười một giờ một chút, chị đã ngồi ngay ngắn trên con ngựa cái lông màu hạt dẻ. Chị đội chiếc nón rơm rộng vành, thấy một cuốn sách, vài trái bom vào túi đeo chỗ yên ngựa. Chị cảm thấy cô đơn trong một lúc, và đó là điều hay những lúc cưỡi ngựa. Cho ngựa chạy chừng nửa giờ, chị chợt nhận ra một con suối, và buộc ngựa vào một cành cây, không cần để ý đến con ngựa, cỡi đôi ủng, lội xuống suối. Chị cất tiếng cười và hát vài bài khe khẽ, vén cao tay áo. Chị cảm thấy mình được tự do, không cần để ý đến chuyện gì. Đột nhiên chị thấy một người đàn ông đang nhìn chị chăm chú.

Chị nhìn lên, hoảng hốt thì anh chàng kia mỉm cười muốn xin lỗi. Chị kinh hãi vì bị bắt gặp trong cảnh hoang dã. Anh chàng rất cao lớn, mặc bộ quần áo cưỡi ngựa màu hung hung rất vừa vặn. Anh nói giọng hiền lành, và cách phát âm của dân Ăng-lê.

- Rất ân hận. Tôi muốn cất tiếng làm quen từ lúc nãy, nhưng thấy cô có vẻ vui sướng nên chẳng dám quấy rầy niềm vui của cô.

Jessie rất mừng chưa cởi chiếc áo sơ mi, là việc chị đang tính làm.

- Tôi có vi phạm điều cấm nào chăng?

Chị đứng chân trần giữa con suối, một tay áo vén lên, tóc buộc túm trên đỉnh đầu. Anh nhìn chị như thấy một ảo ảnh, một nữ thần tóc vàng trong thần thoại Hy Lạp, trong bộ quần áo cưỡi ngựa hiện đại. Những người đàn bà như thế ít có được, ngay cả tại chỗ tĩnh lẻ này: lác lõng bên sườn đồi, đi chân đất, lội giữa dòng suối. Rất giống một cảnh trong những bức tranh thế kỷ mười tám, khiến anh muốn leo xuống đụng tới chị. Có thể ôm hôn nữa. Ý nghĩ đó khiến anh mỉm cười, trong lúc chị nhìn anh chăm chú.

- Không. Tôi sợ rằng chính tôi là kẻ vi phạm. Sáng nay tôi cưỡi ngựa đi chơi, và tôi cũng chưa quen địa phương này: nhà cửa và đời sống ở đây. Xin nhận lỗi đã xía vô chuyện của người khác.

Giọng phát âm đặc sệt dân trường công Anh quốc, có lẽ là trường Eton. Lại

nhận lỗi can thiệp chuyện người khác thì đúng điệu gentlemen quá mất rồi. Thấy anh nhìn mình, Jessie ngạc nhiên sao thấy giống Ian quá chừng. Cao hơn, vai rộng hơn một chút, nhưng khuôn mặt... đôi mắt... cái đầu nghiêng nghiêng, sao mà giống thế, tóc cũng hung vàng, vàng hơn tóc nàng. Ở anh vẫn có một vẻ gì của Ian, đủ thu hút chị. Jessie nhìn ra chỗ khác, ngồi xuống mang ủng, trước hết hạ tay áo xuống, thật cẩn thận, trong lúc người lạ mặt vẫn tiếp tục nhìn chị mỉm cười.

- Cô không cần vì tôi mà phải bỏ về. Tôi cũng sắp phải về nhà đây. Nhưng hãy cho tôi biết cô ở chỗ nào?

Jessie khẽ lắc đầu, xõa tóc xuống, nhìn lên. Anh chàng rất ưa nhìn.

- Không, tôi không sống ở đây, chỉ là nơi khác tới chơi thôi.

- Thật ư? Tôi cũng vậy.

Anh kể tên người chủ căn nhà anh đang ở chơi, nhưng chị không nhớ có nghe dì Beth nhắc tới hay không. Anh nói tiếp: - Cô ở chơi có lâu không?

- Vài ngày, rồi lại về.

- Về đâu? - Anh hỏi kỹ quá, khó chịu đấy, nhưng anh rất ưa nhìn.

- San Francisco. Tôi sống ở đó - Chị muốn tránh câu hỏi tiếp, nhưng bây giờ đến lượt chị. Tại sao không?

- Còn anh? - Chị vui thích với ý nghĩ phải hỏi lại anh cho cân xứng.

- Tôi sống ở Los Angeles. Nhưng có lẽ một vài tháng nữa cũng đổi về San Francisco. Đang tính vậy đó.

Nghe anh nói, chị muốn bật cười. Anh nói giọng y hệt như những người Anh quốc khó tính mà chị thường nghe nói. Anh có vẻ Ăng-lê đặc sệt, đứng ở đỉnh đồi trong bộ quần áo cưỡi ngựa cắt may không chệ vào đâu, vung vẩy ngọn roi ngựa trong tay. Quả thật anh có một vẻ đặc sắc.

- Tôi có nói câu nào nhằm nhí chẳng?

- Thừa không.

Vội nụ cười nửa miệng, chị cưỡi ngựa lên đồi, tiến về phía anh, buộc ngựa gần chỗ anh đứng.

- Công ty của tôi tới San Francisco. Tôi rời Luân Đôn cách đây ba năm và tôi đã chán ở Los Angeles rồi.

- Anh sẽ thích San Francisco, một thành phố tuyệt vời.

Câu chuyện hoàn toàn là chuyện đưa đẩy giữa hai người xa lạ gặp nhau ở một chỗ nào đó, nhưng hai người cứ tưởng như mình đang ở Đại lộ số Năm, hay đường Thống Nhất, hay khu ngoại ô St. Honore. Chị cất tiếng cười vang, nhận ra mình đang ở sát bên anh.

- Hình như câu chuyện của tôi cũng khiến cô vui vui, dù rằng tôi không có ý định đó.

Chị lại mỉm cười, khẽ nhún vai:

- Cũng là chuyện bình thường.

- Tôi hiểu – Anh đưa tay, giữ vẻ nghiêm nghị, nhưng ánh mắt vẫn tươi cười
– Cô mạnh chứ? Tôi là Geoffrey Bates.

- Mừng anh, tôi là Jessie Clarke.

Hai người đứng dưới tàng cây bắt tay nhau và chị lại mỉm cười. Ở gần, anh không giống Ian bao nhiêu, nhưng vẫn đẹp trai kiểu riêng của anh: ông Geoffrey Bates vốn người Luân đôn.

Anh suy nghĩ, cảm thấy ưa thích cách chị nhìn anh và mỉm cười. Chị cũng có cảm tưởng mình đã bày tỏ cảm tình quá sớm.

Anh ngần ngừ không biết có nên hỏi tới chẳng, nhưng cuối cùng anh đã quyết định. Anh rất muốn biết.

- Nhân tiện cho hỏi, cô đang ở đây vậy?

Nhân tiện là thế nào? Chị nghĩ vậy mỉm cười rồi cất tiếng cười ròn.

- Với bà má của một người bạn - Chị nói mơ hồ vậy thôi. Anh mỉm cười, nhướn cặp lông mày.

- Cô không muốn cho biết người ấy là ai? Tôi hứa là không làm phiền cô đâu, chẳng lúi lũi xuất hiện giữa bữa tối không được mời đâu.

Chị lại cười ròn, cảm thấy mình quê một cục, nhưng người Anh quốc đã nghiêm hấn nét mặt. Anh ta nhận định rằng có thể cô nàng đi du lịch với bố. Nếu vậy thì quê cho anh. Anh tự động nhìn vào tay trái chị, không thấy đeo cà rá, đặc biệt là nhẫn vàng đặc không thấy. Nhưng anh đã không nhìn kỹ để thấy vết ngón trên ngón tay, hơi lộ, là chỗ chị đã đeo chiếc nhẫn cưới trong bảy năm, mới cất đi cách đây vài tháng.

- Tôi ở với bà cụ Bethanie Williams.

- Hình như tôi có nghe nói đến tên. – Anh có vẻ rất an tâm. - Cần tôi đỡ lên ngựa chẳng?

Lúc anh hỏi câu đó, chị đã đứng sát bên ngựa, và chị quay lại nhìn anh, vẻ vui thích.

- Khỏi cần. Nhưng không chừng tôi lại phải nhờ đến anh thì sao?

Chị phóng mình lên yên ngựa thật dễ dàng, và thấy dường như anh chàng đồ mặt. Nhắm chị cao lớn thế này mà đi hỏi câu đó chẳng là ngớ ngẩn sao?

Nhưng chị cũng vừa để ý tới chiều cao của anh. Anh chàng có vẻ còn cao hơn Ian nữa. Nhưng tại sao chị lại nghĩ đến anh ta theo chiều hướng đó?

Tưởng như anh chàng là con người lý tưởng, một mẫu mực hoàn hảo mà người đàn ông nào cũng phải ganh tị vậy.

- Tôi có thể gọi cho cô về nhà bà Williams được không?

Jessie gật đầu, tỏ ý thận trọng. Chắc chắn đây là một cách tiếp xúc bất thường với một người đàn ông, và chị cũng chưa có ý niệm về người đàn ông này.

- Tôi ở đây không lâu.

- Vậy thì tôi sẽ gọi cho cô sớm sớm, được không?

Anh là thằng khốn đeo đẳng hả? Jessie lại mỉm cười, tự hỏi không biết có phải vậy chẳng. Nhưng anh chàng không có vẻ là người đàn ông tồi, mà rất đẹp trai, ảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, đôi mắt xám dịu hiền, và tóc mượt mượt mềm mại. Quần áo mặc coi có vẻ đắt tiền. Anh cũng đeo một chiếc nhẫn nhỏ ở ngón tay út bên phải, nhưng Jessie không muốn để ý tới coi mặt đá cần chiếc nhẫn đó ra sao. Mọi thứ trên người anh đều có vẻ lịch sự, đúng cách.

- Rất vui đã được gặp anh. - Chị sửa soạn cho ngựa chạy, mỉm cười vẫy tay.

- Cô chưa trả lời cho câu tôi hỏi.

Anh nắm cương ngựa Jessie, nhìn vào mắt chị. Chị hiểu ý, và thích kiểu cách của anh.

- Vâng, anh có thể gọi cho tôi.

Anh lùi lại, yên lặng, mỉm cười và cúi chào chị. Chị cũng thích cách chào đó, thích nụ cười của anh. Chị cười tròn, cho ngựa chạy về hướng trại.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 26

- Cháu thân yêu, cười ngựa vui chứ?
- Rất vui. Và cháu gặp một người đàn ông rất lạ.
- Thật ư? Ai! - Dì Beth tỏ ý nghi ngờ. Đàn ông lạ rất hiếm, quanh trại này lâu lâu mới gặp một lão trượng.
- Anh ấy là khách của một người nào trong miền, và đặc sệt về Ăng-Lê. anh trông rất đẹp trai.

Dì Beth nhìn Jessie mỉm cười:

- Tốt, tốt. Một người cao lớn, tóc đen, một người xa lạ đẹp trai ở miền trại của dì? Trời ơi! Anh ta ở đâu? Bao nhiêu tuổi?

Jessie cười khúc khích:

- Cháu mới thấy lần đầu. Hơn nữa anh ta không phải người tóc đen, mà là tóc màu vàng, lại cao lớn hơn cháu nhiều.
- Vậy thì là người của cháu rồi, cháu thân yêu. Dì không ưa đàn ông cao lớn.
- Cháu mê thích những người như vậy.

Dì Beth ngó qua trên phía trên trông mắt kiếng đọc sách, vẻ thận trọng và nghiêm nghị.

- Cháu cũng khó mà chọn lựa.

Hai người cùng cười vang, ngắm cảnh hoàng hôn trên những ngọn đồi.

Jessie lại được một đêm yên bình nữa, và sáng hôm sau chị thức dậy vào lúc bảy giờ. Chị muốn đi thăm nhiều chỗ, nhưng lần này không cưỡi con ngựa cái màu hạt dẻ nữa. Chị tự làm lấy một ly cà phê - lần đầu tiên chị uống cà phê trước dì Beth - và lấy chiếc xe Morgan ra đi, thật lặng lẽ. Chưa bao giờ chị lái xe đi chơi quanh miền và lần này chị muốn đi thăm nhiều nơi.

Mặt trời lên cao trên bầu trời, Jessie mới tìm ra thứ muốn tìm. Nó ở trong tình trạng rất xấu, nhưng nó là ngôi nhà đẹp. Tưởng như đã bị bỏ hoang phế giữa đám cỏ cao, nhìn rất chán, và đã hư hại. Bây giờ nó đang sừng sững trước mặt chị, cô đơn, không muốn nhìn đến, với một tấm bảng "CHO MUỐN" treo hờ hững một bên, ngay bậc thềm phía trước. Đó là một ngôi nhà nhỏ, nhưng đều đặn, xây theo kiểu thời nữ hoàng Victoria. Jessie thử mở cửa trước, nhưng thấy khóa kỹ. Chị ngồi chỗ bậc thềm, đội chiếc nón rom rộng vành, mỉm cười. Không hiểu sao, chị cảm thấy dễ chịu và vui vẻ vô cùng.

Lúc mười lăm giờ, chị lái xe lại nhà trên con đường quê bụi bặm và lái vào nhà, nhả mặt. Dì Beth đang soát lại thư từ, ngược nhìn lên, tỏ vẻ ngạc

nhiên:

- Tốt, từ sáng đến giờ cháu ở đâu? Sao về sớm và mặt mày nhão nhệ kia? Đôi mắt xanh của bà lão tỏ vẻ vui thích và ngờ vực, rất khó hiểu.

- Để rồi cháu sẽ kể dì nghe cháu đã tìm được thứ gì.

- Một người đàn ông khác trên giang sơn của dì? Và lần này chắc là một người Pháp! Biết rồi, cháu gái thân yêu, cháu bị lóa mắt trước ánh mặt trời mắt rồi.

Dì Beth cười khúc khích tỏ cảm tình, và Jessie cười phá ra, thấy chiếc nón lên cao.

- Không. Không phải là một người đàn ông! Dì Beth ạ, đó là một ngôi nhà! Một ngôi nhà kiểu Victoria đẹp vô cùng, đẹp vô tả, đẹp tuyệt vời! Và cháu mê thích.

- Ôi, lạy Chúa! Không biết có phải đúng ngôi nhà dì nghĩ tới không đây, Jessie? Ngôi nhà cổ nằm trên Quốc lộ phía Bắc chứ gì? - Bà đã nói ngay chóc.

- Cháu cũng không rõ nữa, chỉ biết là cháu rất thích.

- Và cháu tính mua, và muốn nhà trang trí nhà cửa ở Nữ Ước phải đem ngay những đồ vật đến trang hoàng cho cháu vào sáng mai? - Dì Beth không muốn giữ vẻ nghiêm nghị nữa.

- Không. Cháu chỉ muốn nói rằng ngôi nhà đó rất xinh xắn dễ thương. Đã bao giờ dì đứng xa ra để ngắm chưa? Sáng nay cháu đã làm vậy trong một giờ đồng hồ, và ngồi lại ở bậc thềm phía trước cũng trong khoảng thời gian lâu như thế. Chẳng biết bên trong ra sao. Tệ quá, cửa nẻo khóa chặt. Cháu cũng đã thử nhìn vào, qua lối cửa sổ nữa.

- Có Chúa mới biết bên trong như thế nào. Gần mười lăm năm nay chẳng ai ở. Hiện thời coi nó vẫn còn đẹp đấy, nhưng đất đai ít quá, nên chẳng ai mua. Tuy nhiên có thể cháu sẽ mua được số đất đai, và vì gia đình Parker có nhà ở sát mé sau đang định bán bớt một khoảnh đất rất đẹp, đâu chừng bốn chục sào, nếu dì nhớ không lầm. Dì nhớ mang máng thì ngôi nhà cổ Wheeling này bỏ hoang đã lâu năm lắm rồi. Hồi dì tới mua trại này, nhân viên địa ốc có chỉ cho dì thấy, nhưng dì không quan tâm đến khu đất đó. Nhà rộng quá, đất đai chung quanh lại ít quá. Và lại, dì thích thứ nào hiện đại hơn kia. Vì lý do gì cháu lại muốn một ngôi nhà kiểu Victoria ở giữa vùng hoang vu đó?

- Nhưng dì Beth ạ. đẹp lắm cơ! - Jessie có vẻ trẻ trung và lãng mạn, chị mỉm cười với người bạn già.

- A! Áo tưởng của tuổi trẻ! Có lẽ cháu cũng nên tỏ ra trẻ trung và yêu đời, bằng cách muốn một căn nhà như vậy. Dì thích thứ gì có vẻ thực tiễn.

Nhưng dì hiểu vì sao cháu ưa căn nhà đó rồi - Và vừa nhận ra vẻ rực sáng trong cặp mắt xanh của cô bạn trẻ - Jessie thật tình cháu nghĩ gì trong đầu? Giọng bà trầm tĩnh và nghiêm nghị trở lại.

- Cháu cũng chưa rõ. Nhưng cháu đã suy nghĩ. Cháu nghĩ đến nhiều điều, có thể chỉ là những ý nghĩ điên rồ, nhưng một điều gì đó đang hình thành.

Jessie tỏ vẻ hài lòng. Sáng nay là một buổi sáng tuyệt diệu, và một điều gì rất đặc sắc đang xảy ra trong tâm trí chị. Chị chưa biết chắc đó là điều gì chỉ thấy mình sống động, kích thích và rất mới mẻ. Quả thật đó là chuyện điên rồ. Thánh kinh có đoạn chị đã học được một sáng chủ nhật, đã đến với chị lúc chị ngồi nhìn ngôi nhà: "Con hãy chứng kiến điều cũ qua đi. Mọi vật sẽ trở nên mới mẻ". Chị nghĩ tới lời dạy đó, thấy rất đúng. Mọi chuyện cũ đang thoát ra khỏi cuộc đời chị... ngay cả nỗi kinh hoàng về vụ án... ngay cả Ian...

- Được rồi, Jessie, hãy cho dì biết cháu tính chuyện gì khi mọi việc đang "hình thành". Hoặc là trước khi đó, để dì coi có thể giúp cháu điều gì chăng?

- Lúc này chưa đâu. Nhưng mai sau có thể.

Dì Beth gật đầu, trở lại với đồng thư từ, và Jessie lên thang gác, nói thảm vài câu gì đó. Rồi chị ngừng chân, nhìn lại dì Beth:

- Cháu có thể vô coi bên trong căn nhà đó không nhỉ?

- Cháu chỉ việc gọi cho địa ốc. Chúng mừng rơn. Theo dì nghĩ cả năm năm chưa chắc đã có ai đòi coi. Cháu cứ dở cuốn niên giám ra mà coi: Địa ốc Hoover nhé! Cái tên nghe phát gớm!

Dì Beth bắt đầu thắc mắc... nhưng bà không thể coi chuyện của Jessie là đúng đắn. Chắc chắn đây chỉ là một ý ngông cuồng nhất thời, một sự thay đổi tính tình, nhưng cũng giúp cho Jessie vui thích, chỉ cần làm sao cho chị nghĩ chuyện khác, đừng đề tâm đến chuyện dẫn vật của chị nữa, là cũng đủ tốt cho chị rồi. Một điều dì Beth thấy chắc chắn là từ hôm đến đây, chị không có vẻ phiền muộn nữa. Sáng nay cũng không, và hẳn là đêm trước cũng không.

Chiều hôm đó, Geoffrey Battes phôn tới, Jessie lại đi vắng. Lúc năm giờ, anh gọi lại lần nữa thì chị vừa về. Anh lịch sự hỏi rằng anh có thể "tới chơi" uống ly rượu, hay được phép dẫn chị tới thăm gia đình anh đang ở chơi. Jessie chọn cách thứ nhất, mời anh tới làm chầu rượu tại nhà dì Beth. Chị tỏ vẻ vui thích lắm.

Anh chàng rất quyến rũ, vui vẻ, đặc sắc, và anh mê ngay dì Beth, khiến Jessie rất hài lòng. Nhưng anh còn mê Jessie hơn nữa, khiến dì Beth hài lòng. Trông anh còn rục rờ hơn Jessie mô tả. Anh mặc áo gió, quần gabardin màu trắng ngà, áo sơ mi xanh, thắt nơ xanh. Trông anh rất lịch sự và quyến rũ. Hai anh chị rất xứng với nhau: cùng cao lớn và tóc hung vàng. Họ duyên dáng tự nhiên, lúc quay đầu nhìn chỗ khác, cũng như lúc ngồi thoải mái tại phòng khách ở trại.

- Tôi cuờn ngựa tìm cô suốt ngày mà không gặp, Jessie ạ. Cô trốn chỗ nào vậy?

- Đi coi căn nhà có bồn tắm sâu hơn thước, và một nhà bếp như lấy ở viện

bảo tàng ra.

- Chắc hẳn cô muốn chơi trò "Cô bé đi thăm nhà Chú Gấu". Khi cô rời nhà ra về, có thấy ba chú gấu về tới không? Và ngôi nhà đó thế nào?

- Tuyệt diệu!

Jessie cười ròn, và khi anh chàng đặt tay vào tay chị, chị hơi đỏ mặt.

Nhưng anh buông ra liền.

- Hôm qua gặp cô ở ngoài đồi, tôi cứ tưởng nàng tiên giáng trần. Cô rất giống một nữ thần.

- Di Beth nhạo tôi là lóa mắt vì ánh mặt trời đây.

- Vâng. Nhưng chắc hẳn bà di không hề nghĩ là mình sẽ gặp thần tiên.

Di Beth cắt ngang, hỏi những chuyện bình thường, coi anh ăn nói ra sao.

Anh nói năng rất khéo, tỏ ra rất duyên dáng, và trước bữa tối một chút, anh xin từ biệt, ngỏ lời muốn cả hai người tới ăn trưa vào ngày mai, với chủ nhân chỗ anh đang ở chơi. Di Beth xin lỗi liền, vì bà có hẹn chuyện riêng tại trại vào ngày hôm sau, nhưng Jessie vui vẻ nhận lời. Khi anh lái chiếc xe hiệu Porsche màu sô cô la đi khỏi, chị nhìn theo, ánh mắt long lanh như cô thiếu nữ.

- Tốt. Di nghĩ sao?

- Quá cao lớn - Di Beth cố giữ vẻ nghiêm khắc, nhưng bà thua liền, chị liền nhăn mặt - Dầu sao di cũng phải thật lòng công nhận anh chàng rất dễ thương, Jessie ạ! Dễ thương, thế thôi.

Giọng di Beth rất phấn khởi, Jessie cũng cảm thấy như bà di. Chị cố gạt bỏ cảm tưởng ấy đi, nhưng rất khó khăn.

- Anh ấy dễ thương, phải không? - Chị mơ màng một lúc, rồi xoay mình trên một chân - Nhưng chưa dễ thương bằng ngôi nhà của cháu đâu.

- Jessie, cháu làm rộn đến di! Di già quá rồi, không ưa mấy trò của bọn thanh niên đâu! Căn nhà nào! Và làm sao cháu dám so sánh một người đàn ông với một căn nhà?

- Dễ hiểu thôi, vì cháu có cảm tưởng như vậy. Vì cháu đang nói đến căn nhà của cháu. Căn nhà mà cháu mới mượn hôm nay, để về nghỉ suốt mùa hè.

Di Beth nghe vậy, nghiêm hẳn nét mặt:

- Cháu đã thuê ngôi nhà cổ để nghỉ vào mùa hè này, hả Jessie?

- Vâng. Và cháu thích ngôi nhà đó, sẽ ở lại lâu hơn. Di Beth ạ, cháu ở đây rất sung sướng, và di nói đúng lắm: bây giờ là lúc cần thay đổi.

- Đúng, cháu ạ. Nhưng có phải bằng cách như vậy đâu? Đời sống này là dành cho người già, không phải cho cháu. Cháu không thể ép mình sống nơi thôn quê. Cháu sẽ tìm được người nào để trò chuyện? Và cháu sẽ làm gì?

- Cháu sẽ nói chuyện với di và cháu bắt đầu vẽ tranh trở lại. nghề họa của cháu bỏ đã nhiều năm nay, mà cháu lại yêu nghề đó. Cháu sẽ vẽ chân dung cho di.

- Jessie, Jessie! Cháu luôn luôn nhẹ dạ! Rồi cháu sẽ làm phiền đến dì cho coi. Mới rồi đừng đừng đòi về, đòi ly dị cho bằng được, bây giờ không biết sẽ làm những chuyện gì nữa đây? Cháu yêu quý, dì van cháu, phải suy nghĩ cho chín chắn.
- Cháu suy nghĩ rồi, và cháu làm, cháu muốn làm. Cháu chỉ thuê có một mùa hè thôi, sau đó sẽ xét lại. Không phải là cháu thay đổi như chong chóng, mà cháu chỉ thử xem sao. Cháu mới đạt được quyết định dứt khoát duy nhất là bán lại cửa hàng thôi.
- Lạy Chúa, cháu lòi thoi nhiều chuyện quá. Cháu đã tin chắc chưa? Dì Beth hoảng hốt. Dì gợi ý cho Jessie bán lại cửa hàng không dè chị lại coi đó là chuyện đứng đắn. Bà làm sao đây?
- Cháu tin chắc hoàn toàn. Lần này về, cháu sẽ bán Lady J cho chị Astrid, hoặc nhường lại cho chị.
- Và rồi nó sẽ bán lại cho người khác. Cháu cứ tin chắc như vậy đi, Jessie. Dì không buồn gì chuyện đó, mà còn cho rằng như vậy là tốt cho chị nó. Nhưng cháu không buồn hay sao? Hình như cửa tiệm đối với cháu có ý nghĩa quan trọng lắm, cháu thân yêu ạ.
- Quả thật nó có ý nghĩa với cháu, nhưng bây giờ nó thuộc về quá khứ một phần nào rồi. Cái phần của quá khứ đó, cháu muốn dứt bỏ cho rồi. Cháu nghĩ rằng cháu sẽ không hối tiếc đâu.
- Dì cũng mong vậy.
- Bầu không khí có thay đổi, cả hai cùng cảm thấy. Nhưng từ lâu rồi, đây là lần đầu tiên Jessie cảm thấy mình rất sống, hay ít nhất không buồn phiền nữa.
- Ngôi nhà đó có ở được không?
- Tạm tạm. Chỉ cần lau chùi kỹ, thật kỹ.
- Cháu tính sao về đồ đạc?
- Cháu sẽ chui vào bao bố mà ngủ. - Chị không có vẻ băn khoăn chút nào.
- Đừng nói nhảm. Dì có một số đồ đạc dự trữ ở nhà kho, trên gác thượng còn chất nhiều hơn nữa. Cháu tự lo lấy. Ít nhất phải cho tiện nghi.
- Và sung sướng.
- Jessie... dì hy vọng như vậy. Và dì xin cháu đừng làm những việc quan trọng quá hấp tấp. Cứ thủng thẳng. Phải suy nghĩ. Cân nhắc các quyết định.
- Dì cũng làm như vậy ư?
- Dì Beth không giữ nổi tính vui vẻ xưa nay của bà nữa:
- Không. Nhưng đây có thể là lời khuyên của người già đối với các cô còn trẻ. Thường thường dì làm tươi sươi, thích gì làm nấy, rồi sửa chữa sau. Thú thật với cháu, dì rất thích có cháu về ở chơi vào mùa hè này.
- Bà lão mỉm cười hiền dịu và Jessie trầm ngâm.
- Nếu cháu lại muốn ở lại sau vụ hè nữa thì sao?

- Ô, dì sẽ đóng cửa lại, đứng ở chỗ cửa sổ nhà bếp nhắm bắn cháu. Cháu nghĩ về dì ra sao? Tất nhiên là dì thích thú lắm chứ. Nhưng dì không thể khuyến khích cháu về ở dưới này, chỉ vì dì. Ngay cả với Astrid, dì cũng không làm vậy.

Thật ra bà chẳng tin rằng Jessie sẽ đổi về ở đây. Cuối mùa hè cô sẽ chán. Hôm sau, anh chàng tới dẫn Jessie đi ăn trưa; và lúc về với dì Beth, chị rất hứng thú. Chị yêu các bạn của anh. Và họ cũng rất thích thú về viễn tưởng chị sẽ đổi về sống ở đây vào mùa hè này. Họ mời chị lúc nào thích cứ ghé lại chơi. Họ là cặp vợ chồng chừng năm chục tuổi, thường mời bạn bè từ Los Angeles về chơi, trong đó có Geoffrey. Anh nói:

- Chắc thế nào mùa hè này tôi cũng về đây chơi thật lâu.

- Ô!

- Vâng. Và từ đây tới San Francisco phải chạy một cuộc xe rất lâu.

Khi về đến nhà dì Beth, anh đã cầm tay chị dẫn ra khỏi xe:

- Cô Clarke, bao giờ cô trở lại thành phố.

- Ngày mai - Những chữ "cô Clarke" khiến chị khó chịu. Cô? Nghe sao xa lạ... và trống rỗng quá.

- Ngày mai tôi cũng trở lại Los Angeles. Nhưng thật tình... - Anh dự tính sẽ có mặt ở San Francisco vào ngày thứ sáu - Tôi muốn mời cô đi ăn tối, cô nghĩ sao?

- Rất vui thích.

- Tôi cũng vậy. Anh tỏ vẻ nghiêm trang lạ lùng lúc hai người tiến lại ngôi nhà, và rồi lặng lẽ đưa tay nắm chặt lấy tay chị.

oOo

Astrid rất ngạc nhiên trước đề nghị của Jessie, nhưng bà vội lấy liền. Lần đầu tiên được thấy cửa tiệm, bà đã có ý muốn mua rồi.

- Nhưng em chắc chưa?

- Chắc chắn. Chị cứ lấy đi. Em sẽ cho chị biết giá trị của số hàng còn lại ảng chừng bao nhiêu, sẽ nói chuyện với luật sư, và chúng ta sẽ đưa đến chỗ thỏa thuận về giá tiền.

Chị nói chuyện với ông Philip Wald, hai ngày sau ra giá, và Astrid nhận ngay không chút ngần ngại. Bà hỏi ý các luật sư để lo thủ tục giấy tờ. Lady J thuộc về bà, với giá tổng cộng là 85 ngàn đô la. Astrid và Jessie đều hài lòng. Điều duy nhất khiến Jessie cảm thấy nhức nhối là việc bà Astrid đổi tên cửa hàng thành Lady A. Đối với khách hàng thì hai tên nghe cũng na ná, nhưng cũng không thể nào giống hẵn được. Tuy nhiên, nó là của bà Astrid, bà muốn đặt tên gì chẳng được. Đối với Jessie thì một kỷ nguyên vừa chấm dứt.

Hai người đang ngồi ở văn phòng phía sau bàn bạc về chương trình buôn bán, thì Katsuko xuất hiện ở cửa, với một nụ cười trên môi.

- Chị Jessie, có người muốn gặp chị . Xin nói thêm rằng ông ta rất đẹp .

- Ô! - Jessie lộ đầu ra khỏi cửa và thấy Geoffrey - Ô! Hello!

Chị mời ông ta vào văn phòng, giới thiệu bà Astrid, nói thêm rằng bà Williams là má của Astrid.

- Anh biết má tôi? - Astrid tỏ vẻ ngạc nhiên, không nghe bà má nói lần nào về bà quen biết một người như Geoffrey.

- Tôi có hân hạnh được tiếp kiến cụ thân mẫu của bà vào dịp nghỉ cuối tuần qua, tại trại .

Astrid nhúu cặp lông mày, nhìn Jessie tỏ ý ngạc nhiên. Geoffrey vội nói tiếp:

- Tôi xuống đó thăm mấy người bạn .

Đột nhiên Astrid thờ nét mặt, bà đã hiểu vì sao Jessie tính chuyện về nghỉ hè dưới đó, tại ngôi nhà cũ kỹ kiểu Victoria chị mới thuê mượn . Bà cũng nghi ngờ không biết có phải vì vậy mà Jessie bán lại cửa hàng chẳng. Nhưng bà có cảm tưởng đề soát một đoạn trong câu chuyện chưa nắm rõ . Jessie đã dấu kỹ với bà? Bà nhìn qua Geoffrey thì thấy anh chàng nhìn Jessie với vẻ nồng nàn . Astrid đành giữ lại câu hỏi trên đầu môi. Thế nào ? Khi nào ? Sau đây ra sao ? Anh ta đã ... anh ta có ... anh ta có thể ...

Geoffrey đã cắt đứt tư tưởng của Astrid, với một nụ cười khó chịu khác:

- Tôi có vinh hạnh được mời cả hai người đẹp dễ thương đi ăn trưa chẳng?

Anh ta có cách cư xử rất khéo, không mời luôn cả Katsuko, mà tỏ ý hối tiếc qua ánh mắt; biết rằng phải có một người ở lại để trông coi cửa hàng . Cách xử sự của anh không chê vào đâu được, bà Astrid cũng phải ưa thích . Bà nửa muốn nhận lời ăn trưa, để coi câu chuyện của anh chị như thế nào, nửa ngại không dám làm chuyện đó với Jessie. Nhưng Jessie đã vội lắc đầu:

- Đừng rủ rê chúng tôi, Geoffrey. Chúng tôi đang thảo luận công việc làm ăn, việc mua bán trong cửa tiệm ...

Astrid bác ngay lời phản kháng viện dần trách nhiệm của Jessie.

- Ô, vừa phải thôi chứ, Jessie! Chớ nói nhảm như thế . Chuyện làm ăn ta bàn bạc sau cũng được . Và lại, chị phải chạy công việc vài nơi, phải xuống phố

- Bà nhìn Geoffrey tỏ ý buồn rầu - Hai người có thể đi với nhau, ăn một bữa trưa cho ngon. Sẽ gặp em trở lại, tại đây vào lúc hai giờ hoặc hai rưỡi .

- Cứ cho là hai rưỡi đi, bà Bonner. Geoffrey vội vã bước vào, Jessie lại ngồi xuống, coi xem sao. chị thích cách giải quyết công việc của anh. Anh thường tỏ lộ uy quyền, không dấu diếm gì . Và điều đó khiến chị cảm thấy được an toàn, mà không bị đe dọa . Bây giờ chị không cần ai săn sóc đến sự quan tâm chú ý của anh là thừa thãi không phải huyết tương đem lại sự sống nữa . Chị vui thích trước sự thay đổi mới mẻ đó, và tự hỏi với Ian thì có khác gì chẳng, chị có còn thấy thất vọng nữa chẳng, chị đã tự tin được chưa. Nhưng Jessie vội xua đuổi ngay những ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí .

Hai người ăn trưa gần nhà, tại một khách sạn trên đường Thống Nhất, và bữa

ăn rất vui vẻ .

Học xong trung học Eton, Geoffrey đã vô đại học Cambridge. Anh rất mê thích ngựa . Anh lái máy bay riêng và dự định tổ chức một chuyến du hành sang Phi Châu vào mùa đông tới . Rõ ràng anh đã say mê Jessie, và mỗi lần anh nở nụ cười tuyệt diệu của riêng anh, thì Jessie đều xúc động .

- Tôi phải nói thẳng, Jessie ạ, cô lên đây ở thành phố trông cô khác hẳn .

- Thật lạ lùng, mỗi lần tôi chải tóc, tôi thấy mình đổi khác! - Hai người cùng mỉm cười nhớ lại lần đầu gặp nhau - Ở đây tôi cũng vẫn mang giày vậy .

- Thế ư? Thích nhỉ . Cho coi chút nào! - Anh chọc ghẹo chị, ngả người qua một bên khăn trải bàn, liếc nhìn chân chị thì thấy đôi giày Gucci rất đẹp bằng da hoẵng màu chanh, gần như cùng màu với chiếc váy da hoẵng mà chị mặc chung với chiếc áo choàng bằng lụa màu hồng hồng . Màu hồng là màu ưa thích của Ian, sáng nay chị tự ép lòng mình phải mặc chiếc áo này . Thứ ưa thích của Ian đã ra sao nào ? Không lý do gì liệng nó đi. Chiếc áo này chị không mặc tới đã mấy tháng nay, làm như không mặc tới là một cách từ bỏ anh vậy . Bây giờ, chị thấy chuyện đó có vẻ điên rồ, vô lý .

- Phải công nhận đôi giày của cô rất đẹp . Mà chiếc áo choàng cũng đẹp nữa .

Chị đỏ mặt vì lời khen, mà phần lớn là vì nó gợi nhớ Ian. Geoffrey có một điều đặc sắc nào đó ... Anh thoáng thấy một bóng mây chạy qua mắt chị:

- Cô đang nghĩ gì vậy ?

- Không.

- Cô tệ lắm, đã dối tôi. Một điều gì nghiêm trọng đã chạy qua tâm trí cô.

Chuyện gì buồn chẳng? Anh đã nhìn theo hướng đó .

- Tất nhiên là không - Chị rất bối rối vì anh đã nhìn được nhiều, quá nhiều điều . Anh rất có tài quan sát .

- Cô đã lấy chồng lần nào chưa, Jessie? Có phúc lớn lắm mới tìm ra một người đàn bà như cô: không chồng và không ràng buộc gia đình . Hay là tôi đoán sai? - Thật ra, thì điều thì điều này anh đã muốn biết ngay từ lúc mới gặp chị .

- Anh đoán rất đúng: tôi tự do và không ràng buộc . Và đúng, tôi đã có chồng .

Anh tài thật, như đọc được trong đầu chị vậy .

- Có con không? - Anh nhướn cặp lông mày, tỏ vẻ thắc mắc .

- Không. Không đứa nào .

- Tốt .

- Tốt? - Nói gì kỳ vậy? - Anh không thích trẻ con, hả Geoffrey?

- Rất nhiều . Con người khác kìa - Anh mỉm cười, không bối rối chút nào -

Nói cho đúng tôi là người chú tuyệt vời . Nhưng có thể tôi là ông bố khủng khiếp .

- Anh dựa vào đâu mà nói như vậy .
- Tôi đi nhiều nơi. Tôi quá ích kỷ . Khi yêu một người đàn bà nào, tôi muốn dành hết năng cho tôi, rất ghét chia sẻ tình yêu của nàng với một người khác, và nếu như cô là một bà mẹ rồi, cô phải giải quyết sao cho gọn gàng giữa chồng và con cái . Có lẽ chính tôi còn con nít quá, nhưng tôi muốn hưởng thụ lâu dài những đêm lãng mạn, những chuyến du hành bất ngờ tới Ba Lê, những lần trượt tuyết tại Thụy Sĩ, mà không có đứa tí nhau oa oa trong xe hơi... Tôi có thể kể ra hàng ngàn lý do khủng khiếp, ích kỷ vô cùng . Nhưng trên hết, tôi thành thật . Cô có thấy mịch lòng không?

Anh không biện minh cho những điều anh vừa nói, mà sẵn sàng chấp nhận chuyện chị không công nhận . Thật ra anh đã thấy rằng có thể chẳng bao lâu nữa sẽ có sự thông cảm . Anh đã suy nghĩ, và bây giờ không có điều gì để hối hận nữa .

- Không. Chuyện đó không khiến tôi xúc động . Chính tôi cũng luôn luôn nghĩ như thế . Quả thật, đúng là cách cảm nghĩ của tôi.

- Nhưng?

- Anh muốn nói gì ?

- Tôi thấy trong giọng nói của cô có một tiếng "nhưng" - Anh nói thật êm, và chị mỉm cười - Có không? Tôi không biết chắc . Bất cứ vấn đề gì tôi thường có những ý nghĩ rất chính xác . Nhưng tôi không hiểu ... Tôi đã thay đổi nhiều .

- Thay đổi là chuyện tự nhiên, nếu như cô đã ly dị . Nhưng tại sao cô lại nảy ra ý muốn có con ? Theo tôi nghĩ thì cô muốn thường xuyên được tự do.

- Không nhất thiết . Và tôi cũng không có thay đổi lớn lao về quan niệm của tôi đối với việc có con. Tôi chỉ mới bắt đầu tự đặt cho mình nhiều câu hỏi .

- Hiện thời, Jessie ạ (Anh nắm nhẹ tay chị) tôi nghĩ rằng không có con, cô sẽ sung sướng hơn. Cô giống tôi rất nhiều: cương quyết và tự do. Cô hưởng thụ những gì cô làm . Dầu sao, tôi không thể tưởng tượng nổi cô lại liệng bỏ tất cả những điều đó chỉ vì một đứa bé trong tã lót .

Chị nhăn mặt trước ý nghĩ đó:

-Trời!

- Thôi, không nói đến nữa .

Hai người cùng cười vang một lúc, uống một ngụm rượu vang, trong lúc đột khách ăn trưa thứ hai lục tục kéo đến . Họ đã ngồi đây gần hai giờ đồng hồ . Thật vô lý, khi không lại nói chuyện với anh về con cái, đủ thứ . Chị có cảm tưởng vấn đề này là quan trọng đối với anh, và anh muốn đem ra giải quyết ngay từ đầu . Và chắc chắn anh đã chung quan niệm với chị, quan niệm mà lâu nay chị vẫn gắn bó tha thiết .

Jessie duỗi chân, uống nốt ly rượu vang, tự hỏi không hiểu đã nên trở lại cửa tiệm chưa, và đột nhiên chị nghĩ đến chuyện có thể chị đã giữ anh quá lâu, lỡ

mất công việc riêng của anh. Nhưng thời gian ngồi bên nhau thật vui, khó dứt bỏ cho được .

- Tuần tới, tôi sẽ đi Ba Lê vì công việc làm ăn, Jessie ạ . Cô thích thứ gì để tôi mang về nào ?

- Ý nghĩ thật là hay! Ba Lê! - Chị long lanh ánh mắt - Coi nào ... anh có thể mang về cho tôi ... điện Louvre ... vương cung thánh đường Sacré-Coeur ... quảng trường Elysée ...Ồ, và toàn bộ Ngoại ô St Honoré - Chị cười rinh ríc .

- Tôi thích như vậy đó; một người đàn bà biết rõ điều mình muốn . Hỏi thật nhé: tôi muốn rủ cô đi cùng, cô nghĩ sao?

- Anh nói rồn đây chứ ?

- Tất nhiên là không. Tôi cũng chỉ đi chừng ba, bốn ngày . Cô có thể đi chơi xa lâu như thế, được không?

- Được . Nhưng với một người xa lạ hay sao? Có Chúa mới biết anh ta như thế nào .

- Tôi cũng có ý định đi Nữ Ước vì công việc của cửa tiệm, nhưng bây giờ không cần nữa rồi, và ... Ba Lê ... ?

Chị không biết nói sao. Sau những thằng cha quấy rầy chị, và chị khinh bỉ tất cả, quả thật anh là người đàn ông hoàn hảo, và anh lại có nhã ý dẫn chị đi chơi Ba Lê nữa .

- Chúng ta không... - Anh tỏ vẻ vụng về, nhưng hiền dịu - chúng ta không bắt buộc phải chung phòng . Cô có thể thấy thoải mái ...

- Geoffrey! Anh là một thiên thần . Nhưng xin anh tốp lại đi, kéo tôi vào lấy đề nghị đó, bỏ hết mọi chuyện tôi cần làm ở đây. Tôi rất cảm động thấy anh đã hỏi tới, nhưng quả thật tôi không thể ...

- Được rồi, ta hãy đợi coi. Có thể cô sẽ thay đổi ý kiến .

Geoffrey rất ngạc nhiên. Ba Lê mà chê ư? Jessie cũng muốn nhận lời nhưng... Tại sao không? Việc gì mà phải từ chối ? Ba Lê đẹp quá đi mất . Nhưng tại sao chị lại có cảm tưởng lừa dối Ian ?

Chuyện gì thay đổi vậy ? Chị tự do mà . Anh cũng không thể biết được chuyện này . Chị có gặp anh nữa đâu. Nhưng, chị có cảm tưởng bằng cách nào đó, anh vẫn ở đây, mắt buồn rười rượi, không muốn thấy chị đi. Jessie cố gạt bỏ hình ảnh Ian ra khỏi tâm trí, mỉm cười với Geoffrey.

- Cảm ơn anh, về lời đề nghị đó .

- Tôi ao ước được cô nhận lời . Tôi muốn được hưởng cái thú của chuyến đi chơi xa không dự tính trước . Tôi thích những chuyện như thế . Sẽ mất vui nếu cô phải lôi theo một đám lóc nhóc, hoặc bỏ chúng ở nhà và cảm thấy tội lỗi . Làm người chủ quả thật đơn giản hơn nhiều . Cô có cháu trai, cháu gái nào không?

Chị lắc đầu .

- Anh, chị, em?

- Tôi có một người anh em trai nhưng đã chết trận .
- Geoffrey tỏ vẻ bối rối một lúc:
- Trong trận thế chiến thứ hai, hay trong chiến tranh Triều Tiên? Trong cả hai trường hợp, anh ấy phải lớn tuổi hơn cô.
- Không. Chiến tranh Việt Nam.
- Tất nhiên. Sao tôi ngu thế! Dở thế! Cô có thân với cậu em không?
- Anh nắm tay chị chặt hơn, như muốn nâng đỡ . Chị rất hài lòng trước vẻ trầm tư của anh.
- Vâng. Chúng tôi rất thân nhau. Lúc cậu ấy mất, đã để cho tôi lắm nỗi buồn thương.
- Lần đầu tiên chị có thể nói chuyện này ra. Những tháng gần đây đã giải phóng tư tưởng của chị theo nhiều cách chị không biết tới .
- Rất ân hận .
- Chị gật đầu, mỉm cười:
- Còn anh, được mấy anh chị em?
- Hai cô em và một ông anh rất nghiêm khắc . Em gái tôi như đồ điên khùng, nhưng rất vui.
- Anh vẫn thường ở Âu Châu những khoảng thời gian lâu chứ ?
- Ít thôi. Vài ngày chỗ này, vài ngày chỗ kia. Tôi rất thích nếp sống đó . À, này Jessie, có lẽ tôi phải dẫn cô về cửa hàng, để cô bàn chuyện với bà Astrid chứ nhỉ?
- Chúa ơi! Tôi quên khuấy đi mất . Anh nói phải đó .
- Chị nhìn đồng hồ đeo tay tỏ ý hối tiếc, và lại mỉm cười với anh. Mấy giờ đồng hồ thật vui vẻ:
- Tôi cũng e rằng đã giữ anh, để mất công việc của anh.
- Vâng, tôi... Nhưng anh cao người, gạt bỏ vẻ nghiêm nghị, rồi anh nhìn chị với nụ cười tinh ranh - Tôi chẳng định làm một chuyện gì . Tôi tới đây chỉ để thăm cô thôi.
- Anh ngả người ra sau ghế, tự nhạo mình, nhưng tỏ vẻ hài lòng .
- Thật ư? Jessie tỏ vẻ kinh ngạc .
- Quả thật như vậy . Mong cô chớ để tâm.
- Không. Tôi chỉ ngạc nhiên thôi.
- Rất ngạc nhiên chứ, và có chút hững hờ là khác . Thế là nghĩa làm sao? Anh lên đây để thăm chị ... và gợi ý đi chơi Ba Lê? Anh có giống mấy kẻ khác đem bữa ăn dự khi đòi lấy cơ thể chị không đây?
- Ô! Coi nét mặt cô kìa, Jessie!
- Nét mặt làm sao?
- Trong giọng nói của chị có vẻ cười cợt, vừa có vẻ bối rối . Nếu quả thật anh biết chị đang nghĩ gì thì sao. Hình như anh biết nhiều thứ lắm .
- Cô nhất định muốn biết nét mặt ra sao ư?

- Ô kê. Coi anh đoán có trúng không? - Chị muốn làm mặt dạn, nói thẳng ra.
- Tốt . Nếu tôi nói với cô là tôi có phòng ở khách sạn Huntington, cô có thấy khá hơn không?

- Ô! Anh! - Chị cầm khăn tay đập anh - Tôi không...

- Có mà!

- Quả thật tôi có .

Hai người cùng cười, và anh thả một tờ giấy bạc lớn vào cái đĩa của người hầu bàn, đứng dậy nắm áo Jessie.

- Tôi phải thú nhận ý nghĩ của tôi - Jessie cúi đầu, nhắm mắt .

- Tất nhiên cần phải vậy - Nhưng lúc ra đến ngoài, anh siết tay chị trong tình bạn bè, và trên đường về tiệm, họ cười ròn, trêu chọc nhau. Khi hai người bước vào Astrid đứng đợi, mỉm cười thoải mái . Bà hài lòng thấy Jessie vui vẻ trở lại, và nhất là vui bên một người đàn ông.

- Bây giờ xin từ biệt để hai người hội họp, lo công việc và làm mọi việc cho thoải mái . Và Jessie, mấy giờ tôi có thể tới đón cô?

- Ở đây ư?

Chị tỏ vẻ ngạc nhiên. Thật lạ lùng, bây giờ lại có người sẵn đón, hộ vệ và tham dự vào công việc của chị, có người rước đi rồi dẫn về . Từ lâu rồi chị thiếu những chuyện đó, và bây giờ chị thấy lóng cọng không biết phải cư xử thế nào . Cũng như mấy tháng đi chân đất bây giờ mang giày trở lại vậy .

- Anh cho tôi cuối giờ làm việc gặp anh có được không?

- Cách nào cũng được .

Chị sung sướng nhìn anh và một lúc lâu hai người không nói tiếng nào . Chị muốn mời anh sử dụng chiếc xe của chị, nhưng chị không thể quyết định làm chuyện đó . Không... không thể đưa chiếc Morgan. Chị cảm thấy bức tức đã không mời anh sử dụng xe, nhưng quả thật không thể được .

- Có lẽ tôi nên về nhà nghỉ ngơi để cô được rộng thời giờ . Tôi có thể đón cô ở đây chứ ?

Anh đã rõ tính chị hơi trẻ con, hai người cùng cười ròn, và chị gật đầu:

- Rất đẹp .

- Bây giờ nhé ? Ăn tối vào lúc tám giờ .

- Tuyệt! - Và đột nhiên chị nảy ý . Anh đã ra đến ngoài cửa chị vội chạy theo

- Anh không biết rõ San Francisco, phải không?

- Không nhiều . Nhưng chắc là tôi cũng tìm được đường đi - Anh có vẻ vui vui thấy chị quan tâm đến anh.

- Anh có muốn đi chơi một vòng vào lúc chiều tối chăng?

- Với cô?

- Tất nhiên.

- Ý nghĩ tuyệt vời!

- Hay lắm . Chừng năm giờ chiều nay, anh ở chỗ nào ?

- Cô dạy sao, tôi làm vậy .
- Tốt lắm . Tôi sẽ đón anh ở trước khách sạn St Francis lúc năm giờ . Ô kê ?
- Hơn thế nữa .

Anh chào chị, chạy xuống những bậc thềm và chị quay lại với bà Astrid. Chị không nhớ nổi mình nói những gì, trong lúc hai người thảo luận về giá cả các mặt hàng ở Lady J.

- Đúng chưa, Jessie.
 - Hử ? - Astrid nhăn mặt lúc Jessie nhìn lên -Ồ, còn thiếu!
 - Đừng nói với chị là em đang yêu.
 - Không phải như vậy đâu. Nhưng anh rất đẹp trai, phải không?
- Chị muốn Astrid cũng công nhận như vậy .
- Có vẻ như vậy đây, Jessie.

Jessie ngừng nhìn bà bạn, cười khúc khích như cô nữ sinh. Hình như phải mất nhiều tiếng đồng hồ công việc mới ngã ngũ, nhưng cả hai người đều hài lòng với kết quả . Jessie vui mừng đứng dậy, rời khỏi bàn giấy, xoay mình trên một gót chân, và liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Bây giờ, em phải đi!

Chị nhắc túi xách, chị đã ra khỏi cửa, xuống thềm, không nhận định được mình vừa nói gì . Bà Astrid lắc đầu, tự hỏi Jessie có quên hẳn được Ian không. Hơn thế nữa, bà thắc mắc không biết anh đang làm gì . Bà nhớ tiếc anh. Và vì nhớ đến anh mà bà buồn rầu . Không hứng thú với chuyện Jessie có bạn mới .

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 27

- Tôi tới trễ chẳng?

Jessie tỏ vẻ bối rối trong lúc de xe sát lề đường trước khách sạn St. Francis. Chị đã bị kẹt đường bất ngờ. Geoffrey có vẻ vui sướng và khoan khoái, như một người đang đứng coi người qua lại, chứ không ra vẻ chờ đợi .

- Ô, tôi ở đây cả giờ đồng hồ rồi.

- Xạo!

- Trời! Với đàn ông mà nói tiếng gì nặng nề thế!

Nhưng anh có vẻ vui thích được thấy chị, dám liều mạng nhoài lại véo má chị. Chị thích cách thân thiện đó: ôm nhẹ, đụng tay, hôn nhẹ lên má, là những cách mở đường đưa tới đam mê mà không đến nỗi sỗ sàng. Hai người đã là bạn, chị đã bắt đầu thích anh.

- Cô tính đưa tôi đi đâu?

- Mọi nơi - Chị vui thích nháy mắt với anh, lái xe lên Đồi Nob.

- Tình cờ làm sao! Chỗ này tôi biết. Khách sạn của tôi ở đây mà.

Chị lờ đi và anh nhả mặt.

- Đây là đồi Nob! - Rồi chỉ tiếp cho anh biết Nhà Thờ Ôn Đức Mẹ, Câu lạc bộ Thống Nhất Thái Bình Dương và ba trong số những khách sạn sang nhất thành phố. Từ chỗ đó, họ đi xuống đường California, tới bến tàu, Bin-đinh Ferry, và nhìn tổng quát vùng bến tàu. Rồi trở lên công viên Ghirardelli, Nhà máy Đóng hộp, ở đó chị chỉ cho anh coi một dãy những cửa hàng san sát, ngay sau khi họ vượt qua Cầu tàu của Ngự phủ.

- Chuyển đi chơi một vòng thành phố thật tuyệt diệu! Tôi mê mẩn đấy.

Chị cũng vui sướng như anh vậy.

Sau đó, họ tới chỗ những người già chơi ném đĩa ở bãi biển rồi lên vùng biển dành cho Câu lạc bộ Đua thuyền St. Francis. Rồi họ đi một vòng coi những dãy nhà kiểu biệt thự, cuối cùng mới nghỉ lại tại công viên Golden Gate. Cách sử dụng thì giờ của chị thật tuyệt diệu. Gần tới lúc hoàng hôn, ánh nắng chiếu trên những bông hoa, những bãi cỏ làm nổi bật hai màu hồng và vàng. Đây là thời gian ưa thích nhất trong ngày của Jessie. Hai người dạo chơi qua những luống hoa dài bất tận, những lối đi lượn vòng, và những chỗ phun nước, những hồ nước nho nhỏ, cuối cùng tới một khu vườn dùng làm trà thất của người Nhật Bản.

- Jessie, cô đã cho tôi đi chơi một vòng rất thú vị.

- Sẵn sàng phục vụ ngài - Chị cúi chào kiểu cách, và anh đặt tay lên vai chị.

Hôm nay là một ngày rất đẹp và chị bắt đầu cảm thấy hiểu anh.

Chị thích những phản ứng của anh, thích cách anh suy nghĩ, tinh thần hài hước, và cách quan tâm đến những cảm nghĩ của chị, thật dịu dàng. Và hình như anh cũng rất ưa thích chị. Cũng như chị, anh thích tự do, thích những cách cư xử dễ dãi, và đòi hỏi độc lập. Hình như anh rất thích công việc làm của anh, và chắc chắn anh không có vẻ thiếu hụt về tiền bạc. Quả thật anh là người bạn hoàn hảo. Ít ra cũng đúng trong lúc này. Và anh tỏ ra tử tế với chị. Chị đã bắt đầu thấy cảm ơn anh về chuyện đó, và không gây phiền đến anh.

- Trên đời, cô thích nhất là làm gì, Jessie?

Hai người nhâm nhi tách trà xanh, và cắn mấy chiếc bánh ngọt Nhật Bản.

- Thích nhất hả? Tôi nghĩ có lẽ là hội họa.

- Thật ư? - Anh tỏ vẻ ngạc nhiên - Cô vẽ giỏi không? Vẫn biết là câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng nhiều khi người ta vẫn cứ muốn hỏi, dù chẳng nhằm mục đích nào. Người khá thường khi cứ nhận mình dở, kẻ dở lại nói mình giỏi nhất.

- Vậy tôi biết nói sao đây? - Hai người cùng cười ròn, chia nhau chiếc bánh cuối cùng - Tôi chẳng biết mình giỏi hay không, nhưng tôi yêu hội họa.

- Cô vẽ những loại nào?

- Còn tùy. Chân dung, phong cảnh, mọi thứ. Tôi thường dùng màu nước và dầu.

- Lúc nào cho tôi coi với nhé.

Anh nói rất nghiêm trang, nhưng giọng nói lại dịu dàng. Anh có cách nói nhẹ nhàng rất hay, đôi khi có vẻ của người trưởng thành, khiến chị cảm thấy mình là cô bé con. Thật kỳ cục, bây giờ chị đã quen được là người trưởng thành, thì lại có kẻ muốn khiến chị là một cô bé. Nhưng chị cũng biết chắc, có thể chị vẫn muốn là một cô bé cũng không chừng.

Khi trà thất đóng cửa, hai người chậm rãi bước ra xe, và Geoffrey có vẻ như mới thấy chiếc xe lần đầu.

- Cô biết không, Jessie, quả thật chiếc xe rất đẹp. Đây là kiểu xe của giới rành chơi xe đấy. Cô kiếm đâu ra vậy?

- Tôi không biết có thể công nhận như lời anh nói hay không, chỉ biết có người cho tôi làm quà tặng - Chị nói với vẻ hãnh diện lắm.

- Chúa ơi, lại là chiếc xe rất đẹp nữa.

Chị gật đầu, và anh liếc nhìn chị không hỏi gì nữa. Nhưng dù là người nào tặng đi nữa, thì anh cũng biết rằng người đó đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời chị, nhiều phần chắc đó là chồng chị. Jessie không phải loại đàn bà có thể nhận món quà lớn của bất cứ người nào. Điều đó anh đã hiểu rất rõ về chị. Chị là người có giáo dục, một mẫu người đặc biệt.

- Cô đã bay bao giờ chưa? Tôi muốn nói là lái máy bay riêng - Chị cười câu hỏi lạ, và lắc đầu - Cô muốn thử không?

- Anh nói đúng đấy chứ?

- Đúng đấy chứ. Thỉnh thoảng tôi sẽ đưa cô lên máy bay riêng của tôi. Lái máy bay không khó đâu. Cô học chẳng mấy chốc.

- Ý kiến lạ đấy chứ?

Anh thường có nhiều ý nghĩ lạ lùng, và chị đều thích cả. Và chị thích anh nữa. Hai người đã qua một buổi tối đặc sắc bên nhau. Món ăn ở quán Etoile tuyệt diệu, đàn dương cầm ở quầy rượu thật êm ái, và có anh Geoffrey ở bên thật thích thú. Anh luôn luôn biết tạo ra bầu không khí thân mật, mà không làm cho chị thấy khó chịu.

Sau bữa ăn tối họ tới khiêu vũ ở vũ trường Alexis. Một đêm khác xa với đêm chị đã đi chơi cùng anh chàng đàn độn do bà Astrid giới thiệu. Geoffrey nhảy đẹp và từ nhiều năm rồi chị không được hưởng một buổi tối như buổi tối nay: sang trọng, lãng mạn và hứng thú. Chị rất chán thấy cuộc vui màu tẻ, rất nản phải về nhà. Hai người có cảm nghĩ như nhau.

Họ lặng lẽ lái xe về nhà, và lúc đứng ở cửa anh đã hôn phớt chị. Lần đầu tiên anh hôn chị, và chị không thấy lòng bùng trong đầu, nhưng thấy rần rật ở bắp vế. Geoffrey là người đàn ông nhiều nhân diện. Anh từ từ đẩy chị ra xa, nhếch một nụ cười:

- Cô là người đàn bà đặc sắc, Jessie ạ.

- Anh thích vô làm ly rượu chẳng? - Chị không biết rõ có phải chị muốn anh vô hay không, cách nói của chị cũng cho anh hiểu ý chị ngần ngại. Hầu như chị mong ước anh từ chối. Quả thật lúc này chị chưa muốn. Nhưng anh hấp dẫn quá, và thời gian sao kéo dài lâu thế?

- Cô biết chắc mình không mệt chứ? Khuya rồi đấy, cô tiểu thư trẻ trung. Trông anh thật hiền dịu, thật tư lự, thật giống... giống Geoffrey. Chị nghĩ trở lại về hiện tại, và đôi mắt như mỉm cười.

- Tôi không mệt lắm.

Nhưng chị hơi đỡ dần, và anh cảm nhận được. Anh đứng sau lưng chị mỉm cười, trong lúc chị lấy chìa khóa riêng ra mở cửa. Không có gì phải sợ anh. Anh muốn nhiều hơn những điều chị có thể cho anh đêm nay. Anh không thúc đẩy chị, hiểu rõ những điều mình muốn, và điều anh muốn chính là về lâu về dài.

Chị mở cửa, bật vài ngọn đèn và anh thấp nền, trong lúc chị rót rượu "Cognac" vào hai chiếc ly đẹp.

- Cognac được chứ?

- Tuyệt. Quang cảnh cũng tuyệt. Đúng là một ngôi nhà - Nhưng anh không ngạc nhiên. Anh thường mong mỗi một ngôi nhà như thế này - Với một cô gái xinh đẹp như cô: kiêu cách... lịch sự... xinh đẹp... thông minh... đủ mọi nét tốt.

- Và một cái đầu đặc sệt nếu anh không làm ơn tốp bớt - Chị đưa cho anh ly Cognac và ngồi xuống chiếc ghế ưa thích của chị - Từ chỗ này nhìn ra phong

cảnh bên ngoài rất đẹp.

- Quả có vậy. Tôi đang tìm một chỗ như thế này, cần tìm ra trong vòng vài tuần nữa.

- Anh làm gì vậy? - Chị không giữ nổi, cười phá ra - Và anh bịa ra câu chuyện dọn về San Francisco nữa chứ gì?

Anh mỉm cười ngây thơ:

- Không. Thật đấy mà. Những căn nhà thế này có dễ kiếm không?

- Anh định mua - Chị cho rằng có lẽ anh muốn mượn.

- Còn tùy - Anh nhìn vào mắt chị, rồi nhìn vào ly rượu trong lúc chị nhìn anh.

- Có lẽ tôi sẽ cho mượn nhà này trong vụ hè - Chị nói đùa, và anh nhướng lông mày.

- Cô nói đứng đắn đấy chứ?

- Không - Chị đưa cặp mắt buồn rầu nhìn ngọn đèn cây, nói - Anh ở đây sẽ không được sung sướng đâu, Geoffrey.

Chị không muốn anh ở trong ngôi nhà vừa vợ chồng chị. Điều đó có thể khiến chị khó chịu.

- Và cô ở đây sung sướng chứ, Jessie?

- Tôi không nghĩ theo cách đó - Chị lại nhìn vào mắt anh, và anh ngạc nhiên thấy vẻ đau khổ ánh lên trong mắt chị. Đột nhiên chị có vẻ già đi nhiều tuổi - Đối với tôi, bây giờ chỗ này đúng là một căn nhà: một cái mái, vài căn phòng, một số nhà. Những thứ khác mất đi rồi.

- Vậy thì cô nên dời đi chỗ khác. Có lẽ chúng ta sẽ tìm ra một... Tôi sẽ tìm ra một chỗ rộng hơn. Cô có tính bán căn này không.

- Không. Chỉ cho mượn thôi. Không phải là của tôi hoàn toàn, nên không bán được.

- Tôi hiểu - Anh tợp một ngụm rượu nữa, rồi mỉm cười - Tôi nên về sớm, Jessie ạ, kéo ngày mai cô rất mệt. Cô có bận nấu bữa điểm tâm không?

Chị cười ròn:

- Thường thì không.

- Tốt. Vậy tại sao chúng ta không kiếm một chỗ nào vui vui mà dùng điểm tâm với nhau, trước khi tôi đáp máy bay về Los Angeles? Tôi có thể đón cô đi xe buýt chứ?

Jessie rất thích ý kiến dùng điểm tâm với Geoffrey. Ý chị muốn nấu cho anh ăn một món gì, ngồi bàn nhà bếp với anh, hoặc nằm trên giường với một khay thức ăn, nằm nhai trái dâu và ăn bánh kem. Nhưng chị tự hỏi có thể làm vậy với Geoffrey được không?

- Bữa sáng anh ăn gì?

Câu hỏi đó nhằm nhí, nhưng chị muốn biết. Đột nhiên chị thấy thích quan tâm. Chị muốn biết mọi chuyện về anh.

- Tôi ăn gì ư? - Anh có vẻ vui vui - Thường thường tôi ăn những món nhẹ: trứng nhúng nước sôi, bánh mì nướng và trà.

- Thế thôi ư? Không thịt chiên? Không bánh cuốn? Không bánh mì nướng theo kiểu Pháp? Không đu đủ? Chỉ trứng nhúng nước sôi và bánh mì nướng? Dở!

Anh cười rộ trước phản ứng của chị, và bắt đầu thấy vui thích.

- Và cô ăn gì cho bữa điểm tâm được nhiều món ăn ngoại quốc?

- Bơ đậu phộng, mứt mơ phết trên bánh kẹp của người Anh. Hoặc phô mai kem và mứt ôi phết trên bánh cuốn. Lại thêm nước cam, thịt chiên, trứng chiên, mứt trái bôm, chuối khô... - Cứ thế chị tuôn ra ào ào theo trí tưởng tượng.

- Ngày nào cũng vậy?

- Nhất định rồi! - Chị cố làm ra vẻ nghiêm trang, nhưng chỉ được trong giây lát.

- Tôi không tin.

- Đúng. Anh nói đúng... phần lớn là đúng. Nhưng bơ đậu phộng và phô mai kem thì có thật. Anh có thích bơ đậu phộng không?

- Khó lòng. Như xi măng ướt vậy.

- Anh ăn nhiều rồi chứ? - Chị nhìn xéo anh, tỏ ý quan tâm.

- Gì?

- Xi măng ướt.

- Tất nhiên. Phết lên bánh mì xắt mỏng thì ngon tuyệt. Thôi, nói cho đứng đắn: cô có đồng ý theo tôi đi ăn điểm tâm vào sáng mai không? Tôi bảo đảm có bơ đậu phộng cho cô phết lên bánh croissant. Được không?

- Tuyệt - Chị lại trở về là Jessie. Và anh thấy thích. Điều gì ở chị, anh cũng thích cả. Chị đá văng đôi giày, gác chân lên ghế - Geoffrey! - Chị cố nói giọng thật trang nghiêm - Anh có đọc truyện giải trí không?

- Thường xuyên. Đặc biệt là truyện Superman.

- Sao? Không đọc Batman hả?

- Ô, tất nhiên có chứ. Nhưng Superman là truyện ưa thích của tôi - Anh ngừng đùa rồn một lúc, rồi nhìn vào ly rượu của mình - Jessie... tôi thích cô. Tôi rất thích cô.

Anh muốn cho chị ngỡ ngàng những câu nói đột ngột như thế, và chị rất cảm động. Cách tỏ tình của anh là sự phối hợp không chặt chẽ giữa tính nồng nhiệt và nghi thức. Chị không nghĩ rằng cách phối hợp đó lại có thể đứng vững, vậy mà rõ ràng là nó thành công.

- Tôi cũng thích anh.

Hai người ngồi đối diện với nhau, và anh không xê dịch tìm cách lại gần chị. Anh không muốn thúc đẩy chị. Chị là người đàn bà, ta chỉ có thể sáp lại lần lần sau nhiều lần dẫn đo.

- Cô không nói gì nhiều, cụ thể là không có gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô phải chịu đựng nhiều đau khổ. Rất nhiều là khác.
- Điều gì khiến anh nghĩ vậy?
- Những điều cô không nói ra, những lần cô đột nhiên quay lại, những cách mà thỉnh thoảng cô lẩn trốn. Tôi không làm thương tổn cô đâu. Xin hứa. Tôi sẽ cố gắng, tuy rằng rất khó khăn, không đụng đến cô.
Chị không nói gì, nhìn anh và tự hỏi có phải những lời hứa đó lâu lâu lại đổi thành lời nói dối hay không. Nhưng chị muốn anh chứng tỏ cho thấy là chị đã làm. Và riêng anh cũng cố gắng.
oOo

- Tốt. Buổi tối hôm qua của em ra sao?
Hôm sau Jessie tới cửa hàng thì Astrid đã có mặt ở đó. Chị không cần tới sớm nữa, chẳng cần và cũng chẳng muốn.
- Tuyệt diệu! – Chị tươi rói nét mặt, còn vui thích nhớ lại bữa điếm tâm sang nay, nhưng cảm thấy không muốn kể với Astrid – Thú lắm, rất thú - Chị làm ra vẻ bí ẩn và trong thâm tâm rất hài lòng.
- Thì chị cũng nói anh chàng rất dễ thương, dễ thương lắm lắm.
- Thôi đi, má! Đừng xúi con.
Hai người cười vang, và Astrid đưa cao một tay, thề là không có ý nghĩ đó.
- Ai thèm xúi biểu? Tự anh chàng làm mất phẩm giá mình. Em đã yêu chưa, Jessie?
Astrid làm mặt rất nghiêm, Jessie cũng vậy.
- Thành thật nhé? Chưa. Nhưng em ưa thích. Anh là người đàn ông dễ thương nhất, lâu nay em chưa từng gặp.
- Vậy thì đoạn sau sẽ tới. Cho anh ấy một dịp may.
Jessie gật đầu, nhìn phần thư từ của mình. Chị không muốn chung cửa hàng với Astrid một chút nào. Bây giờ đã đổi khác rồi, chung đụng chỉ là kéo dài thêm một việc đã chấm dứt. Chị muốn từ giã Lady J và rời khỏi thành phố. Chị có cảm tưởng như thêm một lần ly dị nữa.
Trong đồng thư từ của chị có thêm một lá thư của Ian. Chị cầm lấy đặt riêng ra. Astrid nhận biết, nhưng không nói gì. Lần đầu tiên Jessie không xé thư của Ian. Chị đã thấy ánh mắt của Astrid, nhún vai, và rót cho mình một tách cà phê.
- Chị biết không, em nghĩ là có lẽ em sẽ viết cho anh mấy chữ cảm ơn về chiếc xe. Có lẽ em cũng chỉ làm nổi đến đó thôi. Cuối tuần rồi, em với bà má có bàn tới chuyện đó.
- Má nói sao?
- Má cũng không nói chi nhiều – Có nghĩa là Jessie không muốn nói.
Cuối cùng chị liệng bỏ lá thư.

oOo

Hai buổi chiều liên tiếp, hai người tới nói chuyện với luật sư riêng của họ, và mọi việc được hoàn tất. Sáng thứ bảy, Jessie tới gặp ba nhân viên địa ốc, ghi vào sổ địa điểm căn nhà, rao cho mướn trong vụ hè. Chị đặt điều kiện người mướn nhà phải đàn ông. Chị sẽ để lại toàn bộ đồ đạc, phòng làm việc của Ian thì khóa kỹ. Chị cảm thấy mắc nợ anh chuyện đó.

Gần giữa đêm chủ nhật, chị mới ngồi viết cho anh mấy chữ về chiếc xe.

Cuối thư chị thêm năm sáu dòng, nói rằng chị rất hài lòng, chiếc xe rất đẹp, và lẽ ra anh không cần phải làm chuyện đó. Chị muốn cắt đứt nợ nần giữa hai người, anh không nợ gì chị. Nhưng chị phải mất gần bốn tiếng đồng hồ mới viết nổi lá thư ngắn ngủi đó.

Năm ngày sau, căn nhà mới cho thuê xong, tính từ ngày mười lăm tháng bảy đến ngày mùng một tháng chín, và chị sẵn sàng rời khỏi thành phố. Chị mong rằng một tuần nữa chị có thể ra đi. Geoffrey muốn lên thăm chị một lần nữa. Anh cũng mời chị về nghỉ cuối tuần ở Los Angeles, nhưng chị bận quá, chị đã tìm được mỗi láir mấy nơi: hai căn nhà, một căn phòng cho anh chọn lựa, nhưng chị quá bận bịu với công việc riêng, nên chưa thể lo cho anh. Và lại mấy chỗ đó có vẻ không phải phòng dành cho anh lúc này, và chị muốn anh cứ đứng ở xa, đợi chị thuê xong căn nhà, dứt khoát hẳn với cửa tiệm, và đoạn tuyệt hẳn với quá khứ. Chị muốn tới với anh, thật “sạch “ và mới mẻ, nếu như anh để chị có thời giờ. Chị phải làm theo cách đó. Chị muốn ở một mình để tự tay cắt đứt những ràng buộc cuối cùng. Làm vậy cũng đau lòng, nhưng anh chưa nhập vô cuộc đời chị. Chị có thể gặp anh ở thôn quê, lúc nào chị ổn định tại đó.

Bây giờ họa hoằn chị mới ghé tiệm, theo thỉnh cầu của Astrid thôi. Bà Astrid đã biết rành công việc. Katsuko lại là tay phụ tá đắc lực. cô còn lưu luyến với Lady J. Jessie không muốn ở lại đó chút nào. Mấy bác công nhân đang bận đổi lại bảng hiệu, và những tấm thiệp mới được gởi tới tất cả khách hàng, báo cho họ biết có thay đổi chút đỉnh về tên gọi. Có thương tổn đấy, nhưng Jessie tự nhủ cuộc thay đổi nào mà chẳng vậy, có khi lại tốt hơn nữa là khác. Một khi chị đã quyết định rời khỏi thành phố rồi thì còn gì để luyến tiếc nữa? Nhưng chị sẽ làm gì đây? Vẽ tranh? Đúng. Nhưng trong bao lâu? Chị không dễ gì thành một Grandma Moses khác. Nhưng sẽ có chuyện thay đổi... một điều tốt đẹp hơn. Geoffrey? Câu trả lời có thể là vậy.

Một chiều thứ sáu, Jessie ngừng xe trước tiệm, lần cuối cùng. Hai hôm nữa chị đi rồi, chị sẽ đi vào ngày chủ nhật. Chị vất hết đi những báu vật nho nhỏ, không muốn để lại cho người mướn nhà. Luôn cả những bức hình chụp của Ian. Trước kia thu nhặt bao nhiêu, bây giờ chị đem chôn hết. Thứ gì cũng gây thương tổn. Hình như mọi giây phút có mặt trong nhà cũng đầy rẫy những kỷ niệm đau khổ của thời quá khứ.

Jessie lái chiếc xe vào lối đi, đầu sau xe của Astrid rồi lặng lẽ bước vào cửa tiệm. Trông khác hẳn. Astrid đã đặt thêm vài đồ vật, và một bức tranh rất đẹp tại chỗ bây giờ là văn phòng của bà, thứ gì ở đây cũng là của Astrid rồi. Và món tiền bán cửa tiệm bây giờ là của Jessie tất cả, của riêng chị thôi. Tức cười là món tiền lớn vậy mà đối với chị lúc sáu tháng trước... chị van lạy có một phần mười món tiền đó thôi... và bây giờ... cả món tiền lại không có ý nghĩa lý. Các hóa đơn đã thanh toán, Ian đã bỏ đi, chị còn cần gì nữa? Không cần gì hết. Chị không biết làm gì với món tiền này, và quả thật chị chẳng quan tâm đến. Chị chưa hề coi trọng món tiền bán cửa tiệm. Sau này có thể chị thích lắm đấy, lúc này thì chưa. Và chị vẫn có cảm tưởng đã đem bán đứa con duy nhất của mình. Bán cho người bạn tốt, tuy nhiên... chị đã bỏ rơi vật duy nhất mà chị đã nuôi dưỡng, và chăm nom cho trưởng thành.

- Có thư cho em đây.

Astrid mỉm cười đưa cho Jessie. Một lúc này bà có vẻ sung sướng, trẻ hơn hồi mới gặp Jessie. Khó mà tin nổi, bà vừa có ngày sinh nhật bốn mươi hai tuổi. Và tới tháng bảy này, Jessie vừa qua ba mươi ba, thời gian đi qua thật mau.

- Cám ơn – Jessie nhét thư vào túi. Để đọc sau. - Rồi, em đã gói ghém đồ đạc, sẵn sàng ra đi.

Astrid đoán phỏng chừng – Và nhớ nhà nữa chứ? Bà dẫn Jessie ra ngoài ăn trưa, và hai người đã uống nhiều rượu vang trắng, nhưng Jessie cảm thấy khác hơn. Rượu đã giúp chị, và chị về nhà vui vẻ hơn.

Chị mở cửa sổ, ngồi trên sành nhà, chỗ có ánh mặt trời chiếu vào, nhìn quanh phòng khác, nơi chị thường ngồi chơi với Ian. Chị tưởng như thấy anh đang nằm nhào người trên ghế nệm, nghe chị kể về cửa tiệm, hoặc nói cho chị nghe vài đoạn đặc sắc anh mới viết trong một chương mới. Chị tiếc không còn những cảnh đó, vợ chồng hào hứng kể cho nhau nghe những việc mình làm, hoặc cười ròn rã biến thành hai đứa trẻ vào một ngày nắng ấm, hoặc một buổi tối mùa đông rất lạnh, lúc anh đang nhóm lửa lò sưởi. Một người đàn ông như Geoffrey có thể chiều chuộng chị, đưa chị đi nhà hàng, và khách sạn đẹp nhất thế giới, nhưng chàng ta không biết bắt con nhện ra khỏi gót chân chị, hay gãi lưng cho chị đúng chỗ ngứa... chàng không thể nhấp lon la-ve nằm coi phim kinh hoàng trên truyền hình, hay coi vẻ mặt của một cậu con trai lúc sang thức dậy. Chàng có thể đẹp trai lắm, sức nức mùi nước hoai lúc ngồi ăn tối... nhưng chàng đã không có mặt lúc cậu Jake mất đi hay ba má chị... nhưng Ian đã làm việc đó. Chàng ơi, chàng không thay thế nổi anh đâu. Có thể chàng cũng đang cố gắng đấy.

Jessie mơ màng nghĩ đến chuyện đó, lúc chị nhìn ra vùng biển và chợt nhớ mấy bức thư Astrid đã đưa cho chị trước giờ ăn trưa. Chị đã để tâm đến, thọc tay vào túi áo khoác... mong rằng... chị đã không... hay đã... Nhưng đây...

lá thư của Ian. chị liếc nhìn thật nhanh mấy dòng. Anh đã nhận được mấy chữ chị viết cho anh về chiếc xe.

... Anh viết những dòng này cho chính anh đọc, chỉ thoáng thoáng mắt trong giây lát không hiểu em có đọc tới chẳng. Và đột nhiên nhận được thư của em mấy chữ, giọng bức bối, nhưng biết em đã giữ chiếc xe. Vậy là thỏa lòng anh rồi. Em không biết đâu, Jessie ạ., anh tha thiết mong ở em điều đó. Cảm ơn em đã vì anh mà nhận chiếc xe.

Anh nghĩ rằng em sẽ chẳng thêm mở thư anh đâu. Biết em quá mà: xé, vò nát, liệng đi. (Chị mỉm cười trước hình ảnh này. Tất nhiên là anh nghĩ đúng).

Nhưng anh cảm thấy cứ cần phải viết, như huyết sáo trong chỗ tối tăm, hoặc nói chuyện một mình. Bây giờ em nói chuyện với ai hả Jessie? Ai nắm tay em? Ai cho em cười, hoặc nắm tay em khi em khóc? Mỗi lần em khóc, trông em sao thiếu não quá, và Chúa ơi, anh tiếc nhớ biết mấy! Anh tưởng tượng ra em lúc này, lái chiếc Morgan mới, và qua mấy chữ em viết cho anh ngày nọ... giọng em sao nghe giống như viết cho người bạn thân nhất của bà nội em vậy: “Ông Clarke than mến, cảm ơn ông về chiếc xe tuyệt đẹp dễ thương, tôi đang cần một chiếc xe đúng mẫu đó, rất hợp với chiếc váy đẹp nhất, đôi găng tay ưa thích, và chiếc nón của tôi”. Em yêu quý, anh yêu em. Anh chỉ mong sao em được sung sướng hơn. Với ai cũng được, ở chỗ nào cũng được. Em có quyền hưởng điều đó. Và anh biết em rất cần một người ở bên em. Cái quyền đó có chính đáng không nhỉ? Tim anh tan nát mỗi lần nghĩ đến. Nhiều khi anh thấy mình tự nhiên đứng bật dậy, dậm chân dậm căng. Sau tất cả những chuyện đó, anh còn biết nói gì nữa đây? Không còn gì, chỉ còn biết chúc em hạnh phúc... và anh yêu em.

Chuyện đó không khiến anh buồn bã nữa, vì bây giờ sách đã bán được. Anh đã ngồi suy nghĩ, nhìn lại cuộc đời mình, tiếc rằng không có em ở đây để chia sẻ niềm vui nhìn thấy anh thay đổi. Ở đây anh đã trưởng thành. Chỗ này là trường học nghiêm khắc đã dạy dỗ anh, nhưng đã học để biết được nhiều điều về em, và bản thân anh. Kiếm ra tiền chưa đủ đâu, Jessie ạ. Và anh cũng chẳng cần biết đến chuyện ai đã thanh toán các hóa đơn. Anh muốn được đứng ra trả tiền nhưng không còn thấy như mắc chứng ung thư mỗi lần nhìn em ký một tấm chi phiếu. Đời có ý nghĩa đầy đủ hơn, nhưng giản dị hơn nhiều, hay là đời có thể như thế. Thật lạ lùng, đời anh lúc này thật đầy đủ, nhưng lại thật trống rỗng, vì thiếu em. Em yêu quý, nàng Jessie khó khăn, anh vẫn yêu em. Anh muốn khuyên em bỏ anh lại mong muốn em quay về. Trời anh, anh mong em làm vậy biết mấy. Nhưng em không chịu đâu, anh biết lắm. Anh chẳng giận. Anh chỉ thắc mắc không hiểu có đổi khác chẳng, nếu như hôm đó anh đừng bỏ đi, bỏ em ở lại, cầm ống điện thoại trong tay. Anh vẫn còn như thấy nét mặt em ngày hôm đó... nhưng không,

chẳng phải chỉ có cái ngày chết tiệt đó đâu. Cả hai chúng ta đều phải trả nợ cho những tội rất xa xưa của chúng ta... bởi vì anh vẫn tin rằng cả hai đứa đều chịu thiết thòi. Bây giờ em đã thoát hẳn được chưa? Có lẽ em cũng chẳng quan tâm đến nữa. Anh không thể kể hết cho em hiểu cảm giác trống rỗng anh đã thấy, nhưng anh nghĩ rằng đôi khi nói vẫn xảy tới. Chúng ta chẳng người nào cần quan tâm đến chuyện đó nữa, những điều mà nếu ta nhìn tương lai sẽ không gặp điều gì tương tự, những chuyện của những năm tốt đẹp. “Cát bụi trở về cát bụi”, và nên tống khứ cho rồi. Và anh vẫn còn thấy em, thấy em mãi mãi. Anh thấy anh đụng vào tóc em, mỉm cười nhìn vào mắt em. Có lẽ bây giờ em cũng có thể cảm thấy điều đó: nụ cười của anh trong mắt em, trong lúc em đi theo con đường riêng của mình. Cứ bình thản mà tiến bước, Jessie rất thân yêu, và coi chừng những con kiến và thần lằn. Chúng không cắn em đâu, anh bảo đảm, nhưng hàng xóm có thể kêu còm, nếu em la hét. Chỉ cần giữ bình xịt tóc cho khéo, và yên tâm.

Người luôn yêu em, quý em; Ian.

Chị đang khóc mà cũng bật cười khi đọc tới... thần lằn và kiến, hai thứ mà chị luôn luôn sợ. Hơn cả sự cô đơn nữa. Nhưng bây giờ chị phải sống với sự cô đơn đó, có thể chị sẽ làm quen với thần lằn và kiến nữa... nhưng với cuộc sống thiếu Ian, chẳng biết có quen nổi không đây? Có lẽ khó khăn hơn nhiều. Chị chưa nhận định rõ chị tiếc nhớ biết bao giọng nói của anh, trong lúc chị mê mải đọc thư của anh. Vẫn còn nguyên đây, từng lời nói, tiếng cười, chị cảm thấy bàn tay anh đùa với mái tóc chị trong lúc anh cất tiếng nói, cả ánh mắt anh nhìn chị khiến chị cảm thấy an toàn.

Không suy nghĩ, chị đứng dậy, bước tới bàn giấy. Vẫn còn mấy tờ giấy ở đó. Chị cầm lấy cây bút, viết cho anh, cho biết chị đã bán cửa hàng, và kể về ngôi nhà ở gần trại của dì Bethanie. Chị mô tả ngôi nhà từng chi tiết nhỏ nhặt, như cách anh đã dạy chị hồi mà chị nảy ý muốn viết. Chị không khéo về nghề văn, nhưng cũng học được cách mô tả kỹ lưỡng để người đọc có thể thấy những điều chị muốn viết. Chị muốn anh thấy được ngôi nhà kiểu Victoria đã điêu tàn có thể ở trong tình trạng rực rỡ như thế nào. Chị sẽ quét rửa, làm cho nó được đẹp. Cũng bận rộn một thời gian đấy. Chị cho anh biết địa chỉ, và kể đến chuyện đã cho mượn căn nhà của anh chị, người thuê là một cặp vợ chồng vui vẻ, không con và không nuôi gia súc. Họ giữ căn nhà rất hoàn hảo, và chị cho anh biết chắc rằng hpòng là việc của anh đã được khóa kỹ, mấy cái tủ của anh rất an toàn. Và chị cũng cố gắng không sợ thần lằn và kiến nữa. Những suy nghĩ của chị cứ tuôn ra đều đều trên trang giấy viết thư. chị tưởng như mình đang viết cho một người bạn lãng quên lâu ngày. Và quả thật với chị, anh là như vậy. Chị dán tem lên bao thư, ra khỏi nhà, tiến lại một thùng thư ở góc đường. chị nhét lá thư vào thì nhận ra bà Astrid đang lái xe về nhà. Chị vẫy tay và bà Astrid ghé xe lại, đậu ở góc

đường.

- Tối nay em định làm gì, Jessie? Muốn đi ăn tối không?

- Chị không bận việc nữa ư? Em ngạc nhiên đấy.

Jessie cười ròn, cảm thấy sung sướng, lâu nay chưa từng thấy. Lúc này chị đang nhìn về phía trước, sẵn sàng rời khỏi nơi đây. Mấy tuần qua, chị cứ thắc mắc, cho rằng mình đã làm điều sai lầm. Việc ra đi này có vẻ tàn nhẫn quá, quyết liệt quá. Bây giờ chị đã biết mình làm đúng, và chị vui mừng. Chị cảm thấy yên ổn, dường như chị đã nắm vững tâm hồn chị, Ian vẫn ở đây, tại đây sâu tâm hồn chị, ngay cả lúc này. Jessie cố gạt bỏ hình ảnh của anh trong tư tưởng, và mỉm cười với Astrid.

- Không, chỉ chẳng bận. Chị đang thêm ăn mì sợi đây. Việc gói ghém đồ đạc của em đến đâu rồi?

- Xong xuôi hết. Và nghe chừng mì sợi hấp dẫn đấy.

Hai người đi ăn tối ở quán Vanessi, trong không khí ồn ào náo nhiệt, rồi quan sát một quán cà phê ở bên kia đường. Họ ngắm nhìn khách du lịch bắt đầu xuất hiện, trong đợt đầu những người đi nghỉ hè. Tiết trời ấm áp lạ lung.

- Rồi, em cũng, em cảm thấy thế nào? Thương tổn, khổ sở, hay vui vẻ?

- Về vấn đề rời bỏ thành phố ư? Cả ba thứ. Hơi giống với rời nhà mãi mãi.

Và giống với rời xa Ian lần nữa. Những báu vật riêng tư đã gói lại hết, và những chuyện linh tinh lại làm sống lại biết bao cảm tưởng, những cảm thương mà lẽ ra nên chôn vùi hẳn đi. Chị không thể mở lại những cái hộp đó nữa và đã tách rời những đồ vật của chị ra khỏi đồ vật của Ian. Nếu có cần bán nhà thì bây giờ cũng dễ dàng rồi. Chẳng bao lâu nữa của cải trần thế của họ không đáng một xu.

- Rồi, căn nhà mới của em sẽ làm em bận bịu lắm đó. Má nói rằng nó tùm lum tà la.

- Có vậy. Nhưng chẳng bao lâu.

Jessie nói mấy câu đó, tỏ vẻ kiêu hãnh. Chị sẵn sàng yêu thích chỗ ở mới, coi như một người bạn mới quen.

- Chị sẽ rang xuống dưới đó, coi căn nhà ra sao, trước khi theo anh ấy đi xa vào tháng bảy này.

- Nếu vậy, em rất thích.

Jessie mỉm cười, cảm thấy nhẹ nhõm và sung sướng. Một gánh nặng mà chị cũng không xác định được là gánh nặng gì, đã cất khỏi đôi vai chị. Suốt đêm qua chị đã thấy nó mất hăng, không còn cho chị cảm giác như đau răng hay tê cóng mà mấy tháng qua chị đã phải chịu đựng. Chị không nhận định rõ điều đó, nhưng rất khôn khổ với nó.

- Jessie, em có vẻ sung sướng đấy. Em biết không, có một hồi chị cảm thấy vô cùng tội lỗi, đã lấy mất của em cửa tiệm. Chị chỉ sợ vì chuyện đó mà em ghét chị.

Astrid có vẻ trẻ trung và thiếu tự tin, nhìn vào mặt Jessie . Nhưng Jessie chỉ mỉm cười, lúc lắc mái tóc vàng.

- Không, chị khỏi cần lo lắng chuyện đó. Chị vỗ nhẹ vào bàn tay bà bạn. – Chị không lấy mất của em đâu, chị Astrid . Em bán cho chị, vì cần phải làm vậy mà. Không bán cho chị, cũng phải bán cho một người khác. Bán cho chị đỡ đau lòng hơn, càng tốt hơn chứ sao? Em rất vui mừng thấy lúc này nó đã về tay chị. Em nghĩ là em đã làm phát triển cửa tiệm rất nhiều. Em đã làm thay đổi nhiều.

Astrid gật đầu công nhận:

- Chị cũng biết là em đã làm được. Mong rằng mọi việc cứ phát đạt.

- Vâng, em cũng mong như vậy.

Jessie mỉm cười vui vẻ và hai người cùng uống nốt ly cà phê. Họ như hai chiến sĩ đã cùng tới quyết nằm sương bên nhau trong một cuộc chiến tranh, bây giờ không còn chuyện gì để nói, chỉ bàn với nhau coi hòa bình sẽ tiến triển như thế nào. Có tới được chăng? Jessie hy vọng được, Astrid còn hoang mang. Hai người đã đi chung một con đường trong nhiều tháng qua. Bây giờ Astrid biết rằng mình đã được những điều mong muốn. Jessie không tin tưởng lắm.

- Có tin tức gì của Geoffrey trong tuần này chăng?

- Có. Anh ấy gọi cho em nói rằng tuần tới anh sẽ thăm em dưới quê. Anh ta rất tế nhị, biết rằng ở thành phố Jessie muốn ở một mình.

- Tốt cho em đó.

Jessie gật đầu, không nói gì thêm.

Sáng hôm sau, lúc chín giờ năm mươi lăm có tiếng chuông reo ngoài cửa. Hành lý đã gói xong, Jessie đang rửa chén bát đựng bữa điểm tâm, lần này là lần cuối cùng, chị đưa mắt nhìn quanh cảnh vật, chị muốn nhớ lại mọi vật trong nhà, một giờ nữa sẽ bỏ hết, ra đi thật nhanh. Chị cảm thấy giống hết như cách chị đã làm vào buổi sáng chị rời khỏi trường trung học: thời gian cũ để cho một nhăm, một cuộc đời mới trước mặt. Chị trù tính sẽ quay về, hay ít ra thì cũng đúng theo như lời chị nói, nhưng liệu có làm nổi chăng? Chị cũng chẳng dám chắc. Chị có cảm giác kỳ cục là sẽ ở quá một mùa hè. Có thể sẽ ra đi mãi mãi. Tiếng chuông ngoài cửa lại reo, chị chùi tay vào quần Jeans, chạy ra cửa trước, hất mái tóc ra sau, đi chân đất, nút áo sơ mi gài chưa kỹ. Đúng hết như cách vẫn thường làm, hồ mà Ian hết lòng thương yêu chị. Đúng là cô nàng Jessie ngày trước.

- Ai đấy?

Jessie đứng bên cạnh cửa trước, mỉm cười. Chị biết có thể là Astrid hay K . Lại tới chào biệt lần nữa đây. Nhưng lần này nhất định chị sẽ cười ròn, chứ không khóc, như cả ba người đã làm ở ngoài cửa hàng.

- Thanh tra Houghton .

Mọi thứ bên trong cơ thể chị đều hóa đá. Tay run run, chị gạt then cài và mở cửa. Phần vui vẻ trong tâm trí chị biến đi mất, và lần đầu tiên từ nhiều tháng nay, ánh mắt chị lại thấy vẻ kinh hoàng. Thật lạ lùng, không hiểu ở đâu mà nó ồ ạt chạy về nhanh thế. mấy tháng trời xây dựng lại từ nền móng rất chậm chạp mà lại thành đổ nát cả. hay ít ra đó là điều chị cảm nhận.

- Hở? Đôi mắt chị như phiến thạch màu xám xanh và khuôn mặt chị như một chiếc mặt nạ.

- Chào bà. Tôi... ờ... ờ... đây không phải một cuộc điều tra chính thức. Tôi... tôi thấy chiếc quần của chồng bà ngày nọ để lại ở phòng cất giữ tài sản vô thừa nhận, và tôi nghĩ rằng nên nhặt lấy đem lại cho bà.

- Tôi hiểu. Cảm ơn ông.

Ông ta đưa ra một bọc màu nâu, mỉm cười lúng túng, không được Jessie đáp lại.

- Bà định đi chơi một chuyến?

Đôi mắt ông ta lấp lánh nhìn đồng hành lý và va li đặt chỗ hành lang. Chị quay đầu nhìn lại, rồi nhìn nhanh vào mắt ông ta. Đồ khốn nạn. Anh có quyền gì mà đến đây? Để đáp lại câu hỏi của ông ta, Jessie chỉ gạt đầu, rồi nhìn xuống chân mình. Đây là dịp rất tốt để chấm dứt chiến tranh, bắt tay thân thiện, để lặng lẽ ra đi. Nhưng chị không thể làm nổi. Thấy mặt là chị muốn la hét, thoi cho mấy đám, cào lên mặt. Chị không chịu nổi phải thấy mặt ông ta ở đây. Kinh hoàng và hận thù lại ụp lên chị như thủy triều, và đột nhiên chị muốn sụp chân xuống, nằm một đống ở chân tường và kêu khóc. Chị xúc động, tưởng như bị cơn lốc cuốn đi xa, rồi thả xuống một chỗ khác, vô tri vô giác. Chị ngược nhìn thẳng vào mặt ông kia, đôi mắt đau khổ mở trừng trừng.

- Tại sao ông tới đây hôm nay?

Nét mặt chị là nét mặt đứa trẻ không hiểu gì cả, ông kia vội quay đi, nhìn vào đôi tay mình.

- Tôi tưởng bà muốn... của chồng mình.

Giọng ông ta nhỏ xuống và nét mặt đanh lại. Tới thăm chị là một việc làm tối ngu, bây giờ ông đã biết chắc. Nhưng lúc này ông giữ nguyên cảm tưởng đã có mấy ngày nay: muốn thăm chị: “Quần của chồng bà bỏ lẫn lóc tại phòng Tài sản. Tôi nghĩ rằng...”

- Tại sao? Tại sao ông lại nghĩ vậy? Có phải chồng tôi sắp được về và cần đến quần áo này không? Hay là tù nhân trong đó không mặc quần áo vải nữa? Tôi không rõ. Mấy lúc gần đây, tôi không lên đó.

Chị nói xong hồi tiếc liên. Ánh mắt ông kia lại tỏ vẻ nồng hậu và tha thiết.

- Ồ!

- Tôi rất ân hận - Chị nhìn đi chỗ khác.

- Có chuyện rắc rối? - Đồ ác độc! Chị lại nhìn soi mói vào mắt ông kia.

- Ông mắc chứng gì vậy? - Chị không thể rời bỏ đôi mắt ông ta. Chị muốn móc mắt.

- Có lẽ tôi đã mắc chứng. Có thể... rất tiếc. Bà biết cho: tôi rất ân hận, thương hại bà qua toàn bộ vụ án này. Hình như bà đã tin ông quá. Bà đã làm lần. Bây giờ bà đã hiểu, phải không? Chị ghét giọng ông ta.

- Không. Tôi không làm lần.

- Bồi thẩm đoàn đã cho biết rằng bà làm lần.

Thằng cha này có vẻ tự phụ quá, tin chắc ở chế độ và hệ thống làm việc. Tin chắc mọi chuyện, kể cả tội lỗi của Ian. Chị muốn đập cho một trận. Chị hăm hờ chỉ muốn đập liền:

- Bồi thẩm đoàn cũng không thể nói là tôi sai lầm, thanh tra Houghton ạ. Chị nắm chặt cái bọc màu nâu ông ta mới đưa cho, buông nắm đấm.

- Bà có... bà có được tự do lúc này không, bà Clarke?

- Ông muốn nói là tôi bỏ chồng phải không?

Ông ta gạt đầu, và rút bao thuốc lá ra khỏi túi áo, Jessie nói tiếp:

- Sao?

- Tò mò vậy thôi.

- Vì thế mà ông tới đây? Tọc mạch không nhin được? Coi tôi đã bỏ chồng chưa? Lấy thế làm sung sướng lắm đấy?

Chị đã sôi lên rồi. Tại sao ông không mang của nợ này tới tiệm? Chị đưa ra bọc giấy gói quần áo Ian.

- Tôi đã làm vậy rồi. Tôi tới đó tối hôm qua. Họ nói là bà không làm việc ở đây nữa. Đúng không?

Chị gạt đầu:

- Tôi không làm nữa. Đã sao nào?

Chị lại nhìn vào mắt ông kia, và đột nhiên bao nỗi sợ hãi kéo dài cả năm nay biến đi mất. Thử làm điều gì coi, chị giết liền. Hả hê mà giết. Chị cảm thấy hả dạ được đương đầu với ông ta. Chị nhìn lần nữa, sáu tháng đau khổ từ mắt chị chuyển sang mắt ông kia. Ông thấy một sự thật trần trụi, không phải ảo giác gì nữa: hình ảnh một con người bị đối xử tàn tệ, bị thương tổn. Houghton rít một hơi thuốc thật dài, nhìn ra chỗ khác.

- Bây giờ bà đi? Ăn trưa có kịp giờ không?

Ôi! Lạy Chúa! Tức cười chưa? Nhưng Jessie vẫn cảm thấy muốn khóc.

Chị từ từ lắc đầu, nhìn xuống rồi lại chậm rãi nhìn lên, nước mắt đã dâng lên, và lăn trên má chị. Hết hấn rồi. Còn sót lại chút gì là giận dữ, kinh hoàng, khiếp đảm và đau khổ thì đều lăn xuống má chị tất cả rồi. Phiên tòa, bồi thẩm đoàn, việc tuyên án, việc bắt giữ, và ngay cả thanh tra Houghton nữa, cũng tan ra, trôi theo mấy giọt nước mắt thấm lạnh, từ từ lăn xuống trên mặt chị. Nhìn chị, ông ta không chịu đựng nổi. Hơn cả cái tát vào mặt. Ông ta ân hận đã tới đây. Quá ân hận.

Jessie hít vào thật sâu, không để ý đến chuyện trước mắt. Chị cần đến những giọt lệ đó rửa sạch những điều như bản.

- Tôi rời thành phố này để tránh cơn ác mộng, ông thanh tra ạ. Có chuyện gì để ăn mừng đâu? Chúng ta có thể ăn bữa trưa với nhau được không nhỉ? Để nhắc lại chuyện xưa chẳng? Hồi tưởng phiên tòa chẳng? Nói về chồng tôi chẳng? Đề...

Chị ghen ngào không nói được, tựa mình vào tường, nhắm chặt đôi mắt, tay vẫn cầm chắc cái bọc bằng giấy. Chị rung động toàn thân. Bao nhiêu đồ vật của Ian ông ta đã nhét cả vào chiếc túi giấy màu nâu này đem về cho chị. Chị đặt một tay lên trán, bóp chặt, hai mắt vẫn nhắm nghiền, thở một hơi thật dài, rồi lại mở mắt ra. Ông kia đã đi khỏi. Chị nghe cửa xe của ông ta đóng mạnh, và lát sau chiếc xe màu xanh dương đi mất. Thanh tra Houghton không hề quay nhìn lại. Jessie từ từ đóng cửa trước, ngồi xuống phòng khách.

Chị lôi chiếc quần ra khỏi túi giấy. Nhìn đến, chị nhớ lại lần đầu gặp Ian trong tù, trong bộ pyjama bằng vải trắng. Chiếc quần này là món quà tiễn biệt rất tốt.

Một lần nữa chị hiểu vì sao chị phải rời bỏ thành phố, và chị thấy vui mừng. Chị còn ở lại thì mọi kỷ niệm còn ở lại với chị, dưới hình thức này hay hình thức khác, chị cứ luôn luôn thắc mắc lẽ thanh tra Houghton có thể xuất hiện trở lại thì sao. Thỉnh thoảng, ở chỗ nào đó, bằng cách nào đó. Bây giờ ông ta đi khỏi rồi. Đi luôn. Cơn ác mộng cũng vậy. Vụ án cũng đi luôn. Mọi thứ đều đi luôn. Kể cả Ian nữa. Chị phải bỏ hết. Không có vấn đề tách cái tốt ra khỏi cái xấu. Tất cả đều xấu, hư hỏng, có nọc độc, bị ung thư. Và chị đột nhiên chị không thấy giận Ian chút nào nữa. Thanh tra Houghton cũng chẳng đáng giận. Chị lau mắt, nhìn quanh phòng, nhận ra một điều gì. Không phải của chị nữa rồi. Không thứ gì là của chị. Chiếc quần này cũng không, những chuyện rắc rối, thanh tra Houghton, và ngay cả những kỷ niệm xấu cũng kò còn là việc của chị. Không còn gì thuộc về chị nữa rồi, chúng thuộc về câu chuyện bản thủ, mà chiếc quần chị đang cầm ở tay đây có liên quan đến. Chị sẽ ra đi, sẽ bỏ lại hết.

Tất cả để lại sau lưng: giấy tờ của anh trong phòng làm việc, những vật dụng cũ của chị nhét trong thùng đặt ở dưới sàn, tất cả những thứ đó đều bỏ luôn mãi mãi. Thứ mà chị muốn mang theo là những ngày tươi đẹp, những kỷ niệm êm đềm của thời xa xưa, là bức tranh của Ian chị đã vẽ hồi mới cưới – là những cuốn sách ưa thích, những báu vật yêu quý. Toàn những món tốt đẹp thôi. Đó là tất cả những thứ mà chị quyết định cho ở chung với chị. Bây giờ hầu như chị rất vui vẻ ra đi. Chị biết mình được tự do. Không phải là muốn tự do, mà ra vẻ tự do hay cố công gắng sức để được tự do, mà là có tự

do.

BÂY GIỜ & MÃI MÃI

Dịch giả : Nguyễn Đình Lân.

Chương 28 (chương kết)

Rời San Francisco thật dễ dàng, Jessie cũng không dè. Chị không phải bận tâm suy nghĩ, cứ việc ra xa lộ, lái xe phom phom. Không có người tới vẫy khăn tay, mếu máo, và chị lấy thế làm vui thích.

Sau khi thanh tra Houghton tới viếng, chị làm một ly cà phê, rửa chén bát, đi giày, soát lại nhà cửa, coi kỹ mấy cái cửa sổ, rồi ra đi.

Chuyến xe xuôi Nam thật vui. Chị cảm thấy trẻ trung, ưa phiêu lưu mạo hiểm, lúc tới được ngôi nhà đồ nát trên Quốc lộ Bắc. Chị rất cảm động lúc bước vào bên trong, thấy những công việc dì Beth đã làm. Ngôi nhà sạch sẽ không một vết nhơ, và cái mừng chị để lại trước kia xem ra thật vô dụng.

Trong phòng ngủ có kê một chiếc giường hẹp, chăn nệm sáng choang.

Giường đó là chiếc giường chị đã sử dụng trong phòng ngủ của chị ở nhà dì Beth. Ở một góc phòng có kê chiếc bàn giấy, và có hai ngọn đèn khiến căn phòng sáng trưng. Nhà bếp đã được chất củi, và tại phòng khách có hai chiếc ghế xích đu, một cái bàn rộng, và một chiếc ghế rộng, thoải mái kê gần bên lò sưởi. Chỗ nào cũng có đặt sẵn đèn cầy, và bên lò sưởi có sẵn củi. Jessie có đủ thứ cần thiết.

Ngày hôm sau, Jessie tới ăn tối với dì Beth rất vui. Đêm đầu tiên, chị ở một mình tại nhà mới. Chị thích làm vậy, và đã đi coi hết phòng này tới phòng kia như một đứa trẻ, không cảm thấy cô đơn, mà còn thấy hào hứng, tưởng chừng như mở đầu một cuộc phiêu lưu, và chị cảm thấy như sống lại.

- Tốt, cháu thích chỗ đó chứ? Đã sắp sửa về nhà chưa? Dì Beth uống trà, cười nói với Jessie.

- Cháu không muốn làm bận đến dì. Cháu sẵn sàng ở đây mãi mãi, và cảm ơn dì, nhờ dì mà căn nhà ấm cúng chưa từng thấy.

- Phải thêm nhiều thứ nữa, mới gọi là ấm cúng được, cháu yêu quý ơi.

Nhờ những đồ đạc Jessie mang tới, căn nhà đẹp hẳn lên: những bức hình chụp, những móc quần áo, một con cú bằng đá hoa, một bộ sưu tập sách quý, hai bức tranh, và bức chân dung của Ian. Có thêm cả những tấm rèm, những chân đèn bằng đồng và nhiều đồ linh tinh mà chị thích. Chị bày chập nhà bằng những cây kiềng và bông hoa. Cuối tuần đó, chị còn tới nhà bán đấu giá mua thêm đồ đạc mới đem về bày chung với các báu vật cũ của chị. Chị đặt tại phòng khách, đứng lùi lại ngắm, tỏ vẻ hài lòng. Bây giờ trông đã ra nhà lắm rồi. Chị cất sách vào trong rương, đóng những họa phẩm của chị lên cao, ở góc nhà, nhưng chị chưa có thời giờ vẽ tranh mới, quá bận rộn với căn

nhà.

Ông quản trại của dì Beth đã cử con trai bỏ mấy ngày nghỉ cuối tuần tới làm cỏ, xén tỉa vườn cỏ cho Jessie. Hai người đã khám phá ra một viên đình đồ nát ở phía sau nhà. Chị muốn trồng hai cây đu; một treo ở dưới cây cỏ thụ gần viên đình, để chị có thể đu và ngắm nhìn cảnh hoàng hôn trên ngọn đồi, và một cây đu khác chị có thể ngồi trước nhà, loại cây đu mà cặp vợ chồng trẻ thường ngồi thì thầm: anh yêu em, em yêu anh vào những tối mùa hè ấm áp, đu nhẹ nhẹ và tưởng trên đời chỉ có hai đứa mình.

Sáng thứ bảy có lá thư của Ian gửi tới. Chị đã ở nhà mới được sáu ngày.

[i]VẬY là em đã ở đó, cô bé tính tình kỳ quái của tôi, đầu óc bụi bặm, cái mũi lem luốc, nhần mặt mà tỏ ý kiêu hãnh đã đem lại trật tự cho chỗ đồ nát hoang tàn. Anh tưởng như thấy em lúc này đi chân đất tỏ vẻ sung sướng, răng cắn cọng rơm. Hay là em mang giày Gucci mà lại ghét giày? Căn nhà mới như thế nào nhỉ? Anh tưởng tượng ra được căn nhà, nhưng không nghĩ nổi là em sung sướng nằm mùng mắc ngay trên sàn. Đừng nói với anh là em quên trải thảm nhé. Nhưng chuyện đó nghe chừng cũng vui đấy chứ, Jessie? Và có thể cũng tốt cho em đó. Nghe nói đến cửa tiệm, anh rất xúc động. Em không nhớ tiếc hay sao? Nhưng bán được giá đó thì cũng tốt. Em sẽ làm gì với món tiền lớn đó? Anh nghe tin người ta đang tính dựa vào cuốn sách của anh để chuyển thành phim truyện. Đừng nín thở, anh chẳng giật mình đâu. Những chuyện đó chẳng xảy ra đâu. Họ cũng mới bàn bạc thể thôi. Mặt khác, không bao giờ anh nghĩ nổi tới chuyện em bán cửa tiệm. Em cảm thấy thế nào? Anh dám cá là em đau khổ đấy. Nhưng có lẽ cũng vì thế mà an dạ, phải không? Vì có thời giờ để làm chuyện khác: du lịch, vẽ tranh, và sửa sang lại tòa lâu đài mà em định ngự suốt mùa hè này. Hay tính ở lâu hơn? Trong lá thư cuối của em, anh thấy giọng là lạ. Hình như em rất yêu căn nhà, và miền quê chung quanh, và dì Beth. Chắc hẳn bà là người đàn bà đặc sắc. Còn mấy con kiến và thần lùn, em đã tránh xa chưa? Hay vẫn cứ phải xài tới bình xịt tóc.[/i]

Jessie cười khúc khích. Có lần ở phòng khách sạn tại Florida, chị đã tìm cách giết một con thần lùn bằng bình xịt tóc. Ác một nỗi con thần lùn khoái mùi dầu thơm, còn chính anh chị lại thấy ngạt thở, đành bỏ phòng chạy ra ngoài.

Chị đã đọc xong lá thư, tới ngồi chỗ bàn rộng của dì Beth cung cấp. Chị muốn viết thư kể cho anh biết về đồ đạc dì Beth đã đặt trong căn nhà của chị, những vật dụng chị mới mua đầu giá. Để anh tưởng chị nằm ngủ trên sàn mà không hay.

Lá thư viết thật giản dị, không cần quyết định chấm dứt liên lạc. Chị không hề nghĩ đến chuyện đó, chỉ viết để cho anh biết tin tức thôi, chẳng hại gì. Và chị rất hài lòng biết sách anh chuyển thành phim truyện. Chuyện đó có thể

xảy ra, chị cũng hy vọng cho anh.

Chị ngạc nhiên thấy thư trả lời của chị quá dài: sáu trang giấy đặc sệt chữ viết nhỏ, và gần tới chị mới dán bao thư lại, dán con tem lên. Chị nấu bữa tối trên bếp lò đã cũ, đi ngủ sớm, và sáng hôm sau dậy sớm. Chị lái xe lên tỉnh, gói lá thư và ngừng xe lại nhà dì Beth để xin một ly cà phê. Nhưng dì Beth đã cười ngửa đi chơi.

Buổi chiều rất đẹp và yên tĩnh. Chị ngồi ở cửa trước, đong đưa hai chân, vẽ phác vài bức họa. Chị có cảm tưởng mình là bà chị của Huck Finn, mặc quần áo lao động, sơ mi trần và đi chân đất. Mặt trời chiếu thẳng vào mặt, tóc chị như những sợi bằng vàng, buộc túm trên đỉnh đầu. Một ngày tuyệt đẹp.

- Chào cô.

Jessie nhảy dựng, tấm bảng vẽ bay khỏi tay. Chị cứ tưởng quanh nhà không thể có người nào lai vãng. Nhưng nhìn lên, chị cười rộ. Thì ra là Geoffrey.

- Trời ơi! Anh làm tôi hết hồn!

Chị nhảy xuống bậc thềm trước cửa, anh đã nhặt tấm bảng vẽ lên, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Trời! Cô biết vẽ! Nhưng điều hấp dẫn hơn nữa là cô rất đặc sắc, và tôi quý trọng cô.

Anh ôm chặt lấy chị, và chị nhìn lên mỉm cười với anh, đôi chân không mang giày ẩn dưới đám cỏ cao, vì việc rầy cỏ vẫn chưa làm xong hoàn toàn:

- Jessie, cô đẹp vô cùng!

- Như thế này! Chị cười ròn, gỡ ra khỏi tay anh. Chị bắt đầu nhận ra rằng mình rất nhớ anh.

- Đúng, tôi quý trọng cô như vậy. Lần đầu gặp cô, tôi thấy cô đi chân đất, tóc cũng buộc túm lên như thế này. Tôi cho cô biết: trông cô giống một vị nữ thần Hy Lạp.

- Trời!

- Tốt. Cô dẫn tôi đi coi nhà một vòng chứ?

- Tất nhiên, tất nhiên! - Chị cười vui thích, trịnh trọng chỉ ngôi nhà - Mời vô chứ!

- Chờ một lát đi! - Anh kéo chị lại, hôn dịu dàng.

- Sẵn sàng đi coi nhà rồi đây!

Chị cười với anh, rồi ngừng chân, nhìn anh chăm chú:

- Không, anh chưa sẵn sàng.

- Tôi chưa? - Anh tỏ vẻ bối rối - Tại sao?

- Trước hết phải cởi bỏ cả vạt đã.

- Ngay bây giờ?

- Nhất định.

- Trước khi vô nhà?

Chị gật đầu, cương quyết. Anh nhìn chị mỉm cười, cởi bỏ chiếc cà vạt màu xanh, đốm trắng, mà chị đoán chắc là cà vạt của nhà may Dior.

- Chiếc cà vạt rất xinh, nhưng ở đây không cần đến. Và tôi hứa chắc không nói với ai rằng anh cởi bỏ.

- Hứa chứ?

- Long trọng! - Chị đưa cao một bàn tay, và anh nắm lấy, hôn lên.

-Ồ! đẹp quá!

-Ồ, anh cứ hay đùa.

- Đồng ý. Bây giờ đi được chưa?

Chị nhìn lại anh, lắc đầu, anh hỏi lại:

- Cái gì?

- Cởi bỏ áo khoác.

- Cô khó quá. - Nhưng anh cũng cởi áo khoác, vắt cánh tay, và cúi chào chị - Vừa ý chưa, My lady?

- Gần được. - Chị nhái cách phát âm của anh, và anh cười ròn, theo chị vào nhà. Chị dẫn anh coi hết phòng này tới phòng khác, hơi nín thở chỉ sợ anh không vừa ý. Chị muốn anh phải ưa thích căn nhà. Điều đó có ý nghĩa rất nhiều, nó biểu tượng những điều thay đổi của chị. Nó còn trông trải đôi chút, nhưng chị thích vậy. Chị có nơi để cư trú, và nhặt nhạnh những vật mới. Chị cảm thấy ở đây tự do hơn ở San Francisco. Chỗ này, thứ gì cũng mới mẻ và tươi mát.

- Tốt. Anh nghĩ sao?

- Trang hoàng chưa nhiều, phải không? - Anh cười nói, và chị mỉm cười. Chị muốn anh phải thích căn nhà của chị kìa, đừng có riêu cợt nó. Được rồi, Jessie đừng tế nhị quá. Căn nhà dễ thương, mùa hè này chắc hẳn là vui lắm. Nhưng, nếu sống suốt đời thì sao? Chị chưa nói cho anh biết là chị tính ở lại lâu tại đây, Chị cũng chưa dám chắc ý chị ra sao, và lại cũng không phải điếm then chốt. Quả thật chẳng gì quan trọng. Nếu anh mê chị, anh có thể lái máy bay về thăm chị. Như vậy, chị sẽ có cả một tuần rảnh rang để vẽ tranh và đi dạo, hoặc suy nghĩ, hay ở chơi với dì Beth, và cuối tuần ở với anh.

- Cô nghĩ gì vậy?

Chị giật nảy mình tưởng anh đoán được tư tưởng của chị.

- Cô có nụ cười nửa miệng coi thật ghê gớm.

- Vậy hả?

Chị không thể nói anh biết chị nghĩ gì trong đầu. Nó đang từ từ lớn lên, chị chưa thể phác họa cho anh thấy lúc này.

- Có vậy. Và tôi yêu căn nhà nhỏ bé của cô. Dễ thương lắm.

Nhưng anh nói giọng đăi bôi, khiến chị thất vọng. Anh cũng biết vậy, nhưng chưa rõ ý chị.

- Một tách trà nhé?

Hôm nay trời nóng, nhưng anh thấy dường như trà nóng thời tiết nào cũng thích hợp.

Nếu không, thì Scotch hay Martini cũng được.

- Tôi cũng thích trà. Và này, Jessie yêu quý, tôi có món quà bất ngờ cho cô.

- Anh có ư? Tôi thích quà bất ngờ! Đưa tôi coi liền đi nào.

Chị lại có vẻ một đứa bé, ngả người trên ghế nệm chờ đợi.

- Lúc này chưa được đâu. Nhưng tôi nghĩ tối nay, chúng ta có thể làm một điều gì đặc biệt.

- Như chuyện gì?

Chị cũng muốn làm một việc đặc biệt vậy, và nó thể hiện ngay trên nụ cười, nhưng anh lơ đi.

- Tôi muốn dẫn cô về Los Angeles. Có buổi dạ hội tại lãnh sự quán và tôi nghĩ là cô hưởng ứng.

- Ở Los Angeles? Nhưng tại sao lại ở Los Angeles? - Chị muốn ở thôn quê cơ.

- Buổi dạ hội sẽ rất vui. Tất nhiên, nếu cô không thích thì...

Nhưng cách nói của anh đâu có cho chị quyền chọn lựa.

- Không, không... Tôi rất thích... Chỉ nghĩ rằng...

- Tốt. Ta sẽ làm gì đây? Tôi nghĩ rằng chạy lên thành phố thì cũng vui đấy.

Và tôi muốn giới thiệu cô với vài người bạn.

Anh nói khéo quá, khiến chị cảm thấy tự khó chịu với vẻ miễn cưỡng của mình. Ý chị muốn cùng anh chia sẻ một đêm yên tĩnh tại căn nhà mới, nhưng thiếu gì dịp, để lúc khác cũng được vậy.

- Được rồi. Nghe sao ghê gớm thế? - Chị đã thấy vui vẻ hưởng ứng - Loại dạ hội như thế nào?

- Lễ phục. Ăn tối trễ. Và có nhiều nhân vật quan trọng tham dự.

- Lễ phục? Nhưng nếu vậy thì cần phải có quần áo sang trọng.

- Đúng. Theo tục lệ mà.

- Nhưng Geoffrey, tôi biết mặc thứ gì bây giờ? Ở đây tôi chẳng có thứ gì.

Toàn quần áo nhà quê không hà!

- Tôi đã nghĩ đến chuyện đó rồi.

- Vậy thì, tôi phải làm gì?

Chị tỏ vẻ khiếp sợ. Lễ phục. Chúa ơi! Kể từ sau lần đi dự vũ hội nhảy nhót lẳng nhăng bị má chị tới lời về cách đây mười lăm năm, chị có thấy lễ phục bao giờ đâu? Và lúc này chị chẳng có thứ quần áo nào khả dĩ mặc được.

Những thứ có thể mặc cho đàn ông một chút đều để lại ở San Francisco tất cả.

- Jessie, nếu cô không chê trách, tôi đánh bạo...

Anh tỏ vẻ nóng nảy chưa từng thấy. Anh biết chị có sở thích đặc biệt, và rất sợ những việc mình làm:

- Mong rằng cô không giận, tôi nghĩ rằng trong trường hợp này... có thể chấp được, tôi xin...

- Chuyện quái gì vậy?- Chị nửa vui, nửa kinh hãi.

- Tôi có mua cho cô chiếc áo dài.

- Anh làm gì? - Chị tỏ ý bức bối.

- Tôi biết. Đó là một việc làm kỳ cục, nhưng tôi cho rằng có lẽ ở đây cô không có thứ gì, và... - Nhưng chị đã cười riếu anh, có giận anh đâu? - Cô không chê trách chứ?

- Làm sao tôi có thể chê trách? Trước nay chưa ai làm chuyện đó cho tôi. Tất nhiên một người đàn ông mới quen sơ sơ không thể làm vậy. Sao đột nhiên anh lại biến ra một con người đặc sắc thế nhỉ? Việc làm đó dễ thương quá đi chứ - Chị ôm anh và cười lần nữa - Cho tôi coi được không?

- Tất nhiên.

Anh chạy ra cửa, năm phút sau trở lại, vì anh đã đậu xe xa xa một chút. Anh muốn khiến chị ngạc nhiên lúc anh đến, mà chiếc xe Porsche chẳng thể gây bất ngờ được. Nhưng anh đã trở lại, ôm theo một hộp to tướng, và một cái túi rộng hình như có đựng vài chiếc hộp nhỏ.

- Anh làm chuyện quái quỷ gì vậy?

- Tôi đi sắm đồ.

Anh tỏ vẻ hài lòng, đổ hết ra ghế nệm, và đứng lùi lại, nín thở với vẻ vui sướng. Jessie mở toang chiếc hộp lớn, kinh ngạc. Chiếc áo dài bằng lụa mềm mại, và nhẹ chưa từng thấy, tưởng như nó trôi bồng bềnh giữa các ngón tay chị, lại màu ngà rất hợp với màu da sạm nắng của chị. Nhìn đến tên hiệu của nhà chế tạo, chị càng kinh ngạc. Chiếc áo dài này anh phải mua với giá rẻ nhất cũng là hai chục ngàn đô la.

- Chúa ơi! Geoffrey! - Chị không nói nên lời.

- Cô chê!

- Anh nói đùa đấy chứ? Lộng lẫy! Nhưng làm sao anh có thể mua cho tôi thứ này?

- Cô có thích không?

Anh không hiểu rõ ý chị ra sao, và anh bức bối vì phải chờ đợi tìm hiểu.

- Tất nhiên tôi thích chứ. Tôi rất yêu thích. Nhưng tôi không thể nhận đâu, vì nó quá tốn kém.

- Vậy ư? Cô cần đến tối nay.

Chị cười cái lý lẽ đó.

- Không hẳn đúng. Tiền áo này cũng bằng tiền một chiếc xe mới.

- Nếu cô thích áo này, tôi muốn cô mặc vào. Có vừa không?

Chị chỉ ngắm chiếc áo, chứ không mặc thử, dù chị rất muốn coi xem nó ra sao, cảm thấy như thế nào. Chị ngần ngại một lát.

- Tôi sẽ mặc thử, nhưng tôi sẽ không giữ lại đâu. Tuyệt nhiên không.

- Vô nghĩa lý.

Chị ra chỗ khác mặc thử, và lúc trở lại mỉm cười. Anh nhìn cảnh tượng đó cũng mỉm cười theo.

- Trời ơi! Cô đẹp quá Jessie! Tôi chưa thấy ai mặc áo đẹp như thế - Quả thật dường như chiếc áo may sẵn cho chị - Đợi chút. Cô phải thử với thứ này nữa! - Anh lục trong túi đồ đạc, lấy ra một hộp giày. Đó là dép bọc xa tanh màu trắng ngà, gót nhọn, và rất vừa vặn với đôi chân Jessie. Quả là Geoffrey có tài mua sắm. Chị quen mặc quần áo tốt rồi, nhưng mấy món hàng mới này đẹp chưa từng thấy, và mắc kinh khủng.

- Tốt. Vừa vặn lắm.

Anh vỗ bụng, và rất hài lòng:

- Trà tôi đâu?

- Anh muốn tôi mặc thế này để pha trà cho anh hay sao?

- Không. Tạm thời cởi bỏ đi.

- Đúng, anh yêu quý ạ. Tôi sẽ cởi bỏ. Đẹp lắm, nhưng tôi không thể.

- Cô có thể, và cô sẽ nhận, tôi không cãi cò với cô nữa. Thế thôi.

- Geoffrey, tôi...

- Im! - Anh hôn chị để làm im miệng, và chị có cảm tưởng rằng không thể bàn cãi với anh nữa. Lúc muốn, anh tỏ ra cương quyết - Bây giờ, trà cho tôi!

- Anh khó quá!

Chị cởi bỏ áo dài, pha trà cho anh. Nhưng cuối cùng anh đã thắng: vào lúc sáu giờ chị ra khỏi bồn tắm vẽ mặt chải đầu, và khoác chiếc áo dài. Chị mơ hồ cảm thấy mình đã bán rẻ tấm thân.

Chiếc áo dài hai chục ngàn đô la chẳng phải là món quà nhỏ. Tuy nhiên anh chỉ coi nó như một chiếc khăn quàng hay chiếc khăn tay. Nhưng nào phải khăn tay? Chị choàng chiếc áo qua đầu, và như mê đi.

Hai chục phút sau đèn lợt anh mê mẩn khi nhìn thấy chị ở cửa phòng ngủ. Căn nhà này không phải là nơi để thay quần áo. Geoffrey phải tới nhà vợ chồng người bạn để thay áo, và lúc trở lại, anh đẹp không chê vào đâu được: áo đuôi tôm, thắt nơ trắng. Trông anh như một nhân vật trong phim ảnh vào năm 1932. Và Jessie mỉm cười khi thấy anh.

- Ngài đẹp quá, thưa ngài.

- Thưa bà, bà đẹp lộng lẫy, bỉ nhân không dám có ý kiến.

- Tôi nói thật: quần áo chúng ta quá sang trọng. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình là cô bé lọ lem. Anh có dám chắc là tới nửa đêm cỗ xe của tôi không biến thành trái bí chẳng?

Chị vẫn bối rối trước vẻ lộng lẫy sang trọng, và vì một lý do nào đó mà chị đã chịu theo lời năn nỉ của anh. Nhưng chị phải công nhận rằng cũng vui vui.

- Sẵn sàng ra đi chưa, em cưng?

Chữ "cung" là chữ mới mẻ, nhưng chị không để ý. Chị có thể làm quen. Chị cho rằng có thể quen với nhiều thứ khác, nếu cố gắng.

- Thừa ngài, vâng.

Chị nhìn xuống hai bàn tay không nữ trang, rồi chị muốn có cả hai thứ: găng tay và nữ trang. Trong những buổi dạ hội chính thức như thế này, ngoài lễ phục cho trang trọng, hiển nhiên còn phải cần đến... nữ trang. Lúc hai người sửa soạn ra đi, chị bỗng nảy ý:

- Đợi một chút đã, Geoffrey.

Chị có mang theo nữ trang, mà quên đi mất. Chị đã dấu kỹ cho được an toàn.

- Điều chi bất ổn?

- Không, không.

Chị mỉm cười bí ẩn, và chạy vào buồng ngủ. Chị thận trọng cúi xuống, tìm cái gói nhỏ, cất kỹ dưới gầm giường. Đây là chỗ duy nhất chị có thể nghĩ tới để cất giấu. Chị lôi ra một hộp nhỏ, mở ra, lại lôi trong đó ra cái hộp nữ trang bọc da hoẵng, rồi mân mê báu vật trên tay. Đẹp hơn bao giờ hết, và khi nhìn tới, chị cảm thấy tim mình ngừng đập trong giây lát. Nó mang lại cho chị biết bao kỷ niệm đau đớn, nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng. Chị có thể nhớ lại đã thấy trên tay má chị... rồi chị đã lấy ra chỉ vì Ian... và sau khi vụ án đã qua đi, chị lại đem đặt trả về chỗ cũ. Đó là chiếc nhẫn cẩm thạch của bà mẹ. Chị nghĩ rằng không bao giờ chị mang nó, với ý nghĩ chỉ coi là món nữ trang, một đồ vật, một vật không có giá trị. Nhưng tối nay chị phải mang nó, coi là một vật đẹp để đáng hãnh diện, một vật đặc biệt được trao lại cho chị. Tối nay nó có ý nghĩa mở đầu một cuộc đời mới của chị, một cuộc đời hoàn hảo. Chị rung rung nước mắt lúc xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay, cảm thấy bà mẹ cũng công nhận cho chị.

- Jessie, cô làm gì đấy? Chúng ta phải đi một chặng rất xa từ đây tới Los Angeles, và nhanh lên mới được.

Chị mỉm cười nói với mình lúc xỏ chiếc nhẫn vào tay. Đúng là thứ chị đang cần. Chị cũng có đôi bông tai, của Ian tặng mấy năm trước. Đó là những nữ trang duy nhất chị mang theo về đây, ngoài chiếc nhẫn cẩm thạch, và chị cũng không có ý muốn đeo. Chị soi gương lần chót, mỉm cười với chính mình, và chạy ra gặp Geoffrey.

- Đây!

- Mọi việc xong xuôi chứ?

- Hoàn toàn.

- Sẵn sàng?

- Vâng, thưa ngài.

-Ồ! Tôi chợt nhớ ra đã quên đưa cô thứ này.

"Thứ này" đó là hai chiếc hộp nữa, một chiếc dài và đẹp, chiếc kia hình lập phương.

- Nữa? Anh điên rồi, Geoffrey! Định làm gì đây?

Cứ như quà Giáng sinh vậy. Và tại sao anh lại làm như thế? Chị đâu có muốn nhận quà? Nhưng anh đau khổ quá khi chị từ chối không chịu mở gói quà. Trước nay chưa người đàn ông nào làm vậy với chị.

Chị bắt đầu mở chiếc hộp dài và đẹp, đột nhiên Geoffrey kêu lên:

- Jessie, đẹp quá! Món nữ trang của cô đẹp biết mấy! - Anh đang khen ngợi chiếc nhẫn của bà mẹ chị; bàn tay run run, chị đưa lên cao cho anh dễ ngắm.

- Cô coi trọng món đồ này lắm, phải không?

Chị gật đầu. Anh ngừng giây lát, giọng êm dịu hẳn:

- Có phải chiếc nhẫn hồi mới đính hôn chẳng?

- Không - Chị nhìn anh, nghiêm nghị - Của má tôi.

- Của?... Bà đã... - Anh hiểu vì sao chị đã không nói đến gia đình chị. Chị có nói tới cậu em, nhưng không hề kể về bà má. Bây giờ anh đã hiểu.

- Vâng. Má tôi và ba tôi mất cách nhau có mấy tháng. Lâu lắm rồi, tuy nhiên tôi không cảm thấy vậy. Nhưng tôi chưa bao giờ... chưa bao giờ đeo chiếc nhẫn, như tối nay.

- Hân hạnh cho tôi, cô đã vì tôi mà đeo chiếc nhẫn - Anh đưa đầu ngón tay, nhẹ nhàng kéo khuôn mặt chị lại gần, và hôn với vẻ thận trọng, khiến chị cảm thấy rần rập khắp cơ thể. Rồi anh lùi lại mỉm cười - Tiếp tục nào. Mở nốt mấy gói hàng đi - Chị đã quên hẳn hai cái hộp, bây giờ mới trở lại. Chiếc hộp dài đựng đôi găng tay, chị nghĩ là để mang chung với chiếc áo dài. Hình như anh đã đọc được cả ý nghĩ của chị.

- Anh nghĩ chu đáo quá! - Chị muốn cười nhạo anh, nhưng lúc mang vào tay, lại tỏ vẻ thích thú - Làm sao anh biết rõ kích thước của tôi?

- Một cô tiểu thư không bao giờ hỏi câu như thế, Jessie ạ. Bắt buộc tôi phải hiểu biết về các bà các cô.

- Ha, ha!

Ý tưởng đó khiến chị rất vui. Chị mở tiếp chiếc hộp kia. Nó nhỏ, lọt trong lòng bàn tay chị. Geoffrey chăm chú coi Jessie xé giấy bao, lấy ra một chiếc hộp nhỏ bọc da màu xanh dương. Nó có chốt gài, và chị đẩy chốt mở toang ra.

- Lạy Chúa! Geoffrey, không được đâu!

Anh không thể bảo là chị giận hay chị hài lòng. Nhưng anh lặng lẽ nhắc chiếc hộp khỏi tay chị, lấy ra đôi bông tai nạm hạt xoàn.

- Đúng là thứ cô đang cần. Đeo vô đi.

Đó là một mệnh lệnh ám định. Nhưng Jessie lùi lại một bước, nhìn anh.

- Geoffrey, tôi không thể. Quả không được - Hạt xoàn ư? Chị không hiểu ý anh. Không phải chị chê hạt xoàn nhỏ, chúng còn quá lớn là khác, nhưng chị không thể nhận được - Geoffrey, tôi rất ân hận.

- Đừng nhảm nhí. Cứ như đeo tối nay thôi. Nếu cô không thích, trả lại sau

cũng được mà.

- Nhưng lỡ tôi đánh mất một chiếc?

- Jessie, của cô đây mà.

Nhưng chị lặng lẽ lắc đầu, và tỏ ý cương quyết.

- Tội quá mà! - Trông anh quá thiếu não, chị thấy ân hận, nhưng không thể nhận hột xoàn của người đàn ông này. Chị đã sẵn sàng nhận chiếc áo đang mặc, là món quà đắt tiền, như vậy là quá lắm rồi. Còn hột xoàn này ư? Anh là người thế nào với chị mà chị dám nhận đây? Không xét chuyện đó đi nữa thì chị cũng phải biết mình là ai chứ? Có thể làm gì, và không thể làm gì chứ? Quả thật chị không thể. Nhất định không. Nhưng anh cứ nhìn chị, thật rầu rĩ, khiến chị đã thấy nao núng trong giây lát - Cứ thử xem sao đã nào!

- Được rồi, Geoffrey. Nhưng tôi không đeo tới nay đâu, và cũng không giữ lại đâu. Anh cứ để đó, có thể một ngày nào đó... - Chị cố nói cho anh an lòng, và đưa tay lên tháo một đôi bông tai đang đeo, chợt nhớ ra rằng chị đang đeo bông tai hạt trai của Ian mua cho.

Hột ngọc (perle) làm sao sánh được với hột xoàn, nhưng chị yêu quý chúng. Chị gắn thử một bông tai của Geoffrey, đeo tòng teng và lấp lánh ở tai bên trái, trong khi ở tai bên phải vẫn nằm yên chiếc hột ngọc nhỏ bé xinh xinh của người đàn ông đã thương yêu chị... của anh Ian...

- Cô không thích đôi bông này - Giọng anh xuôi xị.

- Thích lắm chứ. Nhưng lúc này thì chưa.

- Hình như có chuyện gì khiến cô buồn rầu quá đổi.

- Đừng nói kỳ cục - Chị mỉm cười đưa trả lại anh chiếc bông tai, rồi ghé qua hôn phớt lên má anh, với vẻ thuần khiết - Chưa người đàn ông nào tốt với tôi như anh. Geoffrey ạ. Tôi cũng chẳng biết làm sao nữa đây.

- Cứ ngồi mà hưởng thụ. Thôi, cho qua.

Anh không ép chị chuyện bông tai nữa, và hai người đồng ý cất kỹ trong ngăn kéo bàn giấy của chị. Không đeo đôi bông mới, Jessie cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Geoffrey nói đúng: lột bỏ bông tai hột ngọc của Ian khiến chị buồn rầu. Chị chưa sẵn sàng đâu. Với thời gian, chuyện đó sẽ tới, chứ lúc này chị vẫn còn vướng víu với một số kỷ niệm. Cũng như bức chân dung của anh đang treo phía trên lò sưởi kia vậy.

oOo

Dạ hội giống như cảnh trong phim đắt tiền. Rượu thịt ê hề, người hầu đông đảo, mặc đồng phục đen. Sàn lát đá hoa, trái thơm, đèn đuốc sáng rực.

Geoffrey đã dẫn chị lại đó, và hình như anh quen hết mọi người. Những cô mình tinh mần bạc mà Jessie chỉ nghe danh trên báo chí đã chạy lại chào anh, hẹn sẽ gọi điện thoại cho anh, và hôn phớt lên má. Những ông đại sứ cũng xúm lại chào hỏi, và mời Jessie ra khiêu vũ. Đủ mọi hạng người: những nhà ngoại giao, xã hội, chính trị, mình tinh mần bạc, cho đến dân áp

phe cũng đều có mặt. Người ta không gọi Geoffrey là "ông" mà là "ngài".

- Tại sao anh không nói cho em biết?

- Tại sao? Đừng nói bậy. Em cũng nghĩ vậy nữa ư?

- Vậy thì em đã biết rồi.

- Có quan trọng gì chẳng? - Anh tỏ vẻ vui thích, và chị lắc đầu.

- Được rồi. Bây giờ mời quý nương nhảy với tôi một bản, được không Lady Jessie?

- Thưa ngài, vâng. Tôi bệ hạ. Thưa Đức Ông. Bẩm Ông lớn.

- Ô, im đi!

Buổi dạ hội kéo dài tới hai giờ sáng, và hai người ở lại đến phút chót. Gần bốn giờ, họ mới trở lại ngôi nhà kiểu Victoria bên sườn đồi.

- Bây giờ em biết em là cô bé Lọ Lem.

- Nhưng em có vui không?

- Một đêm tuyệt vời!

Chị hơi có cảm tưởng là anh đã đem chị ra trình diễn, như trưng một con búp bê đẹp, nhưng anh đã giới thiệu chị với mọi người, rất đàng hoàng, chị còn trách anh nổi gì? Đã mấy người dám cho chị chiếc áo dài đáng giá hai chục ngàn đô la và đôi bông tai chưa? Một đêm đẹp biết mấy. Jessie lại cúi nhìn chiếc nhẫn của bà mẹ, lúc hai người ra khỏi xe. Chị mừng là mình đã đeo chiếc nhẫn này. Không phải tại nó gắn cẩm thạch, mà vì nó là nhẫn của má chị.

- Jessie, tối nay em đẹp lộng lẫy. Anh rất hãnh diện.

- Chỉ nhờ chiếc áo dài thôi.

- Shit! (ẹ quá)

- Chị? - Chị cười cục cục, nhìn anh tỏ ý vui thích.

- Ngài mà nói "cút!" hay sao? Không dè ngài có thể nói câu như vậy đây.

- Tôi cứ nói, và tôi còn nói nhiều câu cô không biết tới.

- Lạ nhỉ? - Hai người đưa mắt liếc nhau, vẻ tha thiết. Họ đang đứng trước cửa nhà - Em không biết nên mời anh thứ gì: cà phê, trà hay thuốc Aspirine. Thứ nào thích hợp đây?

- Ta vô trong rồi sẽ biết.

Chị bước lên những bậc thềm nhà, duyên dáng trong chiếc áo dài trắng lộng lẫy, chẳng khác nào một con bướm phấp phới. Cho tới tận cuối buổi dạ hội, chị vẫn như một nàng tiên, và hình như không mệt mỏi chút nào. Anh rất hài lòng vì chị. Anh đã chờ đợi Jessie lâu lắm rồi. Anh biết chị chưa hẳn sẵn sàng đâu, nhưng có thể mau chóng thuận phục thôi. Anh quyết định không để đợi lâu hơn. Chị là tất cả những gì anh muốn, và lúc này là lúc của anh. Anh có thể giúp chị quét mạng nhện cho cuộc đời hiện tại của chị. Đôi khi anh thường thấy những bóng ma trong ánh mắt chị, nhưng bây giờ là lúc chị nên gạt bỏ chúng đi. Anh cần đến chị. Và chị đã có những cử chỉ đẹp để

trong buổi dạ hội. Mọi người đều nói vậy.

- Anh có thường hay lui tới những nơi như thế này không?

Chị ngập dài, hắt ra xa đôi dép của anh đưa cho.

- Thường khi. Quả thật em có vui thích không?

- Đàn bà nào mà không vui cho được? Geoffrey... xin lỗi, ngài Geoffrey -

Chị nhả mặt - Giống như làm hoàng hậu một ngày. Đủ mọi hạng người có mặt. Em phải thú nhận là em rất xúc động.

- Họ cũng vậy.

- Về chuyện gì?

- Về em. Em là người đàn bà đẹp nhất nơi đó.

Nhưng chị biết đó không phải là sự thật, và thiên hạ có chú ý đến chị thì quá phân nửa là nhờ chiếc áo dài. Anh đã dìu dắt chị trong bước đầu thật là hay, nghĩ được cả đến chiếc áo dài trinh trắng nữa. Nhưng trong buổi dạ hội thiếu gì kẻ quốc sắc thiên hương. Chị chẳng bén gót. Nhưng chị không phải loại đàn bà đó.

- Cảm ơn anh. Đừng tranh cãi có vẻ giản dị hơn. Trà nhé?

- Anh không thấy thèm - Anh đang nhìn chị, vẻ tư lự, và hơi lơ đãng.

- Anh muốn em đốt lửa chẳng? - Chị cảm thấy thích ngồi nói chuyện với anh, như vẫn thường làm với... Không! Chị không chịu cho chị làm việc đó.

- Ai đây? - Anh vẫy tay, chỉ khuôn mặt thanh niên phía trên lò sưởi, và Jessie mỉm cười - Cậu em trai hả?

- Không. Một người khác.

- Ông Clarke? - Chị gật đầu, đại nét mặt.

- Em vẫn giữ chân dung?

- Em vẽ bức hình này.

- Không đủ lý do để giữ lại. Em vẫn thăm anh ấy chứ? - Anh nghĩ rằng chị không làm vậy, tuy rằng hai người chưa hề nói với nhau về chuyện đó.

- Không. Em không thăm viếng nữa.

- Vậy là hay nhất. - Rồi anh làm một chuyện khiến Jessie đứng im. Thật lặng lẽ, không hỏi han, không nói tiếng nào, anh gỡ bức tranh khỏi chỗ đang treo, đặt nhẹ nhàng lên sàn nhà, gần bàn giấy của chị, quay mặt bức tranh vào tường.

- Anh nghĩ rằng đây là lúc tốt nhất để cất nó đi, cung ạ. Phải không nào?

Nhưng giọng anh nhẹ nhàng, không có vẻ gì là câu hỏi, và chị kinh ngạc, một lúc lâu không mở miệng nói được tiếng nào. Chị muốn treo nó lên cơ.

Chị thích vậy. Chị đã trân trọng mang nó từ San Francisco về đây. Hoặc giả anh đúng? Có phải đúng là không còn chỗ nào cho bức tranh này nữa? Có lẽ không thể như vậy được, hai người đều biết rõ.

- Anh không muốn uống trà hay sao? - Chị không nghĩ ra điều gì khác để nói và giọng chị khàn khàn.

- Không.

Nở một nụ cười hiền dịu, anh lắc đầu, từ từ tiến lại phía chị. Anh ngừng lại trước mặt chị, ôm hôn thật lâu, khuấy động đến tận ngõ ngách tâm hồn chị. Bây giờ chị thấy cần đến anh. Anh đang lấy đi của chị điều mà chị cần bám lấy để sống sót. Và bây giờ chị bắt đầu cần đến anh. Anh không thể lấy đi của chị hình ảnh Ian, nhưng anh đang làm vậy, và chị đã để cho anh làm. Hai người đứng bên nhau, miệng tìm miệng thật tham lam, đói khát, và thật nhẹ nhàng, anh mở cái móc trên chiếc áo dài, ở chỗ vai...

- Geoffrey... Geoffrey...

Anh vẫn tiếp tục hôn chị, chiếc áo dài từ từ rơi xuống... Bây giờ chị trần truồng, anh đang sẵn tới, sau khi đã lấy mất của chị bức chân dung treo trên tường.

- Không.

- Jessie!

- Không! Không!

- Jessie, chuyện quái quỷ gì vậy?

Chị sợ hãi ngồi sát cửa sổ, nước mắt rùng rùng:

- Tôi không thể chung giường với anh được. Rất ân hận... tôi...

- Chuyện gì xảy ra vậy? Mới lúc nãy...

Lần đầu tiên anh chịu thất bại như thế. Chuyện chưa bao giờ xảy ra. Không hề như thế này.

- Tôi biết. Rất ân hận. Có lẽ là chuyện điên rồ đấy, nhưng quả đúng như thế.

- Như thế là như thế nào? Mẹ kiếp!

Anh đứng trước mặt chị, bức bối vô cùng.

- Chuyện gì xảy đến với cô vậy?

- Tôi không thể...

- Nhưng em cưng, anh yêu em - Anh lại bước tới, tìm cách đặt tay lên mình chị, nhưng chị không để cho anh làm chuyện đó.

- Anh chẳng yêu tôi.

Đó là điều chị cảm thấy, nhưng không thể giải thích được. Và quan trọng hơn nữa là chị cũng không yêu anh. Chị muốn yêu anh, biết rằng mình có thể yêu anh. Chị biết anh thuộc loại đàn ông mà các bà các cô sẵn lòng yêu thương, van lạy anh cưới làm vợ. Nhưng chị không yêu, và không thể yêu, và chị biết rằng chẳng bao giờ yêu anh.

- Em nói anh không thương yêu em là nghĩa làm sao? Jessie, anh muốn cưới em. Em tưởng anh định chơi trò gì? Em đâu có phải loại đàn bà chỉ để kết nhân tình? Em tưởng anh dẫn em đi dự dạ vũ tối nay, mà anh không có ý đứng đắn hay sao? Đừng vô lý thế chứ.

- Nhưng anh không hiểu tôi - Giọng chị rên rỉ.

- Anh hiểu em rõ lắm chứ.

- Không. Anh không hiểu. Anh không hiểu chút nào.

- Anh tưởng anh đã chứng tỏ đầy đủ rồi chứ?

- Nhưng còn tâm hồn tôi thì sao? Còn điều tôi nghĩ, điều tôi cảm nhận, điều tôi cần, anh đâu có biết? Tôi là người thế nào, anh đâu có biết.

- Chúng ta sẽ tìm hiểu nhau lần lần.

- Sau này ư? - Chị tỏ vẻ khiếp đảm.

- Người ta thường làm như vậy.

- Nhưng tôi không muốn làm như thế.

- Cô không hiểu việc làm của cô. Nếu cô có đầu óc, biết nghĩ đến mọi chuyện, cô sẽ lấy một người đàn ông dạy cho cô biết nên làm gì, và làm vào lúc nào. Như vậy cô sẽ sung sướng hơn.

- Không. Đúng hết trường hợp của tôi đây. Tôi đã quen làm như vậy, Geoffrey ạ. Nhưng tôi không muốn vậy nữa. Tôi muốn được trao cho cũng như nhận vào. Tôi muốn trưởng thành, như một đứa bé lớn lên. Tôi không muốn người khác đẩy tôi từ chỗ này qua chỗ khác, ăn mặc cho đảng hoàng và phô ra trước mặt mọi người. Đó là điều anh đã làm tối nay. Tôi biết anh hiểu sự đời rõ lắm, nhưng điều anh muốn ở tôi chỉ là làm một con búp bê xinh đẹp, và đó là điều tôi không bao giờ làm nổi. Không! Anh không thể làm vậy.

- Rất ân hận đã xúc phạm đến cô.

Anh cúi xuống, nhặt chiếc áo khoác lên. Anh bắt đầu thắc mắc về chị, hầu như thấy chị bị điên điên.

Nhưng chị không cảm nhận mình điên khùng chút nào. Chị cảm thấy dễ chịu, và biết rằng mình làm phải. Có thể không ai nghĩ như vậy, nhưng chị biết rõ.

- Anh cũng chẳng muốn có con mà.

Quả là lời kết tội kỳ cục, đem ra chất vấn nhau vào lúc năm giờ sáng, quần chiếc mền quanh người, đứng nói với một người đàn ông mặc chiếc áo đuôi tôm, thắt nơ trắng.

- Còn cô muốn có con chẳng?

- Có lẽ.

- Nhảm nhí, toàn bộ câu chuyện này là nhảm nhí, cô Jessie! Nhưng tôi không ở đây cãi vã với cô. Cô hiểu thái độ của tôi rồi. Tôi yêu và muốn cưới cô. Sáng mai, lúc nào cô tỉnh trí, thì gọi dây nói cho tôi - Anh nhìn chị với vẻ châm chọc, và lắc đầu, bước lại góc giường, hôn lên đỉnh đầu chị, vỗ nhẹ lên vai:

- Chúc em ngủ ngon, em cưng. Sáng mai em sẽ thấy dễ chịu hơn.

Lúc anh rời khỏi, chị không nói tiếng nào. Nhưng khi anh đi rồi, chị xếp tất cả những tặng vật của anh trong chiếc hộp lớn anh đã mang tới. Sáng mai, chị sẽ gói trả tất cả về ngôi nhà anh đang nghĩ chơi. Có lẽ làm vậy là điên rồ,

nhưng chị tin chắc việc mình làm là phải. Trong đời chị, chưa lần nào chị tin chắc bằng lần này. Chị bỏ đôi bông tai hột pec lên bàn ngủ. Lúc này chị chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Chị sung sướng đứng giữa phòng khách uống ly cà phê bốc khói, trong lúc mặt trời đang nhô lên trên các ngọn đồi.

Bức ảnh của Ian được treo lên tường trở lại.

oOo

- Chàng thanh niên của cháu thế nào?

Jessie và dì Beth ngồi uống trà đá sau một chặng đường dài cười ngửa đi chơi, và Jessie tỏ ra lặng lẽ khác thường.

- Chàng thanh niên nào? Nhưng thật ra chị chẳng có ý đùa rỡ với bất cứ ai.

- Dì hiểu. Tính giả ngô, hay là anh chàng cút mất rồi?

Đôi mắt dì Beth nhìn vào mắt chị soi mói, và Jessie chột mím cười vu vơ.

Quả thật chị đã giả mù xa mưa.

- Dì thấy hình chụp đặc biệt của hai người, trong một buổi dạ hội sang trọng tại Los Angeles mà.

- Dì thấy ở đây vậy?

Jessie tỏ vẻ không vui.

- Kìa, kìa. Anh chàng bị thất chủng hay sao? Dì thấy hình chụp trên một tờ nhật báo ở Los Angeles. Hình như một bữa tiệc khoản đãi ở lãnh sự quán, phải không? Hình như rất nhiều nhân vật tiếng tăm vây quanh cháu mà.

- Cháu không nhận biết. Giọng chị có âm sắc buồn phiền.

- Dì rất xúc động. Thì Jessie cũng vậy. Nhưng chẳng vui về gì. Chị thắc mắc không hiểu những ai khác cũng nhìn thấy bức hình. Bây giờ chẳng hay ho gì cái chuyện dính líu đến Geoffrey. Ồ, tốt thôi. Tiếng tăm nhiều khi cũng mất dễ như chơi. Và có thể Geoffrey còn gặp khó khăn hơn chị nhiều. Anh phải sống với những người kia, chứ chị cần gì?

- Anh ta có làm điều gì bậy bạ hay chỉ đơn giản là gây phiền cho cháu? Hay cháu không thích dì hỏi han lời thôi?

- Tất nhiên không có chuyện đó đâu. Chỉ tại cháu không thể làm nổi, cắt đứt cho rồi. Cháu muốn đem lòng yêu anh ấy, nhưng không làm nổi. Anh ấy hoàn hảo quá. Anh có đủ thứ, làm đủ thứ, nhưng... cháu... cháu không giải thích được, dì Beth ạ. Cháu có cảm tưởng anh ấy đang cố gắng biến đời cháu như ý anh muốn.

- Cảm giác rất khó chịu!

- Cháu vẫn còn giữ cảm tưởng là anh ấy coi thường cháu. Ở bên anh mà cháu cảm thấy... rất cô đơn. Phải chăng là chuyện điên rồ? Và không có lý do gì cả. Chị kể cho dì Beth nghe về chuyện chiếc áo dài và đôi bông hột xoàn: lẽ ra cháu phải cảm động lắm, nhưng không, cháu chỉ thấy khiếp sợ. Như vậy là quá nhiều... cháu không hiểu. Hai đứa còn là chỗ xa lạ.

- Mới đầu, ai chẳng xa lạ?

Jessie gật đầu tỏ vẻ suy nghĩ, uống nốt ly trà đá.

- Anh chàng xem cũng khá dễ thương, nhưng nếu không có cái mã ngoài đó, không có vẻ quyền rũ đặc biệt kia... thì quả thật cũng chẳng nên được thứ gì.

Câu nói của dì Beth khiến Jessie nhớ lại cái đêm đó.

- Cháu e rằng cháu đã cư xử không được lịch sự. Cháu điên lên, làm tâm bậy tâm bạ.

Chị mỉm cười nghĩ đến chuyện cũ, và bà lão cười ròn.

- Có lẽ cháu đối xử với anh ta đúng đấy. Anh ta có vẻ kiêu hãnh dễ ghét.

- Chấn chấn anh ta là vậy. Anh mặc áo đuôi tôm thắt nơ trắng lúc mà cháu như con mẹ điên, tính liệng hết đồ đạc đi. Hôm sau cháu đem gởi tất cả những món hàng đẹp để cho anh ta.

- Cháu có liệng qua cửa sổ món nào không?

Dì Beth tỏ ra rất vui thích, hầu như chỉ mong cháu bà làm chuyện đó. Con người ưa những pha cụp lặc.

- Không.

Jessie đỏ mặt một lúc.

- Cháu nhờ một bác làm công trong trại của dì đem đi.

- Thì ra mấy buổi chiều hôm nọ bạn làm những việc đó.

- Cháu ân hận.

- Không sao mà. Dì tin chắc rằng người nào thấy mấy chuyện này cũng khoái.

Hai dì cháu ngồi im lặng bên ly trà đá một lúc, rồi Jessie nhú mày:

- Dì có biết điều gì khiến cháu bận tâm nhất không?

- Dì đang lo lắng muốn nghe đây.

- Dì đừng ghẹo cháu nữa. Cháu nói đứng đắn mà. Nhưng chị lại thích đùa cợt với bà bạn.

- Anh ấy không muốn có con.

- Cháu cũng chẳng muốn mà. Vậy, vì sao cháu lại bực bội?

- Dì hỏi vậy rất hay, nhưng có chuyện mới xảy ra rồi, ý tưởng có con không làm cháu khiếp hãi nữa. Cháu vẫn nghĩ rằng... cháu không biết nói sao cho gãy gọn. Tuy rằng cháu cũng khá già rồi, nhưng cháu vẫn nghĩ rằng...

Chị biết rằng mình chưa già, nhưng muốn một người nào phải nói ra, xác nhận với chị, thì chị mới chịu.

Dì Beth kinh ngạc:

- Cháu muốn có con? Cháu định nói vậy?

- Cháu không biết.

- Tốt. Với tuổi cháu, chuyện đó chưa trễ đâu. Cháu chưa được đúng ba mươi hai kia mà. Nhưng dì phải nói là dì rất ngạc nhiên.

- Tại sao?

- Bởi vì sự sợ hãi của cháu quá sâu đậm. Dì nghĩ là cháu chưa đủ tự tin để cơ thể thắng được lòng mình. Nếu như cháu có một đứa con gái xinh đẹp thì sao? Cháu có chịu đựng được không? Cứ suy nghĩ cho kỹ. Điều đó có thể khó chịu với một người mẹ đấy.

- Nhưng có thể lại là phần thưởng lớn lao chứ? Có gì là khó chịu đâu? Có một hồi, cháu rất bực bội, nhưng không đủ can đảm để nói với một người nào. Ai cũng giữ nguyên ý kiến về cháu, không thay đổi chút nào. Họ cứ đinh ninh rằng cháu là người đàn bà có sự nghiệp, là dân thành phố lành lợi, ghét trẻ con, và bây giờ lại thêm là đứa bỏ chồng, vui vẻ trẻ trung. Dù ta không còn là con người cũ nữa, thì cũng chẳng người nào chịu cho ta lột bỏ nhãn hiệu ấy.

- Thì đem đốt cái nhãn đó đi. Mà quả thật cháu đã làm việc đó. Cháu đã bỏ hẳn, không dính líu gì đến chồng, cửa hàng và thành phố. Chẳng còn mấy thứ để thay đổi nữa. Bà nói giọng vui vẻ, trêu mếu. Kệ thầy nhãn hiệu kẻ khác gán cho mình. Có nhiều thứ ta không thể làm thay đổi được, nếu có điều gì cháu muốn thay đổi và có thể làm được, cháu cứ việc xông tới và hưởng thụ.

- Dì tử tưởng tượng coi, nếu như mình có một đứa bé... chị ngồi, mỉm cười thích thú với ý nghĩ đó.

- Cháu có thể tưởng tượng được, chứ dì không nhớ nổi, và dì không chắc là dì có muốn chuyện đó nữa không. Không bao giờ dì cảm thấy lãng mạn với chuyện đó, chỉ biết là dì rất yêu thương Astrid thôi.

- Dì biết đấy, cháu đã sống nhiều chương trong cuộc đời cháu theo cách đó, và bây giờ cháu sẵn sàng thay đổi. Không phải là liệng bỏ quá khứ, mà là tiếp tục tiến tới. Như một cuộc hành trình vậy. Sống ở một nơi quá lâu, có một lúc chúng ta sẽ muốn di chuyển. Cháu nghĩ rằng đó là điều đang xảy đến với cháu: cháu muốn di chuyển đến những nơi khác, có những nhu cầu khác. Cháu cảm thấy mình mới mẻ dì Beth ạ. Điều đáng buồn duy nhất là không có người nào để chia sẻ với cháu.

- Cháu đã có Geoffrey đấy. Chỉ cần nghĩ lại coi mình thiếu điều gì. Nhưng dì Beth không nghĩ nổi là Jessie thiếu điều gì. Anh này chưa có đủ nhiệt tình, không có những mơ ước hoang dại và liều mạng. Anh ta du hành trên quãng đường đã hoạch định rõ ràng, có điều gì khác thì khó chịu lắm. Dì Beth biết rằng Jessie đã làm đúng, chỉ thắc mắc về phải ứng của Jessie dữ dội ra sao thôi. Gần đây đã có điều gì khiến cháu phiền muộn, có không?

- Cháu không rõ dì muốn nói gì.

- Có, cháu biết chắc. Hầu như chắc chắn. Không những cháu biết chắc dì muốn nói, mà cháu còn biết chắc những suy đoán phải có. Để rõ ràng hơn, dì dám nói rằng đã có chuyện với Geoffrey, phải không?

Jessie cười ròn, không biết nói sao.

- Dì đã hiểu cháu rất rõ.
- Đúng, và cuối cùng chị cũng bắt đầu hiểu bản thân chị. Và dì lấy làm mừng. Bây giờ cháu định làm gì?
- Cháu đang nghĩ đến chuyện đi xa chừng hai ngày?
- Cháu không cần xin phép dì hay sao?

Dì Beth cười ròn, và Jessie lắc đầu.

Sáu giờ sáng hôm sau, lúc mặt trời ló lên đồi, Jessie đã bắt đầu lái xe đi. Chị phải đi một chặng đường dài, mất chừng sáu tiếng đồng hồ, bảy tiếng không chừng và chị muốn tới đúng giờ. Để lái xe chị mặc chiếc áo sơ mi nhẹ và chiếc váy mát mẻ hơn mặc quần. Chị mang theo một bình téc mốt đầy cà phê đá, bánh xăng ụych và một giỏ đầy trái bôm, và hạt dẻ, bánh kẹo đựng trong hộp thiếc mà con trai ông quản trại đã mua giùm chị mấy hôm trước. Chị ra đi hành trang đầy đủ, và lòng rất cương quyết, cũng có sợ hãi nữa. Từ hai tháng nay, hai vợ chồng có trao đổi thư từ, mỗi tuần hai, ba lần, nhưng thư viết cho nhau đã có giọng khác hẳn. Bốn tháng nay chị chẳng gặp mặt anh. Bốn tháng kể từ ngày anh quay mặt bỏ đi, sau khi hai người đã ném đá vào mặt nhau, tưởng chừng không bao giờ cúi mặt lên nữa. Bao chuyện đã thay đổi. Trong thư, cả hai đều có giọng giữ gìn: thận trọng, e ngại nhưng cũng không thiếu giọng vui vui. Trong trang giấy đôi khi có những câu đùa ròn, những lời nhận xét ngó ngán, kể lể lôi thôi, những câu điên rồ, rồi lại thận trọng trở lại, hình như e ngại phô ra quá nhiều cho người kia biết lo giữ gìn không đụng đến những vấn đề tế nhị: chị thì căn nhà, anh thì cuốn sách. Vẫn chưa có tin chắc chắn về hợp đồng biến sách thành phim truyện, nhưng mùa thu này sách sẽ ra mắt độc giả. Chị hào hứng mừng cho anh, cũng như anh đã vui thích với chị về căn nhà. Anh luôn luôn cẩn thận gọi đó là căn nhà “của em”. Mà quả thật là của chị. Tạm thời trong lúc này.

Cuộc đời hai người đã chia rẽ, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ dặt chung thành một tấm lụa. Họ đã xa cách nhau chỉ vì những chuyện đã xảy đến với họ, chỉ vì những điều người nọ đối xử với người kia. Bởi những điều mà không người nào có thể chịu đựng lâu hơn. Jessie tự hỏi: sau những chuyện như thế, liệu có con đường nào để nối lại tình xưa chẳng? Có thể là không, nhưng chị muốn biết cho thật chắc. Ngay bây giờ kéo mà cả hai không thể chờ đợi lâu hơn. Lỡ anh không muốn nhìn chị nữa thì sao? Trong thư anh nói giọng hầu như an phận. Anh không bao giờ yêu cầu chị tới thăm. Nhưng anh sắp được thăm viếng rồi. Chị muốn thấy mặt anh, nhìn vào mắt anh để coi nét mặt đó thể nào, chứ không muốn chỉ nghe tiếng vọng của anh qua thư từ.

Một giờ rưỡi trưa, chị lái xe tới tòa nhà cao tầng quen thuộc. Họ hỏi han giấy tờ của chị, lục lọi cái túi xách, và chị vào bên trong, tới một bàn giấy, viết tên lên một tấm phiếu. Chị ngồi đợi nửa giờ, lâu thật là lâu, đưa mắt

nhìn quanh quẩn, từ chiếc đồng hồ treo tường tới cánh cửa. Tim chị đập thùm thụp. Chị lại ngồi đây, và chị thấy kinh hãi. Tại sao lại tới đây? Nói gì bây giờ? Có thể anh không muốn gặp chị, có thể vì vậy mà anh không hề nhắc nhở đến chuyện mong ước chị tới thăm. Thật điên rồ khi không vác xác lại đây... Điên thật... ngu thật.

- Có người thăm Clarke ... Có người thăm Ian Clarke!

Người canh ngục cất giọng lạnh lạnh gọi tên anh và Jessie đứng bật dậy, cố giữ cho bước chân mình được bình thường, lúc chị tiến lại chỗ người đàn ông mặc quân phục đứng gác ở cửa. Cánh cửa này khác với cửa chị thường đi qua trước kia, và lúc chị nhìn tới cửa đó, chị nhận ra rằng bây giờ anh Ian đã ở một khu khác. Có lẽ sẽ không có cửa kiến chắn giữa hai người nữa. Người lính canh mở cửa, nắm cổ tay chị để kiểm soát con dấu người ta đóng lên lưng bàn tay chị ở chỗ cồng chính, rồi đứng tránh một bên cho chị qua. Cửa đó dẫn tới một bãi cỏ kê những chiếc ghế dài bên cạnh những bồn hoa. Không thấy biên giới rõ ràng, chị thấy một bãi cỏ chạy dài trông rất đẹp mắt. Chị chậm rãi bước khỏi ngạch cửa, và thấy những cặp vợ chồng dạo chơi hai bên bãi cỏ. Và rồi chị thấy Ian chỗ xa xa, đứng yên nhìn chị có vẻ ngạc nhiên lắm. Chị tưởng như một cảnh trong phim, và đôi chân nặng như chì. Chị cứ đứng yên tại chỗ, và anh cũng vậy. Cuối cùng trên mặt anh mới nở một nụ cười rộng miệng. Trông anh giống như một anh chàng lang thang, cao lớn, đứng nhìn chị thăm chú và nhãn mặt. Đôi mắt anh ươn ướt, nhưng còn thua đôi mắt chị. Thật điên rồ, cách nhau có nửa bãi cỏ, và hai người đứng yên, không ai chịu nhúc nhích... chị đành phải làm việc đó vậy...Chị tới đây là để thăm anh, nói chuyện với anh, chứ có phải để đứng đó ngó anh, và nở một nụ cười đâu? Chị chậm rãi bước dọc theo lối đi, và anh cũng bắt đầu tiến lại phía chị, miệng cười tươi tắn hơn, và cuối cùng đột nhiên chị sà vào vòng tay anh. Ian đây rồi, chàng Ian mà chị đã biết! Người mùi là mùi Ian, cảm nhận cũng thấy đúng là Ian . Cầm chị vừa vặn ở chỗ cũ trên vai anh. Chị cảm thấy không khí gia đình.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Em xài hết bình xịt tóc không được việc gì, hay là lũ thần lẩn không chịu nổi em nữa rồi?

- Có cả hai chuyện đó. Em lên để cầu cứu anh đây.

Chị đã phải phấn đấu gay go để cầm nước mắt, và anh cũng vậy, và nụ cười của họ vẫn còn như ánh mặt trời rọi qua nước bong sen vào ngày hè.

- Jessie, em điên thật tình. Anh ôm chị cứng ngắt, và chị cười ròn.

- Em nghĩ rằng em phải vậy.

Chị đeo chặt cánh tay anh, và anh cảm thấy khoái quá. Chị đặt một bàn tay lên đầu anh, cảm nhận vẻ mượt mà của tóc anh. Dù ở một phòng nhiều đàn ông, chị nhắm mắt lại, sờ thử. Cũng nhận ra mái tóc mượt mà đó. Đó là tóc Ian.

- Trời ơi! Trông anh khỏe mạnh lắm. Chị đẩy anh ra xa vừa đủ để ngắm anh. Coi anh đặc sắc lắm. Gầy gò, hơi mệt mỏi, hơi rám nắng, và ngơ ngác quá chừng. Thật đặc sắc. Anh kéo chị lại gần trở lại, và chị nép đầu lên vai anh.

- Ô, em bé của anh! Khi em viết thư trở lại anh không tin nổi là có chuyện đó. Anh mấy hết hy vọng rồi.

- Em biết. Em là đứa khốn nạn!

Đột nhiên chị cảm thấy khó chịu với mấy tháng trường im hơi lặng tiếng. Bây giờ, nhìn vào nét mặt anh, chị mới thấy nổi chuyện đó làm anh thương tổn đến bậc nào. Chẳng qua chỉ trại chị bắt buộc phải làm thôi: một đứa vô cùng khốn nạn!

- Đúng, nhưng dù khốn nạn cũng xinh đẹp vô cùng! Em đẹp lạ lùng, Jessie ạ. Và em cũng hơi lên cân đấy.

Anh lại vòng tay ôm lấy chị, và nhìn chị chăm chú. Anh không muốn rời bỏ, chỉ sợ chị biến đi mất. Anh muốn ôm chặt lấy chị, muốn chắc dạ rằng chị là hiện thực. Và trở lại với anh. Nhưng có thể... có thể chị chỉ tới thăm... chào hỏi... hoặc nói lời từ giả. Đột nhiên đôi mắt anh tỏ rõ những nỗi đau đớn anh đang nghĩ tới, và Jessie tự hỏi anh đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng chị không biết phải nói gì. Lúc này chị chưa biết nổi.

- Đời sống thôn dã khiến em mập ra. Và sung sướng nữa. Đọc thư em, anh thấy giọng đó.

Anh kéo chị lại gần chút nữa, và vét lên mũi chị:

- Ta tới chỗ kia ngồi xuống đã. Đầu gối anh run dữ, đứng không nổi.

Chị cười ròn, và anh lau nước mắt trên má chị.

- Anh run! Em chỉ sợ anh không muốn nhìn mặt em!

- Để cho những thằng khác được mê mẩn ư? Đừng nói nhảm chứ.

Anh nhận ra chị có đeo hạt đậu bằng vàng và anh vội vã đưa tay nắm lấy tay chị.

Hai người tìm được chiếc ghế dài bên cạnh bồn cỏ ngồi xuống, tay vẫn nắm chặt tay. Một tay anh ôm ngang người chị và anh cảm thấy bàn tay chị run run trong tay kia của anh rồi những lời tuôn ra dễ dàng. Chị không thể giữ được lòng mình. Những chuyện bức bối nên gạt bỏ hết đi.

- Ian, em yêu anh. Thật nhảm nhí cái chuyện không cần đến anh nữa. Chị nói giọng như tha thiết đến anh, nhưng quả thật đó là điều chị định nói với anh. Bây giờ chị biết chắc lắm rồi. Chị biết mình muốn gì. Vấn đề bây giờ là muốn hơn là cần. Chị vẫn cần đến anh, nhưng theo cách khác hẳn. Chị biết chị ham muốn có anh, thật tha thiết.

- Cuộc đời em nghe chừng không buồn chán chút nào, em ạ. Xem ra còn tốt đẹp nữa là khác: đời sống thôn dã, ngôi nhà... nhưng... - Anh nhìn vào mắt chị, và trên mặt anh thoáng hiện nét vui mừng cảm ơn đời... anh rất vui mừng nếu cuộc sống đó không buồn chán, hay nếu chỉ hơi buồn chán một

chút thôi cũng được. Ồ Jessie, anh mừng lắm. Anh kéo chị lại gần.

- Anh có còn yêu em chút nào không? Chị nói giọng như một cô gái bé nhỏ. Lâu lắm rồi, không ai được nghe giọng đó, và cũng lâu lắm rồi anh chẳng được nghe. Nhưng nếu anh không ham muốn chị chút nào nữa thì sao? Chị sẽ làm gì? Trở lại với những người như Geoffrey hay như thằng cha viết kịch đầu tóc bù xù từ Nữ Ước tới? Và trở về với lòng trống trải tại căn nhà có viên đình, có cây đu, tưởng tượng ra một thế giới cho Ian ... nhưng không có anh? Trở lại đó để làm gì? Nhìn chân dung anh? Tưởng tượng ra giọng anh nói? Đeo đôi bông tai hột ngọc của anh cho?

- Này em, em có vẻ bất an trong lòng đấy. Em đang nghĩ gì?

- Đến anh. Chị nhìn thẳng vào mắt anh. Chị cần hiểu rõ.

- Ian, anh có còn yêu em không?

- Rất nhiều, không nói hết được, em ạ. Em nghĩ sao, Jessie? Anh yêu em hơn cả trước kia đã yêu em. Nhưng em muốn li dị, thì cũng là điều phải thôi. Anh không thể đòi hỏi em phải sống, vượt qua tất cả những chuyện đó. Anh phác họa một cử động mơ hồ, chỉ nhà tù phía sau, đem lại bối rối trong ánh mắt chị.

- Còn anh thì sao? Vẫn sống qua nổi chứ?

Chị đẩy anh ra xa một chút để ngắm. Anh có vẻ gầy đi nhiều. Khỏe mạnh, nhưng gầy đi nhiều.

- Anh đã làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn, hơn là anh nghĩ có thể làm được. Thì anh đã hoàn tất cuốn sách. Bây giờ, người ta mời anh dạy tại một trường, và anh được người ta hứa cho một việc... Anh tỏ vẻ ngần ngại, nhìn ra xa, phía trên đầu chị, rồi hít vào thật sâu: anh sẽ chịu một cuộc thẩm vấn vào tháng chín này. Họ có thể thả anh ra. Hầu như chắc chắn là anh sẽ được ta. Nhờ một phép lạ nào đó, từ hồi anh vào đây, họ không tin những lời buộc tội tại phiên tòa. Vì thế, xem chừng anh sẽ sớm được trở lại nhà.

- Sớm là chừng bao lâu?

- Có thể sáu tuần, có thể ba, bốn tháng, mà tệ nhất là sáu tháng. Nhưng đó không phải là điều quan trọng Jessie ạ. Chuyện còn lại kia, em tính sao? Chuyện giữa hai đứa mình kia? Việc anh ở tù chưa phải là vấn đề của chúng ta.

- Nhưng đã thay đổi quá nhiều.

Anh biết đó là sự thật. Qua thư của chị anh đã hiểu, qua những việc làm của chị anh đã biết, và bây giờ anh lại thấy trên nét mặt chị. Chị có nhiều nữ tính hơn trước nay anh chưa từng thấy. Nhưng một điều gì thật nhiệm màu nói với anh rằng chị vẫn như cũ. Hay một phần của chị vẫn như cũ. Chỉ còn một của nàng Jessie cũ thuộc về chị vẫn như cũ. Chỉ còn một của nàng Jessie cũ thuộc về chị lúc này thôi, nhưng anh lại thích như vậy. Phong cách cũ của chị kéo dài lâu lắm rồi, bây giờ chị có thay đổi, nhưng đổi ra tốt đẹp hơn:

đầy đủ hơn, mạnh mẽ hơn, và giàu có hơn. Chị hoàn toàn. và chị vẫn ham muốn anh. Quả thật cả hai người đã có được một điều gì. Chính anh cũng thành chín chắn hơn nhiều.

- Anh nghĩ rằng đã có nhiều chuyện thay đổi, Jessie ạ. Nhưng có một số không thay đổi. Và một số không thể thay đổi đó là hai giờ sang, anh vội vã trở dậy, tay còn ôm cái gối. Vì chuyện đó không thể có thật nữa, nên anh thường mơ thấy. Nhưng anh biết rằng chuyện đó không thể xảy ra, trong khi anh lại muốn nó xảy ra, nhưng... em ạ, nói cho anh biết có phải chuyện thật đấy không?

- Chuyện thật đấy mà... nhưng anh làm gãy cánh tay trái của em kìa.

- Rất tiếc. Anh tránh xô chị ra một lát, và hai người cùng cười – Em cũng, anh yêu em. Anh cũng chẳng cần đề ý chuyện em muốn có con một chút nào. Anh yêu em, tại căn nhà đồ nát em mới thuê được, hay tại một biệt thự, hay bất cứ chỗ nào. Hơn thế, anh chợt thấy em dễ thương quá. Không hiểu điều gì đã khiến em trở lại với anh, chỉ biết rằng anh rất sung sướng thấy em trở lại.

- Em cũng vậy! - Chị lại bá cổ anh, đóp tai anh, rồi cắn một miếng – Em yêu anh. Chị thì thâm bên tai anh, và anh véo chị. Lâu lắm rồi anh không được đụng tới chị, ôm ấp và ngửi mùi chị. Ngay cả chuyện cắn véo cũng thấy hay hay, như một món đồ trang sức vậy.

- Trời ơi, có chuyện gì với anh vậy, Ian?

- Em muốn nói gì? – Anh tỏ ý lo lắng.

- Em véo anh mà không thấy anh la. Mỗi lần em véo, anh đều la cơ mà? Hay là anh không yêu em chút nào nữa?

Nhưng đôi mắt chị long lanh sang, tưởng như đã nhiều năm rồi đôi mắt đó không được dịp để rực sáng. Ian còn nghĩ rằng có thể trước kia cũng không hề được vậy.

- Em đến đây chỉ để bắt anh la?

- Tất nhiên. Có vậy em mới la lại anh được chứ? Và ôm anh, hôn anh, nắn nỉ anh rồi khỏi đây, về nhà với em. Anh chịu chứ? Chịu không?

Lạy Chúa! Mười hai giờ trước, chị không dám chắc là anh còn muốn chị.

Nhưng anh vẫn muốn! Cảm ơn Chúa, anh đã muốn.

- Chịu mà, chịu mà! Việc gì khiến em hồi hã thế?

- Em có chuyện gì vậy? Rắn ở chỗ này ư? Hay là nhện? Chính vì vậy mà em muốn anh, phải không? Thằng này diệt trừ côn trùng số dách! Biết em quá mà!

- Bậy nào! Không phải nhện, không phải rắn, mà là... Chị nhăn mặt.

- Ha, ha!

- Kiến. Tối hôm nọ, em bước vào bếp, làm miếng bánh xăng uyích phết bơ đậu phộng, rồi em hét to quá. Em ... À, anh cười tôi phải không? Đốt anh đi,

anh cười gì em?

Đột nhiên hai người cùng cười rộ, và anh ôm lấy chị, hôn lần nữa.

Hai người cùng cười qua nước mắt.

Chiến tranh đã qua rồi.

Và tám tuần sau, anh về nhà.

HẾT